James Twining

SOARELE NEGRU

COMOARĂ LEGENDARĂ SAU MOȘTENIRE MALEFICĂ?
VÂNĂTOAREA A ÎNCEPUT...

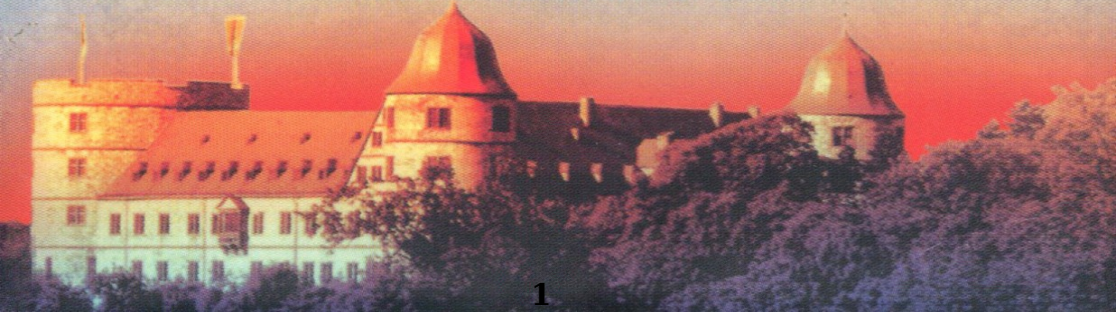

James Twining

SOARELE NEGRU

V.1.0

Traducere de: LAURA BERTEANU

ISBN:
978-973-103-670-0

JAMES TWINING
The Black Sun

Editura RAO
2008

MULŢUMIRI

Ca întotdeauna, le mulţumesc impresarilor mei, Jonathan Lloyd şi Euan Thorneycroft de la Curtis Brown, din Londra şi lui George Lucas de la Inkwell Management din New York pentru eforturile depuse şi pentru perspicacitatea de care au dat dovadă.

Le mulţumesc şi editorilor mei, Wayne Brookes şi Alison Callahan, care, împreună cu echipele de vânzări, de editare, de marketing şi de creaţie de la Harper Collins, atât din Marea Britanie, cât şi din SUA, au făcut, ca întotdeauna, adevărate minuni în ceea ce mă priveşte. Acest roman este o mărturie a talentului şi a entuziasmului vostru şi mă consider incredibil de privilegiat că am norocul de a colabora cu voi toţi.

În ceea ce priveşte documentaţia acestui roman, sunt profund îndatorat autorilor a trei cărţi excelente: *The Spoils of World War II,* de Kenneth D. Alford, *The order of the Death's Head,* de Heinze Hohne şi *Berlin: The Downfall, 1945,* de Antony Beevor. Doresc, de asemenea, să mulţumesc pentru ajutorul acordat mai multor muzee, printre care Muzeul Ermitaj, Kreismuseum Wewelsburg, Muzeul Naţional de Criptologie din Fort Meade, precum şi celor de la Sinagoga Pinkas din Praga.

Multe persoane au ajutat la editarea acestui roman şi m-au susţinut pe parcursul lunilor în care l-am scris, însă mulţumirile mele cele mai speciale se îndreaptă către: Ann, Bob şi Joanna Twining, Roy, Claire şi Sarah Toft, Kate Gilmore, Jeremy Green, Anne O'Brien, Florian Reinaud, Nico Schwartz, Jeremy Walton, Tom Weston şi, ca întotdeauna, Rod Gillett. Rămân, de asemenea, îndatorat lui Adrian Laudermilk pentru sugestiile sale, făcute cu doar câteva zile înainte de a muri într-un mod atât de tragic.

Victoria şi Amelia, vă mulţumesc că mă suportaţi. Vă iubesc. Voi faceţi ca totul să aibă valoare.

Londra, octombrie 2005

Părinţilor şi surorii mele
Vă mulţumesc pentru tot

Dacă am văzut mai departe ca alţii
este fiindcă am stat pe umerii uriaşilor.

Sir Isaac Newton, *Scrisoare către Hooke,* 1675

CONTEXTUL ISTORIC

Acest roman este inspirat din incredibila poveste adevărată a Trenului de Aur din Ungaria, a disperatei sale călătorii de-a lungul unui continent devastat, în ultimele zile ale celui de-al Doilea Război Mondial. Când a fost în cele din urmă descoperit de trupele americane într-un tunel izolat din Austria, conţinea aur furat şi diverse alte comori în valoare de câteva miliarde de dolari.

Toate descrierile şi informaţiile despre obiectele de artă, artişti, furturi, arhitectură, uniforme naziste, ritualuri şi obiecte sunt în cea mai mare parte corecte şi conforme cu realitatea. Descrierile referitoare la maşina Enigma au fost simplificate.

Pentru mai multe informaţii despre autor, despre fascinanta poveste, despre oamenii, locurile şi obiectele de mare valoare care apar în *Soarele negru* şi în alte romane cu Tom Kirk, vizitaţi site-ul www.jamestwining.com.

Extras din *Volkischer Beobachter,* jurnalul oficial al partidului nazist (Ediţia A Nr. 270, din 27 septembrie 1934)

Astăzi, bătrânul şi sfidătorul Castel Wewelsburg, situat într-o locaţie istorică în vechiul ţinut al saxonilor, a trecut în subordinea SS a NSDAP şi va servi, pe viitor, drept şcoală pentru liderii SS ai Reichului.

Prin urmare, Castelului Wewelsburg, care a jucat un îndelungat şi glorios rol în istoria Germaniei, i s-a acordat un loc de importanţă istorică şi în subordinea celui de-al Treilea Reich.

Căci bărbaţii care vor fi instruiţi aici, atât fizic, cât şi în ceea ce priveşte mentalităţile şi concepţiile, au menirea de a-şi asuma poziţia de conducători SS şi de a ieşi în faţă ca nişte adevărate exemple ale unui tineret german sănătos.

Extras din *The Spoils of Word War II,* de Kenneth D. Alford

La 16 mai 1945, o companie aflată sub comanda locotenentului Joseph A. Mercer, din Divizia 3 Infanterie, Regimentul 15, a intrat în Tunelul Tauern, la 90 de kilometri sud de Salzburg. Spre uimirea lor, au descoperit un tren parţial ascuns, încărcat până la refuz cu aur şi cu alte obiecte de valoare... În 1945, valoarea încărcăturii acestui tren a fost estimată la două sute şase milioane de dolari – ceea ce astăzi ar însemna câteva miliarde.

PROLOG

Masele unei naţiuni... vor cădea mai uşor victime unei minciuni de proporţii decât unei minciuni mici.

Adolf Hitler, *Mein Kampf*

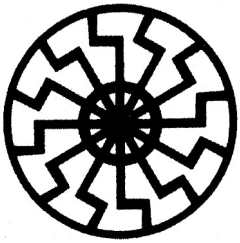

PROLOG

Spitalul Sf. Thomas, Londra
27 decembrie – 2.59 a.m.

Bani din cenuşă.

Aşa îi numesc studenţii de la Medicină. Orice permis de incinerare sau de înmormântare necesită semnătura unui doctor şi fiecare semnătură aduce persoanei care o dă o mică remuneraţie. Moartea poate fi o afacere bună pentru un doctor care se nimereşte să fie la locul potrivit într-un moment nefast.

Pentru doctorul John Bennett însă, care mergea grăbit, cu umerii plecaţi, prin ploaia rece ca gheaţa, îndreptându-se dinspre clădirea urâtă a căminului către intrarea principală a spitalului, perspectiva câştigării câtorva lire în plus era o compensaţie prea mică pentru faptul că fusese trezit în toiul nopţii. Mult prea mică. Ca pentru a-i aminti cât era de devreme, Big Benul, cu cadranul suspendat în aer asemenea unei luni micuţe aflate de cealaltă parte a fluviului, îşi alese tocmai acel moment pentru a bate. Fiecare dangăt profund şi apăsător îl trezea şi mai mult pe Bennett.

Păşi din frigul de afară în valul de căldură emanat de radiatoarele montate în vestibulul de la intrarea în spital. Din cauza schimbării bruşte de temperatură, ochelarii i se aburiră, îi scoase şi îi şterse de cămaşă. Lentilele erau umede.

Un bec roşu prinse viaţă deasupra, în clipa în care liftul începu să coboare spre el. Numerele, în ordine descrescătoare, apăreau pe rând pe panoul de sus. În cele din urmă liftul încetini, se opri cu un sunet înfundat şi uşile se deschiseră. Bennett păşi înăuntru şi remarcă, în timp ce liftul se punea din nou în mişcare, că oglinzile de bronz îl făceau să pară mai sănătos decât se simţea.

Câteva clipe mai târziu, ieşi din lift şi se îndreptă spre culoarul din faţă. Tălpile ude ale pantofilor lăsau vagi urme pe linoleumul de culoare stacojie. Coridorul din faţa lui era întunecat. Toate luminile fuseseră diminuate, rămânând vizibile doar semnele care indicau ieşirea de urgenţă şi care străluceau, verzi, deasupra fiecărei uşi din cele două capete.

— Domnule doctor? răsună, din întuneric, o voce de femeie, îşi

puse ochelarii la loc, pentru a identifica persoana care se apropia.

— Bună dimineaţa, Laura! o salută Bennett cu un zâmbet cald. Nu-mi spune că mi-ai mai omorât vreun pacient!

Femeia ridică din umeri, neputincioasă.

— Am avut o săptămână proastă.

— Cine e de data asta?

— Domnul Hammon.

— Hammon? Ei, nu pot spune că sunt surprins. Era într-o stare foarte proastă.

— Se simţea bine când am intrat în tură. Dar când m-am dus să verific...

— Oamenii îmbătrânesc, spuse Bennett cu blândeţe, simţind că era supărată. Nu puteai face nimic.

Femeia îi zâmbi recunoscătoare.

— Oricum, ar fi cazul să mă uit şi eu, continuă doctorul. Ai pregătit hârtiile?

— Sunt în birou.

Încăperea fără ferestre era poziţionată cam pe la jumătatea coridorului. Singura lumină venea de la două monitoare de supraveghere şi de la beculeţul roşu al unui aparat video de sub ele. Pe unul din monitoare se vedea coridorul din care tocmai intraseră. Celălalt arăta, pe rând, imagini cu rezervele în care erau pacienţii, oprindu-se, câteva secunde, asupra fiecăreia.

Camerele erau identice. Un singur pat, îngust, domina spaţiul, câteva scaune erau trase sub fereastră şi câte un televizor fusese montat sus, pe peretele din faţa patului. Singura diferenţă consta în cantitatea de flori şi de bilete de însănătoşire de pe o parte a patului şi în numărul de aparate de resuscitare de pe cealaltă. Deloc surprinzător, părea să existe o corelaţie directă între cele două.

Laura cotrobăi pe birou, căutând dosarul. În lumina albastră a monitoarelor, unghiile ei roşii păreau mov.

— Vrei să aprind lumina?

— Vă rog! răspunse ea, fără să ridice privirea.

Bennett întinse mâna spre întrerupător, când, dintr-odată, ceva îi atrase atenţia. Camera de luat vederi se oprise, câteva clipe, asupra rezervei unui pacient. Două siluete întunecate se conturau în pragul uşii deschise. Una zveltă, cealaltă uluitor de înaltă.

— Cine-i acolo? întrebă Bennett încruntându-se. Imaginea sări

la cealaltă încăpere.

— Repede! Adu-o înapoi!

Laura trecu sistemul pe comandă manuală şi luă toate camerele la rând, până când îi găsi pe cei doi bărbaţi.

— E camera domnului Weissman, zise ea încet, cu voce tremurândă.

Cele două siluete stăteau acum în picioare, fiecare de câte-o parte a patului, uitându-se la pacientul care dormea. Chiar şi pe monitor părea slab şi fragil, cu pielea ridată, cu obrajii supţi. Mai multe fire şi tuburi ieşeau de sub aşternutul patului, ducând spre un aparat de măsurat bătăile inimii şi spre un fel de perfuzie sofisticată.

— Ce dracu' fac ăştia?

Surpriza lui Bennett fusese înlocuită de iritare.

— Nu pot să intre aici aşa, oricând le căşunează! Pentru ce-şi imaginează ăştia că am stabilit ore de vizită? Alertez paza!

În timp ce Bennett întindea mâna după telefon, bărbatul înalt din stânga smulse o pernă de sub capul bărbatului adormit. Acesta se trezi numaidecât, cu ochii lărgiţi mai întâi de uimire, apoi, după ce-i zări pe cei doi bărbaţi de deasupra lui, de groază. Gura i se mişcă, încercând să vorbească, dar orice sunet ar fi vrut să scoată fu numaidecât înăbuşit de perna pe care bărbatul i-o apăsă cu putere pe faţă. Bătrânul dădu neputincios din mâini şi din picioare, asemenea unui peştişor auriu, care, neatent, a sărit din acvariul de pe masă.

— Iisuse Hristoase! făcu Bennett, abia şoptind.

Îşi duse cât putu de repede telefonul la ureche. Plasticul alb îi aluneca pe pielea udă de transpiraţie. Nu auzi nimic. Apăsă de câteva ori pe buton, apoi se întoarse spre Laura.

— E mort!

Pe ecran, bărbatul înalt îi făcu semn din cap tovarăşului său, care ridică pe pat o geantă neagră, apoi băgă mâna în ea. Dinţii unui instrument pe care Bennett îl recunoscu instantaneu ca fiind un fierăstrău chirurgical sclipiră în lumină. Fără vreun cuvânt, bărbatul ridică mâneca stângă a pijamalei bătrânului şi-i aşeză lama pe braţ, chiar sub cot. Bărbatul încercă în zadar să-şi tragă mâna. Puţina forţă care-i mai rămăsese în trupul veştejit era, evident, sufocată de strânsoare atacatorului.

Bennett îi aruncă o privire Laurei. Femeia stătea cu spatele la uşă, cu mâna la gură, cu ochii lipiţi de monitor.

— Să nu scoţi un sunet! zise Bennett, cu vocea sugrumată. N-

o să păţim nimic dacă nu află că suntem aici. Rămâi calmă.

Fierăstrăul trecu prin piele şi prin muşchi din câteva mişcări uşoare, înainte să atingă osul. Lama reteză artera principală şi se auzi sângele ţâşnind cu presiune. În câteva minute, antebraţul se detaşă, amputat cu mişcări de expert de la cot. Ciotul rămas mustea de sânge. Dintr-odată, zvâcnirile încetară.

Foarte rapid, bărbatul şterse fierăstrăul de cearşaful de pat, apoi îl puse înapoi în geantă. Braţul, înfăşurat meticulos într-un prosop luat de la picioarele patului, avu aceeaşi destinaţie. Faţa victimei era încă ascunsă de pernă. Omul se zbătuse şi lovise din picioare până când cearşafurile i se înfăşuraseră în jurul gleznelor. Monitorul care înregistra bătăile inimii nu mai arăta acum decât o linie orizontală. O alarmă se auzi pornind cu întârziere în camera de gardă din josul coridorului.

Cei doi bărbaţi plecară de lângă pat şi traversară camera, atenţi să nu atingă nimic. Dar, tocmai când se pregătea să închidă uşa, bărbatul înalt privi dintr-odată în colţul îndepărtat al încăperii, în lentila camerei, direct în ochii lui Bennett şi zâmbi.

— Dumnezeule mare! şopti Bennett, dându-şi dintr-odată seama. Vin să ia casetele!

Privi repede spre cel de-al doilea monitor. Bărbatul slab înainta încet de-a lungul coridorului, apropiindu-se de ei. Lama cuţitului din mână strălucea ca tăişul unei coase uitate în soare.

Laura începu să ţipe. Un strigăt sugrumat de disperare, ce răsuna din ce în ce mai tare pe măsură ce imaginea de pe ecran se apropia.

PARTEA ÎNTÂI

Tot ce trebuie pentru ca răul să învingă este ca oamenii buni să nu facă nimic.

Edmund Burke

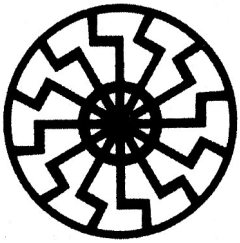

CAPITOLUL 1

Sinagoga Pinkas, Praga, Republica Cehă
2 ianuarie -10.04 a.m.

Resturile de sticlă sfărâmată scârţâiră sub tălpile de piele ale pantofilor Lobb din picioarele lui Tom Kirk, aşa cum scârţâie zăpada proaspătă. Din instinct, bărbatul ridică privirea, să vadă de unde căzuseră. Sus, în peretele de deasupra lui, o bucată de plastic fusese montată în rama unei ferestre sparte. Din când în când, câte o rafală a vântului rece de iarnă o umfla asemenea velei unei corăbii. Coborî privirea şi se uită la bărbatul de lângă el.

— Pe aici au intrat?

— Nu.

Rabinul Spiegel clătină din cap. Şuviţele laterale îi loviră obrajii. Deşi era îmbrăcat elegant, în costum închis la culoare şi cravată albă, era atât de slab şi de firav, încât haina părea să atârne pe el ca pe un umeraş. O *yarmulke* de mătase neagră, decolorată, îi acoperea creştetul capului, fixată bine într-o claie răvăşită de păr grizonat. Faţa i se ascundea în spatele unei bărbi generoase, iar ochii spălăciţi priveau prin lentilele micuţe ale unor ochelari cu ramă aurie. Ochi care, remarcă Tom acum, ardeau de furie.

— Au intrat prin spate. Au forţat uşa. Fereastra… a fost doar de distracţie.

Tom se încruntă şi chipul i se întunecă dintr-odată. Avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi cam un metru optzeci şi cinci înălţime, iar trupul îi era zvelt şi vânos ca al unui jucător de tenis sau al unui alergător de cros – părea suplu, dar puternic în acelaşi timp. Era proaspăt bărbierit şi purta o haină de caşmir bleumarin cu guler negru de catifea, peste un costum gri, de lână, cu rever simplu, de la Huntsman. Părul şaten, tuns scurt, cu tendinţe rebele, fusese atent pieptănat şi fixat într-o formă ordonată. Ochii albastru corai se încadrau armonios într-o faţă frumoasă, ascuţită.

— Apoi au făcut asta? întrebă Tom, arătând cu mâna spre dezastrul din jurul lor.

Rabinul Spiegel dădu din cap şi o singură lacrimă i se rostogoli de-a lungul obrazului drept.

Erau în total optzeci de mii de nume – victime ale Holocaustului din Boemia şi din Moravia – fiecare inscripţionat cu durere pe zidurile sinagogii la începutul anilor cincizeci, nume de familie scrise cu litere mari, cu vopsea roşie ca sângele. Era o imagine emoţionantă. O neîndurătoare tapiserie a morţii care înregistra anihilarea unui întreg popor.

Vopseaua galbenă strălucitoare care fusese pulverizată pe toată lungimea zidurilor nu făcea decât să adâncească şi mai mult greutatea nerostită a suferinţei individuale pe care o sugera fiecare nume. Pe peretele din partea stângă, huliganii desenaseră o stea mare în şase colţuri, care acoperea textul de dedesubt. Era străpunsă de un pumnal reprezentat rudimentar, din care se scurgeau spre duşumea câteva picături de sânge galben.

Tom se îndreptă spre zid. Paşii îi răsunau în tăcerea îngheţată a sinagogii. De aproape, putu vedea amprenta fantomatică a numelor pe care vopseaua le acoperise, dar care luptau parcă să rămână vizibile, temându-se să nu fie uitate. Tom ridică un aparat digital micuţ şi făcu o fotografie. Clinchetul declanşatorului răsună cu ecou între zidurile încăperii cufundate în tăcere.

— Sunt răi. Oamenii care-au făcut asta... sunt răi! Vocea rabinului Spiegel se auzi peste umărul său stâng.

Tom se întoarse şi-l văzu pe bărbatul de lângă el arătând spre un alt graffiti, pe peretele opus. Tom recunoscu mottoul înşelător de optimist pus deasupra porţilor lagărelor de concentrare naziste: *Arbeit macht frei* – Munca te eliberează.

— De ce m-aţi chemat aici? întrebă Tom cu blândeţe.

Nu voia să pară lipsit de compasiune, însă era conştient că orice informaţii utile pe care rabinul i le-ar fi putut oferi erau în pericol de a se pierde rapid în emoţia momentului.

— Am înţeles că vă ocupaţi de recuperarea obiectelor de artă furate.

— Încercăm să ajutăm atât cât putem, da.

— Recuperaţi şi tablouri?

— Printre altele.

Tom simţi că vocea interlocutorului mai păstra încă un tremur de nesiguranţă. Prea slab, probabil, pentru ca rabinul să fie conştient de el, totuşi prezent. Nu era surprins. Trecuseră abia

şase luni de când intrase în afaceri cu Archie Connolly. Ideea era simplă – ajutau muzeele, colecţionarii, chiar şi guvernul să recupereze obiectele de artă furate. Parteneriatul lor nu era chiar dintre cele mai obişnuite şi asta din cauză că, după ce întorsese spatele CIA-ului, Tom se ocupase el însuşi, timp de zece ani, cu furtul obiectelor de artă. Fusese, după cum mulţi spuneau, cel mai bun din branşă. În tot acest timp, Archie fusese intermediarul lui, omul lui de legătură. Archie găsea cumpărătorii, identifica ţintele, cerceta sistemele de siguranţă. Prin urmare, pentru amândoi, proaspăta lor afacere reprezenta un nou început de partea dreaptă a legii, o idee cu care nu se obişnuiseră încă pe deplin. Mai ales Archie.

— Atunci, să urcăm la etaj, vă rog! spuse rabinul, arătând spre o scară îngustă, în colţul îndepărtat al camerei. Vreau să vedeţi ceva.

Scările urcau într-o încăpere boltită. Lumina palidă a dimineţii pătrundea timidă prin ferestrele montate sus, în pereţii înalţi şi albi. Aici nu mai era nici un graffiti, doar o serie de casete din lemn sfărâmate şi o podea pardosită cu gresie, acoperită acum de desene şi de picturi în acuarelă, unele făcute bucăţi, altele mototolite sub forma unor mingi, toate purtând urmele de noroi ale unor tălpi de bocanci.

— Aici a fost o expoziţie permanentă cu desenele copiilor din Terezin, un lagăr de tranzit din apropiere. Familii întregi erau ţinute acolo înainte de a fi trimise în est, îi explică rabinul, pe jumătate în şoaptă. Vedeţi, prin ochii copiilor, până şi războiul are o anumită inocenţă îngrozitoare.

Tom îşi mută fâstâcit greutatea de pe-un picior pe altul, însă nu spuse nimic, conştient că orice răspuns ar fi putut el îngăima ar fi fost nepotrivit.

Rabinul Spiegel zâmbi trist.

— Ei, o să le salvăm noi din mizeria asta. Când le-am recuperat, erau într-o stare şi mai proastă. Veniţi, continuă bărbatul traversând încăperea spre peretele din partea opusă. Aici e ceea ce vreau să vă arăt.

O ramă aurită, cam de şaizeci de centimetri pe treizeci, atârna goală pe perete. Doar varul alb se mai vedea în chenarul în care ar fi trebuit să fie un tablou. Tom se apropie.

— Ce a fost aici?

— O pictură în ulei a acestei sinagogi, realizată la începutul anilor 1930.

— A fost tăiată, spuse Tom gânditor, trecându-şi degetul peste marginile de pânză ruptă, rămase încă prinse în rama de pe perete.

— Tocmai de asta v-am rugat să veniţi, spuse rabinul prinzând viaţă. Puteau s-o lase în ramă dacă nu voiau decât să o distrugă. Credeţi că e posibil să o fi luat cu ei?

— Mă îndoiesc, spuse Tom încruntându-se. Ceva îmi spune că indivizii care au făcut asta nu sunt mari iubitori de artă.

— În nici un caz nu ai acestui artist, aprobă rabinul cu un mârâit.

— De ce? Cine e pictorul?

— Un artist evreu. Nu foarte cunoscut, însă drag nouă fiindcă a trăit aici, în Praga – până când l-au ucis naziştii. Se numea Karel Bellak.

— Bellak? repetă Tom, săgetându-l cu privirea.

— Aţi auzit de el? întrebă rabinul, în mod evident surprins.

— Am mai auzit numele ăsta, spuse Tom încet. Doar că nu-mi amintesc unde. Trebuie să discut cu colegul meu din Londra, ca să fiu sigur că mă gândesc la aceeaşi persoană. Aveţi o fotografie a tabloului?

— Desigur!

Rabinul scoase o fotografie din buzunar şi i-o întinse lui Tom.

— Am făcut mai multe copii, acum câţiva ani, pentru compania de asigurări. Ne-au spus că tabloul nu valora mare lucru, însă pentru noi era de nepreţuit.

— Îmi permiteţi? întrebă Tom.

— Vă rog, păstraţi-o.

Tom strecură fotografia în buzunarul hainei.

— Din câte-mi amintesc eu despre Bellak..., începu Tom, dar se opri când văzu doi poliţişti cehi intrând în cameră şi cercetând din ochi încăperea.

— Continuaţi!

— Există vreun loc mai retras în care să putem merge?

— De ce?

Tom arătă cu capul înspre poliţişti.

— Oh! făcu rabinul, părând dezamăgit. Prea bine, veniţi cu mine.

Îl conduse pe Tom înapoi pe scări, apoi traversară corpul principal al sinagogii. Ajunseră la o uşă masivă, din lemn, pe care bărbatul o descuie. Ieşiră într-un mic spaţiu deschis. Zidurile cenuşii, apăsătoare, ale blocurilor de apartamente din jur se

întindeau în toate direcţiile. Câţiva copaci se înălţau spre fereastra îngustă a cerului întunecat de deasupra, cu ramurile golaşe trosnind în bătaia vântului, zgâriind din când în când, cu degetele lor scheletice, zidurile de beton. În faţă, pământul se ondula într-o suită neaşteptată de movile şi gropi, presărat cu forme întunecate.

— Ce e aici? întrebă Tom în şoaptă.

— Fostul cimitir evreiesc, răspunse rabinul.

Tom îşi dădu dintr-odată seama că formele întunecate din faţa lui erau de fapt pietre de mormânt, mii de pietre funerare de toate formele şi mărimile, unele sprijinindu-se de altele ca să nu cadă, altele întinse la pământ, ca şi când ar fi fost aruncate, asemenea unor seminţe, de la mare înălţime. Erau atât de înghesuite una în cealaltă, încât pământul, noroios şi umed acolo unde gheaţa dimineţii se topise, abia dacă se mai vedea printre ele. Tom era convins că, dacă ar fi răsturnat una, restul ar fi urmat-o ca într-un uriaş şir de piese de domino.

— Timp de sute de ani aici a fost singurul loc în care municipalitatea ne-a permis să ne îngropăm morţii. Şi, de fiecare dată când se umplea, nu aveam altă soluţie decât să turnăm un nou strat de pământ şi să o luăm de la capăt. Unii spun că ar fi unsprezece niveluri în total.

Tom îngenunche în dreptul pietrei de lângă el. O svastică fusese zgâriată pe suprafaţa acesteia. Se uită spre rabin, care ridică resemnat din umeri.

— Poate că războiul s-a terminat cu mult timp în urmă, însă pentru unii dintre noi lupta încă mai continuă, spuse acesta clătinând din cap. Acum, domnule Kirk, spuneţi-mi, ce ştiţi despre Karel Bellak?

CAPITOLUL 2

Muzeul Naţional de Criptologie, Fort Meade, Maryland
3 ianuarie – 2.26 a.m.

Era un mic joc de-al lui. Aşa, ca să treacă timpul mai repede când făcea turele. Când ajungea în dreptul fiecărei exponate, se testa să vadă cât îşi amintea din informaţiile trecute pe plăcuţa corespunzătoare. După douăzeci de ani, le învăţase aproape cuvânt cu cuvânt.

Mai întâi, era Sistemul Myer, cu steguleţe, o metodă de comunicare vizuală inventată în timpul războiului civil de un doctor din armată, care a pus mai târziu bazele Trupelor de Semnalizare. Casetele de sticlă expuneau steguleţele originale, sfâşiate în luptă şi pătate de-a lungul timpului.

Satisfăcut, trecu mai departe. Tălpile de cauciuc scârţâiau ritmic pe pardoseală, asemenea unui metronom, în vreme ce lumina palidă de deasupra se răsfrângea cu o licărire albă în bombeul lustruit al ghetelor.

Al Travis era gardian la Muzeul Naţional de Criptologie încă din ziua în care acesta se deschisese. Îi plăcea aici. Găsise în sfârşit un loc care să-i dea senzaţia că face parte din ceva special, ceva important. La urma urmei, cel puţin teoretic, lucra pentru NSA[1], agenţia răspunzătoare cu protejarea sistemului de informaţii al Unchiului Sam[2] şi cu spargerea codurilor băieţilor răi. Şi, la naiba, cu noul ei „război contra terorismului” NSA-ul era acum chiar în centrul atenţiei.

Ajunse la următorul exponat – Roata Cifrată. Formată dintr-o serie de discuri rotative din lemn, roata fusese folosită de guvernele europene timp de sute de ani pentru a coda mesajele mai delicate. Conform informaţiilor de pe plăcuţă, fusese gândită pentru a fi folosită în limba franceză, limba internaţională a diplomaţiei până la sfârşitul Primului Război Mondial.

Roata Cifrată, de formă cilindrică, stătea cuibărită comod în

[1] National Security Agency – Agenţia de Securitate Naţională (n.tr.).

[2] Denumire dată în popor guvernului Statelor Unite (n.tr.).

caseta ei de expunere, cu lemnul lustruit de generaţii întregi de degete nerăbdătoare. Al se opri, o privi, apoi se uită la plăcuţa cu informaţii şi văzu că avusese dreptate când spusese că era cel mai vechi dispozitiv de acest fel din lume.

Apoi, desigur, urma exponatul lui preferat – „aia mare” cum îi plăcea să-i spună – maşina Enigma. Muzeul avea expuse câteva versiuni, în două casete mari, cu pereţi frontali din sticlă, iar Travis se oprea întotdeauna când trecea prin dreptul lor, mângâindu-le, apreciativ, cu privirea. I se părea incredibil că, prin „spargerea” codului generat de această imensă maşină de scris, matematicienii polonezi, apoi cei britanici îi ajutaseră pe aliaţi să câştige războiul în Europa. Dar aşa scria pe plăcuţă şi cine era el să zică altfel?

Un zgomot neaşteptat îl făcu să se oprească. Se uită peste umăr, apoi privi în semiîntunericul din faţa lui.

— E cineva acolo? strigă el, gândindu-se că poate colegul lui venise mai devreme să-l schimbe din tură.

În vreme ce Travis aştepta un răspuns, o sârmă de oţel, răsucită pentru a forma un laţ, coborî încet din tavan şi rămase suspendată chiar deasupra capului său, strălucind în lumină precum un halou argintiu. Apoi, chiar în clipa când Travis se pregătea să-şi continue drumul, laţul îi coborî peste faţă şi sârma i se strânse în jurul gâtului, ridicându-l aproape instantaneu cam la un metru în aer.

Bărbatul îşi duse numaidecât mâinile la gât, trăgând disperat de firul de metal; picioarele-i zvâcneau şi din gâtlej îi ieşeau nişte sunete aproape inumane. Două figuri întunecate apărură din umbră în timp ce Al se zbătea şi un al treilea bărbat sări cu zgomot din ascunzătoarea de deasupra plafonului.

Unul dintre spărgători trase un scaun de lângă perete şi-l aşeză sub picioarele lui Travis, care loveau în toate direcţiile. Travis localiza cu picioarele spătarul scaunului şi, clătinându-se ca să-şi ţină echilibrul, observă că, stând pe vârfuri, abia dacă reuşea să mai slăbească puţin presiunea şireangului de oţel din jurul gâtului. Trase cu putere aer în piept, înecându-se şi simţi sângele înmuindu-i gulerul acolo unde şireangul îi pătrunsese în gât.

Clătinându-se, cu gura uscată de frică, privi cele trei siluete, toate trei mascate şi îmbrăcate în negru, apropiindu-se de caseta de expunere din partea stângă. Operând cu o eficienţă de profesionişti, deşurubară cadrul, scoaseră geamul şi-l sprijiniră

de perete. Apoi, bărbatul din mijloc băgă mâna înăuntru, scoase una dintre maşinile Enigma şi o puse în rucsacul unuia din cei doi complici ai săi.

Travis încercă să vorbească, încercă să-i întrebe ce mama dracului îşi imaginau ei că fac, să le explice că nu mai aveau nici o şansă să iasă întregi din clădire, însă nu reuşi să scoată decât nişte horcăieli înăbuşite şi nişte gemete înfundate.

Totuşi, la auzul zgomotelor, bărbaţii întoarseră capetele. Unul se îndepărtă de ceilalţi şi se apropie de Travis.

— Ai zis ceva, cioroiule?

Vocea era subţire şi batjocoritoare. Ultimul cuvânt fusese rostit încet şi accentuat. Travis clătină din cap, dându-şi seama că nu erau oameni cu care să se poată discuta logic, deşi ochii săi aruncară scântei la auzul insultei.

Bărbatul nici nu părea să aştepte vreun răspuns. Lovi însă cu piciorul scaunul de sub Travis şi-l trânti la pământ. Bărbatul se prăbuşi înspre podea; firul de oţel se întinse şi i se încleşta în jurul gâtului.

Preţ de câteva secunde, picioarele lui Travis bătură agitate aerul, apoi mai zvâcniră de câteva ori, rămânând, în cele din urmă, nemişcate.

CAPITOLUL 3

Clerkenwell, Londra
3 ianuarie – 5.02 p.m.

Tom stătea la birou cu un exemplar din *The Times* în faţă. Ziarul fusese împăturit în patru, lăsând să se vadă numai partea ocupată de rebusul zilnic. Tom ţinea în gură un pix cu capacul crăpat de la atâta ros. Privea concentrat, cu fruntea încreţită. Spre frustrarea lui, nu descoperise încă nici un cuvânt.

Era un birou franţuzesc, cam de pe la 1890, din mahon masiv, cu decoraţiuni incrustate reprezentând fructe, frunze şi diverse animale mitologice. Avea patru sertare în partea stângă şi un dulăpior în dreapta, fiecare prevăzut cu un mâner în formă de cap de leu. Cariatide şi coarne flancau colţurile, susţinând blatul lustruit de deasupra.

Tom şi Archie cumpăraseră biroul nu atât pentru frumuseţea lui incontestabilă, cât pentru faptul că era identic pe ambele părţi, un simbol subtil de egalitate care le plăcuse amândurora. Şi, în ciuda faptului că le dădea uneori senzaţia că ar fi doi avocaţi din romanele lui Charles Dickens, pentru Tom, cel puţin, biroul acesta ajunsese să simbolizeze noua lui viaţă – un parteneriat solid de partea dreaptă a legii.

Se auzi o bătaie în uşă.

— Da? strigă Tom, bucuros de întrerupere.

Privea de atâta timp hârtia, că indiciile începuseră să-i danseze pe pagină.

Uşa se deschise şi intră o femeie îmbrăcată într-o pereche de blugi, o cămaşă roz-deschis şi o jachetă neagră, strânsă în talie. Mâna dreaptă îi era trecută prin vizorul deschis al unei căşti de motocicletă negre.

— Prinde! îi strigă.

Tom ridică privirea la timp ca să vadă o minge de tenis îndreptându-se cu viteză înspre capul lui. Fără să se gândească, ridică o mână şi o prinse. Degetele îl usturară în clipa când i se încleştară în jurul obiectului.

— Cum a fost meciul? întrebă Tom zâmbind.

Dominique de Lecourt îşi scoase haina, se sui pe un colţ de

birou lângă el şi-şi aşează casca alături. Avea faţa palidă, ovală şi ceva ce amintea de frumuseţea rece, statuară şi distantă a unei actriţe din vremea filmelor mute, deşi, în contrast cu aceasta, ochii ei albaştri străluceau cu un amestec irezistibil de energie impulsivă şi încredere molipsitoare. Pe umărul drept avea un tatuaj elaborat ce înfăţişa un cal văzut de la spate, acoperit parţial de părul ei blond, lung şi cârlionţat. Braţul stâng îi era ascuns în spatele unei armuri strălucitoare de brăţări de argint, care zdrăngăneau ca o sută de mici clopoţei ori de câte ori se mişca. Abia ieşindu-i pe sub marginea bluzei, se zărea piercingul din buric.

— N-am mai jucat. M-am hotărât să mă duc la licitaţia aia.

— Ştiam eu că n-o să poţi rezista, râse Tom. Ai văzut ceva care să merite?

— Două vaze cu mâner dublu, din bronz aurit, în stil Ludovic al XV-lea.

Vorbea engleza excelent. Accentul franco-elveţian abia dacă i se simţea.

— Realizate de Ennemond-Alexandre Petitot în 1760, aprobă Tom dând din cap. Da, le-am văzut şi eu în catalog. Ce părere ai?

— Că două milioane sunt mult prea mult pentru nişte reproduceri din secolul al nouăsprezecelea, făcute pentru turiştii care băteau pieţele Parisului în acea vreme. Nu merită mai mult de douăzeci de mii. Mai devreme sau mai târziu, tot o s-ajungă la proces.

Tom zâmbi. Uneori îi venea greu să creadă că Dominique nu avea decât douăzeci şi trei de ani. Avea un instinct potrivit pentru afaceri, susţinut de o extraordinară abilitate de a observa chiar şi cele mai minuţioase detalii, care le scăpau uneori până şi profesioniştilor cu experienţă. Pe de altă parte, Tom nu putea uita că avusese un profesor de excepţie. Până la moartea acestuia, cu un an în urmă, Dominique lucrase timp de patru ani pentru tatăl lui Tom, în Geneva. Când Tom mutase magazinul cu obiecte de artă la Londra, fata îi acceptase oferta de a veni şi ea pentru a-l ajuta să se ocupe de afacere.

Magazinul în sine era un spaţiu larg, cu verandă dublă, cu ferestre mari, arcuite, importante pentru a atrage clienţii din stradă, deşi cei mai mulţi dintre vizitatorii de la Kirk Duval Fine Art & Antiques sunau în avans pentru o programare, în fundul încăperii erau două uşi şi o scară. Scara conducea la etajele superioare, dintre care primul era momentan gol, al doilea

găzduia apartamentul lui Dominique, iar ultimul, pe cel al lui Tom. Iniţial, ar fi trebuit să fie un aranjament temporar, însă săptămânile se transformaseră în luni, iar Tom nu insistase, simţind că fata urma să plece singură când avea să simtă că era momentul potrivit. În plus, îi plăcea compania ei şi, având în vedere incapacitatea lui patologică de a-şi face noi prieteni, avea propriul motiv egoist pentru a şi-o dori prin preajmă.

Uşa din stânga dădea spre un depozit în care se urca pe o scară veche, spiralată, iar uşa din dreapta conducea în camera de lucru. Nu era o încăpere prea mare, cam de vreo cinci metri pătraţi, iar întregul spaţiu era dominat de biroul masiv al celor doi parteneri. Nu exista decât o singură fereastră, ce-i drept mare, care dădea spre depozit. Sub fereastră, era o bibliotecă joasă şi lungă. Două fotolii comode fuseseră aşezate în partea stângă, cum intrai în încăpere. Pielea maronie se decolorase şi se înmuiase odată cu trecerea anilor. Cel mai izbitor era însă spaţiul din spatele biroului. Aici, pe perete, Tom îşi expusese colecţia strălucitoare de embleme – o gamă variată de plăcuţe de fier şi alamă, de toate formele şi dimensiunile, unele datând chiar din secolul al optsprezecelea, fiecare gravată ornamental cu numele şi cu blazonul manufacturierului.

— Cum te descurci cu cuvintele încrucişate? îl întrebă fata zâmbind, aruncând o privire spre grila de pătrăţele din faţa lui. E mai uşor azi?

— Nu prea, recunoscu bărbatul. Uite-aici, de exemplu: „Soldat ajuns sub acoperire pentru scris”. Cinci litere.

Clătină din cap.

— Nu-mi dau seama.

— Magic! spuse Dominique după câteva secunde de gândire.

— Magic? repetă Tom încet. De ce „magic”?

— Un soldat este un GI[3], explică ea. Cineva sub acoperire este Mac[4]. Pune GI în Mac ca să scrii un cuvânt. Magic!

Lovi jucăuş cu degetul ei lung şi graţios vârful nasului lui Tom, de parcă ar fi avut o nuieluşă.

— Mă dau bătut! Capitulă Tom, aruncând creionul pe birou.

— Trebuie să perseverezi, zise fata râzând. Într-o bună zi, o să vezi c-o să vină de la sine.

— Aşa spui mereu, zise Tom frustrat, apoi schimbă subiectul.

---

[3] Nume dat în popor soldaţilor din armata SUA (n.tr.).

[4] Denumire generică folosita în engleză pentru un poliţist aflat sub acoperire (n.tr.).

Când se întoarce Archie?

— Mâine, cred.

Prinse cu degetele câţiva franjuri care atârnau din blugii ei rupţi undeva pe cracul stâng.

— Ea doua oară când s-a dus în State în doar câteva săptămâni, zise Tom încruntându-se. Pentru cineva care susţine că detestă plecările în străinătate, călătoreşte cam mult în ultima vreme.

— Ce face acolo?

— Dumnezeu ştie! Uneori, am senzaţia că-i vine aşa câte-o idee şi pleacă de nebun.

— Bine că mi-am adus aminte – unde ai pus ziarele care erau pe biroul lui?

— Unde crezi? Le-am aruncat, împreună cu celelalte gunoaie.

— Ce-ai făcut? izbucni fata. Erau ale mele. Aveam eu un motiv să le păstrez.

— Atunci, caută în sertarul din stânga jos, sugeră Tom şmechereşte. Am îndesat acolo nişte ziare mai vechi.

Fata sări de pe birou şi deschise sertarul.

— Norocul tău că sunt aici! zise ea uşurată, scoţând un teanc mare de ziare şi trântindu-i-le în faţă.

— Chiar aşa, ce faci cu ele? întrebă Tom. Te-ai apucat cumva de colecţionat amintiri?

— Am eu faţă de cineva care să facă asta? i-o întoarse ea rânjind. Nu, voiam să-ţi arăt ceva. Doar că s-ar putea să nu-ţi placă…

— Ce tot vorbeşti acolo? se încruntă Tom. Doar poţi să-mi spui orice, ştii bine.

— Chiar dacă e vorba despre Harry? întrebă ea.

— Harry? se miră Tom, sărind în picioare.

Harry Renwick. Doar când îi auzea numele, Tom îşi simţea inima urcându-i în gât. Harry Renwick fusese cel mai bun prieten al tatălui său, un om pe care Tom îl cunoscuse şi îl iubise de… ei bine, aproape de când îşi putea aduce aminte.

Asta până când aflase că bunul şi dragul unchi Harry ducea o viaţă dublă. Operând sub numele de Cassius, înfiinţase şi condusese una dintre cele mai crude grupări mafiote din lumea furturilor de artă, prin intermediul căreia jefuise, ucisese şi escrocase oameni din întreaga lume timp de zeci de ani. Trădarea lui încă-l mai durea.

— Mi-ai spus că nu s-a mai auzit nimic de el după cele

petrecute la Paris. După…

— Da, o întrerupse Tom, dorind să dea cât mai puţine amănunte. A dispărut pur şi simplu.

— Ei bine, oriunde s-a dus, se pare că cineva îl caută. Dominique despături primul ziar din teancul de pe masă, *Herald Tribune,* numărul din ziua precedentă. Deschise la pagina cu anunţuri matrimoniale şi-i arătă unul pe care îl încercuise. Tom începu să citească primul paragraf.

— *Veveriţa argintie zboară acum înspre trei cai suri la est.* Tom îi aruncă o privire amuzată. Fata-i făcu semn să citească mai departe.

— *La sosire trimite-mi te rog un mânz fără coadă şi două mii de prepeliţe verzi. Pentru noi, chiar dacă azi aleargă, el va sta.*

Tom râse.

— Astea-s baliverne!

— Aşa mi-am zis şi eu când am citit prima dată, dar mă ştii cum sunt! Îmi plac provocările.

— Sigur, zise Tom zâmbind.

Printre multiplele ei aptitudini, Dominique avea şi un talent extraordinar la jocurile de cuvinte, ca de altfel la orice alt tip de puzzle. Lui Tom nu-i plăcuse niciodată să fie altul mai bun ca el; aşa că acesta fusese unul dintre motivele pentru care Tom se apucase de dezlegat cuvinte încrucişate. Nu că ar fi înregistrat vreun progres…

— Nu mi-au trebuit decât câteva minute. E un cod de sărituri.

— Un ce?

— Un cod de sărituri. Cercetătorii evrei le tot descoperă în ultimii ani în Tora. Ştiai că, dacă iei primul T din Cartea Genezei şi sari patruzeci şi nouă de spaţii până la a cincizecia literă, apoi iar patruzeci şi nouă până la următoarea a cincizecia literă şi tot aşa, obţii un cuvânt?

— Ce cuvânt?

— Tora. Numele cărţii este codat în text. La fel se întâmplă şi cu celelalte trei cărţi. Unii spun chiar că tot Vechiul Testament nu este decât un mesaj codat care prezice viitorul.

— Şi chestia asta merge pe acelaşi principiu?

— Toată cheia e să identifici intervalul săriturii. În cazul nostru, saltul este la cea de-a opta literă.

— Începând cu prima?

Dominique dădu din cap.

— Înseamnă că avem V… Tom numără şapte spaţii. Apoi A…

Luă un pix şi începu să noteze fiecare a opta literă.

— Apoi Z… apoi U… Şi T. Văzut! exclamă el triumfător.

— *Văzut ultim Copenhaga. Aştept următorul contact.* L-am decodat eu deja.

— Şi mai sunt şi altele ca ăsta?

— După ce-am găsit asta, m-am uitat şi în numerele anterioare. Apar mesaje codate după aceeaşi metodă o dată la câteva săptămâni, cam de vreo şase luni. Le-am scris pe toate aici…

Îi întinse lui Tom o coală de hârtie.

— *HK rece, încerc Tokio,* citi acesta. *Concentrează cercetarea în Europa… Mostră ADN pe drum… S-a raportat văzut în Viena…*

Tom privi spre Dominique.

— Bine, sunt de acord că cineva pare, într-adevăr, să caute ceva. Dar nimic nu ne spune că ar fi vorba despre Harry.

Dominique îi întinse un ziar de la fundul teancului şi Tom îl deschise la pagina cu anunţuri matrimoniale.

— Ăsta a fost primul mesaj. Şi cel mai lung, spuse Dominique indicând un paragraf pe care îl încercuise cu roşu.

— Şi ce spune?

— *Zece milioane recompensă. Henry Julius Renwick, zis şi Cassius, viu sau mort. Cei interesaţi să publice joi.*

Tom nu mai spuse nimic câteva clipe, încercând să asimileze vestea.

— A răspuns cineva? întrebă el în cele din urmă.

— Am numărat douăzeci şi cinci de răspunsuri în total.

— Douăzeci şi cinci!

— Oricine ar fi persoana asta, se pare că a angajat o mică armată ca să-l vâneze pe Harry. Întrebarea e de ce.

— Nu, spuse Tom după o clipă de gândire. Întrebarea e cine.

CAPITOLUL 4

Sediul FBI, Divizia Salt Lake City, Utah
4 ianuarie – 4.16 p.m.

Unde greşise?

Când devenise dintr-un individ cu mari perspective un soldat ca oricare altul, un băiat de treabă, dar care, după cum spuneau superiorii lui, nu avea stofa necesară ca să meargă până la capăt? Cum se făcea că tineri care abia dacă aveau jumătate din vârsta lui avansau în viteză pe lângă el, atât de repede, încât abia dacă avea timp să se scuture de praful pe care-l lăsau în urma lor, înainte să-i vadă dispărând la orizont. Când devenise gândul că trebuia să mai reziste până la pensie singurul lui motiv de a se da jos din pat dimineaţa?

Agentul special Paul Viggiano, în vârstă de patruzeci şi unu de ani, strecură, pe rând, câte un glonţ în cele cinci camere goale ale revolverului argintiu strălucitor AirLite Ti, modelul 342 Smith & Wesson de calibru 38, câte unul la fiecare întrebare ce-i răsuna în minte.

După ce termină de încărcat arma, o închise dintr-o mişcare şi o privi gânditor preţ de câteva clipe, înainte să o ridice în dreptul ochilor. Se opri din nou şi trase aer în piept.

Apoi, expirând încet, descarcă arma înspre ţinta din capătul culoarului poligonului de tragere, cât putu de repede şi de zgomotos, fiecare bubuitură succesivă amplificând vuietul făcut de cea precedentă, până când întreaga sală răsună de ecourile împuşcăturilor, rezonând cu starea lui sufletească.

— S-ar părea că aveai nevoie de asta, îi spuse femeia din separeul de alături, zâmbindu-i.

Reuşi să schiţeze o strâmbătură chinuită drept răspuns, în timp ce femeia se întoarse şi-şi fixă ţinta. Intervenţia ei îi stârni o nouă întrebare: cum se făcea că, în zelul său excesiv de încurajare a egalităţii între sexe, Biroul ajunsese să promoveze *femei?* Femei cum era căţeaua asta de Jennifer Browne, care fusese avansată în funcţie, în vreme ce pe el îl aruncaseră aici. Oriunde ar fi fost acest „aici”.

O mică neatenţie. Asta fusese tot. O greşeală minusculă într-o

carieră altfel impecabilă. Şi iată-l acum, ajuns să se scufunde în mediocritate.

Clătină din cap şi apăsă butonul pentru a apropia ţinta din capătul culoarului de tragere. Silueta neagră înainta fantomatic spre el, asemenea unui spirit răzbunător, oprindu-se în cele din urmă cu o zvâcnitură chiar în faţa lui. Se uită după găuri.

Spre marea lui mirare, nu văzu nici una. Nici măcar una.

— Frumos ţintit, Tex! îl luă în râs responsabilul de arme, aruncându-i o privire peste umăr. Hei, ai mai multe şanse să-ţi zbori singur ouăle decât să nimereşti vreun infractor.

— Mai du-te dracului, McCoy!

Accentul de New Jersey se resimţea puternic în vocea lui Viggiano, potrivindu-se oarecum cu originea italiană sugerată de părul şi de sprâncenele lui dese şi negre şi de barba în permanenţă nerasă. Figura întunecată îi era completată de un maxilar ferm şi puternic, care ieşea în faţă asemenea unei bare de protecţie, lăsând impresia că, dacă ai fi aruncat cu ceva înspre el, obiectul ar fi ricoşat din bărbie, aşa cum sare o piatră când loveşte o trambulină.

Femeia de lângă el trase şi ea. Împuşcăturile răsunară una după cealaltă, cu o monotonie cadenţată ce-i confirmă lui Viggiano impresia că era genul de femeie care îi călca până şi şosetele lui bărbatu-său. Îşi aşeză apoi cu grijă arma în faţă şi apropie ţinta. Viggiano nu putu rezista tentaţiei de a trage cu ochiul.

Unsprezece găuri. Avea unsprezece găuri în ţintă! Era imposibil, dacă nu cumva... dacă nu cumva erau şase ale ei şi cinci ale lui! Se enervase atât de tare, încât trăsese în altă ţintă.

În mod evident, femeia ajunse şi ea la aceeaşi concluzie. Ridică ochii spre el cu o privire amuzată, gata-gata să pufnească în râs. Viggiano îşi aruncă apărătoarele de urechi pe bancă şi ieşi nervos din cameră, înainte ca afurisita să aibă timp să le mai arate şi altora.

— Oh, domnule, chiar speram să vă găsesc aici!

Byron Bailey era un afro-american din zona central-sudică a Los Angelesului, un puşti inteligent care muncise din greu să ajungă unde era. Câştigase o bursă la Caltech graţie rezultatelor foarte bune obţinute în şcoală şi se întreţinuse pe timpul studiilor din banii obţinuţi ca montator de rafturi la reprezentanţa locală a magazinului 7-Eleven. Suferea de acnee cronică din cauza căreia pielea cafenie a tenului său avea un aspect ca de coral. Nasul îi

era turtit şi lătăreţ, ochii mari şi nerăbdători. Ce-l şoca însă cel mai mult pe Viggiano era entuziasmul debordant al tânărului. Îi amintea de un căţel care dădea vârtos din coadă. O trăsătură de altfel enervantă, pe care o aveau toţi începătorii şi al cărei singur efect era să-l facă pe Viggiano să se simtă şi mai bătrân decât era deja.

— Ei, uite că m-ai găsit, îi răspunse el tânărului, scuturând cu vârfurile degetelor scame invizibile de pe costumul impecabil călcat, doar pentru a-şi face cât mai evidentă totala lipsă de interes.

— Ei, da, domnule, zise Bailey, fără să pară descurajat de tonul iritat al lui Viggiano. Am primit o informaţie despre jaful ăla din complexul NSA de la Richmond. Ştiţi, ăla cu care-şi tot bat capul băieţii din D.C. S-ar părea că e ceva serios.

— Ce tot îndrugi acolo?

Viggiano se admira în geamul uşii în timp ce vorbea şi-şi aranja cravata, potrivind nodul exact sub barbă.

— Aţi auzit vreodată de The Sons of American Liberty[5].

— De cine?

— The Sons of American Liberty.

— Nu.

— Sunt o grupare extremistă care susţine supremaţia albilor. Informatorul nostru misterios i-a identificat ca fiind cei din spatele jafului.

— L-ai localizat?

— Nu. Telefonul a fost dat de aici, din Salt Lake, dar asta-i tot ce ştim. Oricine-ar fi fost, a ştiut să închidă înainte să-i putem descoperi locaţia.

— Aţi putut afla ceva despre el din înregistrare?

— Experţii se ocupă încă de asta, însă nu sunt prea optimişti. Singurul lucru pe care ni-l pot spune momentan este că persoana care a sunat nu pare să fie de pe-aici.

— Asta-i tot? făcu Viggiano oftând zgomotos. Zău aşa, nu prea ne-ajută cu mare lucru.

— Nu, domnule, îl aprobă Bailey.

— Şi de unde sunt caraghioşii ăia despre care vorbea?

— Din Malta, Idaho.

— Malta, Idaho! exclamă batjocoritor Viggiano. Tocmai când îmi spuneam că am fost în toate oraşele jegoase în care mă puteam duce, uite că mai apare unul să mi se bage pe gât!

[5] Fiii Libertăţii Americane.

— Dacă vă consolează cu ceva, domnule, Carter a spus că vrea să conduceţi dumneavoastră ancheta din partea noastră.

— Carter, directorul regional?

Un uşor tremur de interes răzbătu prin vocea lui Viggiano.

— Chiar el. Se pare că aţi avut de rezolvat un caz asemănător acum vreo câţiva ani. A spus că sunteţi singura persoană disponibilă care să aibă şi experienţa necesară pentru aşa ceva. Mi-a sugerat şi mie să vă ajut, dacă nu aveţi nimic împotrivă, domnule.

Viggiano îşi puse pistolul înapoi în etui.

— Ei, măcar o dată are şi Carter dreptate, spuse el, trecându-şi degetele prin păr, ca să se asigure că avea în continuare cărarea acolo unde trebuia. Suie-n şa, Bailey! Porneşti cu mine-n aventură. Paul Viggiano îţi va arăta o scurtătură spre calea succesului.

CAPITOLUL 5

Borough Market, Southwark, Londra
5 ianuarie – 12.34 p.m.

Tarabele pieţei se înşirau înghesuite una în cealaltă sub arcadele de fontă ale gării, gemând sub greutatea produselor abia importate: brânză Camembert din Normandia, în calupuri mari cât o roată de căruţă, şuncă roz de Guijelo, sticle cu ulei de măsline din Aqulia, care străluceau ca nişte mici aştri.

Mulţimi de cumpărători agitaţi, înfofoliţi în haine călduroase, îşi croiau drum de-a lungul culoarelor, mânaţi parcă de câte un miros ispititor, fie de sendviş de struţ proaspăt prăjit, fie de pâine caldă, pe care vântul îl purta înspre ei. Deasupra lor, trenurile trosneau şi scârţâiau pe şinele înălţate, producând un huruit intermitent ce se apropia şi se îndepărta cu viteza unei furtuni de vară.

— Ce căutăm aici? pufni Archie nervos, strecurându-se printre două cărucioare, apoi făcându-şi cu greu loc pe lângă o coadă din faţa unuia dintre multele standuri de flori.

Cam la patruzeci şi cinci de ani şi de statură mijlocie, Archie era scund şi îndesat asemenea unui campion de box, iar urechile mari şi încreţite şi faţa uşor ridată şi permanent nebărbierită nu făceau decât să vină în sprijinul acestei imagini. Astfel încât pardesiul bej, făcut la comandă, îmbrăcat peste un costum elegant albastru cu dunguliţe roz şi tunsoarea extrem de îngrijită erau într-o ciudată nepotrivire cu aspectul său fizic.

Neconcordanţa era întărită şi de un accent pe care Tom nu reuşise niciodată să-l identifice cu certitudine, deşi el însuşi recunoştea că nici al lui – un amestec transatlantic de pronunţie şi idiomuri americane şi britanice – nu era câtuşi de puţin uşor de descifrat. În cazul lui Archie, argoul pieţelor unde învăţase pentru prima dată meserie se amestecase cu vocalele rotunjite şi cu T-urile accentuate ale unei educaţii de clasă mijlocie.

Tom bănuia că Archie, veşnicul oportunist, îşi crease propriul dialect ca să se poată mişca nestingherit între două lumi. Era o şmecherie destul de utilă, însă avea şi dezavantajul că, la fel ca în cazul lui Tom, nici una din aceste lumi nu-l mai accepta acum

pe deplin.

— Eşti invitatul meu la cină diseară, ai uitat? M-am gândit să facem cumpărăturile.

— La dracu'! izbucni Archie, lovindu-se cu palma peste frunte. Iartă-mă, prietene, am uitat cu desăvârşire.

— Archie! îl dojeni Tom.

Neseriozitatea lui Archie era cu atât mai enervantă cu cât era atât de previzibilă.

— Am vorbit săptămâna trecută. Mi-ai promis!

— Ştiu, ştiu, zise Archie mieros. Doar că am uitat şi acum… ei bine, Apples a aranjat un joc la el diseară. Bani mulţi. Numai cu invitaţie. Nu mai pot da înapoi.

— Aş zice mai degrabă că nu vrei să dai înapoi, spuse Tom, evident dezamăgit. Povestea asta cu jocurile de noroc începe să-ţi cam scape de sub control, nu crezi?

— Nici vorbă, e doar o distracţie! sări Archie, un pic cam prea categoric, ca şi cum nu ar fi încercat să-l convingă numai pe Tom.

Privind acum înapoi, lui Tom parcă nu-i venea să creadă că, în toţi cei zece ani în care Archie fusese intermediarul lui, nu existase decât ca o voce la celălalt capăt al firului de telefon. Archie insistase întotdeauna că era mai sigur aşa. Pentru amândoi.

Tom îşi amintea cât de furios fusese cu un an în urmă, când Archie îşi încălcase propria regulă, pe când amândoi erau încă în joc şi venise după el ca să-l convingă să ducă o „lucrare" până la capăt. Şi totuşi, din acea primă întâlnire dificilă se dezvoltase o prietenie. O prietenie care încă îşi mai căuta, poate, calea, amândoi încercând să depăşească barierele unei vieţi construite pe suspiciuni şi pe temeri, însă totuşi o prietenie, pe care Tom o preţuia din ce în ce mai mult.

— În plus, îmi mai trebuie şi mie nişte adrenalină din când în când, continuă Archie. Povestea asta cu recuperările de artă furată nu prea îţi dă fiorii vieţii de altădată.

— Parcă spuneai că te-ai retras tocmai fiindcă te saturaseşi de atâţia fiori.

— Aşa e, aşa e, recunoscu Archie. Doar că, ştii tu… uneori le duc dorul.

— Da, te înţeleg, îl aprobă Tom amuzat. Uneori, parcă şi mie-mi lipsesc.

— Apropo, Dom mi-a spus de anunţurile din ziar.

Tom clătină din cap, încruntat.

— S-ar părea că nu doar FBI-ul îl caută pe Renwick.

— Şi eşti împăcat cu asta?

— De ce n-aş fi? Merită tot ce o să primească.

Ieşiseră din piaţă şi se deplasau pe Park Street, înspre maşina lui Archie. Deşi cârciuma din colţ era aglomerată, mulţimea începu să se risipească pe măsură ce se îndepărtau de piaţa principală, iar Tom se bucura că putea acum să se facă auzit fără să mai ţipe. Trecură pe lângă un grup de magazii mici, pe ale căror ziduri înnegrite de cenuşa vremii cu greu se mai descifrau numele întreprinderilor de odinioară, de mult uitate.

Archie îşi scoase pachetul de ţigări şi îşi aprinse una. Fumatul era un viciu relativ nou. Tom îl punea pe seama dorului de fiorii lumii interlope. Archie spunea că-i din cauza stresului de a fi om cinstit.

— Ai găsit ce-ai căutat în State?

— Mai mult sau mai puţin, răspunse Archie.

Din felul în care-şi lăsă ochii în pământ, Tom simţi că prietenul lui nu avea chef să discute despre asta.

— Cum a fost la Praga? Schimbă acesta subiectul. A meritat drumul?

— Poate. Ai auzit vreodată despre un pictor pe nume Bellak?

— Bellak? Karel Bellak?

— Da, el.

Pe Tom nu-l mai mirau de mult cunoştinţele enciclopedice ale lui Archie în domeniul artelor, cu precădere în ceea ce privea picturile.

— Da, normal c-am auzit de el. Ce vrei să ştii?

— Tabloul ăsta-i al lui?

Tom băgă mâna-n buzunar şi scoase fotografia pe care i-o dăduse rabinul. Archie o studie preţ de câteva clipe.

— Posibil, îi răspunse dându-i poza înapoi. Culori cenuşii, linii încărcate, perspectivă uşor neclară.... Desigur, n-am văzut niciodată vreo pictură de-a lui în realitate. Din câte ştiu eu, toate au fost distruse.

— Asta i-am spus şi eu rabinului, zise Tom. Că, din câte se ştie, naziştii le-au ars pe toate. Dar nu mi-am putut aminti de ce.

Archie făcu o pauză lungă înainte să răspundă.

— Bellak a fost un artist de călătorie. Competent, dar, după cum poţi vedea şi singur, nu foarte talentat. Un portret ici, un peisaj colo… Scotea atât cât să poată achita nota de plată la bar.

Apoi, în 1937, un ofiţer SS cu ambiţii mari i-a cerut să picteze portretul fiicei lui Himmler, Gudrun şi i-a făcut tabloul cadou superiorului său.

— Dar Bellak nu era evreu?

— În cele din urmă s-a dovedit că era. Însă Himmler, încântat de cadou, apucase deja să expună tabloul în biroul său din Prinz-Albercht-Strasse din Berlin şi chiar mai comandase încă unul. Când a descoperit adevărul, l-a împuşcat pe ofiţerul SS, iar pe Bellak l-a arestat şi l-a trimis la Auschwitz. Apoi a ordonat ca toate tablourile lui să fie găsite şi distruse.

— Evident, câteva au supravieţuit. Cel pe care tocmai ţi l-am arătat a fost furat cu doar câteva zile-n urmă.

— De ce s-or mai fi obosit? Rama pe care au lăsat-o pe perete valora probabil mai mult decât tabloul.

— Nu ştiu. Poate fiindcă a fost evreu? replică Tom.

— Ce vrei să spui?

— Trebuia să fi văzut cum arăta locul.

Tom fu şi el mirat de furia care răzbătea din vocea lui.

— Cineva şi-a dat toată silinţa să provoace un adevărat dezastru. Erau svastici şi graffiti pe toţi pereţii. Desene ale copiilor din lagărele de concentrare rupte în bucăţele, de parcă ar fi vrut să facă din ele confetti.

— Nenorociţii! murmură Archie, aruncând chiştocul într-un coş de gunoi. Şi tabloul?

— L-au tăiat din ramă şi l-au luat cu ei.

— Dar ce interes să aibă?

— Asta m-am întrebat şi eu.

— Dacă nu cumva…

— Dacă nu cumva ce?

Deasupra lor, un tren se îndrepta cu zgomot asurzitor spre Podul Londrei şi Archie aşteptă ca huruitul să se domolească înainte să răspundă.

— Dacă nu cumva chiar după tablou veniseră. Dacă nu cumva au încercat să fie isteţi şi să mascheze un jaf clasic într-un act de vandalism antisemit.

— Exact! spuse Tom, bucuros că Archie ajunsese la aceeaşi concluzie ca el. Aşa că am dat nişte telefoane. Din câte am aflat, se pare că în ultimul an au fost furate şase tablouri presupuse a fi ale lui Bellak, din diverse case particulare şi din colecţii din Europa.

— Şase? N-aş fi crezut că au supravieţuit atât de multe.

— Ei, doar nu sunt chiar genul de valori pe care ar catadicsi cineva să le catalogheze. Până acum, nimeni nu a făcut legătura. Cazurile au rămas în seama secţiilor de poliţie locale. Companiile de asigurări nu s-au implicat fiindcă tablourile nu au nici o valoare. Eu am aflat doar fiindcă am ştiut pe cine să întreb.

— Şi totuşi, cineva se dă peste cap să fure nişte picturi despre care se presupune că nu au nici o valoare.

O pauză.

— Tom? Mă asculţi?

Archie îl privi întrebător.

— Nu te întoarce, spuse Tom încet, dar cred că suntem urmăriţi.

CAPITOLUL 6

Munţii Black Pine, lângă Malta, Idaho
5 ianuarie – 5.34 a.m.

— Ce se mai aude din interiorul complexului?

Agentul special Paul Viggiano vorbi tare, ca să acopere zgomotul de fond al tehnicienilor şi al telefoanelor care sunau întruna. Era un tip îngrijit, musculos, îmbrăcat într-un hanorac albastru, pe spatele căruia sigla FBI-ului era stanţată cu litere galbene mari.

Bailey, aşezat la masa de bucătărie din cabina pe care o transformaseră cu o seară în urmă în sediu operaţional, fu primul care vorbi.

— Nici o mişcare, nimic. Nici măcar un singur telefon. Până şi generatorul s-a oprit azi-dimineaţă. Cred că a rămas fără benzină. N-a venit nimeni să vadă ce-i cu el.

— Şi câinii?

De această dată vorbise Silvio Vasquez, şeful echipei FBI pentru eliberarea ostaticilor, formată din paisprezece bărbaţi. Vasquez stătea la dreapta lui Bailey.

— Ce? făcu Viggiano, încruntându-se. La dracu', ce legătură au câinii cu toată povestea asta?

— Nu a spus cineva că au câini? I-aţi văzut?

— Nu, răspunse Bailey clătinând din cap. Nimic.

— Nu vi se pare ciudat? întrebă Vasquez. Câinii trebuie să-şi facă nevoile.

— Când a nins ultima dată? întrebă Viggiano.

Bailey observă că acesta găsise nişte beţe de chibrit pe care le aranja în linii paralele în timp ce vorbea.

— Acum două zile, răspunse Vasquez.

— Şi nu e nici o urmă? Vrei să-mi spui că nimeni nu a mai ieşit din casa aia de două zile?

Bailey trase cu ochiul şi observă că superiorul lui rearanjase beţele de chibrit în aşa fel încât să formeze un pătrat.

— Doar dacă a zburat, confirmă Bailey. Şi asta e valabil şi pentru câini.

— Părerea mea rămâne că faceţi o mare prostie, băieţi.

Venise rândul şerifului local să vorbească. Un bărbat dolofan, cu părul de un roşu aprins şi cu o mustaţă tunsă scurt, şeriful Hennessy părea să asude în permanenţă, transpiraţia strângându-i-se în broboane pe fruntea şi pe obrajii rozalii, asemenea condensului pe un geam.

— Îi cunosc pe oamenii ăştia, continuă el, nodul cravatei aplicate pierzându-i-se în faldurile cărnoase ale gâtului gros în timp ce vorbea. Sunt cetăţeni cinstiţi, oameni cu frica lui Dumnezeu. Patrioţi.

— Aşa spuneţi dumneavoastră, sări Bailey, simţind cum începe să clocotească pe dinăuntru. Dar uite că, din întâmplare, se află pe lista neagră a FBI-ului, bănuiţi că au legături cu organizaţii precum Aryan Nations[6] sau Klan[7].

Bailey îl văzu pe Viggiano făcându-i un semn subtil din cap, avertizându-l să stea potolit.

— Ei, domnule şerif, e drept că nu avem încă dovada că aceşti oameni ar fi făcut ceva rău, vorbi Viggiano pe un ton conciliant, dar ştim că acum trei zile o piesă expusă a fost furată din Muzeul Naţional de Criptologie din Richmond. Şi mai ştim că aceia care au luat-o nu au lăsat în urmă nici o probă de la care să putem porni.

— În afara agentului de pază, pe care l-au spânzurat şi l-au lăsat atârnat ca pe-o halcă de carne într-o încăpere frigorifică, adăugă Bailey, neputând să se abţină.

— Şi mai ştim, vorbi mai departe Viggiano, de parcă nici nu l-ar fi auzit, că la biroul nostru din Salt Lake s-a primit ieri un telefon de la o persoană care ne sugera că aceşti cetăţeni respectabili ai dumitale ar fi cumva implicaţi în toată povestea.

— Ştiu şi eu asta, spuse Hennessy, tamponându-şi fruntea cu un şerveţel pe care-l luase dintr-un pachet de la capătul mesei. Dar orice zănatic ar fi putut da telefonul ăla. Nu dovedeşte nimic.

— Dovedeşte că persoana care a sunat ştia că jaful avusese loc. Şi, cum NSA a blocat orice informaţie către presă, singurii oameni, în afara poliţiştilor şi a agenţilor speciali, care puteau şti ceva de treaba asta sunt chiar cei care au comis jaful. Ceea ce înseamnă că avem o pistă, domnule şerif, pe care o vom urma cu

---

[6] Organizaţie nazistă internaţională care promovează supremaţia albior. (n.tr.).

[7] Ku Klux Klan – numele sub care sunt cunoscute mai multe organizaţii rasiste extremiste, dintre care prima a apărut după războiul civil american, în 1865. (n.tr.).

sau fără aprobarea dumneavoastră.

Hennessy se lăsă pe spate în scaun, bombănind pe sub mustaţă. Bailey zâmbi, oarecum satisfăcut de această capitulare.

— Deci, care-i planul? întrebă el.

— Ei bine, eu, unul, n-am de gând să stau degeaba până când îşi termină ei proviziile de apă şi de biscuiţi cu cremă, declară Viggiano. Intrăm peste ei. Azi!

Un murmur aprobator se auzi din partea tuturor celor strânşi în jurul mesei, cu excepţia lui Hennessy.

— Dar nu vreau să ne complicăm, continuă Viggiano. Nu avem nici un motiv să presupunem că va fi o afacere urâtă, aşa că ţinem Humvee-urile ascunse şi elicopterele la sol. Să sperăm că nu vom avea nevoie de ele. Vasquez?

Vasquez se ridică în picioare şi se aplecă peste masă. Avea tenul închis, mâncat de varicelă, părul lins şi negru, ascuns sub o şapcă inscripţionată cu sigla FBI-ului pe care o purta cu cozorocul la spate. Ochii căprui-închis îi străluceau de entuziasm.

— Oamenii şerifului au instalat baraje aici şi aici, spuse el indicând două drumuri pe harta întinsă pe masă, în faţa lor. Au blocat toate căile de acces înspre şi dinspre complex. Vreau câte o echipă specială aici, aici şi aici, în copaci şi în punctele mai înalte, ca să ţină sub supraveghere ferestrele. La primul semn de activitate ostilă, după ce băieţii mei intră în clădire, deschid focul de acoperire şi noi ne retragem aici, în spatele rulotei.

— Am înţeles, spuse Viggiano.

— Cele două echipe de asalt vor intra prin faţă şi prin spate. Dacă schiţele sunt bune, estimăm că vom securiza întreaga clădire în aproximativ trei minute. Restul depinde de voi.

— Bun, spuse Viggiano în timp de Vasquez se aşează. Acum, nu uitaţi! Odată ce începem, vreau să acţionaţi ca la carte. Fără riscuri inutile. Sunt familii acolo – femei, copii. Arătă spre teancul de dosare ce conţineau fotografiile şi profilurile tuturor persoanelor pe care FBI-ul le identificase ca locuind în clădire. Aşadar, batem frumuşel la uşă. Îi rugăm să ne primească înăuntru. La primul semn că avem de a face cu o operaţiune mai complicată decât una de simplă percheziţie, ne retragem. Ultimul lucru pe care eu… pe care Biroul şi-l permite în clipa de faţă este încă un caz cu luare de ostatici. În plus, dacă treaba se complică, băieţii de la Washington o să vrea să se ocupe personal. Aşa fac întotdeauna.

Vasquez dădu aprobator din cap.

— Am înţeles.

— Bine atunci, spuse Viggiano lovind masa cu palma. Să-i dăm drumul! Avem o grămadă de treabă de făcut şi vreau să ne-nfiinţăm acolo imediat după prânz.

CAPITOLUL 7

Borough Market, Southwark, Londra
5 ianuarie – 12.47 p.m.

— Urmăriţi? Eşti sigur? întrebă Archie.

— Trening, geacă de fâş, pantofi sport albi. L-am surprins uitându-se la noi acum cinci minute. Şi tocmai l-am zărit din nou în oglinda retrovizoare a camionetei de acolo. Cam la treizeci de metri în spate.

— Suntem aproape de maşină. Putem s-o luăm la fugă, dacă vrei.

Tom urmări privirea lui Archie şi-i văzu maşina, un DB9, cam la treizeci de metri în josul drumului. Era o achiziţie recentă şi pentru Archie – care spusese întotdeauna că principala condiţie pentru a fi un bun infractor era să nu atragi atenţia ducând un trai mai extravagant decât îţi puteai, cel puţin aparent, permite – era un lux ce nu prea îl caracteriza. Când semnase cecul, frustrarea a douăzeci de ani de neputinţă de a cheltui se eliberase dintr-o singură mişcare de pix.

— La dracu'! înjură Archie.

Un dispozitiv de blocat roţi strălucea galben pe jantele de metal argintiu.

— Am lipsit doar câteva minute şi m-au şi blocat!

Grăbi pasul, însă Tom îl prinse de umăr şi-l opri în loc. Ceva nu era în regulă. În spatele lor, un bărbat care-i urmărise de la piaţă; în faţă, un măturător de stradă ai cărui pantofi păreau suspect de noi; parcată chiar în faţa maşinii lui Archie, o camionetă cu ferestre cenuşii; iar maşina în sine imobilizată. Era un scenariu ca la carte.

— Nu e-n ordine, spuse el în şoaptă.

— Îi văd şi eu, şuieră Archie. Ce vrei să facem?

— Fugi de-aici. Acum!

La strigătul lui Tom, uşile din spate ale dubei se dădură brusc la o parte şi trei bărbaţi săriră în stradă. În acelaşi moment, bărbatul din faţă aruncă mătura şi scoase o armă semiautomată de sub haină. Tom auzi zgomotul greoi al unor paşi apropiindu-se în fugă din spate.

Înainte ca măturătorul să apuce să tragă primul foc, Archie plonja în stânga în vreme ce Tom o coti spre dreapta, pe o alee micuţă care dădea într-o stradă îngustă, mărginită de un gard de sârmă. Tom îşi încleşta mâinile în sârmă şi se săltă peste gardul înalt până la nivelul umerilor. Metalul scoase un scrâşnet insuportabil. Era pe punctul de a plonja de cealaltă parte, când simţi o mână strângându-i-se în jurul gleznei stângi.

Bărbatul care-i urmărise de la piaţă reuşise să-l ajungă din urmă şi îl trăgea acum de picior, încercând să-l dea jos de pe gard. În loc să se zbată şi să încerce să scape de el, Tom se lăsă să alunece uşor, până când picioarele îi ajunseră în dreptul capului bărbatului, clipă în care lovi, eliberându-se din strânsoare, izbindu-şi atacatorul direct în bărbie. Cu un strigăt sugrumat, bărbatul se prăbuşi la pământ.

Tom sări gardul şi ateriza pe o porţiune de teren gol, ce servea drept parcare provizorie pentru clienţii pieţei. Auzi sunet de metal zgâlţâit în spatele lui şi văzu că doi dintre bărbaţii din dubă ajunseseră în dreptul gardului şi începuseră să se caţere.

„Cel puţin nu m-au împuşcat”, îşi spuse Tom traversând în fugă parcarea, evitând în ultima clipă o maşină care intra în perimetru, întorcându-se din nou spre piaţă. Dacă l-ar fi vrut mort, oricine ar fi fost indivizii ăştia, l-ar fi putut împuşca chiar acolo, prin gard. În mod clar aveau alte intenţii.

În acea clipă, un camion încărcat cu produse de piaţă ţâşni dintr-o intrare laterală chiar în faţa lui. Tom sări într-o parte, iar şoferul apăsă frâna, reuşind să evite impactul în ultima clipă.

— Ai grijă, dobitocule! strigă omul, claxonând continuu pentru a-şi sublinia mesajul.

Fără să-i mai răspundă, Tom sări peste lăzile cu legume răsturnate şi intră înapoi în piaţă. De îndată ce se văzu înăuntru, încetini şi-şi continuă drumul strecurându-se cât putea de bine prin mulţimea de cumpărători. Ştia că locurile aglomerate erau mai sigure şi spera ca şi Archie să fi avut inspiraţia de a ajunge la aceeaşi concluzie. Când aprecie că se afla la o distanţă suficient de mare de ieşiri, se opri în faţa unui stand cu vinuri şi privi în spate, peste umăr. Urmăritorii lui ajunseseră la intrarea în piaţă şi cercetau mulţimea, căutându-l din priviri. Amândoi ţineau o mână vârâtă sub haină, unde Tom bănuia că fiecare ascundea câte o armă.

Se întoarse brusc şi se izbi de un bărbat care căra o ladă cu vin roşu. Lada căzu pe jos, iar sticlele se sparseră cu zgomot.

Tom privi din nou spre intrare şi observă că urmăritorii lui, alertaţi de zgomot, începuseră deja să-şi croiască drum înspre el.

— Mă scuzaţi! îi spuse Tom bărbatului cu lada, împingându-l ca să poată trece pe lângă el.

— Hei! strigă acesta în urma lui. Întoarce-te imediat! Dar Tom nu se opri. Se aruncă în genunchi şi se târî sub o tarabă, apoi se strecură pe sub alte două, până când ajunse la vreo câteva culoare distanţă de locul unde se ciocnise de vânzătorul de vinuri. De la adăpostul unei piramide de sticle cu ulei de măsline se uită după cei doi bărbaţi. Stăteau lângă cutia de vin răsturnată, gesticulând frenetic. Îl pierduseră.

Tom se îndreptă precaut spre ieşirea dinspre nord, amestecându-se într-un grup de turişti care discutau aprins despre o căprioară întreagă pe care o văzuseră atârnată deasupra unei tarabe. După ce ieşiră din piaţă, Tom se desprinse de grup şi se îndreptă spre bulevardul principal şi spre fluviu.

Cu un puternic scârţâit de frâne, un Range Rover masiv, de culoare neagră, se opri în dreptul lui. Tom se răsuci pe călcâie, însă alunecă pe caldarâmul acoperit de cutii ude de carton, de frunze de salată şi de pungi de plastic rămase după târguiala de dimineaţă. Înainte să apuce să se ridice, portiera din spate zbură într-o parte şi Tom putu să zărească persoana care stătea pe bancheta din spate.

Archie!

Fereastra portierei de lângă şofer coborî câţiva centimetri şi o mână palidă apăru prin crăpătură, cu degetele strânse în jurul unei legitimaţii guvernamentale.

— Gata cu jocurile, Kirk! Treci în maşină!

CAPITOLUL 8

5 ianuarie – 12.56 p.m.

Capul pătrăţos şi proaspăt ras al şoferului ieşea din gulerul pe gât al unui pulover de lână. Se uită în oglinda retrovizoare, apoi din nou la drum, schiţând un zâmbet în colţul gurii în timp ce apăsa acceleraţia.

Bărbatul din scaunul de lângă şofer privi în spate, peste umăr şi-i salută din cap pe amândoi.

— Eu sunt William Turnbull.

Le întinsese mâna peste umăr în momentul când se prezentă, însă nici unul din ei nu-l băgă în seamă, privindu-l amândoi fără nici un cuvânt. Ţinând cont de cât putea vedea din Turnbull, Tom aprecie că acesta cântărea peste o sută zece kilograme, din care masa musculară reprezenta foarte puţin. Părea însă destul de tânăr, cam de vreo treizeci şi cinci de ani şi era îmbrăcat într-un costum de camuflaj urban, adică în blugi şi într-o cămaşă deschisă la naturii de sus, care abia dacă-i cuprindea colacul de grăsime din jurul gâtului.

— Scuze pentru… asta, spuse bărbatul, fluturând mâna în direcţia pieţei. M-am gândit că n-o să vreţi să veniţi dacă vă rog frumos, aşa că mi-am adus ajutoare. Sincer, nu mă aşteptam să…

— Stai să ghicesc, îl întrerupse Tom furios. Pe undeva a avut loc o spargere şi te gândeşti că s-ar putea să ştim noi ceva despre asta. Am dreptate? De câte ori trebuie să vă mai spun că nu ştim nimic şi, chiar dacă am şti, tot nu v-am dezvălui.

— Nu e vorba acum despre nici un jaf, răspunse Turnbull posac. Nu sunt de la poliţie.

— Agenţie specială, Interpol, aviaţie, escadron de operaţiuni în forţă… înşiră Archie ridicând din umeri. Oricum v-aţi numi, răspunsul e acelaşi. Iar ceea ce-aţi făcut se numeşte hărţuire. Suntem curaţi şi o ştiţi foarte bine.

— Lucrez pentru Biroul de Afaceri Externe, spuse Turnbull, arătându-le din nou legitimaţia.

— Afaceri Externe? făcu Archie, neîncrezător. Ei, uite una nouă!

— Nu chiar, spuse Tom calm. E un strigoi[8].

— Preferăm denumirea de agenţie de securitate. În cazul meu, şase.

Tom ştia că „Şase” era numele dat în interior organizaţiei MI6, agenţia responsabilă cu gestionarea ameninţărilor externe împotriva securităţii naţionale a Marii Britanii. Nu era genul de organizaţie cu care Tom avea chef să se încurce. Nu din nou. Lucrase timp de cinci ani pentru CIA, le văzuse stilul şi ajunsese să regrete amarnic ziua în care se lăsase cooptat de ei.

— Ei şi ce vreţi?

— Să ne ajutaţi, veni răspunsul sec, în timp ce maşina opri brusc la un semafor.

— Cum să vă ajutăm? întrebă Tom calm.

Până când avea să afle despre ce era vorba, se străduia să pară cooperant.

— Cum şi cât doriţi.

— Oh, atunci e uşor, zise Tom. Deloc.

Archie îl aprobă şi el, dând din cap.

— Doar dacă nu cumva ştiţi ceva ce eu nu ştiu…

Oamenii de genul lui Turnbull nu făceau niciodată o mişcare fără să aibă un as în mânecă, un punct de sprijin. Toată şmecheria era să-i faci să ţi-l arate.

— Nu am nici un motiv ascuns, spuse Turnbull zâmbind. Nu vă ameninţ. Nu vă momesc cu vreo înţelegere. Nu vă promit că o să vă ajut la rândul meu. Dacă vă veţi hotărî să cooperaţi cu noi va fi doar pentru că, după ce veţi asculta ce am de spus, veţi dori singuri să o faceţi.

— Haide, Tom, nu trebuie să ascultăm balivernele ăstuia! N-au nici un motiv să ne reţină. Să plecăm de-aici! insistă Archie.

Însă Tom ezită. Ceva din tonul lui Turnbull îi stârnise curiozitatea, deşi ştia că Archie avea, probabil, dreptate.

— Vreau să aud ce are de spus.

Semaforul se făcu verde şi maşina porni din nou.

— Bun.

Turnbull îşi desprinse centura de siguranţă şi se întoarse spre ei. Avea faţa plată, cu trăsături şterse, cu obrajii rotunzi şi cărnoşi, cu bărbia aproape îngropată în gât. Ochii căprui erau mici şi apropiaţi, iar părul lung parcă lins de-o vacă era împărţit în două la mijlocul capului, creând senzaţia unor perdele pe care

[8] *Spook,* termen de argou englezesc folosit pentru a desemna un agent secret, (n.tr.).

posesorul le trăsese şi le fixase după urechi.

Din multe puncte de vedere, era cel mai atipic spion pe care Tom îl văzuse vreodată. Nimic din înfăţişarea lui nu i-ar fi putut trăda meseria. Aşa erau întotdeauna cei mai buni. Desigur, avea acea încredere relaxată pe care Tom o mai remarcase şi în trecut la agenţii de teren, mai ales la cei cu adevărat buni.

— Aţi auzit vreodată despre o grupare numită Kristall Blade? întrebă Turnbull.

— Nu, spuse Tom.

— Da, presupun că nici nu aveaţi de unde să auziţi. Sunt un mic grup de extremişti cu vagi legături cu Nationaldemokratische Partei Deutschlands, sau NPD, cea mai activă grupare politică neonazistă din Germania. Se presupune că sunt conduşi de un fost căpitan al armatei germane pe nume Dmitri Muller, deşi până acum nimeni nu l-a văzut ca să poată confirma zvonul. Sincer să fiu, nu ştim prea multe despre ei.

Tom ridică din umeri.

— Şi?

— Din puţinele date pe care le avem însă, ştim că nu sunt o grupare extremistă obişnuită. Nu sunt nişte băieţi raşi în cap care colindă străzile de la periferie în căutarea unor bieţi emigranţi pe care să-i bată. Sunt o organizaţie paramilitară sofisticată, care mai poartă încă un război despre care restul lumii crede că a încetat în 1945.

— De aici numele?

Era mai degrabă o afirmaţie decât o întrebare. Tom ştia suficient de multă istorie ca să poată bănui că această organizaţie, Kristall Blade, se inspirase, probabil, din Kristallnacht[9] – fatidica noapte din 1938, când atacurile naziste asupra magazinelor şi asupra întreprinderilor conduse de evrei lăsaseră străzile oraşelor Germaniei acoperite de resturi de sticlă sfărâmată.

— Exact! spuse Turnbull entuziasmat. Până acum ceva vreme, îşi finanţau acţiunile angajându-se ca mercenari în spatele Cortinei de Fier, însă în ultima vreme se ocupă de afaceri cu droguri şi cu taxe de protecţie. Sunt suspectaţi că ar fi fost implicaţi într-o serie de atrocităţi teroriste, cu atacuri în stil gherilă, îndreptate în principal împotriva comunităţilor evreieşti din Germania şi din Austria. Nu sunt mai mult de zece, maximum douăzeci de membri activi, susţinuţi de aproximativ o sută de

[9] Noaptea de Cristal.

simpatizanţi. Dar tocmai de aceea sunt atât de periculoşi. Trec neobservaţi de cea mai mare parte a agenţiilor de implementare a legii şi sunt aproape imposibil de localizat.

— Cum spuneam, n-am auzit de ei.

Turnbull continuă, fără să bage în seamă întreruperea.

— Acum nouă zile, doi indivizi au pătruns în spitalul Guy & St Thomas şi au ucis trei oameni. Doi făceau parte din personalul medical – aproape sigur, fuseseră martori. Al treilea era un pacient de optzeci şi unu de ani, pe nume Andreas Weissman. Un supravieţuitor al lagărului de la Auschwitz, care se mutase aici după război.

Tom nu spuse nimic. Încă nu înţelegea ce urmărea individul şi ce legătură avea el cu toate astea.

— I-au amputat mâna lui Weissman de la cot în timp ce bătrânul era încă în viaţă. A murit în urma unui atac de cord.

— Ce au făcut? strigă Archie, aplecându-se în faţă la auzul acestui ultim detaliu.

— I-au tăiat braţul. Antebraţul stâng.

— Da’ pentru ce dracu’? întrebă de data asta Tom.

— Pentru asta avem nevoie de ajutorul tău, spuse Turnbull zâmbind, dezgolind un şir inegal de dinţi strâmbi şi încălecaţi.

— Ajutorul meu? făcu Tom încruntându-se. N-are nici o legătură cu mine.

— M-am gândit că vei spune asta, zise Turnbull, sprijinindu-se de fereastră în clipa când maşina luă o curbă strânsă. Ucigaşii au furat casetele înregistrate de camerele de supraveghere ale spitalului, însă unul a fost prins pe CCTV chiar când ieşeau din clădire.

Scoase încă o fotografie şi le-o întinse. Tom şi Archie o luară pe rând şi examinară imaginea, însă amândoi clătinară din cap.

— N-am idee, zise Archie.

— Nu l-am văzut niciodată, spuse şi Tom.

— Nu, însă l-am văzut noi, continuă Turnbull. Şi aşa am putut face legătura cu Kristall Blade. Bărbatul din fotografie este secundul lui Dmitri, colonelul Johann Hecht. Ultima oară când am auzit ceva despre el era în Viena, acum trei luni. Unul dintre agenţii noştri a reuşit să-l surprindă într-un restaurant.

Îi întinse lui Tom o a doua fotografie.

— Are peste doi metri şi o cicatrice pe obrazul drept, care-i coboară până pe buză. N-ai cum să-l uiţi, odată ce-l vezi.

— Încă mai aştept punctul culminant al acestei discuţii, spuse

Tom.

Devenea tot mai nerăbdător şi-i întinse lui Archie fotografia fără ca măcar să se uite la ea.

— Ce legătură are bărbatul ăsta cu mine?

— Iisuse! exclamă Archie, prinzându-l pe Tom de braţ. Uită-te lângă cine stă!

Chipul lui Tom deveni livid în clipa când îl recunoscu pe bărbatul pe care i-l arăta Archie.

— E Harry! se bâlbâi el.

Chipul zâmbitor, lipsit de griji, din fotografie dărâmă într-o clipită baricada fragilă pe care crezuse, în ultimele şase luni, că o ridicase în jurul acestei părţi din viaţa lui.

— E Renwick!

CAPITOLUL 9

Grădinile Tivoli, Copenhaga, Danemarca
5 ianuarie – 2.03 p.m.

Harry Renwick plăti taxa de intrare la Poarta Glyptotek, la intersecţia bulevardelor Tietgensgade şi H.C. Andersens, apoi păşi înăuntru. Era încă linişte la acea oră. Ştia că majoritatea oamenilor preferau să meargă în parc după lăsarea întunericului, când Tivoli se transforma într-o oază de lumină cu peste 115 000 de becuri incandescente care străluceau în noaptea întunecată de iarnă.

Dar, deşi era încă devreme, majoritatea caruselelor erau deja pornite. Cel mai vechi, un montagnes russes din lemn, denumit de localnici Bjergrutschebanen sau Coasta Muntelui, vuia în depărtare, strigătele celor câţiva pasageri evaporându-se în aerul subţire de iarnă, formând norişori de abur cald.

Renwick era îmbrăcat potrivit pentru vremea rece, cu o pălărie albastră de fetru trasă peste urechi şi cu un fular galben de mătase înfăşurat de câteva ori în jurul gâtului, înainte să dispară în faldurile paltonului său bleumarin. Cu bărbia îngropată în căldura gulerului ridicat, nu i se mai vedeau decât nasul şi ochii, inteligenţi, alerţi, la fel de reci şi de lipsiţi de emoţie ca zăpada care se adunase pe copacii şi pe acoperişurile din jur.

Se opri în faţa unei tarabe cu suvenire de pe al cărei acoperiş atârnau nişte ţurţuri mari, ameninţători. În timp ce cerceta din priviri produsele expuse, băgă mâna în buzunar, tresărind uşor. Oricât de bine l-ar fi acoperit, gerul tot pătrundea prin ciotul unde fusese odinioară mâna lui dreaptă, provocându-i o durere ascuţită. În cele din urmă, văzu ce căuta şi-i făcu semn vânzătoarei, întinzându-i totodată o bancnotă de o sută de coroane. Femeia îi strecură obiectul cumpărat într-o pungă roşie, numără restul şi zâmbi când bărbatul îi mulţumi ridicându-şi pălăria.

Renwick plecă mai departe. Trecu pe lângă patinoar, apoi pe lângă lac, singura parte din fortificaţiile originale ale Copenhagăi care supravieţuise dezvoltării oraşului, dezvoltare ce înghiţise terenuri care, la fel ca Tivoli, se aflaseră odinioară în afara

şanţului şi a meterezelor cetăţii. Odată ajuns la Pagoda Chinezească, păşi în căldura primitoare a restaurantului Det Kinesiske Tarn de dinăuntru, scuturându-şi picioarele în vestibulul de la intrare pentru a da jos zăpada de pe pantofi. Un recepţioner îndatoritor sosi numaidecât şi îi luă pălăria şi paltonul. Renwick rămase într-un costum la două rânduri, de culoare gri-închis.

La cei aproximativ cincizeci şi cinci de ani ai săi, era un bărbat înalt, evident încă puternic. Îşi ţinea capul şi umerii drepţi şi ţepeni, de parcă ar fi mărşăluit într-o paradă. Avea părul des, alb imaculat, pieptănat, de obicei, cu grijă într-o parte, însă acum răvăşit pe ici, pe colo din cauza pălăriei pe care tocmai şi-o scosese. Cuibăriţi sub sprâncenele stufoase, ochii mari şi verzi păreau mai tineri decât restul feţei acoperite de riduri şi cu muşchii uşor lăsaţi în dreptul pometţilor.

— O masă pentru doi. În spate! ceru el.

— Desigur, domnule. Pe aici, vă rog!

Recepţionerul îl conduse la o masă. Renwick alese un loc din care putea vedea bine intrarea şi ferestrele care dădeau spre lac. Comandă o sticlă de vin, apoi se uită la ceas, un cronograf de aur, un model foarte rar, Patek Philippe din 1922, pe care îl purta în buzunarul de sus al costumului, ataşat de un lanţ subţire de aur fixat la butonieră. Hecht întârzia, dar şi Renwick venise mai devreme. Experienţa îl învăţase să nu-şi asume riscuri.

Cercetă cu privirea salonul. Clientela obişnuită de la ora prânzului. Tineri cu mâinile împreunate, pierduţi unul în ochii celuilalt, vorbindu-şi din priviri. Cupluri mai vârstnice, de mult rămase fără cuvinte, privind tăcuţi în direcţii opuse. Părinţi chinuindu-se să-şi ţină în frâu copiii şi încercând cu disperare să fie atenţi în toate părţile. Oameni mărunţi cu vieţi mărunte.

Hecht sosi cinci minute mai târziu. Se ridicase pe vârfuri ca să privească peste umărul chelnerului care îl conducea la masă. Purta o pereche de ghete legate cu şireturi până peste gleznă, blugi şi o geacă maronie de piele, de proastă calitate, decorată cu fermoare şi cu buzunare cu capse care-i dădeau un aspect ţeapăn şi scorţos.

— Ai întârziat! îl admonesta Renwick, când bărbatul se aşează, strecurându-şi stângaci picioarele lungi sub masa joasă.

Hecht avea o faţă crudă, cu trăsături grosolane, străbătută de o cicatrice albă ce cobora de-a lungul obrazului drept, schimonosindu-i gura într-un rânjet permanent. Ochii cenuşii îi

erau bulbucaţi şi umezi din cauza frigului de afară, îşi ţinea părul negru, vopsit, lipit de cap cu ajutorul unei substanţe uleioase.

— Te-am urmărit încă de când ai intrat pe poartă, îl corectă Hecht. M-am gândit să te las câteva minute să-ţi tragi sufletul. Ştiu că-ţi place să alegi tu vinul.

Renwick zâmbi şi-i făcu semn chelnerului să-i umple paharul lui Hecht.

— Ei? L-ai luat?

Renwick vorbise pe un ton nonşalant, însă Hecht nu se lăsă păcălit.

— Nu mă insulta! N-ai mai fi aici dacă n-ai fi convins că l-am luat.

— Atunci, unde este?

Hecht desfăcu fermoarul de la geacă şi scoase din sân un tub scurt, de carton. Renwick aproape că i-l smulse din mână, deschise capacul de plastic de la unul din capete şi lăsă sulul de pânză să-i alunece în poală.

— E cel care ne trebuie?

— Răbdare, Johann, îl potoli Renwick, deşi până şi lui îi venea greu să-şi ascundă nerăbdarea din voce.

Strecură cu mâna stângă tabloul pe sub masă, unde nu putea fi văzut, îl desfăşură pe genunchi şi-i examina cu atenţie suprafaţa uzată de vreme. Fără să găsească nimic, îl întoarse pe cealaltă parte şi se uită cu atenţie pe spate. Chipul i se posomori. Nimic.

— La naiba!

— Nu ştiu unde am mai putea să căutăm, zise Hecht, pe un ton vădit încărcat de dezamăgire. Ăsta-i al şaselea pe care-l luăm şi nici unul n-a fost cel care ne trebuie. Cel puţin aşa spui tu.

— Ce insinuezi? sări Renwick.

— Că, dacă am şti ce anume căutăm, poate că ne-ar fi mai uşor să găsim tabloul care ne trebuie.

— Nu aşa a fost înţelegerea. Te plătesc ca să furi tablourile. Atât şi nimic mai mult.

— Atunci, poate că-i timpul să schimbăm înţelegerea.

— Ce vrei să spui? întrebă Renwick tăios.

Nu-i plăcea sclipirea machiavelică din ochii lui Hecht.

— Evreul pe care ne-ai cerut să nu-l scăpăm din ochi…

— Ce-i cu el?

— E mort.

— Mort? făcu Renwick, căscând ochii. Cum?

— L-am omorât noi.

— L-aţi… imbecilule! scrâşni Renwick. Habar nu ai în ce te amesteci. Cum îndrăzneşti să…?

— Nici o grijă, îl întrerupse Hecht făcându-i cu ochiul. I-am luat braţul.

Renwick dădu încet din cap, încercând să se calmeze, deşi, în realitate, vestea pe care i-o dăduse Hecht nu îl surprindea prea tare. Aflase deja de câteva zile de atacul grupării Kristall Blade asupra lui Weissman. Dacă situaţia ar fi fost alta, ar fi putut chiar să-i oprească, să împiedice uciderea bătrânului. Dar nu mai conta. Important era ca ei să creadă că se aflau în avantaj. Le dădea o anumită satisfacţie să aibă impresia că deţineau controlul. Iar satisfacţia lor i-ar fi oferit lui, în cele din urmă, ocazia de a acţiona în propriul interes. Până atunci însă, chiar îi convenea să le ofere această mică victorie şi să le lase impresia că fuseseră mai inteligenţi decât el.

— Şi presupun că acum îţi imaginezi că această sclipire de isteţime o să-ţi asigure un loc la masa celor mari.

— Aici nu-i vorba doar despre o vechitură de tablou. Îmi dau şi eu seama. Vrem un procent din câştigul pe care urmăreşti să-l obţii.

— Şi eu ce primesc în schimb?

Renwick vorbise după o clipă de pauză, în care se prefăcuse a lua în consideraţie oferta lui Hecht. Paharul de vin suna ca un clopot fără rezonanţă, în timp ce Harry lovea ritmic cu degetele în cercul auriu de pe margine.

— Unde-i braţul acum?

— Încă e la Londra. Nu trebuie decât să dau un singur telefon şi îmi va fi trimis direct aici. Sau va fi distrus. Tu alegi.

Renwick ridică din umeri.

— Foarte bine. Optzeci la douăzeci.

Nu avea nici cea mai mică intenţie de a împărţi ceva, dar ştia că ar fi trezit bănuieli dacă nu ar fi dat impresia că încearcă să negocieze.

— Jumi-juma!

— Nu-ţi forţa norocul, Johann, îl avertiză Renwick.

— Atunci, şaizeci la patruzeci.

— Şaptezeci la treizeci. E ultima mea ofertă, zise Renwick cu hotărâre.

— S-a făcut.

Hecht îşi scoase telefonul.

— Unde vrei să ţi-l trimit?

— Mă duc eu la Londra, spuse Renwick cu un zâmbet prefăcut. Lucrurile s-au pus deja în mişcare acolo. Poate reuşim să folosim asta în avantajul nostru.

— Încă nu mi-ai spus despre ce este vorba în toată povestea asta.

Renwick clătină din cap.

— O să vorbesc cu Dmitri. Ceea ce am eu de spus, el trebuie să afle primul.

Hecht se aplecă peste masă şi ridică uşor vocea.

— Nu vorbeşte cu tine decât după ce verific eu povestea. Dacă e să devenim parteneri, vrea mai mult decât nişte simple promisiuni.

— Prea bine, se resemna Renwick oftând. Îţi voi spune ce trebuie să ştii, dar nimic mai mult. Întreaga poveste nu o să i-o spun decât lui Dmitri. De acord?

— De acord.

Renwick băgă mâna în punga pe care o lăsase pe scaunul alăturat. Instantaneu, Hecht duse mâna la piept, pipăind arma.

— Ai grijă, Renwick! Fără şmecherii!

— Fără şmecherii, îl linişti Renwick.

Scoase din pungă mâna în care ţinea macheta unui trenuleţ cu aburi. Îl puse pe masă şi-l împinse spre Hecht. Pistoanele în miniatură pompară de câteva ori făcând roţile să se învârtă pe faţa de masă, până când jucăria se lovi cu zgomot de farfuria lui Hecht şi se opri.

— Ce-i asta? Îţi arde de glume? Tonul lui Hecht era suspicios.

— Nu-i nici o glumă.

— Dar ăsta-i un tren! zise neamţul dezamăgit.

— Nu unul oarecare. Un tren de aur.

CAPITOLUL 10

În apropiere de Borough Market, Londra
5 ianuarie – 1.03 p.m.

— Ce legătură are el cu povestea asta?

Dintr-odată, vocea lui Tom devenise furioasă şi nesigură. Nu putea vorbi, nici măcar nu se putea gândi la Harry fără să-şi amintească cât de mult din el însuşi pierduse în clipa când descoperise adevărul. Jumătate din întreaga lui viaţă se dovedise a fi doar un şir nesfârşit de minciuni.

— Asta am vrea să aflăm şi noi.

— Ce ştiţi?

— Nu la fel de multe ca tine, mârâi Turnbull. Având în vedere cât de apropiaţi aţi fost tu şi dragul tău unchi Harry.

— Ai fi surprins, i-o întoarse Tom, cu amărăciune-n glas. Harry Renwick pe care l-am cunoscut eu era un om inteligent, amuzant, generos şi cu suflet bun.

Fără să vrea, simţi că vocea i se înmoaie la amintirea vechiului Harry Renwick, în costumul lui uşor ponosit, de în alb. Acel Renwick care nu uita niciodată de ziua lui. Nici măcar o dată. Nici măcar propriul tată nu reuşise să-şi amintească mereu de aniversarea sa.

— Harry Renwick pe care l-am cunoscut eu mi-a fost prieten.

— Să înţeleg atunci că te-a păcălit, la fel ca pe toţi ceilalţi? N-ai bănuit niciodată adevărul?

Vocea lui Turnbull părea destul de sceptică.

— De ce mă mai întrebi, dacă ai deja toate răspunsurile? pufni Tom. Nu vreau să vorbesc despre Harry Renwick.

— Atunci, hai să vorbim despre Cassius, insistă Turnbull. Spune-mi ce ştii despre el!

Tom trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze.

— Oricine lucra în branşă îl ştia pe Cassius. Mai bine zis, auzise de el, fiindcă nimeni nu îl văzuse vreodată. Sau, dacă l-a văzut careva, n-a mai trăit să spună şi altora.

— A fost un criminal nenorocit şi crud, fără pic de inimă. Asta a fost! zise şi Archie. Îşi vâra coada în toate escrocheriile din domeniul artelor. Furturi, falsuri, jafuri de morminte, contrabandă

– orice! Şi, dacă nu voiai să-i faci jocul, ei bine... Am auzit că odată i-a scos unuia ochii cu stiloul, fiindcă refuzase să-i autentifice un fals după o schiţă a lui Pisanello pe care încerca s-o schimbe cu originalul.

— Nimeni nu şi-ar fi imaginat că în tot acest timp Cassius era unchiul... că era Renwick.

— Ai mai vorbit cu el de atunci?

Tom râse scurt.

— Ultima oară când l-am văzut a încercat să mă împuşte până când i-am retezat mâna cu o uşă. Nu mai suntem în relaţii prea bune.

— Da. Am citit dosarul FBI-ului despre cele petrecute la Paris.

Tom îl privi surprins.

— Chiar dacă-i greu de crezut, uneori mai facem schimb de informaţii cu colegii noştri din America, explică Turnbull cu un zâmbet şiret. Mai ales acum, de când a ajuns pe lista lor cu cei mai căutaţi infractori.

— Şi ce scria în dosar?

— Că, deşi aveai reputaţia unuia dintre cei mai buni hoţi în domeniu, ai cooperat cu Guvernul Statelor Unite pentru a-l ajuta să recupereze cinci monede de aur de o inestimabilă valoare, care fuseseră furate de la Fort Knox. Şi că, în decursul acelei investigaţii, ai contribuit la identificarea lui Renwick drept Cassius şi la demascarea unui agent corupt al FBI-ului.

— Şi Renwick? Despre el ce scria?

— Nu cu mult mai mult decât ne-ai spus şi tu. Tocmai asta-i problema. Am auzit nişte zvonuri, dar atâta tot. Cum că sindicatul lui s-ar fi dezintegrat. Că a pierdut totul, că e pe fugă.

— Fuge de voi?

— De noi, de Interpol, de yankei – de toate agenţiile internaţionale. Dar nu suntem singurii.

— Ce vrei să spui?

— Am interceptat mesajele unui grup de persoane care par să vrea şi ele să pună mâna pe Renwick.

— Anunţurile codate din rubrica de anunţuri matrimoniale a ziarului *Tribune?*

— Ştiai de ele?

Surpriza lui Turnbull era evidentă.

— Abia ieri am aflat. Aveţi idee de la cine sunt?

— Sunt trimise prin poştă. Dactilografiate. Scoase pe imprimantă standard, HP laser. De fiecare dată, vin din altă ţară.

Ar putea fi oricine.

— Ei, mie oricum nu-mi pasă, spuse Tom ridicând din umeri. Indiferent cine ajunge primul la el, ne va face tuturor o favoare. Le urez succes!

— Doar că nu e vorba numai despre Renwick. În ciuda imaginii create de media, nu toţi teroriştii au un kalaşnikov într-o mână şi Coranul în cealaltă. Kristall Blade e o sectă fanatică, violentă, pornită să reînfiinţeze cel de-al Treilea Reich cu orice preţ. Până acum, au stat mereu în umbră, au întreprins operaţiuni mortale, dar la scară redusă, într-o zonă geografică limitată. Sursele noastre ne-au informat însă că această situaţie e pe cale să se schimbe. Caută finanţări pentru o extindere masivă a activităţii, care vizează creşterea personalului, mărimea ţintelor şi expansiunea geografică. Dacă Renwick îi ajută să-şi atingă ţelul, cu toţii vom plăti preţul.

— Şi ce-aţi vrea să fac eu în legătură cu asta?

— Am dori să ne ajuţi. Îl cunoşti pe Renwick mai bine ca oricine altcineva, îl înţelegi, îi înţelegi metodele şi lumea în care operează. Trebuie să aflăm la ce anume lucrează împreună cu Hecht, până nu-i prea târziu. Ţi-aş sugera să începi prin a te uita la crimele comise în spital.

Tom râse şi scuturǎ din cap.

— Ascultă, îmi pare rău, dar eu investighez furturi de obiecte de artă, nu de braţe. Nimeni nu-şi doreşte mai mult decât mine să vadă că Renwick se opreşte, însă nu vreau să mă implic. Am lăsat în urmă viaţa asta.

— Amândoi am lăsat-o, se amestecă şi Archie, lovind teatral cu pumnul în banchetă.

— Şi cât credeţi că o să mai treacă până când Renwick o să vină după voi? Până când o să decidă că a sosit momentul să-şi încheie vechile socoteli?

— Asta-i problema mea, nu a voastră, zise Tom, punând punct subiectului. Şi, cu siguranţă, nu-i un motiv care să mă determine să fac altceva decât să mă ţin cât mai departe de harababura voastră, ca să nu încurc şi mai tare lucrurile. Nu am încredere în voi. Niciodată n-am avut, niciodată nu voi avea.

Urmă o pauză lungă, timp în care Turnbull îl privi împietrit, apoi se întoarse cu faţa la drum, scoţând un oftat profund.

— Ia măcar asta, spuse el întinzându-i peste umăr o hârtie pe care era trecut un număr. În caz că te răzgândeşti.

Maşina încetini, apoi se opri şi portiera se deschise. Tom şi

Archie coborâră în stradă, clipind nedumeriţi. Le trebuiră câteva clipe până să-şi dea seama că se aflau din nou lângă maşina lui Archie. Dispozitivul de blocat roţi fusese îndepărtat.

— Aşadar, ce vrei să facem? întrebă Archie dezactivând alarma şi strecurându-se în spatele volanului.

— Nimic, cel puţin până când nu le verificăm povestea, spuse Tom aşezându-se comod în scaunul moale de piele neagră de lângă şofer, în timp ce motorul începea să toarcă, trezit la viaţă. Vreau să aflu ce urmăreşte cu adevărat.

CAPITOLUL 11

Greenwich, Londra
5 ianuarie – 1.22 p.m.

Încăperea nu se schimbase. Părea doar mai goală fără el, de parcă toată energia ar fi fost absorbită din ea. Draperia maro, decolorată, pe care refuza să o tragă de tot chiar şi în zilele de vară, acoperea întreaga fereastră. Covorul verde-închis era încă plin de păr de câine şi de scrum de ţigară. Biroul oribil, din 1950, nu se mutase de lângă fereastra care dădea înspre golf, în vreme ce, pe noptieră, cele trei roci vulcanice pe care le luase de pe văile muntelui Etna, când fusese în luna de miere cu mama ei, cu mulţi ani în urmă, radiau cu obişnuita lor strălucire caldă.

În timp ce traversa încăperea, Elena Weissman îşi zări imaginea într-o oglindă şi tresări. Deşi nu avea decât patruzeci şi cinci de ani şi se simţea chiar tânără pentru vârsta ei, ştia că ultima săptămână o îmbătrânise cu cel puţin zece ani. Ochii verzi îi erau umflaţi şi roşii, faţa, iritată şi obosită, iar ridurile de pe frunte şi din jurul ochilor se transformaseră din nişte cute superficiale în adevărate tranşee. Părul negru, de obicei foarte îngrijit, era acum o claie încâlcită. Era pentru prima oară din adolescenţă încoace când nu se machiase. Detesta să se vadă astfel.

— Poftim, scumpo!

Sarah, prietena ei cea mai bună, intră în cameră cu două căni de ceai.

— Mulţumesc, spuse Elena sorbind.

— Trebuie să băgăm toate astea în cutii, nu-i aşa? întrebă Sarah, încercând să pară veselă, deşi pe chip i se citea dezgustul faţă de mizeria din încăpere.

Sprijinite de pereţi, de şemineu, de fotolii şi de orice altă suprafaţă care oferea un punct de susţinere erau adevărate turnuri de cărţi şi de reviste – cu copertă de carton, cu copertă de hârtie, periodice şi pamflete de toate formele, mărimile şi culorile, unele vechi, legate în piele şi incrustate cu litere aurii, alte noi, strălucitoare, îmbrăcate în coperte care să le apere de praf.

Îşi aminti, cu un zâmbet trist, cum vrafurile de cărţi se răsturnau mai tot timpul, într-un adevărat concert de înjurături colorate, rostite în germană. Cum taică-său încerca să le îndese în biblioteca mult prea aglomerată care se întindea pe întreaga lungime a peretelui din dreapta, lăsându-se în cele din urmă păgubaş şi aranjându-le iar, într-un turnuleţ nou, în altă parte a camerei. Un turn care, la rândul lui, avea să se prăbuşească cu timpul, de parcă ar fi fost ridicat pe nisip.

Durerea o năpădi din nou şi simţi un braţ cuprinzând-o pe după umeri.

— E-n regulă, îi spuse Sarah blând.

— Nu-mi vine să cred că e mort. Că nu mai e printre noi. Umerii Elenei tremurau din cauza plânsului în hohote.

— Ştiu cât de greu trebuie să-ţi fie, se auzi răspunsul consolator.

— Nimeni nu merită să moară aşa. După toate prin câte a trecut, după tot ce a îndurat…

Privi în ochii lui Sarah, căutând forţa să continue şi o găsi.

— Lumea a înnebunit, o aprobă Sarah. Să ucizi un om nevinovat căzut la pat şi apoi…

Vocea i se pierdu şi Elena înţelese că prietena ei nu era în stare să repete cuvintele pe care ea însăşi i le spusese cu doar câteva zile în urmă, deşi acum îi părea că trecuse o viaţă de atunci. Şi anume, că tatăl ei, un bătrânel firav, fusese ucis. Că trupul îi fusese măcelărit ca o halcă de carne. Nici ei nu-i venea încă să creadă că era adevărat.

— Parcă ar fi un coşmar, murmură ea, mai mult pentru sine decât cu intenţia de a fi auzită.

— Poate că ar trebui să ne-ntoarcem în altă zi, sugeră Sarah cu blândeţe.

— Nu. Elena trase aer în piept şi făcu eforturi să-şi revină. Până la urmă, tot va trebui să facem asta. În plus, e mai bine să mă menţin ocupată. Mă ajută să nu mă mai gândesc la… anumite lucruri.

— Atunci, mă duc să aduc nişte cutii, bine? Ce-ar fi să începi cu biblioteca?

Sarah plecă să caute cutiile, în vreme ce Elena, eliberând un spaţiu în mijlocul camerei, începu să golească rafturile pe jos, sortând cărţile pe măsură ce-i veneau la mână. Tatăl ei avusese gusturi variate, însă cea mai mare parte a bibliotecii părea să fie dedicată celor două mari pasiuni ale lui – ornitologia şi trenurile.

Avea o gamă foarte largă de cărţi dedicate acestor două teme, multe în franceză sau în germană şi Elena regretă acum că nu acordase mai multă atenţie limbilor străine, ca să ştie cum se spunea în franceză la „pasăre” sau în germană la „tren”.

Împreună, cele două femei goliră primul rând de rafturi şi ajunseseră cam pe la jumătatea celui din mijloc, când Elena observă ceva ciudat. Una dintre cărţi, un volum legat în piele cu un titlu indescifrabil scris cu litere negre, mâncate de vreme, refuză să se mişte când încercă să o dea jos. La început, femeia îşi imagină că rămăsese lipită acolo, cu siguranţă în urma unui incident nefericit petrecut cu ani în urmă. Însă, după ce înlătură toate celelalte cărţi de pe raft, văzu că nu părea să o ţină ceva anume lipită acolo.

Apucă zdravăn cartea cu ambele mâini şi trase cu putere, dar tot nu reuşi să o desprindă. Exasperată, întinse mâna în spatele cărţii şi, spre marea ei surpriză, simţi o bară subţire, de metal, ieşind de sub ea şi intrând în perete. O examinare mai atentă scoase la iveală faptul că paginile, presupunând că existaseră vreodată, fuseseră înlocuite de un bloc solid ce părea să fie lemn.

Elena se trase în spate şi privi gânditoare cartea. După câteva secunde de ezitare, păşi în faţă şi, trăgând aer în piept, apăsă pe cotorul volumului. Cartea se aplecă uşor, ca şi când ar fi fost trasă de un mecanism. În aceeaşi clipă se auzi un clic şi partea dreaptă a bibliotecii centrale se ridică aproximativ doi centimetri. La auzul scrâşnetului de lemn, Sarah, îngenuncheată pe covor, ridică ochii.

— Ai găsit ceva, dragă?

Elena nu-i răspunse. Prinse un raft cu mâinile şi trase biblioteca înspre ea. Aceasta se deschise fără zgomot într-o parte, patinând deasupra covorului, dar pliindu-se în cele din urmă.

— Vai de mine! exclamă Sarah cu răsuflarea tăiată, chinuindu-se să se ridice în picioare.

În spatele bibliotecii era o porţiune de zid, îmbrăcat încă în ceva ce părea să fie tapet din epoca victoriană, un model floral peste care cineva aplicase un strat gros de vopsea maro. În câteva locuri, tapetul se dezlipise, lăsând să se vadă zidul crăpat de dedesubt.

Însă privirea Elenei rămase fixată nu pe perete, ci pe uşa îngustă, de culoare verde, ce se deschidea în acesta. Pe

balamalele pe care strălucea vaselina. Vaselină aplicată recent.

CAPITOLUL 12

Locaţie necunoscută
5 ianuarie – 4.32 p.m.

Pete mari de transpiraţie i se formaseră în jurul subsuorilor şi de-a lungul şirei spinării. Stătea aplecat peste masa lungă şi privea telefonul negru din mijlocul acesteia, pe care un beculeţ roşu pâlpâia intermitent.

— Ce este?

Vocea care se auzi prin telefon era calmă şi rece.

— L-am găsit.

— Unde? În Danemarca, aşa cum credeam?

— Nu, nu pe Cassius.

— Pe cine atunci?

— Pe el. Ultimul. O pauză.

— Eşti sigur?

— Da.

— Unde?

— În Londra. Dar am ajuns prea târziu. E mort.

— De unde ştii?

— Am văzut raportul poliţiei.

— Şi cadavrul? Ai văzut cadavrul?

— Nu. Dar am văzut fotografiile de la autopsie şi o copie a amprentei dentare. Se potriveşte.

O tăcere lungă.

— Aşadar, oftă în cele din urmă vocea, s-a terminat. El era ultimul.

— Nu. Mă tem că e doar începutul.

În timp ce vorbea, îşi răsucea pe degetul mic inelul de aur cu sigiliu. Pe suprafaţa superioară, plată, a inelului fusese gravată o grilă de douăsprezece pătrate, iar într-unui dintre aceste pătrate fusese montat un diamant.

— Începutul? râse vocea. Ce tot spui acolo? Acum, totul e în siguranţă. El era ultimul care mai ştia.

— A fost ucis. Asasinat pe patul de spital.

— Pentru ce-a făcut, merita o moarte mult mai rea, veni sec răspunsul.

— I-a fost tăiat braţul.
— Tăiat?
Întrebarea răsună cu ecou în încăpere.
— Tăiat de cine?
— De cineva care ştie.
— Imposibil.
— Altfel, de ce crezi că l-ar fi luat? Tăcere.
— Va trebui să-i adun pe ceilalţi.
— Asta nu e tot. Sunt implicaţi şi cei de la MI6.
— Îi chem pe ceilalţi. Trebuie să ne întâlnim şi să discutăm.
— Lucrează cu cineva.
— Cu cine? Cu Cassius? O să-l prindem înainte de a putea ajunge prea departe. De ani de zile ne dă târcoale. Dar nu ştie nimic. E valabil şi pentru toţi ceilalţi care au încercat.
— Nu, nu Cassius. Tom Kirk.
— Fiul lui Charles Kirk? Hoţul de artă?
— Da.
— A pornit-o pe urmele tăticului… Ce emoţionant!
— Ce vrei să fac?
— Nu-l scăpa din ochi. Vezi unde se duce, cu cine vorbeşte.
— Crezi că ar putea…?
— Niciodată! îl întrerupse vocea. A trecut prea mult timp. Urma e prea veche. Chiar şi pentru el.

CAPITOLUL 13

Clerkenwell, Londra
5 ianuarie – 8.35 p.m.

Tom nu-şi dorise vreodată să deţină ceva, până acum. Nu existase nevoia, nici măcar logica de a avea ceva al lui. Până de curând, rar i se întâmplase să rămână mai mult de două săptămâni într-un loc. Acceptase situaţia considerând că acesta este preţul pe care-l plăteşti atunci când trebuie să fii în permanenţă cu un pas înaintea legii.

La drept vorbind, nici nu fusese un preţ prea greu de acceptat, fiindcă niciodată nu fusese genul de persoană care să găsească plăceri deosebite în achiziţionarea de bunuri. Intrase în joc fiindcă-i plăcea aventura şi fiindcă era bun, nu sperând că într-o zi se va retrage şi va duce o viaţă liniştită, în care să soarbă cocktailuri pe plajele din Insulele Cayman. Ar fi făcut ce făcea şi pe gratis, dacă banii nu ar fi fost singura modalitate de a ţine scorul.

Era, prin urmare, foarte conştient de semnificaţia celor câtorva piese pe care la cumpărase recent la o licitaţie şi le împrăştiase apoi prin apartament. Vedea în ele un semn tangibil că lucrurile se schimbaseră. Nu mai stătea acum cu o valiză împachetată, gata în orice clipă să fugă din oraş, un mercenar purtat de vânt oriunde l-ar fi mânat soarta. Acum avea o casă. Rădăcini. Chiar şi obligaţii. Pentru el, cel puţin, acumularea de „chestii” reprezenta primul pas spre normalitatea după care tânjise atâta vreme.

Camera de zi – un spaţiu uriaş, deschis, cu postamente de fier forjat care susţineau acoperişul format, parţial, dintr-un uriaş panou de sticlă – fusese mobilată simplu, cu piese netede şi strălucitoare, confecţionate din aluminiu stilizat. Duşumeaua de ciment lustruit era acoperită de o serie de covoraşe turceşti din secolul al nouăsprezecelea, în culori pestriţe, vibrante, în vreme ce pereţii erau, ici-colo, împodobiţi cu tablouri din perioada târzie a Renaşterii, cele mai multe italiene, fiecare dotat cu propriul sistem de iluminare. Piesa cea mai frapantă era un coif mongol din secolul al treisprezecelea, din oţel strălucitor, care stătea pe

un cufăr aşezat în mijlocul camerei, privind lacom către oricine se apropia de spaţiul pe care îl domina.

— Scuze de întârziere, spuse Dominique printre gâfâituri, în timp ce intra în cameră, ridicând într-o mână fusta brodată şi ţinând pantofii în cealaltă. M-am dus să alerg şi am uitat cât e ceasul.

— Ei, cel puţin tu eşti aici! zise Tom, întorcându-se cu spatele la şemineu şi cu faţa spre ea.

Chipul îi dogorea de la căldura flăcărilor.

— Oh, nu, Tom! Nu-mi spune că iar nu vine! zise ea. Stai să ghicesc. Aranjase un joc de cărţi, sau o cursă de ogari, sau îşi cumpărase deja bilete de avion?

— Prima variantă, spuse Tom oftând. Cel puţin, rămâne constant.

— Nu-mi vine să cred că-ţi puneai viaţa în mâinile unei persoane atât de neserioase! spuse fata luând loc la barul ce separa bucătăria de restul sufrageriei şi punându-şi pantofii în picioare.

— Păi vezi, tocmai asta e. Archie nu a greşit nici măcar o dată. Chiar dacă-şi uită propria zi de naştere, tot e în stare să-ţi spună cu exactitatea unde e poziţionat fiecare sistem de alarmă din fiecare muzeu de aici şi până în Hong Kong.

— Nu ţi se pare că situaţia începe să cam scape de sub control?

Tom îşi spălă mâinile la chiuvetă în timp ce Dominique îşi aranja bluza mulată pe corp.

— Dacă stai bine să te gândeşti, întotdeauna a fost, într-un fel sau altul, un jucător de noroc. Are chestia asta în sânge. În plus, din multe puncte de vedere, ce face acum poate fi considerat o îmbunătăţire. Cel puţin acum nu mai riscă decât bani. În jocurile noastre de altădată, miza era mult mai mare.

— Dacă mă-ntrebi pe mine, oricum povestea cu jocurile de noroc nu e decât un pretext, spuse fata, făcându-i cu ochiul. Cred că, de fapt, nu-i place cum găteşti tu.

Tom rânji şi o stropi cu apă.

— Încetează! râse ea. O să mi se întindă rimelul.

— Tu nu te machiezi niciodată.

— Mă gândeam să mă urc pe motor şi să dau o raită prin cluburi după cină. Lucas şi nişte prieteni de-ai lui au zis că ies în oraş. Vrei să vii şi tu?

— Nu mulţumesc, zise Tom ridicând din umeri. Nu am

dispoziţia necesară.

— E totul în ordine? întrebă fata.

— Cu mine? Da. De ce întrebi?

— Pari cam abătut, atâta tot.

Tom nu-i povestise despre întâlnirea cu Turnbull din acea după-amiază. Nu avea nici un motiv să-i spună; în plus, nu-i ardea să deschidă iar discuţia despre Renwick. Rănile erau încă prea proaspete. Răni pe care, în mod clar, nu reuşea să le ascundă suficient de bine.

— N-am nimic.

— Mă întrebam dacă nu cumva are legătură cu... Ştii tu, cu ziua de azi.

Tom o privi nelămurit.

— Ce zi e azi?

— Ei, ştii doar! Ziua lui.

— A cui zi?

— A tatălui tău, Tom.

Trecură câteva clipe până când cuvintele prinseră sens în mintea lui Tom.

— Uitasem.

Aproape că nici nu-i venea să creadă, deşi o parte din el se întreba dacă nu cumva blocase în mod intenţionat această informaţie, la fel cum făcuse de altfel cu toate amintirile legate de copilăria lui. Era mai uşor aşa. Îl ajuta să fie mai puţin supărat pe lume.

Urmă o pauză.

— Ştii, ţi-ar face bine dacă ai vorbi din când în când despre el. Cu mine, cu oricine.

— Şi ce să spun?

— Nu ştiu. Ce simţeai pentru el. Ce-ţi plăcea la el. Ce te enerva. Orice ca să umpli golul ăla în jurul căruia încerci mereu să te învârţi.

— Ştii bine ce mi-a făcut, spuse Tom nervos, simţind cum, instinctiv, vocea îi devenea din ce în ce mai pătimaşă. M-a considerat vinovat pentru moartea mamei. M-a acuzat pe mine, de parcă ar fi fost vina mea că mă lăsase să-i conduc maşina. Aveam treisprezece ani, pentru Dumnezeu! Toată lumea a înţeles că a fost un accident, mai puţin el. M-a trimis în America fiindcă nu suporta să mă vadă lângă el. M-a abandonat atunci când aveam cea mai mare nevoie de el.

— Şi tu l-ai urât pentru asta.

— Nu asta contează. Ce contează este că eram pregătit să o iau de la capăt. Chiar eram. Şi ştii ce? Chiar mergea. Abia începusem să ajungem să ne cunoaştem, să ne regăsim, să restabilim un fel de legătură între noi. Şi a murit! Pentru asta, aproape că-l urăsc şi mai mult.

Urmă o pauză lungă.

— Ştii că nu a putut niciodată să se ierte pentru ce ţi-a făcut?

Vocea lui Dominique tremura şi fata lăsă ochii în pământ.

— Ce vrei să spui?

— Vorbea foarte mult despre tine. Nu putea uita. Cred că, într-un fel, ăsta a fost cumva motivul pentru care m-a luat la el. Un fel de încercare de a-şi îndrepta greşelile.

— Te-a luat la el? Ce tot spui acolo? zise Tom, încruntându-se.

— Adevărul e că nu a vrut niciodată să-ţi spună, fiindcă a crezut că o să fii gelos. Şi nu a fost niciodată nimic de genul ăsta. A vrut doar să mă ajute.

— Dom, ce încerci să-mi spui? Nu înţeleg nimic. Fata trase aer în piept înainte să-i răspundă.

— Eu nu mi-am cunoscut părinţii, începu ea. Vocea ei, în mod normal atât de încrezătoare, era acum ciudat de înceată, de timidă. Vorbea repede, de parcă s-ar fi temut că, dacă se oprea chiar şi numai pentru o secundă, nu ar mai fi avut puterea să continue. Tot ce-mi mai amintesc e că mă mutau din orfelinat în orfelinat de îndată ce dădeam foc la ceva sau iscam vreo încăierare. La şaptesprezece ani, am fugit. Un an am trăit pe străzi în Geneva. Am fost doar la un pas să…

Tom ştiuse dintotdeauna că Dominique avea o latură întunecată. Că era un pic mai sălbatică. Însă ce-i povestea ea acum era cu totul şi cu totul neaşteptat.

— Dar toate poveştile despre familia ta, despre cum ai urmat Academia de Arte, cum ţi-ai perfecţionat studiile în Lausanne – ai inventat toate astea?

— Cu toţii avem secretele noastre, zise ea încet, privindu-l fix în ochi. Propriile metode de a ne proteja de lucrurile pe care încercăm să le uităm.

— Tata ştia?

Luă un cuţit şi începu să taie distrat nişte legume.

— L-am văzut prima dată într-o noapte, într-o staţie de taxiuri. Cred că tocmai fusese la cinematograf. O reecranizare după *Cetăţeanul Kane,* sau ceva de genul ăsta. Nu mă aşteptam să mă vadă. De obicei, oamenii erau deja la jumătatea drumului spre

casă când observau că le-a dispărut portofelul. Dar nu şi tatăl tău. Era foarte ager!

— I-ai furat portofelul?

Tom spera că vocea nu-l trădase şi că fata nu-şi putuse da seama că era mai degrabă impresionat decât şocat.

— Am încercat. Dar m-a prins cu mâna în buzunarul hainei. Şi cel mai incredibil a fost faptul că, în loc să cheme poliţia, mi-a spus să păstrez banii.

— Ce a făcut?

Fără să vrea, Tom se trezi zâmbind, imaginându-şi scena.

— Mi-a spus că puteam să păstrez portofelul. Dar mi-a mai zis că, dacă voiam un nou început în viaţă, să i-l duc înapoi, la magazinul lui şi el o să mă ajute. Patru zile m-am tot uitat la blestematul ăla de portofel. Voiam cu disperare să-l deschid şi să iau banii, dar ştiam că, dacă făceam asta, riscam să pierd singura mea şansă de salvare. Apoi, în a cincea zi, m-am dus la el. Aşa cum îmi promisese, m-a luat în casa lui. Mi-a dat o slujbă în magazinul lui, m-a învăţat tot ce ştiu. Şi nu a cerut niciodată nimic în schimb. Nu aş mai fi azi aici dacă n-ar fi fost el.

Preţ de câteva secunde, Tom nu spuse nimic. Mărturisirea lui Dominique cu siguranţă justifica anumite contradicţii ale caracterului ei pe care, până atunci, Tom nu reuşise niciodată să şi le explice. Mai puţin clară era motivaţia care-l determinase pe taică-său să o ajute. Pe de altă parte, Tom nu înţelegea nici de ce părintele lui păstrase întotdeauna secretul. De fiecare dată când Tom credea că începea să-l înţeleagă, o nouă descoperire părea să ridice încă un zid între ei.

— Ar fi trebuit să-mi spună, zise Tom, încleştându-şi, fără să-şi dea seama, mâna pe mânerul cuţitului cu care tăiase legumele, până când vârfurile degetelor i se albiră. Şi tu la fel!

— Probabil că ai dreptate, spuse fata. Dar i-a fost teamă de reacţia ta. Cum cred că mi-a fost şi mie. Îţi spun acum doar fiindcă îmi dau seama că azi, mai mult decât în orice altă zi, ar trebui să ştii că tot timpul cât a fost cu mine nu a încercat decât să recupereze ceea ce pierduse cu tine. Ştia că nu va putea niciodată să se ierte pentru ce făcuse. Dar a sperat mereu că într-o bună zi o să-l înţelegi şi n-o să-l mai urăşti atât de mult.

Urmă un moment lung de tăcere, întreruptă doar de huruitul frigiderului şi de bâzâitul cuptorului. Dintr-odată, Tom aruncă din mână cuţitul, care căzu cu zgomot pe masă.

— Cred că ar trebui să bem ceva. Un toast! Pentru el. Ce zici?

Am o sticlă de Grey Goose în congelator.

— Bună idee.

Fata îi zâmbi şi-şi şterse cu vârful degetelor colţului ochilor. Apoi se ridică şi se duse la frigider. Uşa etanşă a congelatorului se deschise cu un trosnet uşor.

Un strigăt scurt.

Într-o clipită, Tom era lângă ea.

Dominique arăta cu degetul în congelator. Aerul rece se revărsa dinăuntru asemenea ceţei într-o după-amiază umedă de iarnă. Tom abia dacă reuşi să desluşească obiectul pe care i-l arăta fata.

Un braţ. Un braţ de om. Şi ţinea în mână un sul de pânză.

CAPITOLUL 14

Munţii Black Pine, lângă Malta, Idaho
5 ianuarie – 2.09 p.m.

Ferma cu casa mare, în formă de H şi restul clădirilor anexe, împrăştiate în toate direcţiile, se aflau cuibărite într-o poiană largă din mijlocul pădurii. Un singur drum neasfaltat, de pământ, lat doar cât să poată trece o maşină, şerpuia singuratic de-a lungul a cinci kilometri, până la şoseaua cea mai apropiată. Ici-colo, se vedeau urme de animale care apoi dispăreau iar, sugerând existenţa vieţii, fără să o confirme însă vreodată. Tăcerea înfundată a pădurii era întreruptă doar de strigătul ocazional al vreunui vultur, care străbătea văzduhul ca o săgeată, apoi dispărea în soare.

Bailey stătea întins în zăpadă, ascuns între copaci, peticul de cer albastru abia zărindu-se printre ramurile lor uleioase. Deja îi era frig şi începea să simtă umezeala pătrunzând pe la genunchii pantalonilor cică impermeabili. Viggiano stătea întins alături de el cu un binoclu lipit de faţă, iar pe partea cealaltă îl avea pe şeriful Hennessy.

— Câţi oameni spuneai că sunt acolo? întrebă Viggiano.

— Douăzeci, poate douăzeci şi cinci, răspunse Bailey, schimbându-şi poziţia ca să-şi dezmorţească braţul. Fiecare familie are propriul dormitor în aripa laterală. Toţi mănâncă şi-şi petrec vremea în clădirea principală.

— Incestuoşi nenorociţi! mormăi Viggiano.

Bailey îl simţi pe Hennessy foindu-se nervos lângă el. Viggiano ridică staţia.

— Gata, Vasquez, dă-i drumul!

Două echipe a câte şapte bărbaţi se ridicară din ascunzătorile lor de-a lungul Liniei Galbene, ultima poziţie de acoperire şi apărură în fugă, în şir indian, din spatele copacilor, din capetele opuse ale perimetrului exterior. Păstrând formaţia, săriră peste gardul jos, din lemn şi trecură Linia Verde, punctul de unde nu se mai puteau întoarce, înaintând rapid spre intrările din faţă şi din spate ale clădirii principale. Odată ajunşi, se ghemuiră lângă ziduri, pe partea stângă.

Bailey îşi duse propriul binoclu la ochi şi examina casa, încercând să surprindă vreun semn de viaţă înăuntru – o umbră, o perdea mişcându-se, o lumină stinsă în grabă – însă nu reuşi să vadă nimic în afara câtorva fulgi de vopsea albă care se cojeau de pe ramele ferestrelor, fiind apoi purtaţi de adierea vântului.

Apoi îşi îndreptă binoclul spre cele două echipe de intervenţie, observând cu atenţie bărbaţii dotaţi cu căşti, măşti de gaze şi veste antiglonţ. Pe albul orbitor al zăpezii păreau nişte uriaşi gândaci negri. Vizoarele căştilor le luceau în soarele după-amiezii. Pe lângă puşti automate şi pistoale, câte un om din fiecare unitate era echipat cu un berbece mare, de metal.

— OK, se auzi prin staţie vocea lui Vasquez. În continuare, nici un semn de activitate înăuntru. Echipa Alfa, rămâneţi pe recepţie.

Răsună apoi o voce amplificată prin gigafon.

— FBI-ul! Sunteţi încercuiţi. Ieşiţi cu mâinile deasupra capului!

— Ţi-am spus să nu atragi atenţia, Vasquez, fanfaronule! mormăi Viggiano nemulţumit.

Nici un răspuns dinăuntru. Vocea amplificată bubui din nou.

— Repet, suntem de la FBI. Aveţi zece secunde să ieşiţi, în continuare, nimic.

Staţia lui Viggiano bâzâi.

— Nimic, domnule. Dumneavoastră decideţi.

— Intraţi în incintă, ordonă Viggiano. Acum!

În dreptul fiecărei intrări, bărbatul cu berbecele se postă în faţa uşii şi izbi cu putere în încuietoare. Ambele uşi se zgâlţâiră în urma impactului şi se deschiseră izbindu-se de perete. Un al doilea bărbat aruncă apoi o grenadă cu gaz lacrimogen prin fiecare uşă. Câteva secunde mai târziu, grenadele explodară, ridicând nori denşi şi înecăcioşi de gaz în faţa şi în spatele clădirii.

— Hai, hai, hai! strigă Vasquez, în vreme ce băieţii lui dispăreau în casă.

De unde se afla, Bailey auzea strigăte înfundate şi pocniturile şi fâsâiturile altor grenade lacrimogene, dar nimic mai mult. Nici un ţipăt. Nici un copil care să plângă. Cu siguranţă, nici un foc de armă. Secundele se scurseră şi se transformară în minute. Avea să fie mai uşor decât se aşteptase oricare dintre ei.

Staţia bâzâi din nou.

— Domnule, aici Vasquez... Nu e nimeni în casă. Viggiano se ridică în patru labe şi înşfacă staţia.

— Ce ai spus?

— Am spus că nu e nimeni aici. Casa e goală. Am căutat prin toate camerele, inclusiv în pod. Locul e pustiu şi cine-a stat aici pare să fi plecat în mare grabă. Au lăsat mâncare pe masă. Peste tot pute de trăsneşte.

Bailey schimbă o privire încurcată cu Viggiano, apoi cu Hennessy, care părea sincer îngrijorat.

— Trebuie să fie cineva, Vasquez. Vin acolo! spuse Viggiano.

— Negativ, domnule. Nu înainte de a securiza zona.

— Am spus că vin acolo. Tu şi oamenii tăi rămâneţi în poziţie până atunci. Vreau să văd cu ochii mei.

CAPITOLUL 15

Bloomsbury, Londra 5 ianuarie – 9.29 p.m.

— Cafea?

— Vreau ceva tare.

Tom se duse la barul de lângă masă şi îşi turnă un pahar mare de coniac. Luă o sorbitură adâncă şi plimbă lichidul prin gură înainte să înghită, după care se lăsă să cadă într-un fotoliu şi privi înjur.

Era doar a doua oară când venea acasă la Archie şi Tom înţelese dintr-odată cât de puţine ştia despre partenerul său – cine era, ce pasiuni avea, ce secrete ascundea – deşi îşi dădea seama că acum, în urma celor aflate în acea seară, acelaşi lucru era valabil şi pentru Dominique. Şi poate că asta spunea mai multe despre el decât despre oricare din ei.

În ciuda acestor gânduri, reuşi să depisteze în cameră câteva trăsături ale caracterului lui Archie. Foarte evidentă, de exemplu, era dragostea lui pentru Art Deco, evidentă datorită mobilei Emile-Jacques Ruhimann şi colecţiei de obiecte de sticlă cu care era decorat şemineul. De asemenea, o serie de jetoane în stil edwardian, expuse în două casete înrămate, de ambele părţi ale uşii, îi trădau fascinaţia pentru jocurile de noroc.

Mai intrigantă era măsuţa de cafea din lemn de tec, în care Tom recunoscu numaidecât un pat chinezesc pentru fumat opium, de la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea. Adânciturile de alamă de pe margine fuseseră cândva suporturi pentru beţe de bambus, pe care se întindea o pânză de mătase, care să ascundă identitatea ocupantului.

— Îmi pare rău că te-am luat de la joc, spuse Tom revenind cu privirea asupra lui Archie, care se aşeză în fotoliul din faţa lui.

— Nu-ţi face griji, spuse nonşalant Archie, fluturând din mână. Oricum pierdeam. Ea e bine?

Făcu semn cu mâna în direcţia uşii închise a băii din capătul holului.

— O să-i treacă, spuse Tom.

Dacă înţelesese ceva din tot ce-i povestise Dominique despre

trecutul ei era că ea trecuse prin situaţii dintre cele mai dure.

— Ce dracu’ s-a întâmplat?

În loc de răspuns, Tom îi întinse pur şi simplu sulul de pânză.

— Ce-i asta?

— Uită-te!

Archie desfăşură tabloul pe masa de cafea. Ridică privirea, surprins.

— Tabloul lui Bellak, din Praga!

Tom dădu din cap.

— Unde l-ai găsit?

Archie îşi trecu uşor mâna peste suprafaţa crăpată a tabloului, simţind cum muchiile de vopsea îi zgâriau degetele, oprindu-se în dreptul unor mici găuri care perforau suprafaţa.

— A fost un cadou. Cineva a avut amabilitatea să mi-l lase în congelator.

— Unde-ai spus?

Archie îşi încreţi fruntea ca şi când nu ar fi auzit bine.

— În congelator. Şi nu a fost singurul lucru pe care mi l-a lăsat.

Archie clătină din cap.

— Nu sunt sigur că vreau să ştiu.

— Am mai găsit şi un braţ de om. De fapt, dacă mă gândesc bine, tot acolo e şi acum.

Pentru prima oară, Archie rămăsese fără grai, cu ochii căscaţi de uimire. Când reuşi să îngăime un cuvânt, vocea-i sună sugrumată, însă aproape furioasă.

— Turnbull!

— Ce?

— Ipocritul ăla de Turnbull!

Tom râse.

— Fii serios, Archie! Mi-ai spus chiar tu că l-ai verificat.

— Aşa e. Cel puţin, omul meu mi-a zis că nu minte. MI6, iniţial la biroul rus, la GCHQ[10]. Dar asta nu înseamnă că nu a fost el. Gândeşte-te! Apare din senin şi ne cere ajutorul. Noi îl refuzăm şi, câteva ore mai târziu, antebraţul lipsă apare în mod miraculos cuibărit în mazărea ta congelată. La dracu’, e o înscenare! Parcă-l şi văd cum dă târcoale acum şi de-abia aşteaptă să te-ntorci acasă, ca să te salte.

— Presupui că braţul îi aparţine supravieţuitorului de la Auschwitz, cel despre care ne-a vorbit Turnbull.

---

[10] Government Communications Headquarters – Centrul de Comunicaţii al Guvernului.

— Ba bine că nu! Câte braţe sfârtecate îţi imaginezi tu că se plimbă prin Londra?

— Nu prea multe, încuviinţă Tom.

— Şi-atunci, nu ţi-e clar?

Tom se ridică şi se duse lângă fereastră. Din strada de dedesubt se auzeau taxiurile trecând cu zgomot, cu capotele negre strălucind în flăcări portocalii sub lumina felinarelor. De cealaltă parte a străzii, ascuns în spatele grilajelor masive de fier, British Museum, cu faţada lui posomorâtă, se înălţa în noapte cu o indiferenţă patriciană, veşnic păzit de cei doi lei de granit care flancau intrarea principală.

— Spun doar că nu e cazul să tragem concluzii pripite, continuă Tom. În plus, mai există o posibilitate…

— Iar începem! mormăi Archie.

— E posibil ca ucigaşul bătrânului şi cel care a furat tabloul din sinagogă să fie una şi aceeaşi persoană.

— Şi tu crezi că-i Renwick, nu-i aşa?

— De ce nu? Ştim deja că s-a aliat cu Kristall Blade şi că organizaţia asta l-a omorât pe bătrân. Având în vedere faptul că, mulţumită mie, nu mai are decât o mână, el mai mult decât oricine altcineva apreciază probabil ironia de a trimite braţul altcuiva pe post de carte de vizită.

— Şi tablourile lui Bellak?

— Au fost furate la cererea lui, zise Tom ridicând din umeri.

— Bellak?

Fără ca vreunul din ei să observe, Dominique ieşise din baie şi se strecurase în cameră. Şocului de mai devreme îi luase locul un calm controlat, care îi dădea un aer aproape fantomatic. O siluetă fragilă încadrată în chenarul uşii deschise.

— Bellak, pictorul?

Tom şi Archie schimbară o privire nedumerită.

— Ai auzit de el?

Până şi Tom era impresionat de acest ultim exemplu de cunoştinţe în domeniul artistic de care dădea dovadă Dominique.

— Am mai auzit vorbindu-se despre el.

— Cu ce ocazie?

— Tatăl tău şi-a petrecut ultimii trei ani din viaţă căutând tablourile lui Bellak.

— Serios? făcu Tom surprins.

— Devenise ceva foarte important pentru el. Mă punea să caut prin toate bazele de date, prin toate ziarele şi listele de licitaţii,

în speranţa că ar putea găsi ceva. Dar n-am găsit niciodată nimic. În cele din urmă, cred că aproape renunţase.

— Înseamnă că de-aici îi ştiam eu numele! zise Tom pocnind din degete, frustrat că nu îşi amintise mai devreme. Acum, că mi-ai spus, cred că m-a rugat şi pe mine să fac câteva investigaţii, să văd dacă aş putea găsi ceva.

— Dar de ce naiba să fi vrut să le colecţioneze? întrebă Archie, ridicând cu dispreţ tabloul sinagogii, pentru a-şi sublinia ideea.

— Nu le colecţiona, îl corectă Dominique, aşezându-se turceşte pe covorul din faţa şemineului. Căuta unul anume, portretul unei fete. Zicea că se găseşte probabil în vreo colecţie particulară. Spunea că asta era „cheia”.

— Cheia cui? întrebă Archie.

— Nu am habar, oftă Dominique. Doar ştii şi tu cât era de secretos.

— E limpede că ştie Renwick, zise Tom cu amărăciune. De-asta mi-a trimis braţul. Ca să-mi arate cât de aproape este să-l găsească.

— Şi tocmai de-asta nu ar trebui să te laşi afectat, spuse Archie cu fermitate. Asta şi vrea, să reacţionezi. Scapă de braţ şi prefă-te că toată povestea asta nu s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat? sări Dominique, cu o sclipire sfidătoare în ochi. Nu poţi ignora aşa ceva, Archie! Au omorât un om – v-am auzit vorbind. Au omorât un om, iar noi poate că suntem în măsură să facem ceva în privinţa asta.

— Nu m-ai înţeles! protestă Archie. Ascultă, îl cunosc pe Cassius. Ăsta e unul dintre jocurile lui morbide. E deja prea târziu să-l mai ajutăm pe bătrânul căruia i-au tăiat braţul, dar încă ne mai putem ajuta pe noi înşine. Tom? Ce faci?

— Îl sun pe Turnbull, răspunse Tom ridicând telefonul şi scoţând din portofel bucata de hârtie pe care era trecut numărul agentului.

— N-ai auzit nimic din ce ţi-am spus? insistă Archie.

— V-am auzit pe amândoi şi Dominique are dreptate. Nu putem ignora treaba asta.

— Îi faci jocul! Nu te băga!

— Nu am încotro, Archie! izbucni Tom. Apoi trase aer în piept şi continuă pe un ton mai calm: Dacă tu vrei să stai deoparte, n-ai decât. Dar eu nu pot s-o fac. Aici e vorba despre tata. Şi dacă Renwick vrea să pună mâna pe ceva ce tata a căutat timp de ani de zile, n-am de gând să stau cu mâinile-n sân şi să-l las pe el să-

l găsească. De data asta, nu-l las să-şi mai bată joc de mine.

CAPITOLUL 16

Munţii Black Pine, lângă Malta, Idaho
5 ianuarie – 2.19 p.m.

Viggiano şi Bailey începură să coboare dealul printre copaci, cât puteau mai repede, împiedicându-se din când în când în troienele de zăpadă sau în rădăcinile copacilor ascunse sub omăt. În cele din urmă, apărură gâfâind în partea dreaptă a complexului. Săriră amândoi gardul de lemn, lăsând urme adânci în zăpadă şi se îndreptară spre intrarea din faţă, unde îi aştepta unul dintre oamenii lui Vasquez. Îşi aruncase masca şi casca şi avea acum faţa descoperită.

— Pe aici, domnule!

Îi conduse printr-un hol ce se deschidea la intrare, în care se înălţau adevărate grămezi de tenişi, ghete şi ziare vechi. Pe pereţi, fuseseră montate mai multe perechi de coarne de cerb, din care atârnau şepci murdare şi şosete vechi, ce lăsau impresia unor bizare decoraţiuni de Crăciun. Vasquez îi aştepta în bucătărie. Masa lungă, de stejar, fusese aranjată pentru cină. Gândaci mari şi negri se plimbau nestingheriţi prin farfurii şi peste o bucată de carne de vită ce rămăsese pe masă, acum înnegrită şi acoperită de mucegai. Muştele bâzâiau peste tot şi în aer plutea un miros greu, pe care Bailey îl recunoscu numaidecât. Miros de carne putrezită! Vasquez făcu semn cu capul spre o uşă.

— Încă n-am fost în pivniţă.

— Pivniţă?

Viggiano se încruntă şi căută în haină planul complexului, îl întinse şi luă câteva piuneze de la un calendar vechi ca să-l fixeze în perete.

— Uită-te şi tu! Nu e nici o pivniţă.

— Atunci, tu cum numeşti asta?

Vasquez trânti uşa de perete, dezvăluind o scară ce cobora în întuneric. Un val de aer cald şi înecăcios se ridica din încăperea de dedesubt.

Conduşi de lumina lanternei lui Vasquez, începură să coboare scările cam pe bâjbâite. La capătul acestora se deschidea un

coridor îngust, cufundat în beznă. Vasquez lumina drumul cu nişte grenade verzi de semnalizare, pe care le aprindea şi le arunca înainte la intervale regulate.

Bailey simţi că începea să transpire pe măsură ce se apropiau de capătul pasajului. Temperatura era cu mult mai ridicată aici decât la etaj, iar mirosul îi întorcea stomacul pe dos. Vasquez le făcu semn să aştepte şi intră printr-o uşă ce se deschidea în capăt. Ieşi peste doar câteva secunde, cu faţa albă ca varul.

— Sper că nu aţi mâncat la prânz.

Viggiano şi Bailey păşiră prin uşă. Un boiler masiv, pe motorină, ocupa întregul perete din faţă şi emana căldură în toate direcţiile. Mirosul era insuportabil, iar bâzâitul muştelor, atât de puternic, încât se auzea cu intensitatea unui mic motoraş. În mijlocul camerei zăcea un ciobănesc german de talie mare, cu limba scoasă într-o parte, cu blana maronie îmbâcsită de sânge şi colcăind de viermi. Lângă el, erau doi pitbulli, fiecare în câte-o baltă de sânge şi o corcitură lăţoasă cu capul aproape în întregime sfărâmat.

— Ei, acum ştim de ce nu a văzut nimeni câinii, comentă sec Vasquez.

Lumină cu lanterna podeaua, lângă ei. Cimentul cenuşiu era presărat cu tuburi de cartuşe de alamă, care luceau din întuneric asemenea unor ochi minusculi.

— Muniţie de MI6. Sunt vreo două cutii. Nu şi-au asumat nici un risc.

— Dar unde-i toată lumea? întrebă Bailey. Unde-au dispărut toţi?

— Domnule? Un alt om de-al lui Vasquez apăru în uşă, în spatele lor. Am mai găsit ceva.

Îl urmară înapoi pe coridorul pe care veniseră mai devreme până într-o altă încăpere, mai mică. Era goală, în afara unui birou mare, împins lângă un perete. Aici, podeaua era acoperită nu cu leşuri de câini şi cu cartuşe, ci cu tot felul de hârtii mototolite. Bailey îngenunche şi luă una. Era o listă cu orele de zbor spre Washington, D.C.

Se ridică şi traversă încăperea. Pe peretele din fund, cineva întinsese un desen mare, un plan arhitectural, pe care încercuise cu roşu diverse părţi ale clădirii. În colţul din dreapta jos era o inscripţie: „Muzeul Naţional de Criptologie – planuri; desene structurale; sisteme de încălzire şi ventilaţie – 1993”. Bailey îl arătă şi celorlalţi.

— Se pare că ei au fost.

— Ce-i acolo? întrebă Viggiano, arătând spre o uşă ruginită, de metal, montată în peretele opus.

Vasquez se apropie şi lumină cu lanterna un vizor micuţ, de sticlă, montat în uşă.

— I-am găsit! exclamă el. Sunt aici! Uşa asta dă spre o alta, care duce într-o nouă încăpere. Iisuse, sunt prinşi ca într-o menghină.

— Să văd şi eu! zise Viggiano, privind înăuntru.

— Mai trăiesc? întrebă Bailey.

— Da. Unul dintre ei tocmai m-a văzut.

Se dădu la o parte şi Bailey privi şi el prin ferestruică.

— E o femeie, zise el încruntându-se. Şi dă disperată din mâni, ca şi când ne-ar face semn să plecăm.

— Să deschidem odată uşa asta! ordonă Viggiano.

— Sunteţi sigur? întrebă Bailey îngrijorat. Mie nu-mi face deloc impresia că ar vrea s-o deschidem.

— Ce-mi pasă mie ce vrea ea? i-o întoarse nervos Viggiano.

— Domnule, părerea mea e că ar trebui să verificăm mai întâi, insistă Bailey, simţind, din expresia disperată a femeii, că încerca să-i avertizeze cu privire la ceva. Trebuie să existe un motiv pentru care ne atenţionează. Nu credeţi c-ar trebui cel puţin să stabilim un contact cu ei, să aflăm ce dracu' fac acolo?

— E cât se poate de clar ce fac, Bailey! Un imbecil i-a închis acolo. Şi, cu cât îi scoatem mai repede, cu atât mai repede o să ajungem cu toţii să facem un duş fierbinte. Vasquez?

Ridicând din umeri, Vasquez scoase din balamale prima uşă şi o dădu la o parte. Când se îndreptă însă spre cea de-a doua uşă, un strigăt îl făcu să se oprească-n loc.

— Priviţi!

Bailey îndreptă lanterna spre geamul celei de-a doua uşi. Era aproape în întregime acoperit de o bucată de material alb, pe care cineva scrisese în grabă un mesaj cu ceva ce părea să fi fost un creion dermatograf.

„Ne omorâţi pe toţi!"

— Ce dracu'... începu Viggiano, însă fu întrerupt de Vasquez, care începu să tuşească tare, zguduindu-se din tot corpul.

— Gaz... reuşi el să îngaime. Ieşiţi de-aici... Gaz! Bailey îl înşfacă de umeri şi-l târî înspre ieşire. Privi în urmă şi văzu chipul femeii lipit de geam, cu ochii înroşiţi şi ieşiţi din orbite. Apoi nenorocita se prăbuşi la pământ.

— Scoateţi pe toată lumea de-aici! strigă Bailey, împingându-l în sus pe scări pe Viggiano, care începuse şi el să tuşească.

Urcară în bucătărie, traversară holul, apoi ieşiră din casă.

Restul bărbaţilor din cele două echipe de intervenţie se împrăştiară pe zăpada din curte, trăgând cu nesaţ în plămâni aerul rece de munte.

— Ce s-a întâmplat?

Şeriful Hennessy apăru în goană, de-ndată ce-i văzu, cu o expresie alarmată pe chip.

— Au montat capcane, spuse Bailey printre gâfâituri, dându-l pe Vasquez în grija echipei de medici din ambulanţă, apoi sprijinindu-se cu mâinile pe genunchi ca să-şi tragă sufletul.

— Capcane? făcu Hennessy privind buimăcit intrarea în casă. Ce fel de capcane?

— Un fel de gaz. Probabil că s-a declanşat când am spart uşa. Toţi sunt prinşi înăuntru. Şi mor.

— Nu se poate! strigă Hennessy sugrumat, cu ochii măriţi de teamă şi de tulburare. Nu aşa a fost înţelegerea!

Bailey ridică privirea, uitând, pentru moment, de epuizare şi de repulsia faţă de ce văzuse.

— Nu aşa a fost *care* înţelegere, domnule şerif?

CAPITOLUL 17

Centrul de medicină legală, Lambeth, Londra
6 ianuarie – 3.04 a.m.

Ciotul era jupuit şi plin de sânge, cu fâşii de muşchi, nervuri şi vene retezate atârnând din el asemenea unor fire, cu vârful cubitusului ieşind de sub piele ca un rânjet alb.

— Ei bine, cu siguranţă rănile se potrivesc cu modul în care a fost amputat braţul victimei.

Doctorul Derrick O'Neal roti membrul, examinându-l sub o lentilă de mare putere. În lumina stranie a lămpilor de halogen de deasupra, braţul părea fals, făcut parcă din ceară, ca şi când ar fi fost smuls de la un manechin.

— Însă numai testele de ADN pot confirma dacă este, într-adevăr, al persoanei în cauză. O să primim rezultatele peste câteva ore.

Căscă, tânjind, evident, după căldura patului din care îl sculase Turnbull.

— Este incredibil de bine conservat. Unde l-aţi găsit? întrebă O'Neal, ridicând privirea.

Avea un nas mare şi strâmb, pe care-i crescuseră câteva fire bezmetice de păr. O barbă deasă şi ciufulită îi acoperea partea de jos a feţei, iar ochii mici şi verzi se ascundeau în spatele unor ochelari mari, cu rame negre, pe care îi purta ridicaţi pe frunte şi care-i cădeau la loc pe nas ori de câte ori se apleca.

— În congelatorul cuiva.

— Da, aşa se explică, zise O'Neal căscând din nou. Totuşi, ciudat lucru pe care să vrea cineva să-l păstreze. Pentru cine aţi spus că lucraţi?

— Nu ţi-am zis. Şi e de preferat să nu ştii, îi răspunse Turnbull. Ce-mi poţi spune despre asta?

Turnbull arătă spre carnea albă, dezlipită de os, de pe partea interioară a braţului. De acolo, cineva tăiase o bucată dreptunghiulară de piele, lăsând în urmă un dreptunghi de culoare roşie.

Ochelarii lui O'Neal alunecară din nou pe nas când posesorul

lor se aplecă să privească mai bine.

— Ce a fost acolo? întrebă el.

— Un tatuaj.

— Cam ciudată forma. Ce fel de tatuaj?

— De genul celor din lagărele de concentrare.

— Oh!

Turnbull văzu că această ultimă informaţie reuşi, în sfârşit, să-l trezească pe deplin pe O'Neal.

— Vreau să ştiu ce scria. O'Neal trase aer printre dinţi.

— Oh, asta nu-i chiar aşa de uşor. Nu-i uşor deloc. Vedeţi, totul depinde de adâncimea inciziei.

— În ce fel?

— Pielea este formată din mai multe straturi.

O'Neal luă hârtie şi creion pentru a-şi ilustra explicaţia.

— Epiderma, derma şi hipoderma. În mod normal, cerneala unui tatuaj este injectată sub epidermă, în stratul de deasupra dermei. Este, de fapt, o operaţiune foarte delicată, care necesită multă pricepere. Tatuajul trebuie să fie suficient de adânc ca să reziste în timp, dar nu atât de adânc încât să rănească straturile sensibile de mai jos.

— Şi ai senzaţia că genul ăsta de tatuaj se realiza cu prea multă delicateţe? întrebă Turnbull cu un râset spart.

— Nu, fu de acord O'Neal. După cunoştinţele mele, naziştii foloseau două metode pentru tatuaje. Prima implica o plăcuţă de metal pe care erau ataşate nişte ace care puteau fi schimbate. Placa de metal era înfiptă în pieptul prizonierului, în partea stângă, apoi rana era frecată cu vopsea.

— Şi a doua metodă?

— Cea de-a doua era chiar şi mai crudă. Tatuajul era pur şi simplu săpat în carne, cu o peniţă şi cerneală.

— Aşadar, fără prea multă delicateţe.

— Într-adevăr, spuse O'Neal. Ceea ce înseamnă că acest gen de tatuaje erau mai adânci decât cele obişnuite. În decursul timpului, este posibil să fi pătruns cerneala în straturile mai adânci, poate chiar în celulele limfatice, ceea ce ar putea permite recuperarea unor informaţii. Dar, chiar şi aşa, dacă aceia care au făcut asta au tăiat până la hipodermă, puţin probabil să mai găsim ceva.

— Ei şi au tăiat?

O'Neal examina rana mai îndeaproape.

— S-ar putea să avem noroc. Persoana care a făcut asta a

folosit un soi de bisturiu cu care a înlăturat pielea de la suprafaţă.

— Aşadar, crezi că mai poţi recupera ceva?

— Posibil. Dacă cicatricea a fost suficient de adâncă, o să se vadă. Numai că o să dureze ceva.

— Timpul e singurul lucru pe care nu-l avem, domule doctor. Mi s-a spus că eşti cel mai bun specialist în medicină legală din întreaga ţară. În cazul ăsta, vreau să faci o minune. Uite numărul meu – sună-mă imediat ce afli ceva!

PARTEA A DOUA

În vreme de război, adevărul e prima victimă.

Eschil

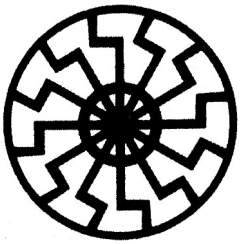

CAPITOLUL 18

Greenwich, Londra
6 ianuarie – 3.00 p.m.

O furtună trecătoare lăsase cerul vineţiu şi trotuarul alunecos şi strălucitor, acoperit de polei. Turnbull îi aştepta în faţă la numărul 52, o casă frumoasă, din cărămidă roşie, în stil victorian, aidoma tuturor celorlalte case din cartier. În picioare, părea chiar şi mai gras decât cu o zi în urmă, iar silueta nu-i era câtuşi de puţin avantajată de paltonul gros, bleumarin, ale cărui falduri grele îi atârnau pe deasupra stomacului ca tenda unui cort berber.

— Vă mulţumesc că aţi fost de acord să ne întâlnim aici, spuse Turnbull întinzând mâna, pe care Archie şi Tom i-o strânseră de această dată, deşi Archie nu făcu nici cel mai mic efort să-şi ascundă dezgustul. Şi vă mulţumesc pentru ajutor.

— Încă nu am spus că te ajutăm, replică Tom cu fermitate.

— Ei, cel puţin pentru că ne-aţi dat braţul. Puteaţi să-l aruncaţi pur şi simplu. Alţii aşa ar fi făcut.

Tom observă că bărbatul se uită la Archie când rosti aceste cuvinte.

— Ce facem aici? întrebă Archie nerăbdător.

— Ne întâlnim cu Elena Weissman, fiica victimei.

Turnbull deschise poarta şi intrară cu toţii pe o alee, sub ochii vigilenţi ai chipului cu barbă care fusese săpat în arcada de piatră de deasupra uşii. Nu exista sonerie, doar un inel masiv de alamă sub forma unui cap de leu. Turnbull bătu cu putere şi aşteptară răbdători până când auziră sunetul unor paşi ce se apropiau şi văzură o umbră strecurându-se printre panourile de sticlă sclipitoare.

Uşa se deschise şi în prag apăru o femeie cu o înfăţişare izbitoare, cu părul negru ca tăciunele, prins într-un coc fixat cu două clame şi cu nişte beţişoare roşii, de aceeaşi culoare cu rujul şi cu lacul de pe unghii. Tom aprecie că avea în jur de vreo patruzeci de ani. Era dată cu fond de ten care-i conferea chipului ei un aspect bronzat şi sănătos, deşi nu putea ascunde pe deplin cercurile întunecate din jurul ochilor verzi şi trişti, care îi trădau

nesomnul. Cu toate astea, era foarte elegant îmbrăcată, cu un pulover negru, de caşmir, peste o bluză albă şi cu pantaloni de mătase neagră. În picioare avea o pereche de pantofi italieneşti, din piele fină, care păreau extrem de scumpi.

— Da?

Prezenţa ei era formidabilă, te captiva instantaneu. Avea vocea puternică şi o atitudine abia perceptibil superioară. Tom se trezi întrebându-se din ce-şi câştiga existenţa.

— Domnişoară Weissman? Eu sunt detectiv-inspectorul Turnbull. De la Poliţia Metropolitană.

Turnbull îi arătă o insignă care, observă Tom, nu era aceeaşi pe care le-o arătase lor cu o zi în urmă. Fără îndoială, avea un întreg sertar de insigne din care să poată alege, în funcţie de situaţie.

— În legătură cu tatăl dumneavoastră…

— Oh? făcu femeia surprinsă. Dar am discutat deja cu…

— Dumnealor sunt doi colegi de-ai mei, domnul Kirk şi domnul Connolly, continuă Turnbull, întrerupând-o. Putem intra?

Femeia ezită o clipă, apoi se dădu la o parte.

— Da, desigur.

Casa mirosea a spray pentru mobilă şi a detergent de parchet cu parfum de lămâie. Pătrate decolorate de pe perete indicau locuri unde, până de curând, fuseseră expuse tablouri. Forma conturului se păstrase acolo unde pânza protejase tapetul învechit de poluarea Londrei.

Femeia îi conduse într-o încăpere care, presupuse Tom, fusese cândva livingul. Acum era în întregime goală; doar inelele de alamă rămăseseră prinse de galeria de deasupra ferestrei şi un singur bec, fără lustră, atârna din tavanul îngălbenit. O canapea şi două fotolii fuseseră acoperite cu nişte pânze mari şi albe, iar în colţ se zăreau câteva cutii de carton, închise şi lipite cu scoci.

— Scuzaţi deranjul, spuse femeia dând la o parte cearşafurile şi făcându-le semn să ia loc. Dar eu trebuie să mă întorc în Bath. Am o afacere imobiliară acolo. Trebuie să las casa goală până când se rezolvă toate aspectele legale şi administrative. Mi s-a spus că ar putea dura săptămâni întregi până să îmi permiteţi să-l îngrop.

La aceste cuvinte, îl săgeta pe Turnbull cu o privire acuzatoare.

— Problemele de genul acesta sunt întotdeauna foarte dificile, zise blând bărbatul, aşezându-se lângă ea, pe canapea, în vreme

ce Tom şi Archie luau loc pe cele două fotolii. Înţeleg că vă este foarte greu, dar trebuie să punem în balanţă nevoile familiei cu nevoia de a-i găsi pe cei vinovaţi de moartea tatălui dumneavoastră.

— Da, da, desigur.

Dădu din cap şi înghiţi greu.

Tom, care avea avantajul de a-şi fi petrecut copilăria într-o ţară care încuraja afişarea adevăratelor emoţii, se minuna de efortul tipic englezesc al femeii de a-şi înăbuşi durerea din dorinţa de a-şi păstra demnitatea şi stăpânirea de sine în faţa unor străini. Preţ de o clipă, Tom crezuse că avea să izbucnească în plâns, însă era în mod evident o femeie mândră şi momentul critic trecuse. Ridică din nou privirea. Ochii îi străluceau, sfidători.

— Ce voiaţi să mă întrebaţi?

Turnbull trase aer în piept.

— Tatăl dumneavoastră v-a vorbit vreodată despre perioada petrecută în Polonia? La Auschwitz?

Femeia clătină din cap.

— Nu. Am încercat de multe ori să discut cu el despre asta, să aflu ce s-a întâmplat, cum a fost acolo... însă îmi spunea mereu că închisese totul într-un colţ întunecat al minţii lui, în care nu mai putea privi vreodată. Într-un fel, cu asta mi-a spus tot ce voiam să ştiu.

— Şi tatuajul de pe braţ – numărul de prizonier – vi l-a arătat vreodată?

Din nou, femeia clătină din cap.

— Îl vedeam, fireşte, din când în când. Dar părea să se ruşineze de el şi de obicei purta cămăşi cu mânecă lungă sau pulovere ca să-l acopere. Am cunoscut şi alţi supravieţuitori care-şi priveau tatuajele ca pe nişte embleme ale suferinţei, fiind mândri să le arate. Dar tata nu era aşa. A fost un om interiorizat. Şi-a pierdut întreaga familie acolo. Cred că voia, pur şi simplu, să uite.

— Înţeleg, spuse Turnbull. Era credincios?

Elena clătină din cap.

— Nu. Oamenii au încercat să-l coopteze din nou în comunitatea evreiască de aici, dar el nu avea timp de Dumnezeu. Războiul i-a distrus credinţa în orice fel de formă a binelui. Ca şi pe a mea, de altfel.

— Dar politica? Era implicat în vreun fel? Milita, de exemplu,

pentru drepturile evreilor?

— Nu, în nici un caz. Pe el nu îl interesau decât trenurile şi păsările.

Urmă o scurtă pauză, apoi Turnbull vorbi din nou.

— Domnişoară Weissman, vă voi spune ceva ce s-ar putea să nu vă placă să auziţi.

— Oh?

Turnbull, cu un aer stânjenit pentru prima oară de când îl cunoscuseră Tom şi Archie, ezită o clipă, înainte de a vorbi.

— Am recuperat braţul tatălui dumneavoastră.

Îi aruncă o privire lui Tom în vreme ce rostea aceste cuvinte.

— Oh! Reacţia femeii fu una de uşurare, ca şi când s-ar fi temut de o dezvăluire mai traumatizantă. Dar asta e bine, nu?

— Da… Doar că tatuajul lui, numărul din lagărul de concentrare, a fost… înlăturat.

— Înlăturat?

De data aceasta părea, într-adevăr, şocată.

— Jupuit cu cuţitul.

Femeia îşi duse îngrozită mâna la gură. Acum că stătea mai aproape de ea, Tom văzu că unghiile ei, îngrijit date cu ojă, erau ciobite şi rupte, arătând, în mod evident, că şi le rosese.

— Dumnezeule!

— Totuşi, analizând cicatricele rămase în ţesut şi cerneala pătrunsă în straturile mai adânci ale pieii, continuă Turnbull repede, ca şi când limbajul tehnic ar mai fi scăzut din puterea impactului dezvăluirii pe care avea să o facă, experţii noştri legişti au reuşit să-i reconstituie numărul din lagăr.

Turnbull se opri şi femeia se uită pe rând la el, apoi la Tom, la Archie şi din nou la el.

— Şi?

— Cunoaşteţi sistemul de codificare folosit la Auschwitz? Femeia clătină tăcută din cap, iar Turnbull zâmbi timid.

— Nici eu nu îl ştiam până azi-dimineaţă. Se pare că acela a fost singurul lagăr în care prizonierii erau tatuaţi sistematic. Acest lucru era necesar din cauza mărimii locului. Sistemul de codificare era împărţit în seriile obişnuite, în care erau folosite numere simple, consecutive şi în seriile AU, Z, EH, A şi B, care foloseau o combinaţie de litere şi numere secvenţiale. Literele indicau locul de provenienţă a prizonierului sau gruparea etnică. AU, de exemplu, îi desemna pe prizonierii de război sovietici – primii deţinuţi de la Auschwitz. Z venea de la *Zigeuner,* cuvântul

german pentru „ţigan”. Numărul pentru prizonierii evrei urma, în principal, seriile obişnuite, fără litere, deşi, în multe cazuri, numerele erau precedate de un triunghi, până când au fost introduse seriile A şi B, în mai 1944.

— De ce-mi spuneţi toate astea?

Vocea femeii avea acum o tonalitate uşor isterică. Tom simţi că, de data asta, chiar era pe punctul de a exploda.

— Fiindcă numărul tatălui dumneavoastră nu respecta nici unul dintre codurile cunoscute de la Auschwitz.

— Cum?

Nici măcar machiajul nu reuşi să-i ascundă paloarea bruscă a feţei.

— Era un număr din zece cifre, fără vreun prefix alfabetic sau geometric. Numerele de la Auschwitz nu au ajuns niciodată să atingă zece cifre… Se opri o clipă, apoi continuă: Vedeţi, domnişoară Weissman, e posibil ca tatăl dumneavoastră să nu fi fost niciodată cu adevărat într-un lagăr de concentrare.

CAPITOLUL 19

3.16 p.m.

Stăteau cu toţii cufundaţi într-o tăcere jenantă, privind-o pe femeia care se legăna în loc, cu mâinile acoperindu-i faţa, cu umerii tremurând. Tom îi puse cu blândeţe mâna pe braţ.

— Domnişoară Weissman, îmi pare rău.

— Nu-i nimic, zise ea cu vocea înăbuşită. Aproape că mă aşteptam la ceva de genul ăsta.

— Ce vreţi să spuneţi?

Turnbull se aplecă spre ea curios, cu o sprânceană ridicată.

Femeia îşi coborî mâinile şi cei trei bărbaţi putură să vadă că, departe de lacrimile la care se aşteptau, pe faţa ei se citea o mânie întunecată, înspăimântătoare. O furie fără margini.

— Trebuie să vă arăt ceva…

Se ridică şi îi conduse pe coridor. Tocurile pantofilor îi răsunau ritmic pe dalele de gresie.

— Nu am atins nimic de când am găsit-o, zise ea cu voce sugrumată, oprindu-se în faţa următoarei uşi. Cred că o parte din mine spera ca într-o bună zi să intru aici şi să constat că totul a dispărut, ca şi cum nici n-ar fi existat vreodată.

Deschise uşa şi-i conduse în încăpere. Spre deosebire de restul casei, aceasta era întunecată şi mirosea a tutun de pipă, a praf şi a câine. O mulţime de cutii pline cu cărţi erau stivuite într-un colţ al camerei, strivindu-se şi aproape prăbuşindu-se din cauza greutăţii. În celălalt capăt, în faţa ferestrei, era un birou, cu sertarele pe jumătate deschise, formând un fel de scară mică de lemn, care urca spre blatul pătat şi zgâriat.

Femeia se duse la fereastră şi trase draperia. Un nor gros de praf se ridică din materialul greu şi dansă preţ de câteva clipe în lumina razelor de soare, chinuindu-se să se strecoare afară, prin ferestrele mizerabile.

— Domnişoară Weissman…, începu Turnbull, însă femeia îl ignoră.

— Am găsit-o din întâmplare.

Când se apropie de bibliotecă, Tom observă că rafturile erau goale, cu excepţia unei singure cărţi. Elena apăsă pe cotorul

cărţii. Cu un clic, partea din mijloc a bibliotecii se deplasă în faţă cu câţiva centimetri.

Tom îl simţi pe Archie înţepenind lângă el.

Femeia trase uşor biblioteca şi aceasta se dădu la o parte, scoţând la iveală o uşă verde, scorojită, montată în perete. Făcu un pas în faţă, apoi se opri cu mâna pe clanţă, aruncându-le peste umăr un zâmbet şters.

— Aproape că-i amuzant, nu credeţi? Iubeşti pe cineva o viaţă-ntreagă. Crezi că-l cunoşti. Ca să afli în cele din urmă că totul nu a fost decât o minciună. Vocea-i era lipsită de inflexiuni şi de emoţie.

— Că n-ai ştiut niciodată cine era de fapt. Te face să-ţi pui întrebări despre tine însuţi. Despre cine eşti tu cu adevărat. Ajungi să te-ntrebi dacă toate astea – arătă cu mâna în jur – nu sunt decât o glumă proastă.

Tom abia se stăpâni să nu dea din cap aprobator, fiindcă femeia tocmai descrisese, cu mai multă coerenţă decât fusese el vreodată în stare s-o facă, felul în care se simţise el însuşi în clipa când îl demascase pe Renwick. În acea zi, nu pierduse doar un prieten şi un mentor. Pierduse o mare parte din el însuşi.

Uşa se deschise larg şi Tom tresări, zărind dintr-odată un chip palid, fără trăsături, privind din întuneric. Îi trebuiră câteva clipe să-şi dea seama că era un manechin îmbrăcat într-o uniformă completă de ofiţer SS. În spatele acestuia, pe peretele îndepărtat a ceea ce părea să fie o mică încăpere, fusese întins un drapel cu svastica pe el, surplusul de material întinzându-se în falduri pe duşumea, ca o sinistră trenă de mireasă. Totodată, pe peretele din dreapta erau montate câteva rafturi de metal, care gemeau sub greutatea unei impresionante colecţii de arme, fotografii, pumnale, săbii, documente de identitate, cărţi, insigne, manifeste şi banderole.

Turnbull fluieră prelung, însă Tom şi-ar fi dorit ca acesta să se fi abţinut. Sunetul părea ciudat de nepotrivit.

— N-aţi ştiut niciodată de existenţa acestei camere?

Femeia clătină din cap.

— Se încuia în biroul lui ore întregi. Credeam că citeşte. Dar probabil că stătea de fapt tot timpul aici.

— E posibil ca toate astea să fie o reacţie posttraumatică, sugeră Tom. O fascinaţie morbidă declanşată de grozăviile prin care a trecut. Stresul, şocul… îi determină pe oameni să facă lucruri foarte ciudate.

— Aşa am sperat şi eu, zise Elena. Până când am văzut asta…

Întinse mâna în spatele lor, luă o fotografie de pe raftul de sus, apoi se duse lângă fereastră. Tom şi Turnbull veniră după ea. La lumină, văzură că fotografia înfăţişa trei tineri în uniforme SS, stând ţepeni în faţa unei biblioteci. Păreau foarte serioşi, chiar uşor rezervaţi.

— Nu ştiu cine sunt ceilalţi doi, dar bărbatul din mijloc… bărbatul din mijloc este… este tatăl meu.

Vocea ei îşi pierduse acum orice emoţie.

— Tatăl dumneavoastră? Dar poartă…

Tom se opri observând expresia îndurerată de pe chipul femeii.

— Când a fost făcută fotografia?

— În 1944, cred. Mai e ceva scris pe spate, dar eu nu înţeleg. Sunt litere chirilice.

— Decembrie – aşa se scrie în rusă „decembrie”, spuse Turnbull, privind peste umărul lui Tom.

— Tom, ar trebui să luăm noi asta, răsună din încăpere vocea lui Archie, uşor înfundată.

Apăru o clipă mai târziu, ducând în mână haina şi şapca de pe manechin.

— De ce? întrebă Turnbull.

— Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

Arătă spre insigna rotundă de pe şapcă; aceasta părea să înfăţişeze o svastică, însă una cu douăsprezece braţe, nu doar cu cele patru obişnuite, fiecare în forma unui fulger SS.

— Eu n-am mai văzut.

— Crezi că Lasche ne-ar putea ajuta? întrebă Tom.

— Dacă o să vrea să ne primească, răspunse Archie, părând neîncrezător.

— Cine? se amestecă şi Turnbull.

— Wolfgang Lasche, îi explică Tom. A fost cândva unul dintre cei mai mari dealeri de obiecte de proveniență militară. Uniforme, arme, săbii, steaguri, decoraţii, avioane, chiar vapoare întregi.

— A fost?

— S-a semipensionat de câţiva ani. Trăieşte la ultimul etaj al hotelului Drei Koenige din Zurich. Şi-a început cariera ca avocat. Până la urmă şi-a făcut un nume hărţuind companii germane, elveţiene, chiar şi americane, pentru presupusa implicare în crime de război.

— Ce fel de crime de război?

— Cele obişnuite – facilitarea holocaustului, finanţarea armatei naziste, utilizarea de muncă forţată pentru a scoate profit.

— Şi a avut vreodată succes?

— Chiar foarte mult. A câştigat sute de milioane de dolari în plăţi compensatorii pentru supravieţuitorii holocaustului. După care umblă vorba că ar fi dat lovitura. A descoperit o mânărie a unei bănci elveţiene, care încerca treptat să-şi însuşească fondurile nerevendicate depozitate de victimele holocaustului, apoi distrugea dovezile. Era vorba despre zeci de miliarde de dolari şi schema mergea până în vârf de tot. Aşa că l-au cumpărat. Hotelul Drei Koenige aparţine băncii pe care a investigat-o. I-au dat apartamentul de la ultimul etaj şi îl plătesc doar ca să-şi ţină gura.

— Şi afacerea lui cu suvenire de război…?

— O parte din înţelegere a fost să întrerupă şirul acuzaţiilor îndreptate împotriva naziştilor. Având în vedere ce cunoştinţe şi ce relaţii îşi făcuse, nu i-a fost prea greu. Acum, este el însuşi un colecţionar major. Nimeni nu ştie piaţa asta mai bine decât el.

— Şi nu iese niciodată?

— E bolnav. Trăieşte într-un scaun cu rotile şi are nevoie de îngrijiri medicale permanente.

— Şi crezi că ar putea identifica asta? întrebă Turnbull, arătând insigna de pe şapcă.

— Dacă poate cineva să o facă, el e omul, spuse Tom.

— Şi să ştiţi că l-aş fi putut ierta… în timp ce ei discutau, Elena Weissman dispăruse în camera secretă. L-am iubit atât de mult! I-aş fi iertat orice dacă mi-ar fi spus…

Când apăru din nou, avea faţa scăldată de lacrimi. Tom văzu că strângea în mâna dreaptă un revolver Luger.

— Chiar şi asta! continuă ea. Vocea sugrumată i se transformă într-un urlet isteric şi femeia îşi ridică ochii în tavan. Puteai să-mi spui!

Ridică arma în dreptul gurii şi-şi strecură ţeava neagră între buze, mânjind-o cu ruj roşu.

— Nu!

Tom sări, încercând să-i scoată arma din gură înainte ca femeia să apuce să apese trăgaciul.

Dar era prea târziu. Partea din spate a capului îi explodă împrăştiindu-se prin încăpere. Şuvoaie subţiri de sânge ţâşniră din venele retezate, în timp ce trupul i se prăbuşea pe duşumea.

CAPITOLUL 20

Sediul FBI, Divizia Salt Lake City, Utah
6 ianuarie – 8.17 a.m.

Paul Viggiano îşi turnă o nouă cană de cafea din filtru. Se vedea încă dunga care arăta cât de plin fusese recipientul în acea dimineaţă. Lichidul care mai rămăsese era negru şi gros ca o melasă. Cu o precizie ştiinţifică, Viggiano măsură o linguriţă şi jumătate de pudră pentru cafea, adăugă o linguriţă rasă de zahăr, apoi amestecă de trei ori.

Satisfăcut de rezultat, se întoarse spre şeriful Hennessy şi spre avocatul acestuia, Jeremiah Walton. Un bărbat slab şi agresiv, cu chipul lunguieţ, cu nasul ascuţit şi cu obrajii căzuţi, Walton părea incapabil să stea locului pe scaunul de plastic de culoare maro. Îşi schimba necontenit greutatea de pe o fesă osoasă pe cealaltă. Bailey stătea de cealaltă parte a unei mese ce părea foarte şubredă şi care fusese fixată cu şuruburi în duşumea. Un casetofon bâzâia încetişor în dreapta lui. Îl privea fix pe Hennessy, cu o intensitate ostilă, lovind nerăbdător cu pixul în foile din faţa lui.

— Mai bine-ai fi isteţ şi ţi-ai da seama că s-a terminat, Hennessy! spuse Viggiano, vrând să pară calm, dar făcând mari eforturi pentru a-şi stăpâni entuziasmul din voce.

Cu nici patruzeci şi opt de ore în urmă, se întreba încotro se îndrepta viaţa lui. Şi acum, iată-l conducând investigaţia unui caz de multiplă omucidere. Era ironic cum ghinionul unor nenorociţi fusese exact şansa de care avea el nevoie.

— Indiferent ce joc prostesc ai jucat până acum, s-a terminat. Aşa că ai face bine să ne spui tot ce ştii, ca să-ţi uşurezi, cât mai poţi, situaţia.

Hennessy îl privi pe Viggiano fără să scoată un cuvânt, ştergându-se din când în când cu o batistă pe care transpiraţia lui o făcuse din roz de-a dreptul purpurie.

— Clientul meu vrea să discute despre imunitate, rosti Walton cu o voce piţigăiată, ciupindu-se de lobul urechii în timp ce vorbea.

— Clientul tău poate să se ducă dracului! răbufni Viggiano. Eu

am douăzeci şi şase de cadavre pe cap. Arătă cu mâna în direcţia în care presupunea că se afla Malta, Idaho, deşi era greu să ghiceşti exact din camera fără ferestre în care se aflau. Femei. Copii. Familii întregi. Douăzeci şi şase de oameni – toţi morţi! În ceea ce-l priveşte pe clientul dumitale, cuvântul „imunitate” nici nu mai există în dicţionar.

Făcu din degete semnul ghilimelelor în aer.

— Nu ai nici o dovadă. Doar cuvântul unuia împotriva altuia, contraatacă Walton, aruncându-i o privire lui Bailey. Un comentariu nevinovat aruncat la întâmplare, în tensiunea momentului şi care acum este cu desăvârşire scos din context. Un stâlp al comunităţii locale şi-a văzut integritatea pusă la îndoială şi reputaţia târâtă…

— La cât e de nevinovat, repede a ştiut să te mai cheme! îl întrerupse Viggiano.

— Clientul meu are dreptul…

— La dracu’, poate că ai dreptate, zise Viggiano. Poate că nu avem mare lucru acum. Dar îţi promit c-o să găsim. Se aplecă peste masă înspre Hennessy. Înţelegi? O să-ţi verificăm conturile bancare, foaia matricolă din liceu, situaţia din facultate… O să-ţi întoarcem întreaga viaţă cu susul în jos, o s-o scuturăm bine de tot şi o să examinăm până în cele mai mici detalii tot ce o să cadă. O să mergem la ferma aia, unde tu susţii că n-ai fost niciodată, cu o echipă de zece experţi, care o să ne poată spune şi dacă ai tras un vânt în direcţia aia în ultimele şase luni. Ne vom da peste cap şi tot o să găsim ceva să te-nfundăm.

Walton îi aruncă lui Hennessy o privire întrebătoare. Acesta din urmă ridică din sprâncene în semn de răspuns, apoi din umeri, ca şi când s-ar fi pregătit deja pentru această situaţie.

— Prea bine atunci, reluă Walton, ciupindu-se de această dată de lobul urechii stângi, vrem o înţelegere.

— Avem de-a face cu investigaţia celei mai mari crime pe care-a văzut-o Idaho de la masacrul din Bear River, din 1863, îi aminti Bailey pe un ton rece, fără să-şi ia ochii de la Hennessy.

— Tot ce poate obţine e să evite pedeapsa cu moartea, adăugă Viggiano. Complicitate la omucidere multiplă înainte şi după comiterea faptei. Conspiraţie criminală. Jaf armat. La naiba, până o să iasă, dacă o să mai iasă vreodată, s-ar putea să ne trezim că The Jets au câştigat Super Bowlul.

— Şi dacă totuşi cooperează? Scheună Walton, lingându-şi colţurile gurii.

— În acest caz, n-o să insistăm pentru pedeapsa cu moartea. Şi, cine ştie, poate că în timp o să apară chiar şansa de a fi eliberat condiţionat.

— Închisoare de minimă siguranţă?

— Se poate aranja, spuse Viggiano. Însă vrem totul – nume, date, locaţii.

— Vreau să-mi dai în scris.

— Spune-mi tu mai întâi tot ce ai, după care hotărăsc eu dacă-i suficient. Doar ştii cum merge treaba.

Hennessy îi aruncă o privire lui Walton, care se aplecă spre el şi-i şopti câteva cuvinte la ureche. Hennessy îşi îndreptă spatele şi dădu încet din cap.

— Bine, o să vorbesc.

— Bun.

Viggiano îşi trase un scaun de la masă şi se aşeză pe el de-a-ndoaselea, cu faţa spre spătar.

— Să începem cu nişte nume!

— Nu ştiu cum îl cheamă, începu Hennessy. Cel puţin, nu-i ştiu numele real. Toată lumea îi spune Blondi.

— E tipul despre care presupui că a făcut asta?

— Aha.

— De unde este?

— Nu sunt sigur. El a venit la noi.

— Care „noi”?

— The Sons of American Liberty.

— Hei, Bill, îl atenţiona Walton cu un tremurat nervos din încheietură, nu e cazul să intrăm în detalii.

— De ce? Nu mi-e ruşine! zise Hennessy sfidător, înainte de a se întoarce din nou spre Viggiano. Da, am fost unul dintre ei. Şi de ce dracu’ nu? Cum am spus şi mai devreme, sunt patrioţi. Îl privi fix pe Bailey. Americani adevăraţi. Nu o adunătură de emigranţi leneşi, care nu ştiu să facă nimic altceva decât trafic de droguri.

— Oh, da, ce mai patrioţi! răbufni Bailey furios, apăsând cu peniţa pe foaie şi murdărind hârtia cu o pată de cerneală ce se lăţea cu rapiditate. Patrioţi care au linşat un agent de pază în Maryland.

— Nu am ştiut nimic despre asta, spuse Hennessy posomorât.

— De unde e acest Blondi? continuă Viggiano.

— Din Europa.

— Asta înseamnă două sute cincizeci de milioane de oameni,

observă Bailey sec.

— Vă spun şi eu ce ştiu, şuieră Hennessy. Nu-i vina mea că nu vă convine ce auziţi.

— Şi ce voia? întrebă din nou Viggiano.

— A spus că vrea o maşină Enigma. Că ne plăteşte să-i aducem una.

— Cu cât?

— Cincizeci de mii. Jumătate înainte, jumătate la livrare.

— Şi aţi fost de acord?

— Cine n-ar fi fost? Pentru noi, erau o grămadă de bani. În plus, n-ar fi fost prima dată.

— Ai grijă, Bill! îl atenţiona din nou Walton.

— Blondi lucra şi el pentru cineva, continuă Hennessy, ignorând avertismentul. N-am ştiut niciodată pentru cine şi, drept să vă spun, nici nu ne-a interesat. Când avea nevoie de ceva, venea la noi să-i facem rost. Nu ne întreba niciodată de unde sau în ce fel obţinusem ce ne ceruse. Şi întotdeauna plătea preţul stabilit, fără nici o întârziere.

— Apoi, ce s-a întâmplat? insistă Viggiano.

— Avea toate planurile şi schiţele şi tot. Trei băieţi s-au oferit şi au dat lovitura la muzeu. Din câte ştiu, întreaga operaţiune a decurs fără probleme.

— Cu excepţia gardianului pe care l-au spânzurat.

— Presupun că le-a stat în drum, zise Hennessy ridicând din umeri. Şi, de fapt, unul în plus sau în minus… ce mai contează?

— Un ce în plus sau în minus?

Bailey sărise în picioare şi stiloul i se rostogoli pe podea.

— Haide, spune! Un cioroi în plus sau în minus. Asta ai vrut să spui?

Îşi încleşta pumnii cu atâta putere, că vârfurile degetelor i se albiră.

— Hai, spune cuvântul! Vreau să te-aud!

Hennessy rânji, dar avu suficientă minte cât să se abţină să mai spună ceva.

— Apoi, ce s-a întâmplat? interveni din nou Viggiano, punându-şi mâna pe umărul lui Bailey, care tremura de furie, împingându-l la loc pe scaun. După ce au luat maşina de criptat?

— Nu ştiu. N-am fost acolo.

— Da. Ce-ar fi să discutăm puţin despre asta?

— Despre ce anume?

— Despre cum a reuşit să-i închidă pe toţi în camera aia, în

afară de tine. Ştiai ce punea la cale? De-asta n-ai fost acolo? Ai căzut la înţelegere cu el şi i-ai ademenit pe ceilalţi în capcană? L-ai ajutat să-i omoare?

— Mai uşor, agent Viggiano! sări Walton în apărarea lui Hennessy, agitându-şi furios în aer degetul lung şi osos. Clientul meu nu avea de unde să ştie...

— Nu! îl întrerupse Hennessy vehement. Ar fi trebuit să fiu şi eu acolo, însă a fost o furtună de zăpadă în noaptea aia şi n-am mai putut să ajung.

Viggiano îi aruncă o privire lui Bailey, care-i confirmă această informaţie dând fără tragere de inimă din cap. În oraş se aşternuseră zece centimetri de zăpadă, aşa că era foarte posibil ca la munte stratul să fi fost chiar dublu.

— Tot ce ştiam e că trebuia să fie o afacere simplă. Banii în schimbul maşinii. Prima oară când am aflat că ar putea fi ceva în neregulă a fost când aţi apărut voi şi aţi zis că vreţi să faceţi o razie acolo.

— Vrei să-mi spui că numai dintr-o pură întâmplare eşti singura persoană care l-a întâlnit şi care mai e încă-n viaţă?

Tonul lui Bailey era profund neîncrezător.

— Hei, n-am spus niciodată că l-am întâlnit.

— Dar ai zis...

— Nu ne-am văzut niciodată. A venit doar de două ori şi, de fiecare dată, eu am rămas în afara complexului. Băieţii aveau grijă să mă ferească de cei din afară, ca nu cumva să se afle că făceam parte din organizaţie.

— Minţi! explodă Bailey.

— Nu mint. Oamenii ăştia mi-au fost prieteni. Unii dintre ei erau doar nişte copii, pentru Dumnezeu! Dacă aş şti cine e nenorocitul care-a făcut asta, v-aş spune. Chiar vreau să-l găsiţi.

— Şi cum anume sugerezi să facem asta, dacă toţi cei care l-au văzut sunt morţi?

CAPITOLUL 21

The Captain Kidd, Wapping High Street, Londra
6 ianuarie – 4.42 p.m.

Tom privi pe fereastră, lovind distrat cu degetul în suprafaţa zgâriată şi arsă de ţigări a mesei. Afară, Tamisa îşi vedea liniştită de drum, cenuşie şi vâscoasă din cauza frigului.

— Cum te simţi?

Archie se aşeză în faţa lui şi-i întinse o cutie de Guinness. Tom o ridică, gata să soarbă, însă se răzgândi şi o împinse deoparte, fără să bea.

— Sărmana femeie! zise el, clătinând din cap.

— Ştiu, spuse şi Archie. Iisuse, încă o mai văd cum…

— A fost vina noastră, Archie. Ar fi trebuit să-i spunem mai pe ocolite. Trebuia să ne gândim că ar putea recurge la un asemenea gest.

— Nu, n-a fost vina noastră, îl linişti Archie. Noi nu i-am spus nimic ce să nu fi ghicit şi singură după ce a văzut fotografia aia. Şi nu aveam de unde să bănuim că avea să procedeze aşa.

— Bine cel puţin că s-a ocupat Turnbull de cadavru. Turnbull le spusese amândurora să-l lase pe el să discute cu poliţia, poate din dorinţa de a nu fi nevoit să dea prea multe explicaţii în legătură cu motivul pentru care adusese doi foşti infractori în casa victimei unei crime. Şi, adevărul fie spus, amândoi fuseseră mai mult decât încântaţi să-i accepte oferta – orice numai să scape de privirile suspicioase ale celor de la Met.

— Ce zici de el – de Turnbull? Tom ridică din umeri.

— Ei, e clar că ştie mai multe decât ne spune. Dar asta nu mă surprinde. Strigoii adoră secretele. Dar, ţinând cont că e în unitatea antitero, nu cred că minte când spune că-i investighează pe băieţii din Kristall Blade. Renwick… a fost doar momeala ca să ne atragă de partea lui.

— Tu îi crezi povestea?

Archie scoase ţigările şi-şi aprinse una.

— În legătură cu Weissman? întrebă Tom, împingând scrumiera de cealaltă parte a mesei, ca un semn pentru Archie

să nu sufle fumul în direcţia lui. Cred că da. Mulţi oameni au avut secrete de ascuns după terminarea războiului. Despre ce făcuseră. Despre ce văzuseră sau auziseră. Să pretindă că era supravieţuitorul unui lagăr de concentrare ar fi putut fi pentru Weissman o metodă bună de a scăpa de represalii şi de a începe o nouă viaţă.

— Un gest cam extrem, totuşi. Nu crezi?

— Depinde de ce anume sau de cine voia să scape. Eu zic că mai extrem a fost faptul că a trebuit să trăiască în minciună pentru tot restul vieţii. Să născocească o întreagă poveste de familie ca să nu fie descoperit. Şi, în tot acest timp, să ascundă adevărul într-o încăpere cât o debara.

— Şi tatuajul?

— Cine ştie? Poate e doar o încercare nereuşită de a falsifica un cod serial dintr-un lagăr de concentrare. Sau poate că e mai mult decât atât. E limpede că cineva îl consideră important. Să sperăm că Lasche va reuşi să mai arunce puţină lumină asupra cazului.

— Oh, da, mi-am adus aminte! zise Archie zâmbind. Eşti drăguţ să-mi dai uniforma?

— Pentru ce? întrebă Tom, întinzând mâna şi deschizând geanta de lângă el, sperând totodată că nu-l vede nimeni.

— Am mai găsit ceva în camera aia. Ceva ce mi-am zis că nu ţi-ai dori să ajungă în mâinile lui Turnbull.

Archie luă jacheta şi băgă mâna în buzunarul din interior. Scoase apoi un plic vechi, de culoare maro, care conţinea o fotografie îngălbenită de vreme.

— Recunoşti asta?

Îi întinse fotografia lui Tom, care-l privi numaidecât cu ochii mari de uimire.

— Tabloul lui Bellak! Cel din Praga, cu sinagoga! Cum…?

— Şi nu e totul, continuă Archie triumfător. Mai sunt încă două.

Aşeză fotografiile vechi, alb-negru, pe masă, una peste cealaltă, de parcă ar fi împărţit cărţile la un joc de poker.

— Un castel de undeva… Şi uită-te la asta!

— Portretul! spuse Tom cu respiraţia tăiată, luându-i fotografia din mână. Cel pe care îl căuta tata! Cu siguranţă, ăsta trebuie să fie.

— Nu era cine ştie ce frumuseţe, nu? zise Archie rânjind.

— Scrie ceva pe spatele celorlalte două? întrebă Tom, întorcând fotografia pe care o ţinea în mână.

— Nu. M-am uitat deja. Dar e totuşi ceva…

Pe spatele plicului, cineva scrisese un nume şi o adresă, cu litere înghesuite şi aplecate, cu cerneală neagră, acum maro-închis, pe o bucată de hârtie cândva albă, dar îngălbenită de timp şi mototolită.

— Kitzbuhel, Austria.

— Până când nu aflăm exact ce anume vrea Renwick cu tablourile astea, hai să păstrăm ce-am aflat doar pentru noi. Oricum, nu are nici o legătură cu cazul lui Turnbull.

— Că bine zici! îl aprobă Archie, apoi se opri, ca şi când ar fi fost pe punctul de a spune altceva, dar se gândise mai bine şi renunţase.

— Ce este? întrebă Tom.

— Povestea asta pare să devină din ce în ce mai urâtă pe măsură ce aflăm mai multe detalii. Ar trebui să-l lăsăm pe Turnbull să descurce toate iţele. Să stăm deoparte.

Urmă o pauză lungă, timp în care Tom băgă obiectele înapoi în geantă Apoi scoase din buzunar brelocul de chei şi-l aşeză pe masă, între ei.

— Ştii ce-i asta? întrebă el.

— Pare o piesă de şah, zise Archie ridicând din umeri. O tură. Ar putea fi din fildeş.

— A fost un cadou de la tata. Mi l-a dat cu doar câteva zile înainte de a muri. E unul dintre foarte puţinele lucruri pe care mi le-a dăruit vreodată. Ştiu că pare ciudat, dar mă gândesc la el ori de câte ori pipăi tura asta în buzunar. Parcă ar fi o bucăţică din el. Ridică privirea şi se uită în ochii lui Archie. Nu ştiu ce face Renwick, dar ştiu că are legătură cu ceva în care tata era implicat. Ceva ce conta foarte mult pentru el. O altă bucăţică din el. Aşa că n-am de gând să stau deoparte şi să-l las pe Renwick să o fure, aşa cum mi-a furat întreaga viaţă. În ceea ce mă priveşte, consider că sunt deja implicat. Am fost de la bun început.

CAPITOLUL 22

Kempinski Hotel Vier Jahreszeiten, Munchen, Germania
7 ianuarie – 3.07 p.m.

Harry Renwick intră în hotel şi se îndreptă spre pupitrul de recepţie. Funcţionarul, cu un pince-nez dibaci echilibrat pe nas, îşi ridică spre el ochii obosiţi. Renwick observă că setul de chei aurii, în cruce, pe care îl purta prins la şorţul de peste haina neagră, de costum, era răsucit, semn că se apropia de sfârşitul unei ture lungi.

— *Guten Abend, mein Herr*[11]*.*

— *Guten Abend.* Îl caut pe *Herr* Hecht.

— Ah, da, spuse recepţionerul, trecând pe engleză. Cred că vă aşteaptă, *Herr...?*

— Smith.

— Smith, da.

Zâmbi distras în timp ce căuta pe ecranul din faţa lui numele celor cazaţi acolo.

— Stă în Apartamentul Bellevue, de la etajul şapte. Lifturile le găsiţi pe cealaltă parte a holului de la intrare. Sun chiar acum să-l anunţ pe *Herr* Hecht că aţi sosit.

— Mulţumesc.

Funcţionarul, cu mâna tremurându-i uşor – din cauza oboselii, presupuse Renwick – ridică receptorul în timp ce Renwick se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre şirul de lifturi din capătul coridorului.

Locurile de genul ăsta îi dădeau o stare de disconfort. Nu din cauza unor riscuri sporite. Mai mult decât oricare alte clădiri, hotelurile ofereau o multitudine de căi prin care să poată, la o adică, fugi, ca să nu mai spunem că niciodată nu se prezenta cu adevăratul nume. Nu asta era problema. Hotelul îi ofensa, mai degrabă, simţul estetic. Era, după părea lui, o creaţie monstruoasă, un fel de Frankenstein arhitectural, progenitura împerecherii unei viziuni idealizate de club colonial britanic cu funcţionalitatea şi urâţenia practică a unui culoar de birouri dintr-

[11] Bună seara, domnule (în lb. germ. în original).

un aeroport.

Deşi luxos, holul de la intrare era total lipsit de personalitate, ca un produs care vrea doar să se vândă bine pe piaţă. Lambriurile de lemn de culoare închisă erau laminate şi groase de câţiva milimetri. Covorul era sec, lipsit de viaţă, industrial. Reproduceri după obiecte vechi de valoare fuseseră împrăştiate „la întâmplare”. Mobila, imitaţie de abanos, era robustă şi pătrăţoasă, fără nici un pic de delicateţe sau de subtilitate, iar scaunele fuseseră tapiţate într-o gamă de culori terne, cu diverse tonuri de roşu, auriu şi maro. Însăşi inofensivitatea locului îl ofensa. Parcă şi muzica din lift fusese simplificată, bucăţi orchestrale complexe fiind reduse la un simplu solo siropos de flaut.

O inscripţie de la etajul şapte îi indică Apartamentul Bellevue. Renwick bătu la uşă şi, câteva clipe mai târziu, Hecht îi deschise. Renwick îl privi fix, fără să-şi poată da seama dacă rânjetul ce i se întindea de la o ureche la cealaltă era cu adevărat un zâmbet sau doar o grimasă cauzată de cicatricea de pe faţă. Hecht îi întinse mâna dreaptă, însă Renwick i-o oferi pe stânga. Nu se simţea încă în stare să lase pe altcineva să atingă duritatea nenaturală a protezei de plastic. Hecht schimbă mâna, dând din cap în semn de scuze.

Apartamentul, deşi spaţios, prezenta, la rândul lui, aproape toate defectele holului. Plafonul era jos, apăsător, mobila masivă şi prost lucrată, perdelele, pernele, covoarele în diverse tonuri de maro şi pereţii roşii.

Hecht îl conduse pe Renwick în salon şi îi făcu semn spre o canapea bej, apoi se aşeză cu greutate pe cea din faţa acesteia. De data asta, zâmbi. Renwick era sigur acum.

— Ceva de băut?

Renwick scutură din cap.

— Unde-i Dmitri?

— E aici.

Renwick se ridică în picioare şi privi în jur. Încăperea era goală.

— Fără jocuri, Johann! Aşa ne-a fost înţelegerea.

— Calmează-te, Cassius!

Vocea se auzea dintr-un telefon cu speaker pe care Renwick nu îl observase până atunci. Fusese aşezat în mijlocul mesei albe, din imitaţie de marmură, dintre cele două canapele. Accentul era un amestec de vocale americane şi consoane

germane accentuate, cu siguranţă produsul unui scump program de pe Coasta de Est.

— Dmitri? întrebă Renwick nesigur.

— Îmi cer scuze pentru circumstanţele oarecum melodramatice. Te rog să nu te superi pe domnul colonel Hecht. El mi-a explicat cât se poate de clar că doreşti să ne întâlnim personal. Din nefericire însă, pentru mine este extrem de greu să mă deplasez neobservat.

— Ce înseamnă asta? De unde aş putea măcar să ştiu că eşti cine te pretinzi a fi?

Suspicios, Renwick rămăsese în picioare.

— Suntem parteneri acum. Trebuie să ai încredere în mine.

— Oamenii încrezători nu trăiesc prea mult în lumea mea.

— Atunci, îţi dau cuvântul meu de onoare.

— Şi care-i diferenţa?

— Pentru un afacerist ca tine, nu e nici o diferenţă. Dar pentru soldaţi ca Johann şi ca mine cuvântul este totul. Pentru un soldat, onoarea şi loialitatea sunt mai presus de orice.

— Soldat? făcu Renwick schiţând un zâmbet. În ce armată?

— Într-o armată care poartă încă un război ce nu s-a încheiat nicicând. Un război în care încercăm să apărăm pământul străbunilor noştri de evreii şi de emigranţii care ne pângăresc zilnic solul şi ne pângăresc puritatea sângelui.

Pe măsură ce vocea lui Dmitri creştea în intensitate, Hecht aproba vehement din cap.

— Un război pentru înlăturarea cătuşelor propagandei sioniste, care de prea multă vreme sugrumă majoritatea tăcută a naţiunii germane cu sentimente de vinovăţie, când de fapt *noi,* poporul german, suntem cei care am suferit şi am murit pentru ţara noastră. Noi suntem cei care suferă în continuare, dar suntem condamnaţi la tăcere de către o presă controlată de evrei şi de puterea nemeritată a instituţiilor lor financiare şi politice.

Dmitri se opri, ca şi cum ar fi vrut să se calmeze, apoi continuă.

— Situaţia începe să se întoarcă însă în favoarea noastră. Susţinătorii noştri nu se mai tem să-şi exprime loialitatea. În metropole, în oraşe, în state au pornit din nou marşul Reichului. Luptă pentru noi. Votează pentru noi. Suntem pretutindeni.

Renwick ridică din umeri. Discursul părea exersat şi nu-i produse nici o emoţie.

— Convingerile tale nu mă privesc.

Urmă o pauză, iar când Dmitri vorbi din nou, vocea-i era aproape blândă.

— Spune-mi, în ce crezi tu, Cassius?

— În mine însumi.

Dmitri râse.

— Ah, un idealist?

Renwick se aşeză la loc.

— Un realist, cu siguranţă. Cred că acum aş bea ceva. Se întoarse spre Hecht. Un scotch.

— Excelent! se auzi vocea din microfon, în vreme ce Hecht se ridică în picioare şi se îndreptă spre barul din apartament. Atunci, hai să discutăm despre afacerile noastre!

Hecht se întoarse cu paharul lui Renwick şi se aşeză la loc.

— Războiul tău nu mă priveşte pe mine, spuse Renwick. Dar ceea ce-ţi voi spune îţi poate aduce mijloacele pentru a-l câştiga.

— Am în faţa mea jucăria pe care i-ai dat-o colonelului Hecht la Copenhaga. Foarte amuzantă! A spus ceva despre un tren. Un tren de aur?

— E mai mult decât aur. Mult mai mult.

CAPITOLUL 23

Hotelul Drei Koenige, Zurich, Elveţia
7 ianuarie – 3.07 p.m.

Hotelul, rezultat din îmbinarea atentă şi plăcută a patru sau cinci turnuri medievale separate, avea un aer atemporal, aproape rustic, ce crea un sentiment de permeanţă şi de istorie pe care nici măcar petele de mortar recent aplicat nu-l puteau ştirbi.

Interiorul însă era cum nu se poate mai diferit. Aici, nu mai supravieţuiseră decât urme vagi ale clădirii iniţiale, rămase în zidurile de piatră nefinisată şi în grinzile de stejar ce fuseseră lăsate neacoperite. Restul interiorului era cu desăvârşire modern: pardoseala de marmură gri strălucitoare, pereţii albi, mobila neagră, lumini cu halogen care scăldau totul într-o strălucire albă. Foarte impresionante erau liftul şi scara uriaşă, din sticlă şi oţel, care fuseseră înserate în centrul clădirii, asemenea unui implant medical strălucitor.

Tom, ţinând în mână o geantă de voiaj mare, din piele maro, se apropie de biroul de recepţie semicircular, din lemn de nuc. Fetişcana drăguţă din spatele acestuia îi zâmbi în semn de bun venit.

— Aş dori să-l văd pe *Herr* Lasche, vă rog.

Zâmbetul fetei dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Nu avem pe nimeni aici cu acest nume.

— Am ceva pentru el, spuse Tom, ridicând geanta pe tejghea.

— Îmi pare rău, dar…

— Crede-mă, va dori să vadă asta. Şi dă-i şi cartea mea de vizită.

Îi întinse cartea de vizită peste tejghea. Tom era nevoit să admită că, după ani de zile de eforturi depuse pentru a nu alerta autorităţile de prezenţa lui, o afişare atât de publică avea asupra sa efecte aproape terapeutice. Modelul era simplu: doar numele lui în centru, însoţit de datele de contact. Singura extravaganţă fusese să coloreze partea din spate într-un purpuriu-aprins, pe care numele firmei, Kirk Duval, apărea scris cu alb. Abia mai târziu, după ce Dominique remarcase asemănarea cu cartea de

vizită a tatălui său, Tom conştientizase faptul că alesese exact aceeaşi metodă de colorare.

Recepţionera clătină din cap. Apoi, susţinându-i în continuare privirea, băgă mâna sub tejghea şi apăsă un buton. Aproape imediat, un bărbat voinic, în blugi şi cu o helancă neagră pe gât, apăru din încăperea din spatele fetei.

— *Ja?*

Tom repetă ceea ce-i spusese şi fetei. Chipul bărbatului rămase impasibil când deschise geanta şi-şi strecură mâinile înăuntru, pipăind conţinutul. Mulţumit că nu găsise nimic periculos, făcu semn cu capul spre o deschidere în perete.

— Aşteptaţi acolo.

Tom intră într-o încăpere ce se dovedi a fi barul. Nu era nimeni acolo, cu excepţia barmanului, care stătea în faţa unui zid din sticle şi lustruia paharele. Ce se mai vedea din perete era acoperit cu piele maroniu-roşcată, care se asorta cu tapiţeria scaunelor şi a banchetei. În combinaţie cu acestea, lumina difuză dădea încăperii o senzaţie de relaxare, îmbiindu-te la somn.

Abia se aşezase, când Tom văzu intrând în încăpere doi bărbaţi care se postară în faţa lui. Nici unul nu rosti vreun cuvânt. Îl priveau amândoi fix, de parcă ar fi fost la o întrecere de tipul cine clipeşte primul. Câteva minute mai târziu, recepţionera îi făcu semn să se întoarcă în hol. Cei doi bărbaţi îl urmară îndeaproape.

— *Herr* Lasche vă primeşte, domnule Kirk. Ne cerem scuze, dar Karl vă va percheziţiona înainte să urcaţi.

Tom aprobă din cap, ştiind că oricum nu avea de ales.

Primul gardian se apropie de Tom cu un scaner cu mâner negru pe care i-l trecu pe deasupra corpului, oprindu-se doar când acesta scoase un sunet ascuţit, în dreptul încheieturii. Tom îşi ridică mâneca şi îi arătă ceasul, un Rolex Prince din inox pe care îl purta ori de câte ori călătorea în străinătate. Gardianul insistă să i-l dea pentru o inspecţie mai amănunţită. Tom se încruntă văzând cum bărbatul strânge delicatul obiect în mâinile lui grosolane şi îl întoarce cu brutalitate de câteva ori, pentru a vedea dacă funcţionează. Mulţumit, i-l înapoie lui Tom, apoi îl conduse până la lift.

Tom păşi în cabină, însă gardianul, în loc să îl urmeze, se aplecă doar şi flutură o cartelă în dreptul unui panou alb, apoi se retrase.

Ultimul lucru pe care Tom îl văzu înainte ca uşile să se închidă

fu imaginea celor trei bărbaţi postaţi în hol, fixându-l cu privirea, cu mâinile încrucişate la piept şi cu o atitudine ameninţătoare.

Uşile liftului se deschiseră într-o încăpere al cărei decor nu mai lăsa nici o umbră de îndoială cu privire la gusturile lui Lasche. Pe peretele din stânga erau trei ferestre, însă toate aveau obloanele trase, permiţând pătrunderea a doar câteva raze înguste de soare. În lumina lor, aranjamente ornamentale realizate din săbii, flinte şi pistoale radiau asemenea unor flori de oţel. Metalul lustruit strălucea de să-ţi ia ochii.

Când ridică privirea, Tom observă că plafonul fusese înlăturat, permiţând încăperii să se extindă şi în spaţiul dedicat iniţial mansardei. Deasupra lui, se vedeau grinzile goale, amintind de carcasa unei corăbii scufundate. De fiecare grindă fuseseră atârnate steaguri de regiment, ale căror culori cândva strălucitoare erau acum şterse, decolorate şi chiar pătate de sânge în câteva locuri. De-a lungul peretelui din dreapta, mai multe coifuri de alamă fuseseră expuse în casete de sticlă. Toate erau lustruite şi împodobite cu pene de vultur, cu blană de urs sau cu păr de cal. Dedesubt, un al doilea şir de cabinete adăpostea o întreagă colecţie de mici obiecte: arme, gloanţe, medalii, insigne, pumnale ceremoniale, baionete. Până şi biroul fusese confecţionat dintr-o placă nefinisată de granit negru, susţinută de patru cutii uriaşe de cartuşe, făcute din alamă.

Însă atenţia lui Tom fu instantaneu captivată de un tun masiv, de bronz, aşezat în paralel cu biroul, pe două socluri groase de stejar. Se apropie pentru a studia simbolurile ciudate care se vedeau de jur împrejurul ţevii. În lumina difuză din încăpere, silueta masivă şi impunătoare a tunului sclipea ca o întunecată ameninţare, creând, aproape instantaneu, un sentiment de teamă şi de supunere. Tom nu putu rezista şi atinse cu degetele suprafaţa netedă. Metalul era solid şi cald, ca un cal de curse care tocmai ieşise de pe pistă.

— Minunat, nu-i aşa?

Sunetul vocii lui Lasche îl făcu pe Tom să tresară. O uşă se deschisese în dreapta biroului şi prin ea intră un bărbat într-un cărucior cu rotile, urmat numaidecât de un al doilea bărbat, care părea infirmier. Acesta din urmă purta un halat alb peste un costum gri lucios şi avea părul blond tuns scurt, îl privea ţintă pe Tom, strângând în mână geanta de piele pe care i-o trimisese acesta.

Lasche, pe de altă parte, era aproape chel. Cele câteva fire de

păr care-i mai rămăseseră erau date pe spate, lăsând să se vadă scalpul roz, acoperit cu puncte maronii. Pielea îi atârna pe faţă ca o mănuşă mult prea mare şi părea subţire şi fragilă. Capilarele roşii de la suprafaţă îi confereau tenului său o urmă înşelătoare de culoare, ce încerca din răsputeri să lupte cu paloarea-i gălbejită şi bolnăvicioasă. Ochii gri, înceţoşaţi, îl priveau pe Tom din spatele unor ochelari cu rame groase din oţel. În poala bărbatului, Tom avu impresia că zăreşte câteva firimituri ale unei gustări întrerupte brusc.

— E frate cu tunurile pe care englezii le-au topit ca să obţină metalul pentru decoraţiile Victoria Cross, continuă Lasche cu un pronunţat accent german.

Vocea îi era aproape comic de puternică, deşi abia dacă se auzea din spatele bâzâitul motorului electric al căruciorului, în coşul căruciorului şi în spatele acestuia, erau legate mai multe butelii cu diverse gaze şi câteva cutii mici şi negre. De aici, o mulţime de fire şi de tuburi dispăreau pe sub partea din faţă a pijamalei şi prin mânecile halatului de mătase maro al bolnavului.

— Speram să-l pot vinde guvernului britanic, când aveau să rămână fără metal... Vorbea cu pauze, trăgând, între propoziţii, aer în piept cu un hârâit puternic, astmatic. Spre marele meu ghinion însă, stocul lor de la Central Ordnance Depot din Donnington nu dă semne că are să se termine. Se pare că resursele de eroism ale britanicilor sunt cele pe cale de a se epuiza.

Căruciorul se opri brusc la vreun metru de Tom şi Lasche zâmbi la propria glumă. Avea buzele albastre, chiar vinete şi dinţii îi erau galbeni şi stricaţi. O mască de oxigen îi atârna în jurul gâtului, ca o eşarfa desfăcută.

— Aşadar, e chinezesc? întrebă Tom.

Lasche dădu cu greutate din cap.

— Ştii istorie, domnule Kirk! spuse el vădit impresionat. Majoritatea oamenilor cred că metalul din care au fost făcute decoraţiile Victoria Cross provenea din tunurile ruseşti capturate în lupta de la Sevastopol, în Războiul Crimeii. Dar, ai dreptate, a fost de fapt luat din tunurile chinezeşti. Se pare că omul pe care l-au trimis să le aducă a confundat alfabetul chirilic cu cel mandarin. Genul de greşeală atât de frecventă în armată! Surprinzător însă, de data asta greşeala nu a dus la pierderea de vieţi omeneşti. Totuşi, nu cred că acesta e motivul pentru care te

afli aici…

— Nu, *Herr* Lasche.

— Nu prea am obiceiul să primesc musafiri. Având însă în vedere reputaţia dumitale, m-am gândit să fac o excepţie.

— Reputaţia mea?

— Ştiu cine eşti. E greu să lucreze cineva în domeniul ăsta şi să nu fi auzit de dumneata. Sau măcar de Felix.

Felix era *le nom de guerre*[12] pe care îl primise Tom când începuse să se ocupe de traficul cu obiecte de artă. Cândva un scut în spatele căruia să se ascundă, îl deranja acum, amintindu-i de o viaţă trecută, de cel care fusese odinioară, de o lume pe care încerca să o uite.

— Am auzit că te-ai retras.

Lasche începu să tuşească şi infirmierul, care le urmărise discuţia cu crescândă îngrijorare, ajunse dintr-un salt lângă el şi-i puse masca de oxigen pe faţă. Încetul cu încetul, tuşea i se potoli şi îi făcu semn lui Tom să continue.

— Într-adevăr, m-am retras. Dar mă ocup acum de o problemă în care aş avea nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Lasche clătină din cap. Când vorbi, vocea-i răsună înfundat, din spatele măştii.

— Te referi la geanta pe care mi-ai trimis-o? Nu am deschis-o. La fel ca tine şi eu m-am retras.

— Vă rog, *Herr* Lasche.

— *Herr* Lasche nu vă poate ajuta, interveni protector infirmierul.

— Măcar uitaţi-vă, îl rugă Tom, ignorându-l pe asistent. Vă asigur că o să vă intereseze.

Ochii mari, cenuşii, ai lui Lasche îl măsurară pe Tom preţ de câteva clipe, apoi bărbatul îi făcu semn infirmierului să se apropie, scuturându-şi cu greutate braţul. Asistentul îi dădu geanta lui Tom, săgetându-l cu o privire acuzatoare.

Tom desfăcu fermoarul şi scoase haina. Materialul negru era aspru şi părea să lase în jur amprenta unei prezenţe sinistre, malefice.

Lasche îşi comută căruciorul pe marşarier şi se duse cu spatele până lângă birou, apoi îi făcu semn lui Tom să-i dea haina. Îşi dădu la o parte masca de oxigen şi ridică privirea. Preţ de o clipă, Tom îl văzu în ochii bolnavului pe bărbatul care fusese odinioară: puternic, hotărât, sănătos, nu cochilia uscată care

[12] Numele de război (în lb. fr., în original).

ajunsese.

— Lumina, te rog, Heinrich! îi spuse el încet asistentului, care aprinse lampa de pe birou.

Abajurul era format din şase bucăţi de piele cusute între ele cu aţă groasă şi neagră, decorate cu flori, animale mici şi chiar cu un dragon. Arunca o lumină diafană, gălbuie, pe suprafaţa de granit. Tom se cutremură când înţelese că „pielea” era de fapt piele de om.

— Ultima supravieţuitoare din vasta colecţie a lisei Koch, soţia fostului comandant de lagăr de la Buchenwald, spuse Lasche încet, remarcând reacţia lui Tom. Mi s-a spus că avea şi o poşetă făcută din acelaşi material.

— Dar de ce aţi păstrat-o? Este… grotească! spuse Tom, încercând să găsească un cuvânt care să se potrivească senzaţiei de repulsie pe care i-o crea lampa, neputând să-şi desprindă ochii de la aceasta, desluşind, în lumină, o reţea de capilare roşii rămase încă în piele.

— Războiul produce mari frumuseţi şi infinite urâţenii. Spunând acestea, Lasche arătă mai întâi spre tun, apoi spre lampa de birou. Şi oamenii plătesc regeşte pentru ambele. Păstrez lampa ca să nu uit treaba asta. Îşi îndreptă atenţia asupra hainei. Mâinile cu care o ţinea îi tremurau, deşi era greu să-ţi dai seama dacă de emoţie sau din cauza bolii. E clar că este o uniformă SS, spuse el între două respiraţii chinuite, arătând cele două fulgere argintii de pe insigna de pe partea dreaptă a gulerului. Iar proprietarul a fost probabil german, întrucât, cel puţin teoretic, numai germanii aveau dreptul de a purta *Siegrunen.* Şi vezi vulturul naţional şi svastica de pe mâneca stângă, sus? Doar cei din SS făceau asta. Toţi ceilalţi le purtau pe partea stângă a pieptului. Uniforma are la bază modelul M1943, dar, după textura materialului şi după calitatea croielii, aş spune că a fost mai degrabă făcută de un croitor, nu produsă de *SS-Bekleidungswerke,* ceea ce e ciudat… Tom înclină capul la auzul acestui cuvânt necunoscut.

— Cei însărcinaţi cu fabricarea hainelor pentru SS, îi explică Lasche. Pentru un ofiţer superior, era ceva normal să meargă la croitor, dar nu şi pentru un *Unterscharfuhrer.*

Arătă banderola de pe mâna stângă, pe care era o insignă cu o singură stea argintie pe fundal negru.

— Pentru cine?

— Ăsta era gradul proprietarului. Presupun că este

echivalentul caporalului. Aşa că, fie acest subofiţer era foarte bogat, fie…

Lasche se opri când zări titlul de regiment de pe braţ, o fâşie subţire de material negru brodat cu aur, cusută pe mâneca stângă, chiar sub cot. Descoperirea păru să-i provoace un puternic acces de tuse convulsivă şi de horcăieli asfixiante. Infirmierul sări numaidecât să-i potrivească masca pe faţă şi începu să regleze impacientat robinetele tuburilor de oxigen până când Lasche reuşi să vorbească din nou.

— De unde ai luat asta? întrebă el printre gâfâituri, făcându-i semn infirmierului să plece.

— Din Londra. De ce?

— De ce? De ce? Fiindcă, domnule Kirk, această haină a aparţinut unui membru al *Der Totenkopfsorden.* Ordinul Capului de Mort.

CAPITOLUL 24

Kempinski Hotel Vier Jahreszeiten, Munchen, Germania
7 ianuarie – 3.31 p.m.

— Ordinul Capului de Mort? răsună sceptică vocea din telefon. N-am auzit de el.

— N-au auzit prea mulţi.

Renwick se ridică şi începu să se plimbe dintr-o parte în alta în spatele canapelei, în timp ce vorbea. Hecht îl urmărea cu un rânjet detaşat.

— Mi-au trebuit ani de zile să pun cap la cap puţinele informaţii pe care le aveam, continuă Renwick. Dar a existat. Asta pot să v-o garantez.

— Eu ştiu fiecare regiment, fiecare divizie, fiecare companie care s-a format vreodată în cel de-a Treilea Reich. Şi n-am auzit niciodată despre acest aşa-zis ordin, spuse Hecht dispreţuitor.

— După cum ştiţi, Heinrich Himmler a transformat SS-ul în cea mai puternică forţă din cadrul Reichului, un stat în stat care-şi întindea tentaculele până în cele mai mici aspecte ale vieţii germane, influenţând politica rasială, domeniul sănătăţii, activitatea politică şi pe cea ştiinţifică.

— A fost o minune, fu de acord Dmitri. Mândria tuturor. Avea în subordine poliţia, serviciile secrete şi lagărele de concentrare, dar deţinea şi propriile afaceri şi fabrici.

— Ca să nu mai spunem că avea sub control o armată de nouă sute de mii de oameni, toţi aleşi dintre cei mai buni, adăugă Hecht cu entuziasm.

— Încă de la bun început, Himmler şi-a dat seama că loialitatea poate fi mai uşor cumpărată dacă le dai oamenilor senzaţia că fac parte din ceva special. Aşa că totul în legătură cu ofiţerii SS, de la uniformele negre până la simbolurile runice de pe insigne, a fost gândit pentru a le creşte statutul mistic, de oameni de elită. Şi a mers. Aproape prea bine…

— Cum putea să meargă *prea* bine? întrebă Hecht, încruntându-se.

— Fiindcă, odată cu sporirea puterii sale, a apărut şi nevoia de

extindere a SS-ului. Au fost forţaţi să recruteze un număr atât de mare de noi soldaţi, încât, în cele din urmă, au fost nevoiţi să aleagă dintr-o gamă mai largă şi mult mai puţin elitistă decât cei pe care îi selectaseră la început.

— Lucru care îi ameninţa integritatea şi exclusivitatea, spuse Dmitri gânditor.

— Exact. Aşa că Himmler a început să apeleze la istorii romanţate şi la ritualuri păgâne pentru a uni grupările dispersate care alcătuiau SS-ul. Îşi dorea o întoarcere la vremurile feudale, vremuri învăluite în mituri şi în legende, clădite pe idealism cavaleresc. Era îndeosebi obsedat de legenda regelui Arthur, care adunase doisprezece dintre cei mai curajoşi şi mai nobili cavaleri ai săi în jurul unei mese rotunde pentru a apăra modul de viaţă al celţilor. Inspirat de această poveste, a ales doisprezece bărbaţi, toţi cu grad *Obergruppenfuhrer,* pentru a fi cavalerii lui. Aceştia trebuiau să reprezinte tot ce era mai bun în naţiunea ariană şi în organizaţia SS.

— Şi cum se face că eu n-am auzit niciodată despre asta?

Vocea de la telefon era încărcată de scepticism.

— Extinderea ordinului nu a fost adusă la cunoştinţă nici măcar Fuhrerului. Nu purtau nici o insignă, nici un însemn care să arate că aparţineau celui mai exclusivist club al SS-ului – cu excepţia momentelor când erau împreună. La întâlnirile lor secrete, îşi schimbau uniformele obişnuite cu unele care să le reprezinte statutul.

— În ce fel?

— Uniformele SS standard afişau titlul regimentului brodat pe manşetă.

— Desigur! izbucni Hecht, lovind podeaua cu picioarele şi aplecându-se în faţă. *Liebstandarte* Adolf Hitler, *Das Reich,* Theodor Eicke. Astea sunt numele care au intrat în istorie.

— Nici ordinul nu făcea excepţie, doar că ei foloseau fir de aur în loc de fir de argint.

— Şi cum de nu s-a aflat niciodată nimic despre asta? întrebă Hecht, vădit nerăbdător.

— Fiindcă absolut toţi membrii ordinului au dispărut în 1945, luând cu ei acest secret. Unii spun că ar fi fugit în străinătate. Alţii susţin că au murit apărând Berlinul. Dar eu cred că au trăit… Sau cel puţin au trăit atât cât să ducă la îndeplinire un ultim ordin.

— Care anume?

— Să apere un tren.

CAPITOLUL 25

Kitzbuhel, Austria
7 ianuarie – 3.31 p.m.

Sezonul era în toi şi străzile troienite de zăpadă ale orăşelului Kitzbuhel erau pline de oameni care forfoteau în toate direcţiile. Schiorii începeau să se retragă de pe pârtii, înghesuindu-se în autobuze aglomerate sau bocănind zgomotos pe drumurile acoperite de gheaţă, cu clăparii desfăcuţi şi cu schiurile grijuliu echilibrate pe un umăr. Turiştii care nu schiau apăreau şi ei de prin restaurantele unde savuraseră un prânz prelungit, doar o uşoară încălzire pentru cina copioasă care îi aştepta. Femeile, în special, erau îngropate sub adevărate cortine de blană. Câţiva câini dansau printre picioarele scaunelor din cafenelele ce se înşirau de-a lungul trotuarelor sau printre SUV-uri scumpe care torceau fără efort de-a lungul străzilor înguste, ignorând strigătele exasperate ale stăpânilor care-i chemau lângă ei.

Archie îşi făcu loc prin trafic, cu un ochi pe hartă şi cu celălalt asigurându-se că nu dădea peste vreun pieton. Din fericire, casa pe care o căuta era convenabil situată pe un teren mare, foarte aproape de centrul oraşului şi Archie parcă uşurat maşina pe aleea din faţă.

Casa în sine părea mult mai bine îngrijită decât grădina din jurul ei, unde vegetaţia năpădise totul. Zidurile fuseseră zugrăvite în galben strălucitor, iar placajele de lemn care înconjurau etajul superior păreau să fi fost recent reparate şi recondiţionate. În partea stângă, un fel de garaj improvizat, construit din cherestea neprelucrată şi din folii de plastic, se cocoşa sub o pătură groasă de zăpadă proaspătă.

Uşa de la intrare era în partea dreaptă a clădirii principale, acoperită de o verandă separată, pe care ajungeai urcând câteva trepte. Archie sună la uşă. Nici un răspuns.

Se retrase de pe verandă şi privi în sus, spre casă, cu un oftat îndurerat. Era destul de neplăcut că fusese nevoit să călătorească în străinătate, dar ar fi fost şi mai rău dacă s-ar fi dovedit că bătuse tot drumul degeaba.

Se apropie de uşă şi sună din nou. De această dată, cineva

deschise aproape imediat, luându-l prin surprindere.

— *Ja?*

Era o femeie, cam de treizeci de ani, cu părul prins într-o eşarfă albastră, cu buline, cu mâinile protejate de o pereche de mănuşi de cauciuc portocalii. Purta o pereche de tenişi şi un trening foarte larg. În holul din spate, Archie întrezări silueta unei triciclete şi a unei mingi de fotbal.

— *Guten Tag*[13]*,* spuse Archie cu greutate.

Spre deosebire de Tom şi de Dominique, vocabularul lui Archie se limita în general la formulele de salut şi de rămas-bun în orice limbă străină în afară de franceză şi chiar şi în acest caz numai fiindcă îşi însuşise expresiile principale folosite la bacara.

— Îl caut pe domnul Lammers – *Herr* Manfred Lammers, spuse el, citind de pe spatele plicului pe care îl găsise în casa lui Weissman.

Temându-se că pronunţia lui ar putea mai degrabă să-l încurce decât să-i fie de folos, Archie ridică plicul pentru ca interlocutoarea lui să poată citi singură. Femeia studie cu atenţie numele şi adresa scrise de mână, apoi îl privi cu o expresie tristă.

— Îmi pare rău, răspunse ea cu un pronunţat accent german, dar *Herr* Lammers a murit. Sunt trei ani de-atunci.

— Oh! făcu Archie posomorându-se – se întorcea de unde plecase.

— Pot să vă ajut eu? Sunt nepoata lui, Maria Lammers.

— Nu prea cred, răspunse Archie ridicând resemnat din umeri. Sau poate în cazul în care recunoaşteţi tablourile astea.

Îi întinse cele trei fotografii.

— Unchiul dumneavoastră i le-a trimis cuiva în Anglia. Speram să-mi poată spune unde se află originalele.

Femeia luă fotografiile şi le privi pe rând, clătinând din cap.

— *Nein... Nu,* îmi pare rău. Nu am... Când ajunse la ultima fotografie, se opri în mijlocul propoziţiei.

— Ce este?

— Pe ăsta... – ridică fotografia unui tablou care reprezenta un castel. Pe ăsta l-am mai văzut undeva.

— Unde? sări Archie, făcând entuziasmat un pas în faţă. Îl aveţi aici?

— Nu.

— Mi-l puteţi arăta?

Urmă o pauză în care femeia păru să-şi cântărească

[13] Bună ziua (în lb. germ., în original).

răspunsul.

— Aţi venit tocmai din Anglia pentru asta?

— Da, da, din Anglia.

Îşi scoase încet mănuşile de cauciuc, apoi îşi dădu jos eşarfa de pe cap. Părul, vopsit într-o culoare aprinsă, îi căzu ciufulit în jurul feţei.

— Veniţi cu mine!

Luă un palton din spatele uşii, îl îmbrăcă şi îl conduse pe Archie pe alee, înapoi în stradă. Coti la stânga şi traversă un parc micuţ, unde o ceată de copii se băteau cu bulgări. Lăsând repede în urmă râsetele şi ţipetele lor, trecură pe sub o arcadă mare şi coborâră o pantă, unde Archie făcu mari eforturi să evite nişte porţiuni de gheaţă care rămăseseră necurăţate. Pe drum, Maria trecu pe lângă mai mulţi cunoscuţi pe care-i salută cu un semn din mână, în timp ce aceştia îl măsurau pe Archie cu privirea din cap până-n picioare, întrebându-se cine putea fi.

În cele din urmă, ajunseră în dreptul unei scări abrupte tăiate într-un zid susţinut de proptele, care se întindea până la biserica principală, a cărei clopotniţă gotică, acoperită de zăpadă, se înălţa deasupra acoperişurilor din jur.

În ciuda înfăţişării sale exterioare destul de mizere, era clar că interiorul bisericii beneficiase de o renovare în stil baroc, undeva pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea şi era, în consecinţă, surprinzător de bogat ornamentat şi de strălucitor. Orice obiect de valoare părea să fi fost aurit, de la ramele tablourilor care se înşirau de ambele părţi până la icoanele ce priveau binevoitoare de la înălţimea celor patru stâlpi centrali de susţinere pe care fuseseră montate, terminând cu cele două picturi ornamentale, sofisticat decorate, ce flancau altarul central. Absidia era, la rândul ei, dominată de o decoraţiune în formă de frunze negre şi aurii, care ajungea aproape până în vârful cupolei înalte.

— *Kommen!*[14]

Îl conduse prin naos, până în dreptul altarului, apoi se întoarse spre o capelă laterală.

— Vedeţi?

Afară, soarele apunea cu repeziciune şi Archie încercă, nedumerit, să zărească prin întuneric ce încerca să-i arate femeia. Deşi plafonul fusese decorat într-un mod destul de interesant, cu tot felul de forme pictate, în micuţa încăpere nu se

[14] Haideţi! (în lb. germ., în original).

vedea nimic altceva în afara unei icoane destul de vulgare cu Maria şi Pruncul, montată sus, pe peretele din stânga şi a unei dale masivă din marmură.

Apoi însă, aproape instinctiv, Archie ridică privirea spre vitraliul de deasupra lui.

CAPITOLUL 26

Hotelul Drei Koenige, Zurich, Elveţia
7 ianuarie – 3.31 p.m.

— Aşadar, erau doisprezece membri în ordin? întrebă Tom.

— Da. După modelul Cavalerilor Mesei Rotunde. Himmler i-a ales personal, nu doar pentru trăsăturile lor ariene şi pentru puritatea rasială, ci mai ales pentru devotamentul total faţă de el. Reprezentau garda lui pretoriană.

— Dar aţi spus că toţi cei doisprezece cavaleri aveau cel puţin gradul de *Obergruppenfuhrer.* Şi totuşi, această uniformă i-a aparţinut unui caporal. Cum se explică asta?

— Nu sunt sigur, spuse Lasche, clătinând din cap. Din câte ştiu eu, nici o persoană din afara ordinului nu a văzut vreodată o astfel de uniformă. Este posibil ca, într-un ritual de umilinţă, să-şi fi asumat cu toţii grade inferioare, pentru a scoate mai mult în evidenţă unitatea din cadrul frăţiei lor.

— Sau poate, dacă erau cavaleri, aveau şi valeţi? Slujitori care să-i ajute la îndeplinirea obligaţiilor, speculă Tom.

— Da, da şi asta este posibil.

— Asta ar explica cum de o persoană aşa de tânără a ajuns să poarte o uniformă atât de exclusivistă.

— La cine te referi?

— La bărbatul căruia i-a aparţinut uniforma asta. A murit acum zece zile. Avea cam optzeci de ani. Am găsit o fotografie, făcută în 1944, cu el îmbrăcat în uniformă. Ar însemna că avea cam douăzeci de ani la acea vreme.

— Cum îl chema?

— Weissman. Andreas Weissman.

Tom remarcă expresia de surprindere de pe faţa lui Lasche.

— E un nume evreiesc, ştiu. A adoptat altă identitate ca să poată scăpa de repercusiunile războiului. S-a dat drept supravieţuitor al unui lagăr de concentrare – şi-a tatuat chiar şi un număr fals pe braţ. Nu-i ştim numele adevărat.

— Ştii, mulţi membri SS îşi tatuau grupa sanguină pe antebraţul stâng, la douăzeci de centimetri de cot. Făceau asta ca să-i ajute pe medici să le găsească o perfuzie potrivită cât mai

repede, în caz că ar fi fost răniţi în luptă. După război, investigatorii aliaţilor au folosit aceste tatuaje pentru a identifica potenţialii criminali de război. Mulţi membrii SS şi-au ars sau şi-au desfigurat antebraţul, pentru a nu fi descoperiţi.

— Sau poate şi-au tatuat alte numere pe lângă cele iniţiale, ca să le camufleze...? spuse gânditor Tom, amintindu-şi cât de greu îi fusese echipei de legişti a lui Turnbull să descifreze câteva dintre numerele recuperate de pe braţul lui Weissman.

— E posibil.

— Membrii ordinului aveau cumva vreun simbol sau vreo imagine anume, pe care să o folosească pe lângă însemnele specifice ale SS-ului?

— Una singură. Un disc negru, situat în mijlocul a două cercuri concentrice, din care radiau douăsprezece raze, sub forma fulgerelor SS. Câte un fulger pentru fiecare membru al ordinului. I-au spus *Der Schwarze Sonne* – Soarele Negru.

— Ceva de genul ăsta? întrebă Tom, întinzându-i lui Lasche chipiul pe care-l găsise în camera ascunsă a lui Weissman şi indicându-i insigna prinsă pe acesta.

Lasche îl înşfacă numaidecât şi faţa i se lumină în semn de recunoaştere.

— Da, da! Este exact cum credeam.

Îl privi entuziasmat pe Tom, chinuindu-se să-şi strecoare cuvintele prin pauzele dintre două respiraţii.

— Este, într-adevăr, simbolul ordinului. A fost derivat din Roata Soarelui, o reprezentare germanică din secolul al III-lea, d.Hr., gândit ca o prevestire a unei ere când puritatea rasială a SS-ului va străluci asupra întregii lumi ca un astru suprem.

Urmă o pauză, timp în care Tom încercă să asimileze această ultimă informaţie.

— Ce s-a întâmplat în cele din urmă cu ordinul?

— Ah, făcu Lasche, iată şi întrebarea de şase milioane de dolari, cum vă place vouă să spuneţi. Răspunsul e simplu: nimeni nu ştie.

— Nimeni?

Lasche zâmbi, dezvelind o gingie aproape lipsită de dinţi.

— Nimeni nu ştie cu siguranţă. Deşi... Ei, să spunem doar că eu am o bănuială personală.

— Spuneţi-mi! îl îndemnă Tom, dând din cap.

— Himmler, cu toate greşelile lui, înţelegea mai bine mersul războiului decât Hitler. A încercat chiar să negocieze o pace

separată cu aliaţii, în ultimele zile. Cu perspectiva înfrângerii planând asupra lor, Himmler n-ar fi putut niciodată să accepte ca scumpii lui cavaleri să fie capturaţi, închişi sau umiliţi în cine ştie ce fel de către duşmani.

— Şi ce credeţi că a făcut?

Lasche tăcu o vreme, ca pentru a-şi aduna puterile.

— Ştii ce a făcut regele Arthur înainte să moară? şuieră el în cele din urmă.

— I-a cerut unuia dintre cavaleri să-i arunce sabia, pe Excalibur, în lac.

— Da. Lui Sir Bedivere – care a refuzat de trei ori, aşa cum s-a lepădat Petru de Hristos. Apoi, când în cele din urmă i-a ascultat porunca, a apărut o corabie cu pânze negre care l-a dus pe Arthur în Avalon, de unde se spune că se va întoarce într-o bună zi pentru a-şi salva neamul, când omenii lui vor fi în pericol de moarte.

Tom se încruntă.

— Nu văd legătura.

— Multe culturi au legende similare. Danezii cred că Holger doarme sub Castelul Kronborg, de unde se va ridica atunci când îl va chema pământul străbunilor. În Germania se spune că împăratul Frederick al II-lea – Barbarossa – doarme sub muntele Kyffhauser, de unde se va întoarce la sfârşitul timpului. După părerea mea, Himmler şi-a dorit un sfârşit de legendă şi pentru cavalerii lui. În decembrie 1944 a convocat ordinul la o ultimă întrunire. Nimeni nu ştie ce instrucţiuni le-a dat, însă la scurt timp după aceea au dispărut cu toţii şi nu au mai fost văzuţi vreodată.

— Credeţi că au fugit?

— Cine poate şti? Poate au fost ucişi de armata rusă, care înainta în teritoriu. Poate că au trăit până la adânci bătrâneţi pe vreo plantaţie de bananieri din Paraguay. Sau poate, chiar în timp ce vorbim, aşteaptă sub un castel sau sub un munte clipa în care vor fi chemaţi să restaureze Reichul german.

CAPITOLUL 27

Kempinski Hotel Vier Jahreszeiten, Munchen, Germania
7 ianuarie – 3.32 p.m.

— În sfârşit, am ajuns la tren! oftă Hecht sarcastic.

— Pe mine mă interesează mai mult ce era în trenul ăla, se auzi vocea din speaker.

— Şi pe bună dreptate, spuse Renwick. Fiindcă abia aici povestea devine interesantă. Vedeţi…

Înainte să poată continua, uşa se trânti de perete şi trei bărbaţi în uniformă, raşi în cap, năvăliră în cameră, cu mitraliere atârnându-le pe după gât. Renwick îi aruncă o privire îngrijorată lui Hecht, însă acesta rămase impasibil.

— Ce s-a întâmplat, Konrad? îl întrebă Hecht pe primul dintre cei trei, un bărbat blond, bondoc şi îndesat, cu chipul anost lipsit de inteligenţă.

— *Funf Manner,* spuse acesta printre gâfâituri. *Mehr draussen. Stellen unten fragen*[15]*.*

— Probleme? îl întrebă Renwick pe Hecht, lăsând la o parte supărarea provocată de faptul că acesta îşi încălcase promisiunea de a nu fi întrerupţi. Neliniştea din vocea lui Konrad sugera că nu era cel mai bun moment să aducă vorba despre asta.

— Avem musafiri.

— Poliţia?

Hecht îi aruncă o privirea întrebătoare lui Konrad, care răspunse:

— *Ja. Ut Bundesnachrichtendienst.*

— Serviciile secrete? Fu rândul lui Dmitri să vorbească. Cum dracu’ au dat aşa de repede de noi?

— Recepţionerul! spuse Renwick, încet, amintindu-şi de bărbatul care bătea nervos cu degetele în tejghea şi de expresia neliniştită de pe chipul acestuia. Am crezut că era doar obosit, dar e clar că ştia ceva. Mă aştepta.

---

[15] Cinci bărbaţi. Mai mulţi afară. Pun întrebări. (în lb. germ., în original).

— Ne ocupăm de el mai târziu, mârâi Dmitri. Aveţi vreo ieşire, colonele?

— Desigur, domnule.

— *Gut*[16]*.* Folosiţi-o. Ne vom continua conversaţia mai târziu, întrerupse convorbirea şi linia bâzâi cu zgomot până când Hecht se aplecă şi apăsă butonul de închidere.

— Cum o să trecem de ei? întrebă Renwick nonşalant, mascându-şi îngrijorarea.

În mod normal, nu ar fi avut de ce să se teamă. Se aflase el în situaţii şi mai grave, mult mai grave şi tot reuşise să scape neobservat. În acele cazuri însă, operase singur, luase singur hotărârile şi reacţionase după cum crezuse el de cuviinţă, luase măsurile pe care le considerase necesare. Pentru prima dată în viaţa lui, trebuia să se bazeze pe alţii ca să scape, pe oameni pe care nu-i cunoştea şi în care nu avea încredere. Nu-i plăcea asta.

— Cu astea! îi răspunse Konrad, arătându-i două uniforme identice cu cele pe care le purtau el şi ceilalţi doi bărbaţi.

Le aruncă pe podea şi-i făcu semn lui Renwick se îmbrace una.

— *Schnell!*[17]

Renwick ridică o haină groasă, albastră şi o examina sceptic.

— Ce-i asta?

— O uniformă de pompieri, spuse Hecht, înşfăcând una şi îmbrăcând-o la repezeală.

— Şi unde arde? întrebă Renwick încheindu-şi nasturii de la haină, apoi trăgându-şi pantalonii peste costum.

— Chiar pe locul unde stai. Karl, Florian…

Cei doi bărbaţi dispărură într-o cameră unde Renwick presupuse că era dormitorul şi apărură apoi cu două canistre. Rapid şi metodic, înconjurară toată încăperea, turnând benzină peste covor, peste canapea şi peste perdele. Mirosul, dulceag şi metalic, îl înţepă pe Renwick până-n fundul gâtlejului.

Între timp, Hecht şi Konrad ştergeau în grabă clanţele, masa, sticla de whisky şi toate celelalte obiecte pe care le atinseseră şi le folosiseră. Zdrobiră chiar şi paharul lui Renwick, izbindu-l de perete. Totul se făcea cu o îndemânare şi cu o rapiditate de profesionişti şi, în treizeci de secunde, încăperea era curată. Renwick se simţi mai liniştit.

— Ţine asta!

Konrad îi întinse o cască galben-deschis, ciobită şi murdară de

[16] Bun (în lb. germ., în original).

[17] Repede (în lb. germ., în original).

cenuşă, sugerând că proprietarul ei era un veteran în rândurile pompierilor. Când o puneai pe cap, masca încorporată şi ochelarii speciali acopereau aproape în întregime faţa.

— Gata? întrebă Hecht.

Toţi dădură aprobator din cap, îşi puseră căştile şi ieşiră după el pe coridor. Hecht se duse lângă alarma de incendiu dintre cele două lifturi şi sparse geamul de protecţie, lovindu-l cu cotul drept.

Ţiuitul ascuţit al alarmei umplu pe dată coridorul, urmat numaidecât de sunetele uşilor care se deschideau, făcând loc capetelor care priveau curioase de-a lungul holului. La vederea lui Renwick şi a însoţitorilor săi, toţi îmbrăcaţi în uniformă de pompier şi complet echipaţi, expresia de pe chipul oamenilor se transformă din îngrijorare şi, în anumite cazuri, iritare, în veritabilă frică şi panică. În câteva secunde, clienţii hotelului, mai mult sau mai puţin îmbrăcaţi, se îmbulzeau înspre ieşirea de incendiu, coborând în cea mai mare grabă spre parter.

— Alarma blochează automat toate lifturile, aşa că prietenii noştri de jos nu mai au cum să urce pe acolo…

— … iar mulţimea care s-a îngrămădit pe scări ar trebui să le îngreuneze şi această cale de acces, îi completă Renwick propoziţia, admirând simplitatea tacticii. Dar noi pe unde ieşim?

— Mai există un lift în fundul clădirii, care rămâne operaţional chiar şi pe timp de incendiu, cu condiţia să ai cheia, spuse Hecht, legănând o cheie în faţa lui Renwick. Echipa reală de pompieri va veni în trei minute. De-ndată ce sosesc, coborâm cu liftul la subsol, după care traversăm parcarea. Cu toată agitaţia, nimeni n-o să mai observe încă cinci bărbaţi în uniformă.

Hecht scoase din buzunar o cutie de chibrituri, pe care o zgâlţâi uşor ca să se asigure că era plină. Se întoarse spre uşa rămasă deschisă a apartamentului.

— Îmi permiţi mie? îl rugă Renwick.

— Desigur.

Hecht îi întinse chibriturile cu o uşoară reverenţă şi cu un rânjet până la urechi.

— Ceva-mi spune c-o să-ţi facă mare plăcere. Renwick aruncă o ultimă privire dispreţuitoare mobilei grosolane, covorului bej, pernuţelor aurii şi draperiilor maro, apoi aprinse chibritul şi îl ţinu ridicat în faţă.

— Mai mult decât îţi poţi imagina.

CAPITOLUL 28

Kitzbuhel, Austria
7 ianuarie – 3.52 p.m.

Având în vedere că era singurul vitraliu din toată biserica, Archie se simţea oarecum jenat fiindcă nu îl observase mai devreme. Ceea ce-l făcea special însă nu era unicitatea sa, ci faptul că era o copie identică după tabloul cu castelul din fotografia lui Weissman.

— De cât timp este vitraliul ăsta aici? întrebă Archie, uşor năucit.

— A fost un dar de la unchiul meu. În amintirea mătuşii mele.

— Şi ea când a murit? Maria clătină din cap.

— Înainte să mă nasc eu. Prin 1955, 1956... A murit de cancer. Unchiul venea des aici şi se ruga pentru ea.

— Vă deranjează dacă fac o fotografie?

Femeia privi îngrijorată peste umăr, se asigură că nu era nimeni în biserică, apoi aprobă ridicând din umeri.

— *Ja,* bine. Nici o problemă.

Archie scoase din buzunar camera digitală pe care i-o împrumutase Tom şi făcu o serie de fotografii vitraliului şi plăcuţei de sub acesta. Blitzul arunca fulgere de lumină prin întunericul bisericii.

Era o lucrare evident modernă. Sticla era netedă, plumbul frumos aranjat, fără obişnuitele cute sau geometria neglijentă specifică ferestrelor de biserică mai vechi. Cu toate acestea, fusese executat în stil clasic. Înfăţişa un castel pe un deal, cu două păsări trecând pe deasupra şi, în fundal, un pâlc de copaci în jurul unui izvor învolburat.

După ce termină de fotografiat, Archie se întoarse din nou spre Maria.

— Cu ce se ocupa unchiul dumneavoastră? Ce profesie avea?

— A fost profesor la Universitatea din Viena, spuse femeia mândră. Cea mai veche universitate de limbă germană din lume.

— Şi ce preda?

— Fizică.

— Şi înainte de asta? În timpul războiului?

Femeia pufni, pe jumătate iritată, pe jumătate amuzată.

— Pe voi, englezii, numai războiul vă interesează. E o adevărată obsesie pentru voi, *ja?*

— Nu, doar că…

— Unchiul Manfred nu a fost pe front, zise ea. Aşa mi-a spus. Era prea tânăr.

În timp ce vorbeau, începuseră să se îndrepte spre ieşire şi stăteau acum chiar lângă uşă. Archie îşi ridică gulerul de la palton, anticipând valul de aer rece care avea să-l lovească de îndată ce ieşeau.

— O ultimă întrebare, zise el, dându-şi seama că era să uite. Sunteţi amabilă să aruncaţi o privire la asta? Spuneţi-mi dacă recunoaşteţi pe cineva.

Îi întinse o copie după fotografia celor trei bărbaţi în uniforme SS pe care o găsiseră în casa lui Weissman. Maria i-o luă din mână şi o studie cu atenţie. Când ridică privirea, ochii-i erau furioşi şi vocea, dură.

— Ce-i asta, umor englezesc?

— Nu, de ce?

— Totul a fost doar o glumă, *ja?* Ca să vă bateţi joc de mine?

— Nu, sigur că nu…

— Nu vă cred! Fotografia asta e trucată!

Aproape că ţipa acum şi ecourile vocii i se loveau de zidurile albe de piatră.

— De ce-aţi venit aici? Să-mi jucaţi o farsă?

— Unul dintre bărbaţii aceştia e unchiul dumneavoastră? ghici Archie.

— Ştiţi bine că da. Altfel ce-aţi mai căuta aici?

— Am găsit fotografia asta ieri, în Londra, împreună cu plicul pe care vi l-am arătat, îi explică Archie. Vă jur că, până acum, nu am ştiut că şi unchiul dumneavoastră era în ea. Care dintre ei este?

Femeia privi din nou fotografia, strângând-o cu putere.

— Cel din stânga. El e unchiul Manfred.

— Îmi pare rău, oftă Archie.

— Vă pare rău? De ce? Tonul i se schimbă din furie în indiferenţă. E o greşeală. Atâta tot. Era prea tânăr ca să lupe. Mi-a spus chiar el.

— Aş vrea tare mult să vă cred, spuse Archie. Dar îl vedeţi pe bărbatul din mijloc? Nici fiica lui nu credea că a luptat în război. Dar s-a înşelat. O minţise. Cum minţise pe toată lumea.

— Avea o fiică?

Acum, femeia nu mai părea atât de sigură pe ea.

— Mai în vârstă ca dumneavoastră, dar nu cu mult. Ea a descoperit fotografia, nu eu.

— Şi ea crede… crede că-i autentică?

Maria părea să se fi micşorat sub ochii lui. Vocea îi devenise abia o şoaptă şi ochii-i erau inundaţi de lacrimi.

— Oh, da! spuse Archie cu blândeţe, încercând să-şi alunge din minte imaginea cadavrului însângerat al Elenei Weissman. Vedeţi dumneavoastră, a descoperit o încăpere, o cameră secretă, unde tatăl ei ascunsese toate amintirile din timpul războiului. Uniforme, steaguri, arme, medalii…

— Medalii?

Ridică privirea, ştergându-şi obrajii cu palmele.

— Medalii de război?

— Da, răspunse Archie încruntându-se. De ce?

— *Kommen!* Femeia se adună şi-şi îndreptă din nou spatele. Trebuie să vă arăt. *Kommen!*

Deschise uşa trântind-o de perete şi străbătu în grabă curtea bisericii. Când ajunse în capul treptelor ce coborau în stradă, ezită preţ de-o clipă, privind spre stânga, apoi din nou înainte, mormăind ceva indescifrabil, ca pentru sine.

Archie întoarse şi el capul, ca să vadă spre ce se uitase femeia. Era o piatră de mormânt din marmură neagră, mai nouă decât cele din jurul ei. Deşi nu putea citi epitaful, numele, scris cu litere mari, aurii, se distingea cu claritate.

„Dr. Manfred Lammers”

Se întoarseră, în deplină tăcere, pe acelaşi drum pe care veniseră. Şocul Mariei părea să fi fost înlocuit de o hotărâre de neclintit. După ce intrară în casă, îl conduse în camera de zi, apoi dispăru într-una dintre încăperile din spate.

Archie păşi înăuntru, îşi scoase paltonul şi mănuşile, apoi se aşeză pe canapeaua de culoare crem. Mobila modulară părea nouă şi ieftină. Un candelabru prea mare, din alamă şi imitaţie de cristal, atârna în mijlocul camerei, aruncând o lumină gălbuie peste fotografiile înrămate ce împodobeau pereţii albi, fiecare reprezentând câte o copie după tablourile lui Picasso.

Maria se întoarse cu o cutie mică, foarte frumoasă, făcută din lemn de nuc lustruit, care lucea asemenea capotei unei vechi maşini de lux. Ochii lui Archie sticliră la vederea unui obiect vechi, de calitate. Avea cam patruzeci de centimetri lungime şi

douăzeci lăţime, iar în încuietoare se vedea o cheie mică, de alamă. Capacul era plat, aşezat mândru pe marginile ce se înălţau cam cincisprezece centimetri deasupra unei baze mai largi.

Însă simbolul incrustat pe capac fu cel care-i atrase atenţia lui Archie. Două cercuri concentrice cu un disc negru în interior, cu fulgere runice radiind din mijloc spre exterior. Douăsprezece la număr. Era acelaşi simbol pe care-l văzuse pe insigna de pe chipiul uniformei lui Weissman.

— A murit într-un incendiu, spuse Maria, aşezând cutia pe măsuţa de cafea albă, din plastic, din faţa lui Archie. A trebuit să refacem casa aproape în întregime. Asta a fost tot ce a mai rămas. Am găsit-o în maşina lui. Credeam că o cumpărase de pe la vreun târg de vechituri, nu mi-am închipuit că ar putea fi a lui. Acum… Vocea i se pierdu şi femeia se aşeză lângă el, privind cutia cu o expresie de teamă amestecată cu bănuială. Vă rog, luaţi-o dumneavoastră. Eu nu vreau să o mai ţin în casă.

Archie întoarse cheia şi deschise capacul cu un clic. Înăuntru, pe o căptuşeală de catifea roşie, era o medalie, cu panglica neagră, roşie şi albă împăturită cu grijă sub ea. Forma era inconfundabilă.

Era crucea de fier nazistă.

CAPITOLUL 29

Sediul FBI, Divizia Salt Lake City, Utah
7 ianuarie – 8.37 a.m.

Apropiindu-se de uşa biroului lui Viggiano, Bailey auzi voci ridicate, apoi ceva aruncat cu putere prin cameră. Orice ar fi fost, după zgomot lăsase o gaură considerabilă în zid.

Înainte să apuce să bată, uşa se trânti de perete şi Viggiano ieşi cu faţa înroşită de furie. Se opri brusc şi-l măsură pe Bailey din cap până-n picioare cu o privire încărcată de dispreţ. Ochiul stâng îi zvâcnea nervos şi ţinea ambii pumni încleştaţi. Apoi pufni zgomotos, îl îmbrânci la o parte şi trecu pe lângă el înspre ieşire.

Bailey îl privi îndepărtându-se până când dispăru, apoi se întoarse cu faţa spre uşa deschisă. Directorul regional Carter stătea la biroul lui Viggiano. În faţa lui, aranjate frumos pe o coală de sugativă, erau un revolver de serviciu şi o insignă FBI. Un coş de gunoi răsturnat zăcea în dreptul unei găuri adânci lăsate în perete.

— Bailey! Vocea lui Carter era rece şi oficială. Treci aici. Şi închide uşa.

Bailey închise uşa în spatele lui şi luă loc, agitat. Umbla vorba că actualul director Carter intrase în FBI după ce un accident de maşină soldat cu pierderea unui plămân îi curmase o strălucită carieră în liga profesionistă de fotbal, înainte ca tânărul jucător să aibă ocazia de a arăta cu adevărat ce poate. Era o poveste pe care înfăţişarea directorului nu putea decât să o confirme. Carter era un bărbat înalt, cu pieptul lat, cu o faţă pătrată, bronzată, cu ochi căprui înfundaţi în orbite şi cu un stil agresiv ce părea mult mai potrivit pentru strigătul paselor decât pentru conducerea unei investigaţii. Ironia era că oamenii îl confundau adesea cu un agent imobiliar, din cauza stocului său aparent inepuizabil de cravate în dungi, din poliester şi de cămăşi albe de bumbac.

Îl fixă pe Bailey în tăcere, cu o privire uşor întrebătoare, cu mâinile împreunate, gânditor, sub bărbie. Bailey lăsă nervos ochii în podea. Tăcerea lui Carter nu făcea decât să sporească tensiunea. În cele din urmă, nemaiputând să suporte, Bailey tuşi scurt şi îngăimă o scuză.

— N-am vrut să vă deranjez, domnule.

— Nu m-ai deranjat cu nimic. După cum ai putut vedea, eu şi agentul Viggiano n-am făcut decât să punem la punct câteva... detalii administrative.

Ochii i se îndreptară spre armă şi spre insignă.

— După cele petrecute în Idaho, e mai bine atât pentru el, cât şi pentru noi să rămână câteva luni pe tuşă, până când vom reuşi să înţelegem exact ce s-a petrecut acolo. Oricum, eu nu aveam ce face.

Bailey simţi că i se pune un nod în gât. O fi fost el la început, dar era suficient de ager încât să-şi dea seama încotro se îndrepta discuţia. Cu moartea a douăzeci şi şase de civili pe cap, mai-marii din Washington căutau cu disperare nişte ţapi ispăşitori. Toţi cei care fuseseră în acea zi la ferma din munţi urmau să fie sancţionaţi. La sfârşitul întregii poveşti, avea să aibă noroc dacă mai prindea un post ca agent de circulaţie.

— Vasquez m-a informat că tu l-ai avertizat să nu deschidă uşa. E adevărat? întrebă Carter.

— Eu... ezită Bailey, întrebarea luându-l pe nepregătite. Da, domnule. Mi s-a părut că văd pe cineva făcându-ne semn să nu intrăm.

— Dar Viggiano a trecut peste avertismentul tău?

— Ei bine...

Bailey se foi în scaun, încurcat. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era o reputaţie de turnător.

— Nu-ţi face griji, Vasquez mi-a făcut raportul complet. Carter zâmbi şi atitudinea distantă de mai devreme păru să se topească.

— Mi-a spus şi că i-ai salvat viaţa. Din câte-mi dau eu seama, te-ai descurcat grozav acolo. Ai făcut treabă bună. Dacă Viggiano te-ar fi ascultat şi nu ar fi... Ei, să spunem doar că ai făcut treabă bună.

Zâmbetul lui Bailey pieri repede la amintirea cadavrelor închise în saci, aranjate pe zăpada proaspătă din faţa casei de la fermă, ca spiţele unei uriaşe roţi negre.

— Ar fi fost o treabă bună dacă am fi putut să-i salvăm pe bieţii oameni, domnule.

— Ai făcut tot ce ţi-a stat în putere. Nu putem cere nimănui să facă mai mult.

— Nu, domnule.

— Ei şi cum ai de gând să continui acum?

— Nu înţeleg întrebarea, domnule, zise Bailey încruntându-se.

— Lui Viggiano i-am luat cazul, dar tu nu scapi aşa de uşor. Ce piste ai?

— Avem un portret-robot făcut după descrierea lui Hennessy.

— Îţi foloseşte la ceva?

— Nu prea. Bărbat european. Alb. Un metru şaptezeci şi cinci. Păr blond tuns scurt. Cam optzeci şi cinci de kilograme.

— Asta-i tot?

— Mă tem că da. Şi acum, avocatul lui Hennessy ne ameninţă că, până nu primeşte o ofertă scrisă, nici nu ne spune mai mult.

— O ofertă scrisă în schimbul a ce? întrebă Carter. La urma urmei, nu ne-a spus mare lucru, nu? Nu a identificat persoana, nu ne-a dat vreun semn distinctiv, doar o poveste de doi bani şi un nume care oricum nu-i cel real.

— Blondi?

— Da.

— Ştiaţi că aşa îl chema pe câinele lui Hitler?

— Cum?

Informaţia nu părea să-l fi afectat în prea mare măsură pe Carter.

— Pe câinele preferat al lui Hitler îl chema Blondi.

— Crezi că ar putea avea vreo importanţă?

— Ei bine, până acum avem o persoană care foloseşte numele câinelui lui Hitler, furtul unei maşini Enigma şi implicarea unei grupări neonaziste. Toate astea nu sună ca o simplă coincidenţă.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse Carter. Hai să vedem ce putem afla despre The Sons of American Liberty şi despre orice altă grupare extremistă cu care ar fi putut avea legături. Să vedem dacă acest Blondi mai apare pe undeva. Şi să ne ocupăm şi de maşina Enigma – încearcă să alcătuieşti o listă de potenţiali cumpărători.

— De fapt, domnule, am început deja să mă ocup de asta, spuse Bailey, punând pe birou dosarul pe care, până atunci, îl strânsese în mână.

— Serios?

— O maşină Enigma nu prea e genul de obiect care se fură în mod obişnuit. M-am gândit că poate Blondi lucrează pentru un colecţionar sau pentru un dealer. Aşa că am făcut o listă cu toate licitaţiile de obiecte militare din ultimii cinci ani şi am confruntat-o cu lista de cumpărători.

— Şi? întrebă Carter nerăbdător.

— Există cam douăzeci de dealeri care acoperă aproximativ optzeci la sută din volum.

— N-aş vrea să par negativist, dar ar putea dura ani de zile până să găsim vreo legătură între unul dintre ei şi omul nostru.

— Am redus lista la dealerii din Europa, având în vedere că de aici ne-a spus Hennessy că este Blondi. Aşa, mai rămân şapte.

— Tot sunt prea mulţi.

— Tocmai de aceea le-am cerut băieţilor de la Salt Lake City Internaţional să-mi trimită imaginile înregistrate la toate zborurile către oraşele din care provin aceşti şapte. Mi-am imaginat că Blondi a vrut, probabil, să părăsească ţara în maximum patruzeci şi opt de ore după ce a furat maşina Enigma din Malta, aşa că merita să studiez casetele şi să văd dacă vreun pasager se potrivea profilului nostru.

— Tu de când n-ai mai dormit? întrebă Carter.

— A fost o zi lungă, recunoscu Bailey.

— Şi?

— Un bărbat. A luat un zbor american spre Zurich sub numele de Arno Voker.

Bailey deschise dosarul şi arătă o imagine neclară, luată de pe o casetă de supraveghere, apoi aşeză portretul-robot lângă aceasta. Asemănarea era evidentă.

— Ar putea fi el, recunoscu Carter. Da, cu siguranţă ar putea fi el. Bine lucrat!

— Mulţumesc, domnule, spuse Bailey mândru.

— Care-i următoarea mişcare?

— Îl depistăm pe dealerul din Zurich şi îl punem sub supraveghere, spuse Bailey încrezător. Dacă Blondi lucrează pentru el, avem toate şansele să apară în peisaj, având în vedere că el încă nu ştie că i-am luat urma.

Carter se lăsă pe spate în scaun, ca şi când ar fi cântărit cu atenţie planul lui Bailey.

— Bine, spuse el în cele din urmă. Vreau să conduci tu operaţiunea.

— Domnule?

— E ceva mai puţin obişnuit, având în vedere lipsa ta de experienţă, însă eu sunt adeptul acordării de responsabilităţi celor care demonstrează că pot face faţă. O să te pun în legătură cu un agent amic de-al meu din Zurich. Numele lui e Ben Cody.

— Vreţi să mă trimiteţi *pe mine* la Zurich?

Lui Bailey nu-i venea să creadă. Cu doar câteva minute în

urmă, era convins că directorul Carter avea să-i ceară să-i predea insigna.

— Să-ţi fie clar: nu te trimit acolo să faci ce te taie capul. Vreau doar să fii cu ochii-n patru şi să-mi raportezi tot ce afli şi tot ce vezi. Ne-am înţeles? Nu faci absolut nimic până când nu ai undă verde de la mine.

— Da, domnule. Mulţumesc, domnule.

Bailey spera că tremurul din voce nu era chiar atât de evident pe cât îi părea lui.

Carter se aplecă peste birou şi-i strânse mâna.

— Apropo, spuse pe când tânărul se întorcea să plece. Cum ai spus că-l cheamă pe dealerul ăsta?

Bailey îşi consultă notiţele înainte să răspundă.

— Lasche. Wolfgang Lasche.

CAPITOLUL 30

Haupbahnhof, Zurich, Elveţia
7 ianuarie – 7.12 p.m.

Era vineri seara şi gara era aglomerată. Un grup mare de adolescenţi cu plăcile de snowboard în mână aşteptau în mijlocul peronului ca trenul lor să fie afişat pe monitoarele montate undeva deasupra capetelor lor. Erau strânşi cu toţii în jurul unui casetofon portabil ca în jurul unui foc de tabără. Basul bubuia cu atâta putere, încât acoperea până şi ţiuitul ocazional al boxelor Tannoy.

Din cafeneaua pe care o alesese, Tom putea vedea peroanele pe care forfoteau navetiştii întorşi acasă. Aşezându-se comod pe un scaun plasat strategic sub o lampă electrică pentru încălzire, îi comandă chelnerului plictisit o cafea neagră şi tare. Era un loc la fel de bun ca oricare altul ca să-şi omoare timpul. La scurt timp după ce chelnerul i-a adus cafeaua, a început să-i sune telefonul mobil. Era Turnbull.

— Ai aflat ceva? întrebă acesta, evident fără vreun chef de a sta la palavre, ceea ce-i convenea lui Tom de minune.

Aveau o relaţie strict profesională, un fel de tranzacţie bazată pe nevoie reciprocă şi pe un interes comun, ce putea lua sfârşit în momentul în care ar fi dorit amândoi acest lucru.

— Da, dar nimic care să ne-ajute prea mult.

Tom îi povesti pe scurt ce aflase de la Lasche în legătură cu Ordinul Capului de Mort şi cu dispariţia acestuia în ultimele zile ale războiului.

— Şi cu ce ne-ajută asta? răsună vocea lui Turnbull, ca un ecou la concluzia pe care o trăsese deja Tom. Ce legătură are o societate nazistă secretă cu toate astea?

— Habar n-am. Am senzaţia acum că ştiu chiar mai puţin decât ştiam la început. Şi tot nu-mi dau seama ce legătură au Renwick şi Kristall Blade cu toate astea.

— Lasche nu ţi-a mai spus nimic altceva?

— Nu prea. Doar că insigna pe care am găsit-o pe şapca lui Weissman avea simbolul ordinului. Şi că unii ofiţeri SS îşi tatuau grupa sanguină pe antebraţ. Dacă Weissman şi-a deghizat

tatuajul într-un număr de lagăr de concentrare, asta ar explica cum de legiştilor tăi le-a fost greu să descifreze anumite numere.

— Ei, uite o legătură! spuse Turnbull pe un ton acum ceva mai vesel.

— Dar tu? Ai reuşit să mai afli ceva despre Weissman?

— După cum îţi poţi imagina, n-au mai rămas prea multe documente de atunci. Prima dată se pare că a fost văzut în nordul Germaniei. Un investigator al crimelor de război a raportat că a fost găsit pe jumătate mort de foame lângă graniţa cu Polonia, de către o patrulă care căuta oficiali nazişti. Pretindea că fusese eliberat de la Auschwitz şi că fugise de la ruşi ca să îşi poată căuta familia. Băieţii noştri au verificat să vadă dacă nu se potrivea cu descrierea vreunuia dintre cei pe care îi căutau. Nu se potrivea şi, când le-a mai arătat şi tatuajul, i-a convins pe deplin. În cele din urmă, i s-a oferit posibilitatea de azil în SUA, Israel sau Marea Britanie. Ne-a ales pe noi. Studiase chimia înainte de război, aşa că s-a putut angaja la o companie farmaceutică. După asta, nimic. Nici măcar o amendă de parcare. Şi-a plătit taxele, a trăit liniştit. Un cetăţean model.

— A plecat vreodată în străinătate?

— Şi-a reînnoit paşaportul acum trei ani. Fiica lui a spus că s-ar fi dus la Geneva, la o conferinţă despre păsări. În afară de asta, n-a plecat nicăieri.

— În mod clar avea sau ştia ceva. Ceva pentru care Renwick şi băieţii tăi din Kristall Blade au considerat că merită să-l omoare.

— Aşa s-ar părea. Adăugă după o scurtă pauză: Connolly a găsit ceva în Austria?

Tom bău ultima gură de cafea.

— O să-ţi spun peste vreo două ore. Ne întâlnim la cină imediat ce ajunge.

CAPITOLUL 31

Restaurantul Zunfthaus zur Zimmerleuten, Niederdorf, Zurich
7 ianuarie – 9.02 p.m.

Tom stabilise să se vadă cu Archie într-un restaurant aflat la mică distanţă de gara din oraşul vechi. Clădirea, iniţial o hală a breslei tâmplarilor, data încă de la 1336. Din exterior, semăna cu un mic castel cocoţat pe malurile râului. Avea chiar şi turnuleţe şi un stâlp pentru înălţat steagul.

Înăuntru, o scară în stil baroc urca într-un impozant salon de mese, cu pereţii acoperiţi cu lambriuri de stejar, cu coloane groase, de piatră, printre care se zăreau ferestrele cu vitralii ce înfăţişau diverse blazoane şi armuri.

— Whisky! strigă Archie apropiindu-se de masa la care îl aştepta Tom. Fără gheaţă!

Chelnerul îi aruncă lui Tom o privire nedumerită.

— *Ein whisky,* îi confirmă Tom. *Ohne Eis. Danke.* Archie îşi aruncă valiza pe jos şi se aşeză cu un oftat, în timp ce chelnerul dispăru să-i aducă băutura.

— Cum ai călătorit?

— Avionul a avut întârziere şi stewardesa, mustaţă. În afară de asta, perfect!

Tom râse.

— Şi ce ţi-a spus Lammers?

— Nu prea multe. Cred că piatra funerară şi cei doi metri de pământ de peste el îi cam înăbuşeau vocea.

— E mort? se miră Tom.

— A murit acum trei ani. I-a luat foc casa.

— La dracu'! făcu Tom, scuturând nervos din cap. Aşadar, ne-am întors de unde-am plecat.

— Nu chiar, zise Archie zâmbind şiret. Întâmplarea face ca nepoată-sa să locuiască acum în vechea lui casă. I-am arătat fotografiile după tablouri şi femeia m-a dus să văd asta.

Scoase din buzunar aparatul digital al lui Tom şi i-l întinse.

— E acelaşi castel ca în tablou! zise Tom, privind pe rând imaginile.

— Dacă te uiţi mai bine, cred că-ţi vei da seama că este o copie exactă după tablou. Lammers a donat vitraliul bisericii prin anii cincizeci, după ce soţia lui a murit de cancer.

— Ceea ce înseamnă că a avut acces la original.

— Întocmai! Întrebarea e unde se află originalul acum. Asta, desigur, presupunând că nu a fost distrus în incendiu.

Archie se opri cu mâna-n aer.

— Îmi permiţi? îl întrebă el pe Tom, ridicând sugestiv un pachet de Marlboro roşu.

Tom dădu din cap şi Archie îşi aprinse o ţigară.

— Ce aş vrea eu să ştiu este ce anume era atât de important la tabloul ăsta încât să-l determine să facă un vitraliu după el.

— Presupunând că nu l-a făcut doar fiindcă îi plăcea, zise şi Archie, încreţindu-şi nasul pentru a sugera improbabilitatea acestui fapt.

— Dar nepoata? Nu ştia nimic?

— Totul a fost o noutate pentru ea. Ar fi trebuit să-i vezi faţa când i-am arătat fotografia cu Weissman şi cu ceilalţi doi bărbaţi în uniformă. Ghici pe cine a recunoscut!

— Pe unchiul Manfred?

Archie dădu din cap.

— N-a primit prea bine vestea. Însă uite ce mi-a dat! Băgă mâna în geantă şi scoase cutia din lemn de nuc. A spus că nu mai vrea s-o mai ţină în casă. Deschide-o!

Tom răsuci cheia micuţă din încuietoare şi ridică uşor capacul.

— E o cruce de fier, zise Archie, trăgând adânc din ţigară.

— Nu chiar…

Tom scosese medalia din cutie şi o examina cu mare atenţie. În mâna lui, lugubra formă neagră pulsa ca un obiect malefic, sub strălucirea albăstruie a lumânării. Îşi trecu degetul mare peste ea, simţind svastica ieşită în relief şi data, 1939, gravată dedesubt.

— Este o Cruce a Cavalerilor, spuse el. Nu e prima dată când văd aşa ceva. Par la fel, însă există un detaliu care le diferenţiază. Panglica este mult mai ornată, marginile sunt încreţite, nu drepte, iar cadranul e făcut din argint veritabil, nu dintr-o imitaţie ieftină.

— Deci e o distincţie mai mare?

— Este una dintre cele mai importante distincţii pe care le putea acorda Reichul. Nu cred că s-au dat mai mut de şapte mii, în comparaţie cu milioanele de cruci de fier. Sunt foarte rare.

— Ceea ce înseamnă fie că Lammers era colecţionar…

— Fie că era chiar a lui şi că a făcut ceva care să merite o asemenea distincţie.

Tom o întoarse pe dos, apoi ridică privirea, încruntându-se.

— Ciudat…

— Ce anume?

— De obicei, aceste decoraţii au o dată întipărită pe spate – 1813, anul când au fost emise pentru prima dată, în războaiele napoleoniene.

— Şi pe asta ce scrie? Sincer, nu m-am uitat.

— Spune-mi tu! zise Tom, întinzându-i-o cu partea din spate în sus.

Pe suprafaţa de metal fuseseră gravate, aparent la întâmplare, câteva linii, curbe şi cercuri care, pentru oricine, nu ar fi părut altceva decât nişte zgârieturi făcute în joacă de un copil neastâmpărat.

— Ştii ceva? Am mai văzut o medalie ca asta la gâtul manechinului din casa lui Weissman. A trebuit să o tai ca să pot da haina jos.

— Merită să vedem ce-i cu ea, spuse Tom. Mai e şi altceva aici?

Ridică cu grijă cutia şi o scutură.

— Nu prea cred, zise Archie schiţând un zâmbet vag. Uită-te singur!

Tom deschise din nou cutia şi-i examina cu atenţie interiorul. Nu găsi însă nimic, aşa că introduse degetul arătător în compartimentul principal, ca să-i măsoare adâncimea. Nu intra decât până la a doua articulaţie.

— Ciudat, murmură el încruntându-se.

Puse degetul vertical, de data asta lipit de exteriorul cutiei. Măsurată pe dinafară, cutia părea să fie adâncă exact cât lungimea degetului lui Tom. Era o diferenţă cam de doi centimetri.

— Are fund fals! exclamă Tom.

— Da, aşa cred şi eu, spuse Archie. Dar numai Dumnezeu ştie cum se deschide. Mi-am zis că poate-ai mai văzut tu ceva de genul ăsta, aşa că nu mi-am bătut prea mult capul. N-aş fi vrut s-o stric.

— Seamănă cu celebrele cutii-capcană ruseşti. În mod normal, trebuie să împingi una din bucăţile de lemn ca să o deschizi.

Având în vedere că pe catifeaua perfect netedă cu care era

căptuşit interiorul cutiei nu se vedeau nici un fel de urme sau de zgârieturi, nu era prea uşor să-ţi dai seama care parte s-ar putea mişca. Aşa că Tom le încercă pe toate pe rând, apăsând lemnul cu degetul mare, împingând chiar în dreptul marginii de jos.

Nimic.

Repetă exerciţiul şi în sens invers, trăgând fiecare parte înspre el. Nici de această dată nu se mişcă nimic la început, însă perseverenţa îi fu în cele din urmă răsplătită, când partea dreaptă a fundului cutiei se mişcă aproape imperceptibil, formând o crăpătură lată cam cât un fir de păr. Aici însă progresul lui Tom se opri, fiindcă, oricât de tare ar fi tras de fâşia de lemn care ieşea mândră în faţa cutiei, nimic altceva nu mai părea să vrea să se mişte.

— Încearcă în partea opusă, sugeră Archie. Poate are vreun mecanism de închidere. E posibil să fi eliberat o plăcuţă pe partea cealaltă.

Tom încercă să împingă scândura din partea opusă mai întâi în laterale, după care în jos, apoi în sus. La această ultimă încercare, plăcuţa se mişcă uşor, ridicându-se cam cinci centimetri şi scoţând la iveală un mic sertăraş, cu mâner de fildeş.

Cu ochii arzând de nerăbdare, Tom trase sertarul.

— Ce este? întrebă Archie, chinuindu-se să vadă. Tom ridică obiectul, cu ochii sclipindu-i de entuziasm.

— Un fel de cheie, cred.

Sertarul, asemenea compartimentului principal, era îmbrăcat în catifea roşie. În lumina slabă din restaurant, obiectul pe care-l conţinea strălucea ca argintul. Archie întinse mâna şi-l înşfacă, simţind metalul dur şi rece între degete.

— Ciudată cheie.

Cam de cinci centimetri, cheia era mai degrabă pătrată decât lungă şi nu avea nici un fel de dinţi. Însă pe fiecare din cele două părţi strălucitoare fuseseră gravate mai multe simboluri micuţe, hexagonale.

— Cred că e pentru o încuietoare digitală. Le ştii? Cum sunt cele de la banca aia privată din Monte Carlo.

— Şi de asta ce mai spui?

Cheia netedă, de oţel, se termina cu un mâner urât, triunghiular, făcut din ebonită. Pe o parte a mânerului era un buton mic, dar, când Archie îl apăsă, nu se întâmplă nimic.

Pe cealaltă parte, fuseseră stanţate nişte litere caligrafice,

suprapuse. Lui Tom i se păru că distinge un V şi un C, dar era greu de spus.

— Iniţialele proprietarului? Emblema fabricantului? Ar putea fi orice.

— Şi cum să aflăm ce sunt? întrebă Archie, punând cheia înapoi în sertarul secret şi închizându-l la loc.

— Doar suntem în Zurich. Cum crezi tu că aş putea să aflu? întrebă la rândul lui Tom, zâmbind şiret.

— Doar nu vorbeşti serios!

— De ce nu?

— Raj?

Tonul lui Archie era profund neîncrezător.

— Cine altcineva?

— Putem avea încredere în el?

— Ei, există un singur mod de a afla, zise Tom, ridicând din umeri.

CAPITOLUL 32

Wipkingen, Zurich
7 ianuarie – 10.40 p.m.

Departe de centrul oraşului, râul Limmat se unduieşte leneş înspre nord-vest, spre zona industrială a Zurichului, o aglomerare monotonă de depozite joase şi de fabrici cenuşii, din beton, cu acoperişuri de tablă neagră ce atârnă deprimant deasupra zidurilor înnegrite de cenuşă. Coşurile şi gurile de ventilaţie scuipă în mod continuu un fum înecăcios.

Tom şi Archie străbătură podul Wipkingen, pe Breitenstein Strasse, apoi făcură stânga, pe Ampere Strasse şi coborâră cu grijă scările abrupte care dădeau într-o alee slab luminată, ce se întindea de-a lungul râului.

— Eşti sigur că aici e? întrebă Archie, pe un ton extrem de neîncrezător.

La cinci metri deasupra lor se zăreau luminile obscure ale unui baraj, ale cărui ziduri fuseseră, de-a lungul timpului, acoperite cu o multitudine de straturi de graffiti şi de afişe. Pe malul opus, câteva ferestre murdare penetrau întinderea netedă a unui perete din spatele unei fabrici, asemenea unor creneluri în zidurile unui vechi castel.

— Aici era ultima dată când l-am văzut, răspunse Tom.

— Ai mai fost aici? Când?

— Acu’ vreo trei, patru ani. Când am avut lucrarea aia în Veneţia, ai uitat?

— Oh, da! chicoti Archie. De-ar fi fost toate ca aia!

— Dacă n-ar fi fost Raj, ar fi trebuit să-mi sap cu freza drum în seif.

— Bine, bine! capitulă Archie. E un lăcătuş bun.

— E cel mai bun din branşă şi o ştii prea bine.

— Hmm… făcu Archie, ridicând dezinteresat din umeri. Tom oftă. Cele şase luni de când se retrăseseră din joc nu reuşiseră să atenueze câtuşi de puţin circumspecţia înnăscută a lui Archie faţă de orice fiinţă care-i ieşea în cale – mai ales atunci când era vorba şi despre bani. Dhutta încă le mai datora vreo câteva mii de dolari pentru nişte informaţii pe care i le furnizaseră cu câţiva

ani în urmă, după care individul devenise extraordinar de greu de găsit. De unde şi îndoielile lui Archie. După părerea lui Archie, datornicii – mai ales aceia care-i datorau lui – trebuiau abordaţi cu extrem de multă grijă.

Tom se opri în faţa unei uşi de metal montate în zid, a cărei vopsea neagră originală abia dacă se mai vedea pe sub un strat gros de afişe care anunţau petreceri cu muzică electronică sau cu DJ şi diverse alte evenimente locale. Deasupra uşii era un semn galben fosforescent care înfăţişa un fulger într-un triunghi negru.

— Cred că glumeşti! zise Archie cu un râset nervos. Aici?

— Ştii cum e Raj când vine vorba despre siguranţa lui personală. Locul ăsta îi ţine pe mulţi la distanţă.

Tom îşi plimbă mâna peste cărămizile din dreapta uşii, cam în dreptul taliei. În cele din urmă, găsi ceea ce căuta – o cărămidă un pic mai ieşită în afară decât celelalte. Se afundă uşor când bărbatul o apăsă, apoi ţâşni la loc, în poziţia iniţială. De undeva de dincolo de zid se auzi o sonerie bâzâind.

— Vreau să-mi promiţi că te porţi frumos, Archie. Să nu începi! Raj e şi aşa destul de ţâfnos, fără să-l mai provoci şi tu.

Archie mârâi în semn de răspuns, dar fu întrerupt de bâzâitul unui interfon invizibil.

— Da, alo? se auzi o voce piţigăiată, aproape feminină.

— Raj? Suntem Tom Kirk şi Archie Connolly.

Urmă o tăcere lungă, apoi:

— Şi ce vreţi?

— Să stăm de vorbă.

— Uite ce-i, n-am banii, dacă după asta aţi venit. O să vi-i aduc. Mâine. O să vi-i aduc mâine. Azi nu-i bine. Sunt ocupat. Am fost foarte, foarte ocupat. Mâine, bine?

Dhutta vorbea repede, cu un pronunţat accent indian, abia oprindu-se între propoziţii.

— Să uităm de bani, Raj! zise Tom, obţinând o privire supărată din partea lui Archie. Avem nevoie de ajutorul tău. Să spunem că-i în contul a ceea ce ne datorezi.

Urmă încă o pauză şi mai lungă, apoi uşa se deschise cu un bâzâit.

— Nu uita că jumătate din banii ăia-s ai mei! îi aminti Archie lui Tom, în timp ce intrau în clădire. Data viitoare, poate vrei să mă-ntrebi şi pe mine înainte să-i faci cadou.

— Pierzi mult mai mult de-atât ori de câte ori te duci la o seară

de poker, spuse Tom încet. Nu cred că ai nevoie de ei.

Se treziră într-un fel de cuşcă de oţel, pe jumătate orbiţi de luminile puternice îndreptate înspre ei din celălalt capăt al încăperii. Mai multe siluete întunecate se desluşeau la stânga şi la dreapta lor. Nici una nu se mişca. Duşumeaua igrasioasă de ciment emana un miros putred.

— Raj? strigă Tom, ducându-şi mâna la ochi şi chinuindu-se să zărească ceva printre degete.

O umbră apăru în faţa luminilor.

— Şi suntem chit? se auzi din nou vocea.

— Întocmai, zise Tom. Nu am venit să-ţi creăm probleme, Raj. Vrem doar să-ţi cerem o părere.

Luminile se stinseră şi Tom desluşi o siluetă plăpândă apropiindu-se de cuşcă, zornăind un ciorchine uriaş de chei.

Raj Dhutta era un bărbat scund şi slab, de un metru şaizeci şi cinci, cu braţe subţiri şi cu încheieturi fragile. Avea părul negru şi ondulat, pieptănat într-o parte cu cărare foarte accentuată şi o faţă îngustă, de felină, cu ochi care-i scăpărau neîncetat şi cu o mustaţă ce-i tremura nervos deasupra gurii.

Alese o cheie şi o introduse în zăvor. Repetă gestul cu un al doilea, apoi cu al treilea zăvor, oprindu-se înainte de a întoarce cheia ultima oară.

— Am cuvântul vostru de gentlemeni? întrebă Dhutta, pe un ton vădit încărcat încă de neîncredere.

— Da, ai cuvântul nostru! îi confirmă Tom.

— Excelent!

Pe faţa lui Dhutta se lăţi un zâmbet larg.

— Excelent!

Cuşca se deschise în sfârşit, iar Tom şi Archie putură păşi în încăpere, în vreme de Dhutta trânti imediat cu putere uşa în spatele lor, închizând la loc zăvoarele.

— Să batem palma!

Îi înşfacă mâna lui Tom şi o smuci vehement în sus şi-n jos. Avea o strângere de mână surprinzător de puternică.

— Asta e prima oară când voi doi vă vedeţi, nu-i aşa? întrebă Tom, retrăgându-şi mâna.

— Da, într-adevăr! spuse Dhutta, întorcându-se spre Archie cu un zâmbet până la urechi. E o plăcere să vă cunosc în sfârşit, domnule Connolly.

Îşi strânseră stângaci mâinile, de parcă ar fi reînnoit o cunoştinţă mai veche, de care nici unul nu-şi amintea prea bine.

— Există vreun loc unde să putem discuta? întrebă Tom.

— Îmi cer scuze, spuse Dhutta, înclinându-se uşor. Nu sunt deloc o gazdă bună! Veniţi, veniţi!

Se îndreptă spre capătul îndepărtat al încăperii. Tom şi Archie văzură acum că siluetele întunecate pe care le remarcaseră mai devreme erau de fapt nişte piese mari şi ruginite de echipament industrial, scoase de mult din funcţiune.

— Ce-i locul ăsta? întrebă Archie, uitându-se pe unde păşeşte. Sau, mai degrabă, ce a fost?

— Un post subteran de electricitate, explică Dhutta. Urcară câteva trepte şi ajunseră în faţa unei alte uşi de oţel, pe care bărbatul o descuie folosind un al doilea set de chei.

— Şi locuieşti aici? întrebă din nou Archie.

— Nu, nu, nu. Aici e doar atelierul meu. Eu locuiesc pe strada de deasupra. Se poate ajunge prin pivniţă, aşa că nu trebuie să ies niciodată. Veniţi, veniţi! îi zori el, trecând pragul uşii.

Cu ocazia vizitei lui anterioare, Tom nu fusese invitat în această parte a complexului. Dhutta insistase să rămână în anticamera întunecată din care tocmai ieşiseră. Acum, văzu că uşa se deschidea într-un hol larg, al cărui plafon boltit, din cărămidă, se înălţa la aproximativ şase metri deasupra lor. Mai multe becuri atârnau de sus, la intervale regulate, acoperite de nişte paravane de oţel mari cât nişte umbrele. Duşumeaua de ciment fusese dată cu var alb şi acoperită de mai multe covoare şi de carpete suprapuse, pe care cei doi musafiri le simţeau moi şi calde sub picioare.

— Ceai? îi întrebă Dhutta. Am foarte multe feluri, de la unchiul meu din Calcutta – Earl Grey, Darjeeling, Assam, Nilgiri… Orice e pe gustul vostru. Tocmai am fiert apa.

— Earl Grey, răspunse Archie distras, măsurând încăperea.

— Cafea. Neagră, spuse şi Tom, spre evidenta dezaprobare a lui Dhutta.

— Cum doriţi… Vă rog, simţiţi-vă ca acasă.

Dhutta le făcu semn spre două canapele vechi şi ponosite aranjate de-o parte şi de cealaltă a unei măsuţe de ceai în stânga încăperii, apoi se duse lângă chiuvetă şi începu să-şi facă de lucru cu cănile şi cu o cutie de lapte. Tom şi Archie îşi lăsară amândoi valizele mici lângă uşă, apoi luară loc.

— Trebuie să mărturisesc că sunt surprins să vă văd, domnule Tom. Auzisem că n-aţi mai avea nevoie de serviciile mele.

— Aşa este. Eu şi Archie ne-am retras din acest tip de jocuri.

— Afacerea asta îşi pierde toţi oamenii de onoare! oftă Dhutta. Tinerii care vin din urmă nu mai au pic de respect.

— Vremurile se schimbă, Raj, răspunse Tom.

— În religia hindusă, spunem că cineva trece la *Vanaprastha,* că se retrage, atunci când deleagă responsabilităţile unei generaţii mai tinere şi se dedică serviciilor sociale dezinteresate, spuse Dhutta solemn.

— Şi după aceea ce urmează? întrebă Tom cu prefăcută seriozitate.

— *Sanyas.* Renunţarea totală la lume pentru unificarea cu Dumnezeu.

Tom râse.

— Ei, cred că până acolo mai am încă vreo câţiva ani. Dhutta le întinse băuturile şi se aşează în faţa lor.

— Tu nu bei nimic? întrebă Archie.

— Doar asta.

Dhutta întinse mâna după o sticlă ce conţinea un sirop de tuse puternic colorat. Tom şi Archie îl priviră neîncrezători cum deşurubează dopul alb şi soarbe o înghiţitură lungă, golind aproape jumătate din sticlă.

— Nu cred că-ţi face bine! remarcă Archie încruntându-se.

— Profilaxia e mai bună decât tratamentul, domnule Archie.

Dhutta făcu semn cu capul spre un raft de deasupra chiuvetei, plin cu sticluţe, cu flacoane şi cu tot felul de substanţe greu de identificat, ca să nu mai menţionăm un adevărat curcubeu de siropuri şi de lichide fosforescente.

— Vreţi să încercaţi ceva? sugeră Raj entuziasmat. Poate pentru febră tifoidă sau pentru malarie?

— Nu vrem decât nişte informaţii, spuse Tom.

— Informaţii?

Privirea lui Dhutta se mută cu regret de la raft înapoi asupra lui Tom.

— Ce fel de informaţii?

— Am ceva ce vreau să-ţi arăt, spuse Tom. Şi sper că e de la sine înţeles că tot ceea ce vom discuta aici va rămâne doar între noi.

— Desigur.

Tom scoase cutia din lemn de nuc şi o aşeză pe suprafaţa aspră a măsuţei de ceai.

CAPITOLUL 33

7 ianuarie – 11.31 p.m.

Dhutta trase cutia spre el, apoi ezită înainte de a o deschide, plimbându-şi degetele pe svastica neobişnuită, cu douăsprezece braţe, de pe capac.

— Asta?

— Nu. Ceva dinăuntru.

Dhutta deschise cutia şi se încruntă când văzu că era goală. O ridică şi o zgâlţâi, apoi o examina din nou. Tom îl privea amuzat, întrebându-se cât timp îi va lua bărbatului să-şi dea seama că avea în faţa lui o cutie cu fund fals, darămite să o mai şi deschidă. Dar, cu numai patru mişcări rapide, Dhutta dădu la o parte bucăţile care se îmbinau şi expuse sertarul secret.

— Văd că nu ţi-ai pierdut îndemânarea, spuse Tom zâmbind, însă Dhutta, care trăsese deja sertarul şi scosese cheia, nu părea să-l mai asculte. Privi spre cei doi. Mustaţa îi tremura în timp ce răsucea cheia iar şi iar între degete.

— Măi, măi, măi! exclamă el. Interesant! Foarte interesant. Vă pot întreba de unde aveţi cutia asta, domnule Tom?

Tom ridică sprâncenele şi strânse din buze. Nu ar fi vrut să ofere nici un detaliu mai mult decât era absolut necesar în acest moment. Dhutta ridică din umeri.

— Văd că nu v-aţi schimbat chiar de tot, remarcă el.

— De la ce crezi că e?

— De la un seif... De la o cutie de depozit... Ceva de genul ăsta. Dintr-o locaţie de maximă siguranţă.

— Dar iniţialele? Îţi spun ceva?

Dhutta examina cu ochii mijiţi literele cursive de pe mânerul de ebonită al cheii.

— Parcă ar fi un V şi un C, spuse el clătinând din cap. Dar asta-i imposibil.

— De ce e imposibil?

— Ăsta e logoul de la Volz et Cie, banca privată. Dar ei nu oferă seifuri de depozit. Mai bine zis, nu *mai* oferă.

— N-am auzit niciodată de ei, spuse Tom.

— Nici n-aveaţi cum, decât dacă aţi fi avut un cont acolo,

explică Dhutta, răsucind cheia între degete. Au sediul central chiar aici, în Zurich. Sunt foarte prestigioşi. Şi foarte retraşi. Nu-şi fac reclamă, nu au nici măcar o firmă pe clădirea în care activează. Dacă te consideră un client potrivit, te găsesc ei pe tine.

— Ei bine, dacă spui că ăsta-i logoul lor, înseamnă că există o legătură între cheia noastră şi această bancă, insistă Tom.

— Veniţi cu mine, domnilor! spuse Dhutta sărind în picioare, aruncând cheia în aer şi prinzând-o din zbor. Vreau să încerc ceva.

Coridorul era împărţit în trei zone principale. Cea mai mică era cea din care tocmai veniseră, un fel de cameră de zi improvizată în partea stângă. Nişte rafturi de oţel formau o baricadă înaltă de trei metri, care izola această zonă de restul holului. Dhutta îi conduse printr-o gaură dintre rafturi în partea în care se afla atelierul lui.

Mai multe maşini industriale pentru prelucrarea metalului, polizoare, freze, fierăstraie şi altele asemenea erau aşezate pe o masă de lucru joasă sau lăsate la voia întâmplării, care pe unde se nimerise. Grămezi mici de aşchii fine de metal le scârţâiau sub picioare. Pe rafturi, erau îngrămădite o mulţime de coşuri care conţineau şi mai multe scule de tăiat, de modelat şi de sudat metalul. La capătul atelierului, mii de chei atârnau pe nişte panouri negre imense, care fuseseră prinse de rafturi cu şuruburi. Chei de casă, de maşină, de seif, de magazin – toate combinaţiile posibile de mărimi, forme şi culori străluceau în lumina de deasupra, ca nişte verigi individuale într-o enormă cămaşă de zale.

Fără să se oprească, Dhutta îi conduse spre o deschidere în următoarea serie de rafturi şi apoi, prin aceasta, spre capătul coridorului. Când intrară în cea de-a treia zonă, ochii lui Tom se măriră de uimire. În vreme ce atelierul fusese rudimentar şi murdar, îmbâcsit de ulei şi de vaselină, această ultimă porţiune era un amalgam neted şi lustruit de oţel inoxidabil şi silicon.

Pe peretele din faţă, erau şase monitoare LED, fiecare conectat la o unitate separată de hardware, cu ecranele strălucindu-le ca nişte mici băltoace de lumină. În colţul din stânga, două rafturi mari gemeau sub greutatea computerului şi a altor instrumente de telecomunicaţie ce fuseseră depozitate acolo. Scanere, imprimante, CD-writere, precum şi o mulţime de alte piese electronice greu de identificat, înghesuite de-a lungul

peretelui din dreapta, cu ecranele pâlpâindu-le asemenea unor panouri publicitare nocturne. Trei ecrane cu plasmă dominau peretele din partea stângă, fiecare dat pe un alt canal de ştiri. Pe unul, observă Tom, se transmitea un meci de crichet.

Dhutta remarcă expresia surprinsă a lui Tom.

— Marşul constant al progresului, explică Dhutta, fluturând entuziasmat din braţ. În ziua de azi, oamenii preferă să se încreadă în parole şi firewall-uri mai degrabă decât în mecanisme complicate. Dar orice încuietoare tot încuietoare rămâne şi eu trebuie să fiu mereu în pas cu vremea, indiferent dacă am de-a face cu o cheie de metal sau cu un cod binar.

Trase un scaun de sub biroul de lucru, aprinse lampa de pe acesta şi începu să studieze cu foarte mare atenţie cheia pe care i-o dăduse Tom.

— Este aşa cum credeam, exclamă după câteva secunde. O matriţă variabilă tridimensională, activată cu laser.

După tonul vocii, părea foarte impresionat.

— Şi, mai exact, ce înseamnă asta? întrebă Archie.

— Cheia asta nu are dinţi, domnule Archie, după cum puteţi şi dumneavoastră vedea. În schimb, atunci când este introdusă în broască, patru ochi electronici diferiţi examinează cu laserul aceste semne inscripţionate, pentru a se asigura că sunt de mărimea potrivită şi în poziţia corectă. Este aproape imposibil de duplicat.

Privirea lui Tom o întâlni pe-a lui Archie.

— Şi, dacă nu mă-nşel…

Dhutta îndreptă cheia spre o cutie neagră, fixată cu şuruburi în perete şi apăsă butonul micuţ de pe mânerul de ebonită al cheii. Aproape instantaneu, o serie lungă de numere apăru pe ecranul de lângă el.

— Ce-i asta? întrebă Tom.

— După ce cheia a fost introdusă în încuietoare şi a trecut testul laserului, trebuie să apeşi butonul ăsta pentru a declanşa un schimb de informaţii în infraroşu cu mecanismul de închidere. Din câte văd eu – arătă spre cifrele înşirate pe ecran – pare să fie un algoritm, probabil o cheie de 128 de biţi. Foarte greu de spart. O formulă matematică extrem de complexă schimbă codul la intervale regulate – o dată pe zi, o dată pe săptămână, depinde cum a fost programată. Dacă nu se potrivesc codurile, încuietoarea nu se deschide.

— Ai mai văzut vreodată ceva de genul ăsta?

— O singură dată, la un sistem produs pentru armata israelită, ca să permită accesul în silozurile de rachete. Doar că ei au insistat să mai adauge un nivel suplimentar de securitate.

— Anume?

— O cheie poate fi pierdută sau chiar furată, zise Dhutta, dezvelindu-şi dinţii şi făcându-i cu ochiul lui Tom. Prin urmare, s-a considerat că analiza biometrică ar fi o prevedere suplimentară necesară, pentru a se asigura că persoana care introducea cheia era chiar aceea care trebuia să o aibă.

— Şi ce anume se analiza?

— În cazul ăsta, amprenta palmei.

— Prin urmare, noi nu o putem activa fără…

— Raj, îi întrerupse Archie, câte cifre sunt într-un cont bancar elveţian obişnuit?

— Între opt şi şaisprezece. Depinde de numărul de conturi şi de nivelul de securitate.

— Aşadar, zece cifre, să spunem, ar putea fi numărul unui cont?

— Oh, cu siguranţă! spuse Dhutta.

— La ce te gândeşti? întrebă Tom curios, făcând un pas spre Archie.

— Mă gândesc că s-ar putea să fi aflat la ce i-a trebuit lui Cassius braţul lui Weissman. Mai mult ca sigur, tatuajul era un număr de cont, nu un număr de lagăr de concentrare.

— Dar de ce să fi avut Weissman numărul de cont, însă nu şi cheia? întrebă Tom.

— Doar fiindcă n-am găsit-o noi nu înseamnă că nu avea şi el o cheie.

— Şi nici nu putem şti cu siguranţă că Lammers nu a avut, pe lângă cheie şi codul, spuse Tom, înţelegând ideea lui Archie. Probabil că amândoi aveau acces la seif.

— Ar avea logică, spuse şi Archie. Mai ales dacă ascundeau ceva de valoare. Singura problemă e că amândoi sunt morţi. Chiar dacă raţionamentul nostru este corect, tot nu putem deschide cutia de depozit.

Tom zâmbi.

— Aşa să fie?

CAPITOLUL 34

Districtul Au-Haidhausen, Munchen
7 ianuarie – 11.55 p.m.

Garajul era mic, dar bine echipat, cu uneltele frumos aranjate pe peretele din spate, cu un colector de ulei şi cu o gură de evacuare săpată în duşumeaua de ciment. În partea din spate, erau două cricuri mari, hidraulice, ale căror pistoane din oţel inoxidabil luceau în lumina difuză.

— Nu era mai bine să ne fi întâlnit aici, mai degrabă decât la hotel? întrebă Renwick furios. Am fi putut evita tot circul din seara asta.

Deşi, până la urmă, reuşiseră să fugă din hotel fără prea mari probleme, Renwick avusese timp să reflecteze asupra evenimentelor din acea seară. Fusese o greşeală, îşi dădea seama acum, să-şi pună viaţa în mâinile unor oameni pe care nu-i cunoştea şi în care nu avea încredere. Fusese vulnerabil.

— Nu ar fi fost posibil, fiindcă la acea oră toate maşinile ar fi fost încă aici, îi explică răbdător Hecht. Proprietarul este un simpatizant al organizaţiei noastre. Ne lasă să-i folosim garajul după orele de program, dacă avem nevoie, dar atât. Urmă o pauză. În plus, Dmitri este precaut... continuă Hecht, părând a se scuza. Preferă să nu lase pe nimeni din afară să se apropie prea mult de operaţiunea noastră.

— Din cauza precauţiei lui era cât pe-aci să fim cu toţii prinşi! izbucni Renwick, frecându-şi braţul în locul unde ciotul i se unea cu proteza – începuse să-l doară din cauza umezelii şi a frigului. Data viitoare, aleg eu locul de întâlnire şi puteţi să lăsaţi acasă costumele de bal mascat.

Arătă cu mâna înspre uniforma de pompier pe care tocmai o aruncase de pe el.

— Data viitoare, nu va mai fi nevoie de ele, îl asigură Hecht. Eşti de-al nostru acum.

— Nu sunt de-al nimănui, îl corectă Renwick. Avem o înţelegere. Nimic mai mult.

— Cum doreşti, spuse Hecht împăciuitor. Şi planul tău… Eşti la fel de încrezător?

— Dacă am dreptate şi dacă tabloul se află într-o colecţie particulară, atunci el este cel care o să-l găsească.

— Cum poţi fi aşa sigur?

— Fiindcă e cel mai bun. Şi fiindcă are cel mai bun motiv ca să reuşească.

— Ce motiv?

— Să mă împiedice pe mine. Tot ce trebuie să facem noi este să acţionăm când va sosi timpul.

Renwick îşi scoase ceasul de aur din buzunarul de la piept şi îl privi.

— Şi, că tot veni vorba despre timp, de ce întârzie?

— Nu ştiu, spuse Hecht încruntându-se. Ar fi trebuit să se întoarcă… Ah!

O maşină parcă în faţa clădirii. Lumina gălbuie a farurilor pătrunse pe la marginile ruloului metalic, apoi se stinse. Zgomotul unor portiere deschizându-se apoi închizându-se fu urmat de un murmur de voci, apoi de paşi, după care veni sunetul a ceva greu care era târât. Un minut sau două mai târziu, ruloul se zgâlţâi când cineva lovi cu putere în uşa îngustă tăiată în acesta.

Hecht deschise. Konrad intră primul, urmat de cei doi bărbaţi de la hotel, Karl şi Florian. Aceştia din urmă târau un sac voluminos, care lăsa în urmă o dâră de praf amestecat cu ulei. Toţi trei mai purtau încă pantalonii de la uniforma de pompier, însă în partea de sus rămăseseră doar în tricouri, expunând o adevărată tapiserie de tatuaje supărate şi complicate, care le împodobeau braţele acoperite de sudoare.

— Vreo problemă? întrebă Hecht.

— *Nein,* răspunse Konrad. Doar că plânge ca o fetiţă. Karl şi Florian râseră amândoi în timp ce ridicau sacul în poziţie verticală. Konrad scoase un cuţit mare, de vânătoare, din bocancul stâng şi tăie funia cu care era legat sacul la gură. Cârpa căzu pe jos asemenea unei cortine, scoţându-l la iveală pe recepţionerul de la hotel, cu gura acoperită cu o fâşie de bandă adezivă, cu faţa lividă de groază. Konrad îl împinse pe un scaun, apoi îi prinse cu bandă adezivă picioarele de cele ale scaunului şi încheieturile mâinilor de braţele de lemn ale spătarului.

Hecht se apropie de bărbat. Fără vreun cuvânt, îl lovi cu pumnul – o lovitură puternică în obraz, în urma căreia capul nenorocitului zbură într-o parte de parcă ar fi fost pe arc. Recepţionerul se întoarse încet cu faţa spre ei, cu ochii măriţi, cu

buza crăpată, cu sângele curgându-i din rană. Hecht îl lovi din nou, de această dată atât de tare, încât scaunul se prăbuşi cu tot cu bărbat pe cimentul rece de pe jos. Mirosul înţepător de urină se răspândi în încăpere.

— A făcut pe el! râse Karl. Ce porc împuţit!

— Ridicaţi-l! latră Hecht.

Zâmbetul dispăru de pe chipul lui Karl, care aşeză scaunul în poziţie verticală.

— Acum, că ştiu că asculţi, spuse Hecht aplecându-se spre recepţioner până când fu la doar câţiva centimetri de faţa acestuia, o să-ţi pun câteva întrebări la care vreau să-mi răspunzi. De fiecare dată când o să mi se pară că minţi sau dacă eziţi chiar şi numai o clipă înainte să vorbeşti, Konrad o să-ţi taie câte un deget. Când n-o să mai ai degete, o să trecem la organele mai sensibile… Arătă spre pata udă dintre picioarele bărbatului. Ai înţeles?

Recepţionerul dădu nervos din cap, clipind des, încercând să oprească lacrimile care-i inundau ochii.

— Bun!

Hecht îi făcu semn lui Konrad, care smulse banda de pe gura recepţionerului, trăgând-o dintr-o parte. Îi rămase atârnată de un obraz, fluturând la fiecare respiraţie a bărbatului, asemenea unei panglici legate de un ventilator.

— Cum te cheamă?

— Nikolas, veni numaidecât răspunsul. Nikolas Ganz.

— Ei, spune-mi, Nikolas Granz, cum de ne-au găsit oamenii ăia în seara asta? Tu i-ai chemat?

Recepţionerul dădu din cap şi începu să plângă.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic, spuse blând Hecht. De ce i-ai chemat?

— Doi bărbaţi au venit la hotel acum câteva zile, spuse recepţionerul printre hohote de plâns. Mi-au arătat o fotografie şi mi-au spus că-mi dau zece mii de euro ca să îi sun dacă vedeam persoana pe care o căutau.

— Cine erau? Poliţia? BND[18]-ul? Interpolul? Ganz clătină din cap.

— Nu… nu ştiu, spuse el cu pauze. Nu… Nu mi-au spus. Hecht se ridică şi-i făcu semn lui Konrad. Numaidecât, Konrad lipi la loc banda adezivă peste gura lui Ganz, apoi îi prinse cu putere mâna dreaptă. Smucind violent din cap, Ganz încercă să-şi încleşteze

[18] *Bundesnachrichtendienst* – Serviciile Secrete Germane.

pumnul, însă Konrad îi depărta cu forţa degetele şi i le întinse pe braţul plat, de lemn, al scaunului. Recepţionerul începu să ţipe, un sunet înfundat al cărui ecou răsuna aproape inuman în tăcerea mormântală din interiorul garajului.

Konrad fixă lama cuţitului pe degetul arătător al lui Ganz, chiar deasupra încheieturii şi apăsă. La primul strop de sânge, Ganz leşină şi trupul îi căzu în faţă. Konrad continuă oricum, punându-şi podul celeilalte palme deasupra lamei şi balansând încet tăişul dintr-o parte în alta, în timp ce apăsa cât putea de tare. Ganz îşi recapătă cunoştinţa cinci sau zece secunde mai târziu, tocmai când cuţitul trecuse în sfârşit de os, retezându-i degetul cu un scrâşnet morbid.

Hecht ridică degetul plin de sânge în faţa ochilor inundaţi de lacrimi ai lui Ganz. Când îl văzu, nenorocitul începu să tremure din tot corpul. Hecht îi dezlipi banda de pe gură şi Ganz vomită în faţa lui.

— Aduceţi-i nişte apă, ordonă Hecht.

Apăru un pahar pe care Hecht îl apăsă pe buzele lui Ganz.

— Te simţi mai bine, Nikolas? întrebă Hecht.

Ganz dădu din cap. Buza de jos îi tremura şi abia dacă mai putea să respire.

— Bun. Respiră adânc, o să-ţi facă bine. Acum, te mai întreb o dată. Cine erau?

— Nu mi-au spus! răspunse Ganz pe jumătate strigând, pe jumătate înecându-se în sughiţuri. Mi-au arătat doar o fotografie şi mi-au spus să-i sun. Nu m-am gândit să-i întreb. Nu-mi păsa. Oh, Dumnezeule, degetul meu! Degetul meu!

— Şi cine era în fotografie? Eu?

Recepţionerul scutură din cap.

— El?

Hecht arătă spre Konrad, care mai ţinea încă în mână cuţitul cu sângele picurând de pe lamă.

— Nu.

— Nu minţi! strigă Hecht.

— Nu mint! ţipă recepţionerul când Konrad îi înşfacă din nou încheietura. Era el!

Ciotul însângerat unde fusese degetul arătător zvâcnea furios. Nenorocitul încerca să arate ceva, deşi nu-şi putea mişca încheieturile.

— Era el, *Herr* Smith. Renwick se ridică surprins.

— Eu?

— Da, da, pentru numele lui Dumnezeu, da! gemu recepţionerul.

Hecht se apropie de Renwick.

— Ce înseamnă asta? îl întrebă pe un ton jos.

— Am problemele mele, spuse Renwick ridicând din umeri. Nu vă privesc pe voi.

— Ba ne privesc atunci când ne pun în pericol siguranţa! i-o întoarse Hecht.

— Cineva a avut noroc, atâta tot. Întâmplarea asta nu face decât să întărească ideea că, de acum încolo, nu trebuie să mai fim văzuţi.

— Ei, cel puţin cu asta suntem de acord.

— Hei, şefu'! Şi cu ăsta ce facem? strigă Konrad. Ganz tocmai vomitase din nou.

— Omoară-l! spuse calm Renwick.

— Să-l omoram?

Din tonul lui Hecht se vedea limpede că nu era de acord.

— Pentru ce?

— M-a văzut pe mine, te-a văzut pe tine, a văzut locul ăsta. Şi cine poate şti câte a mai auzit? Omoară-l!

— N-am chef să se mai amestece şi poliţia…

Renwick îl împinse la o parte, îi smulse cuţitul lui Konrad, îşi înfipse o mână în părul lui Ganz şi-i smuci capul pe spate. Apoi, dintr-o singură mişcare, îi reteză beregata. Lama muşcă adânc, deschizând un rânjet roşu şi lugubru de-a curmezişul grumazului.

Recepţionerul zvâcni cu putere de vreo trei, patru ori, sărind cu tot cu scaun, ca şi când ar fi fost electrocutat şi se prăbuşi în cele din urmă fără viaţă, cu capul într-o parte, cu sângele scurgându-i-se în şuvoaie din gât.

Renwick îi întinse cuţitul lui Hecht, cu ochii în flăcări.

— Din clipa asta, operăm în stilul meu, Johann. Fără martori. Fără riscuri. Fără piste deschise.

CAPITOLUL 35

Parcul Monceau, Paris
8 ianuarie – 7.46 a.m.

Cei doi bărbaţi se apropiară de banca verde, scorojită, din direcţii diferite. Cel mai în vârstă se aşeză şi scoase numărul din acea zi al ziarului *L'Equipe* – după cum scria pe prima pagină, echipa PSG erau pe punctul de a încheia un nou contract cu multe zerouri. Celălalt bărbat, mai tânăr, continuă să meargă încă vreo douăzeci de metri, se opri, privi în jur, apoi se întoarse şi se aşeză pe bancă, alături de primul.

Amândoi purtau, pe degetul mic de la mână, nişte inele de aur identice. Fiecare inel avea gravat pe el douăsprezece pătrate, iar într-unui dintre acestea era un mic diamant. Singura diferenţă consta în poziţia diamantului – cel al bătrânului era în pătratul din stânga jos, iar al celui mai tânăr, în pătratul din dreapta sus.

— De ce m-ai chemat aici? şopti primul bărbat, din spatele ziarului.

— Situaţia s-a agravat, spuse al doilea bărbat, abia mişcându-şi buzele în timp ce privea un mic lac ornamental, încercuit de o imitaţie nereuşită de colonadă romană. M-am gândit că vei dori să auzi personal ce am de spus.

— Oricum, nu mă suni decât atunci când ai veşti proaste, se plânse primul bărbat. Nu văd de ce…

— Kirk face progrese.

— Hmm! pufni neîncrezător primul bărbat. Ce fel de progrese?

— Suficient încât unul dintre asociaţii lui să-i facă o vizită ieri nepoatei lui Lammers.

O pauză. În depărtare, râsetele unor copii răsunau pe fundalul muzicii unui carusel, ai cărui căluşei viu coloraţi se ridicau şi coborau în goana lor neîncetată.

— Ea nu ştie nimic, răspunse în cele din urmă bărbatul mai în vârstă. În plus, am răscolit toată casa înainte să-i dăm foc. Era curată. Nu era nimic acolo.

— În afară de vitraliul ăla din biserică.

— Care vitraliu?

Bărbatul lăsă ziarul din faţă, uitând cu desăvârşire să se mai

ascundă.

— Un vitraliu pe care l-a comandat Lammers.

— Şi noi de ce n-am ştiut nimic de asta?

— Fiindcă l-ai omorât înainte să apuce să ne spună.

— Şi ce anume înfăţişează?

O umbră de îngrijorare se strecurase în vocea bătrânului.

— Un castel. Un castel triunghiular.

— *Merde!*

— Şi asta nu-i totul. I-a mai dat ceva. Nu ne-am putut da seama ce anume, dar ştim că a venit cu mâna goală şi a plecat cu o pungă.

Urmă o tăcere lungă, timp în care primul bărbat păru că se gândeşte la ceea ce aflase.

— Unde e acum asociatul ăsta? Şi, că veni vorba, unde-i Kirk?

— În Zurich! S-a dus ieri să-l vadă pe Lasche.

— Lasche! exclamă bărbatul dezgustat. Bufonul ăla bătrân n-o să…

— Domnule, îl întrerupse cel de-al doilea bărbat, dacă-mi permiteţi, cred că a sosit momentul pentru nişte… măsuri mai radicale. Nu ne mai putem baza doar pe şansă şi pe incompetenţa oamenilor.

— Ce vrei să spui?

— Kirk a ajuns de la Weissman la Lammers în doar patruzeci şi opt de ore. Nouă ne-au trebuit trei ani, chiar dacă am mers în sens invers. Kirk a descoperit vitraliul. Un vitraliu despre care noi nici măcar n-am ştiut că există. A luat legătura cu Lasche, un om care, indiferent ce-aţi crede despre el, ştie mai multe despre acele vremuri decât oricine altcineva. Cât credeţi că va mai dura până când va începe să facă legăturile? Cât timp până când va da norocul peste el?

— Şi Cassius? întrebă posac bărbatul. Măcar pe el l-ai găsit?

— Nu, răspunse celălalt întorcând capul.

Un câine trecu pe lângă ei, apoi îşi făcu nevoile în mijlocul aleii cu pietriş. Stăpânul lui venea în urmă, fumând şi vorbind la telefon, ignorând pancartele care-l avertizau să-şi ţină câinele în lesă şi să cureţe mizeria în urma animalului.

— Era cât pe-aci să-l prindem aseară, în Munchen, însă a scăpat. S-ar părea că nu mai operează singur.

— De data asta, ai făcut bine că m-ai sunat, spuse morocănos primul bărbat. Dacă Kirk află ce se ascunde cu adevărat în povestea asta, o să se ambiţioneze şi mai tare. Trebuie să luăm

măsuri. Lucrurile ne scapă de sub control. Dacă nu acţionăm acum, ar putea fi prea târziu.

— Ce fel de măsuri?

— Vitraliul trebuie distrus.

— Evident. Şi Kirk?

— Trebuie să ne ocupăm de toţi – de Kirk, de colegul lui şi de oricine altcineva cu care au mai intrat în contact. Găsiţi-i şi omorâţi-i! Nu ne mai putem asuma alte riscuri.

CAPITOLUL 36

Wipkingen, Zurich
8 ianuarie – 9.35 a.m.

Tom dormise prost. Deşi canapelele pe care Dhutta le oferise celor doi musafiri ai săi fuseseră destul de confortabile, mintea lui agitată îl ţinuse treaz până târziu în noapte şi-l sculase la doar câteva minute după ora şase dimineaţa. Renwick, Weissman, Lammers, Bellak... Ce îi lega pe toţi aceşti oameni? Ce ştiau ei despre Ordinul Capului de Mort?

În cele din urmă, nemaiputând suporta sforăitul ritmic şi liniştit al lui Archie, Tom se ridicase din pat, făcuse un duş şi se îmbrăcase ca de obicei în blugi şi o cămaşă curată, desfăcută la gât.

Aşteptă să se facă nouă şi jumătate, apoi se duse la Archie cu o cană de cafea, pe care prietenul lui o acceptă mârâind somnoros, protestând că fusese trezit la o oră atât de matinală. Tom ştia că lui Archie nu-i plăceau dimineţile. Rar i se întâmpla să ajungă la birou înainte de prânz, dar stătea întotdeauna până seara târziu. Tom era exact pe dos.

— Ce atâta grabă? îi reproşa Archie, trăgând cearşafurile în jurul lui şi apucând cana de cafea cu ambele mâini.

— Am luat legătura cu Turnbull aseară şi i-am explicat ce-am găsit. A fost de acord să ne trimită braţul lui Weissman la prima oră, prin curierat medical. Trebuie să sosească în orice clipă.

— M-ai trezit din somn pentru un pachet? îi reproşa Archie.

— Nu-mi spune că ai dormit bine pe chestia aia!

Tom lovi canapeaua cu piciorul şi un nor de praf se ridică din pernele ponosite.

— Aici ai dreptate, recunoscu Archie.

Se auzi soneria şi Dhutta apăru peste câteva clipe, cu mustaţa proaspăt dată cu ceară, cu părul încă ud de la duş. Avea în mână un şirag micuţ de mărgele de chihlimbar, pe care le răsucea nervos între degete.

— Bună dimineaţa, domnilor! li se adresă el vesel. Sper că aţi dormit bine. Vă rog să mă scuzaţi, se pare că am un musafir.

— De fapt, cred că pe mine mă caută, îl informă Tom.

— Da?

Tom simţi o urmă de îngrijorare în vocea lui Dhutta.

— Am avut nevoie să mi se trimită ceva şi am dat indicaţiile pentru uşa din spate. Nu-ţi face griji, adăugă Tom văzând expresia de pe chipul lui Dhutta. Sunt băieţi de încredere.

— Ai dat unei companii de curierat indicaţii spre locul ăsta? întrebă Archie râzând. Ce le-ai spus? A doua cărămidă pe dreapta şi ţineţi-o tot aşa până la sfântu' aşteaptă?

— Ceva de genul ăsta, recunoscu Tom zâmbind.

Se întoarse spre Dhutta când soneria se auzi din nou.

— Îmi pare rău, ar fi trebuit să-ţi spun de ieri, dar n-am vrut să te deranjez mai mult decât o făcusem deja.

Dhutta flutură din mână în semn că n-avea pentru ce să-şi ceară scuze, deşi Tom îşi putea da seama, după rigiditatea bruscă a umerilor, că bărbatul era deranjat de gestul lui. Era regretabil, dar, ţinând cont de situaţie, inevitabil.

— Dacă dumneavoastră spuneţi că pot avea încredere în ei, domnule Tom, îmi este de-ajuns. Mă duc să-i conduc înăuntru.

Archie se ridică şi căscă. Purta nişte boxeri albaştri şi un tricou alb, la fel de şifonat pe cât îi era de încreţită pielea feţei, pe partea pe care dormise. Tom îşi dădu seama că era a doua oară când îl vedea pe Archie îmbrăcat cu altceva decât costum. I se părea ciudat de nefiresc să-l vadă aşa.

Prin uşa deschisă se auziră nişte voci, una a lui Dhutta, cealaltă a unei femei. Archie ridică privirea surprins pe măsură ce vocile se apropiară.

— Pe aici, vă rog! Se auziră, înfundat, indicaţiile lui Dhutta. Câteva clipe mai târziu, Dominique păşi în cameră. Îşi răsucise părul blond în vârful capului, asemenea unei funii delicate de mătase şi îl fixase cu o agrafă argintie. Archie înşfacă cearşafurile de pe pat şi le ridică în faţa lui.

— Dom? făcu el surprins.

— 'Neaţa, băieţi! zise fata, cu un zâmbet până la urechi. Prinde, Archie, ţi-am adus un cadou!

Îi aruncă un cartuş de ţigări, luat din aeroport, de la magazinele duty-free. Bărbatul întinse instinctiv mâna să-l prindă, uitând ce cearşafuri, care căzură instantaneu pe jos.

— Ţi-am făcut-o! zise fata râzând.

— Foarte amuzant, mormăi Archie, aplecându-se şi strângându-şi din nou cearşafurile în jurul corpului.

— Să te fi văzut ce faţă ai făcut! râse şi Tom.

— Parcă aţi fi nişte puştani, amândoi! zise Archie, clătinând dezaprobator din cap.

Îşi înhaţă costumul de pe umeraş şi intră împleticindu-se în baie, chinuindu-se să-şi ţină cearşafurile în jurul corpului.

— Tocmai am făcut cafea, spuse Tom, după ce Archie dispăru în spatele uşii, nu înainte de a le arunca o ultimă privire acuzatoare. Vrei şi tu?

— Sigur, spuse fata, dezbrăcându-şi geaca groasă, de schi şi aruncând-o pe spătarul uneia din cele două canapele.

— Presupun că tu nu vrei, Raj?

— Nu!

Dhutta se strâmbă dezaprobator, apoi dispăru în atelier.

— N-ai fost urmărită?

— Nu, îl linişti Dominique. M-am învârtit în cerc de câteva ori, ca să mă asigur, dar n-am văzut pe nimeni.

— Te-ai întâlnit cu Turnbull la aeroport, aşa cum ne înţeleseserăm?

— Da. Deşi cred că a fost surprins să vadă că îl aştepta o femeie.

— Asta fiindcă nu ştie ce fel de femeie eşti tu, zise Tom rânjind. Ai avut vreo problemă la vamă?

— Nici una.

Tom îi întinse o cană de cafea şi fata îi zâmbi în semn de mulţumire.

— N-aş fi crezut că-i aşa de uşor să transporţi un membru uman prin aeroporturile din Europa, continuă ea.

— Oh, da! făcu Tom, aşezându-se alături. E o acoperire grozavă. Eu şi Archie o foloseam tot timpul. Atâta vreme cât documentele sunt în ordine, nu se ating de cutie. Ultimul lucru pe care şi-l doresc este ca un biet copil care are nevoie de un transplant de organe să moară fiindcă i-au contaminat ei inima sau rinichiul în timpul transportului. Şi medaliile?

— Mi le-a dat şi pe-alea. E aşa cum a spus Archie. Weissman avea şi el o Cruce a Cavalerilor.

Scoase un plic din buzunar şi i-l întinse lui Tom. Acesta îl deschise şi lăsă medalia dinăuntru să-i alunece în palmă, apoi o întoarse şi o examina pe spate. În cele din urmă, dădu satisfăcut din cap.

— Are aceleaşi însemne ca aia pe care ne-a dat-o nepoata lui Lammers, confirmă Tom. Raj! strigă el. Vino să vezi ceva!

Dhutta reapăru din atelier şi luă medalia din mâna lui Tom, cu

o expresie de vădit interes. O examina cu atenţie.

— Am adus şi tabloul lui Bellak, adăugă Dominique. M-am gândit că ar putea fi util.

— Te-ai gândit bine.

— Apropo, ai remarcat găurile din el?

— Din tablou? Da. Ce-i cu ele?

— Mi s-au părut ciudate, atâta tot. Sunt foarte precise. Toate au exact aceeaşi dimensiune. Nu par făcute la întâmplare.

— Dar de ce să le fi făcut cineva intenţionat? zise Tom încruntându-se. Doar dacă ar fi vrut să deterioreze tabloul…

Archie apăru din baie. Părea mult mai în largul lui acum, îmbrăcat în costum.

— Voiam să vă întreb, domnule Tom, ce este asta, spuse Dhutta, arătând spre desenul de pe capacul cutiei de nuc în care fusese ascunsă cheia.

— Un simbol nazist, îi explică Tom. Un fel de svastică, doar că are douăsprezece braţe în loc de patru. I se spune Soarele Negru. L-ai mai văzut vreodată?

— Nu… spuse Dhutta dând din cap, mângâind cu degetul suprafaţa lucioasă. Deşi această svastică are la bază un simbol hindus vechi de mii de ani. Se găseşte în arhitectura din întreaga lume, de la ruinele vechii cetăţi din Troia până la podeaua Catedralei din Amiens. Rudyard Kipling avea obiceiul să-şi decoreze copertele cărţilor cu acest simbol. Credea că-i aduce noroc.

— Şi cum a ajuns să fie folosit de nazişti? întrebă Archie.

— Din câte am înţeles, Hitler considera că arienii de demult, din India, erau prototipul invadatorilor albi. Vedea în această svastică un simbol inatacabil al descendenţei ariene a poporului german, explică Dhutta. Folosită de nazişti, svastică a devenit *Hakenkreuz,* crucea încovoiată. Simbolul supremaţiei rasei ariene.

— Cuvântul „svastică” înseamnă ceva? întrebă Tom.

— E un cuvânt provenit din sanscrită. Traducerea cea mai rudimentară ar fi „bun să fii”, în textele sfinte poate însemna *Brahma,* care se traduce prin „noroc”, sau *Samsara,* adică „renaştere”. Ridică privirea. Vocea-i devenise dintr-odată circumspectă. Mă întreb ce înseamnă pentru dumneavoastră, domnule Tom.

CAPITOLUL 37

Cartierul financiar, Zurich
8 ianuarie – 12.42 p.m.

Banca Volz et Cie se înălţa pe colţul unei străzi dintr-unul dintre cele mai scumpe cartiere ale Zurichului. Clădirea era o construcţie neoclasică, probabil de pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, deşi cu un mod de execuţie inconsecvent, cu nişte coloane masive, de piatră, ce susţineau porticul de la intrare, construit într-un adevărat talmeş-balmeş arhitectural, o combinaţie de stiluri ionice şi corintice.

Mai interesant era însă faptul că, în vreme ce preţurile exorbitante ale zonei îi determinaseră pe proprietarii terenurilor alăturate să ridice construcţii din ce în ce mai înalte, pentru a profita la maximum de potenţialul investiţiei, clădirea Volz rămăsese la doar cele două etaje iniţiale, părând un adevărat pitic printre turnurile gigantice care se înălţau în jur. Acest lucru spunea mult mai multe despre bogăţia şi puterea financiară a băncii decât ar fi putut sugera cei mai înalţi zgârie-nori.

Un bărbat elegant, îmbrăcat într-un costum uşor, de culoare albastră, îi întâmpină pe Tom şi pe Archie în vestibulul micuţ, de marmură, de la intrare. Interiorul clădirii amintea mai degrabă de o fostă casă particulară decât de o bancă – două mese laterale, cu blaturi de marmură aşezate pe picioare de abanos decorate cu frunze de aur se aflau de-o parte şi de cealaltă a unei uşi de bronz, despre care Tom presupuse că dădea în holul principal. Pe fiecare din cele două mese era o urnă mare, de fier.

— *Gutten Morgen, meine Herren!*[19]

— *Gutten Morgen,* răspunse Tom, apoi continuă în engleză. Am venit să-l vedem pe *Herr* Volz.

Bărbatul se încruntă şi-i măsură sceptic cu privirea pe cei doi, în special pe Tom, care apărea în faţa lui într-o pereche de blugi prespălaţi şi-n pantofi sport.

— Aveţi programare?

— Nu.

Colţul gurii bărbatului zvâcni uşor, de parcă cineva tocmai i-ar

[19] Bună dimineaţa, domnilor! (în lb. germ., în original).

fi spus o glumă oarecum amuzantă.

— Regret, dar *Herr* Volz este o persoană extrem de ocupată. Dacă vă lăsaţi numele şi numărul de telefon, voi ruga pe cineva să vă contacteze.

Arătă cu mâna spre uşă, sugerându-le că ar fi cazul să plece.

— Avem la dumneavoastră o cutie de depozit. Dorim să o verificăm numaidecât.

De această dată, bărbatul râse în toată regula.

— Aici nu sunt cutii. Suntem o bancă, nu birou de bagaje!

— Spune-i lui *Herr* Volz că avem cheia, insistă Tom, legănându-i-o în faţă. Şi că nu plecăm până când nu ne primeşte.

Urmă o pauză, timp în care bărbatul privi cheia, neştiind ce să facă.

— Aşteptaţi aici! pufni el în cele din urmă.

Se duse la masa din stânga uşii şi scoase un telefon negru din spatele urnei. Formă un număr din trei cifre, fără să-şi ia o clipă ochii de la cei doi.

— *Herr* Volz?

Se întoarse cu spatele, pentru a nu fi auzit. La un moment dat, aruncă o privire rapidă către cheia din mâna lui Tom, vorbind foarte precipitat la telefon. Dădu din cap în tăcere, în vreme ce ascultă răspunsul interlocutorului. Dintr-odată, devenise foarte ţeapăn. Puse receptorul înapoi în furcă, stătu nemişcat câteva clipe, apoi se întoarse spre cei doi cu o expresie spăşită, vrând parcă să-şi ceară scuze, fără a-şi exprima însă intenţia în cuvinte.

— *Herr* Volz vă primeşte numaidecât. Pe aici, vă rog! Deschise uşa de bronz şi îi conduse înăuntru. După cum bănuise Tom, ajunseră în holul principal, pe ai cărui pereţi se înşirau o serie de portrete sumbre. Paşii le răsunau pe podeaua de marmură ce părea o uriaşă tablă de şah. Îl urmară pe bărbatul de la intrare într-un birou micuţ, unde două secretare băteau cu mare viteză ceva la calculatoarele cu ecran plat ascunse în nişte cutii de mahon şi alamă, ca şi când carcasele clasice, de plastic, ar fi stricat imaginea patriciană a băncii.

— Hainele dumneavoastră, vă rog!

Bărbatul vorbea acum în şoaptă, de parcă s-ar fi aflat într-o biserică. Le luă hainele şi le atârnă cu grijă într-un cuier de fier forjat. Dădu să-i ia şi servieta lui Tom, însă o scuturare fermă din cap din partea acestuia şi o privire mai mult decât hotărâtă părură să-l convingă să renunţe. Apoi bătu încet într-o uşă din lemn masiv, situată între birourile celor două secretare. Pe o

plăcuţă de alamă, nişte litere cursive, cu o caligrafie asemănătoare monogramei de pe cheia lui Tom, le indicară că se aflau în faţa biroului lui Rudolf Volz, *Direktor.*

Nu se auzi nici un răspuns dinăuntru şi Tom urmări privirea bărbatului, care se oprise asupra unui semafor în miniatură montat în partea stângă a uşii. Era aprinsă culoarea roşie, aşa că rămaseră pe loc răbdători, ascultând ţăcănitul unghiilor secretarelor pe taste, care se auzea asemenea unui foc de mitralieră. În cele din urmă, lumina roşie se stinse şi se aprinse cea verde. Bărbatul le deschise, le făcu semn, întorcând palma, să intre, apoi închise uşa în urma lor.

Biroul lui Volz urma aceeaşi linie tradiţională ca restul clădirii – un covor moale şi roşu pe jos, o etajeră cu cărţi pe unul dintre pereţi, un portret mare şi indiferent, aşezat deasupra şemineului de marmură frumos decorat. Soarele rece, de iarnă, care intra prin fereastra din partea stângă, împărţea camera în două, pe diagonală, lăsând o jumătate învăluită în umbră, în timp ce a doua jumătate era scăldată într-o lumină orbitoare.

— Ce doriţi?

Vocea era aspră şi evident ostilă. Tom, deşi mijise ochii şi privea printre gene, nu reuşea să-şi dea seama din ce parte a camerei se auzea. În cele din urmă, când ochii i se obişnuiră cu lumina difuză, zări o siluetă întunecată aplecată asupra biroului, în partea din spate a camerei.

— *Herr* Volz?

Tom se apropie de birou, în vreme ce Archie rămase pe loc.

— Cine eşti? Vreun ziarist? Vreun oportunist care încearcă să-şi facă o carieră pe seama reputaţiei familiei mele? Silueta se ridică şi ignoră mâna întinsă a lui Tom. Sau oi fi unul din ăia care vin să-mi ceară bani pentru cine ştie ce tâmpenie, sperând să se îmbogăţească pe spinarea noastră?

— Vă pot asigura că nu sunt nimic din ce aţi spus.

— Nu mai există nici o cutie de depozit. A fost o strategie neinspirată de diversificare întreprinsă de bunicul meu în timpul războiului şi pe care tatăl meu, un om mult mai înţelept, a desfiinţat-o prin anii şaizeci, cu deplina cooperare a Băncii Elveţiene – lucru pe care l-aţi fi putut uşor afla dacă aţi fi făcut câteva cercetări. Nu aveţi ce căuta aici!

Bărbatul se aplecă în faţă, ca pentru a sublinia aceste ultime cuvinte. De data asta, Tom reuşi să-i vadă chipul. Încă destul de tânăr, în jur de vreo patruzeci de ani, Rudolf Volz avea aceeaşi

privirea tăioasă şi aceeaşi ţinută mândră ca personajele din portretele pe care Tom le văzuse în holul de la intrare. Părul şaten-închis era îngrijit tuns şi nu avea decât foarte puţine fire albe. O fâşie de barbă tunsă scurt îi acoperea linia maxilarului, urcând în jurul gurii şi încadrându-i buzele subţiri. Partea de jos a bărbiei, la fel ca obrajii căzuţi şi supţi, era proaspăt bărbierită. Ochelarii cu braţe transparente de plastic păreau să nu aibă rame.

— Prin anii şaizeci? întrebă Tom, aruncând pe birou cheia pe care o descoperise în cutia de lemn de nuc. În caz că nu vă daţi seama, această cheie poartă emblema băncii dumneavoastră. Şi, dacă nu cumva mă înşel eu, încuietoarea în care se potriveşte este o adevărată operă de artă.

Volz se lăsă pe spătarul scaunului, privind cheia de pe biroul din faţa lui.

— Aveţi numărul de cont?

Tom dădu din cap.

— Daţi-mi-l!

Tom recită numerele pe care Turnbull i le dăduse în noaptea precedentă.

Volz îşi scoase ochelarii şi, printre gene, introduse cifrele în calculator, apoi apăsă o tastă. După o pauză, ridică privirea spre cei doi, zâmbind.

— Bun venit la Banque Volz, domnilor!

CAPITOLUL 38

1.10 p.m.

— Scuzele mele. Vă rog să-mi iertaţi confuzia de mai devreme.

Primirea de gheaţă a lui Volz fusese înlocuită de zâmbete calde şi de scuze sincere.

— Nu vă faceţi probleme! spuse Tom, sorbind din cafeaua pe care Volz insistase să le-o ofere.

— Sunt atâţia indivizi care-şi încearcă norocul... Trebuie să fim precauţi.

— Ce anume caută? întrebă Archie.

— Ce caută toată lumea în Elveţia? Bani. În cazul nostru, fie conturi abandonate de victimele holocaustului, fie orice altceva cu care să ne poată da în judecată. Tata a avut ideea înţeleaptă de a închide afacerea cu seifurile de depozit şi de a dona toate fondurile nerevendicate supravieţuitorilor holocaustului, evitând astfel orice... complicaţii ulterioare.

— Dar nu aţi închis chiar toate cutiile, continuă Archie.

— Sigur că nu, răspunse Volz zâmbind cu mândrie. La urma urmei, suntem o bancă. Principala noastră datorie este faţă de clienţii noştri, nu faţă de comunitatea evreiască.

Tom îşi muşcă buza.

— Aici, la Banque Volz, nu uităm niciodată asta.

— Mă bucur să aflu. Şi contul nostru...

— A fost păstrat întocmai cum prevedeau instrucţiunile iniţiale. Nimic nu a fost atins.

— Excelent.

— Cel puţin, de când l-aţi accesat ultima dată.

— Şi, mai exact, când s-a întâmplat asta? întrebă Archie. Volz îşi scoase ochelarii şi se uită pe ecranul monitorului.

— În mai 1958.

Acelaşi an în care data poştei arăta că Lammers îi trimisese lui Weissman fotografiile cu cele trei tablouri ale lui Bellak.

— A trecut mult timp de-atunci! spuse Tom. Un motiv în plus, dacă nu vă deranjează, *Herr* Volz, să nu mai amânăm problema.

— Desigur, desigur! spuse Volz, sărind în picioare. Veniţi cu mine, domnilor!

Îi conduse pe lângă cele două secretare în holul principal, apoi intrară pe o altă uşă, ce se deschidea într-o încăpere de formă pătrată, de unde trei şiruri înguste de trepte de piatră, legate între ele printr-o pasarelă largă, de lemn, urcau până la primul, apoi la al doilea etaj. Deasupra lor, o cupolă de sticlă lăsa să se vadă cerul cenuşiu.

Chiar sub scări, în perete, era montată o uşă. Spre aceasta se îndreptă Volz. Scoase o cheie din buzunar şi o descuie, intră şi aprinse lumina. În faţa lor apăru un şir de trepte înguste şi murdare.

— Pivniţa de vinuri, explică Volz.

Treptele coborau într-o încăpere joasă, lungă de aproximativ şapte metri şi lată de cinci, care mirosea a aer închis şi a mucegai. Singura lumină venea de la câteva becuri slabe, ce atârnau golaşe din tavanul netencuit. Încăperea era plină de rafturi pe care se înghesuiau şir după şir sticle de vin acoperite de praf, cu etichetele decolorate şi pătate.

— Frumoasă colecţie aveţi aici, remarcă Archie pe un ton apreciativ, luând de pe raft o sticlă de Chateau Lafleur din 1961.

Volz se îndreptă spre un raft de la capătul pivniţei şi-l trase înspre el. Acesta se dădu la o parte, lăsând să se vadă în spatele lui o uşă mare, de oţel. Volz băgă mâna în buzunar, scoase o a doua cheie şi deschise uşa. Instantaneu, luminile dinăuntrul noii încăperi pâlpâiră, dezvăluind un interior de o albeaţă aproape antiseptică, de la linoleumul de pe jos până la plafonul şi pereţii văruiţi în întregime în alb. Era complet goală, cu excepţia unei mese de oţel inoxidabil plasate în mijlocul încăperii, a unui computer cu ecran plat montat la înălţimea pieptului pe peretele îndepărtat şi, în dreapta acestuia, a ceva ce semăna cu un sertar de oţel. În mod ciudat, nu exista nici o muchie ascuţită. Fiecare colţ sau unghi fusese subtil rotunjit, ca şi când ar fost modelat timp de mii de ani de apa unui gheţar care s-ar fi topit.

— Câte conturi aveţi aici? întrebă Tom, atent să păstreze un ton nonşalant.

Volz îşi frecă bărbia, gândindu-se.

— Conturi ca ale dumneavoastră? Aproximativ două sute din vremea războiului, care mai sunt încă active.

— Şi ce înseamnă „activ”?

— Cele la care avem adrese de contact – în principal, căsuţe poştale – pentru deţinătorii respectivelor conturi. Acolo trimitem informaţiile esenţiale, cum ar fi, de exemplu, cheia pe care am

trimis-o când am schimbat sistemul de securitate, acum trei ani. Dacă nu ni se întorc înapoi, considerăm contul activ.

— Şi dacă se întorc?

— Înseamnă, de cele mai multe ori, că proprietarii iniţiali sau împuterniciţii acestora au murit şi că nimeni nu mai ştie de existenţa respectivului cont. Cu toate acestea, mai păstrăm o vreme cutia, pentru cazul în care ne contactează totuşi cineva. Vedeţi dumneavoastră, cele mai multe dintre aceste cutii au fost închiriate pe o perioadă de nouăzeci şi nouă de ani, cu plata în avans, aşa că avem obligaţia de a le păstra până la expirarea acestei perioade. Şi atunci... Ei, să spunem doar că n-o să mai fie problema mea.

Râse şi se întoarse spre monitorul computerului, pe care îl lovi uşor cu vârful degetelor. Instantaneu, ecranul prinse viaţă, înfăţişând zece semne de întrebare pe un fundal negru. Volz se opri o clipă, apoi se întoarse spre cei doi însoţitori ai săi.

— Mai spuneţi-mi o dată numărul de cont, vă rog.

Tom tastă personal codul recuperat de pe braţul lui Weissman, alegând fiecare număr dintr-o listă din josul ecranului. Când termină, imaginea se înnegri, după care apăru un mesaj de întâmpinare:

Willkommen
Konto: 1256093574
Kontoname: Wefren
Bitte Schlussel einfuhren.

„Nume de cont *Wefren,* se gândi Tom. Ce sau cine era ăsta?” Volz îi întrerupse şirul gândurilor.

— Vă rog să introduceţi cheia, traduse el, indicând gaura mică, de formă pătrată, de sub ecran.

Tom strecură cheia în gaură şi, câteva secunde mai târziu, o mică reprezentare grafică înfăţişând un lacăt descuiat îi confirmă că informaţiile fuseseră cu succes citite de laser.

— Şi acum, infraroşul! îl ghidă Volz.

Tom apăsă butonul de pe mânerul de ebonită al cheii şi o altă reprezentare grafică a unei uşi deschizându-se confirmă că algoritmul se potrivea. Până acum, totul fusese în regulă.

— Ei bine, domnilor, cheia dumneavoastră corespunde contului. Nu a mai rămas decât operaţiunea de scanare a palmei.

— *Herr* Volz, spuse Tom întorcându-se cu faţa spre bărbat. Eu

şi colegul meu v-am ruga să ne lăsaţi câteva clipe singuri.

— Desigur, spuse Volz, un adevărat model de profesionism bancar elveţian. Puneţi doar mâna în faţa panoului, îi spuse el lui Tom, indicând o plăcuţă de sticlă din stânga ecranului, pe care Tom nu o remarcase până atunci. Sistemul vă va aduce cutia şi o va pune aici – arătă spre sertarul din faţă. După ce terminaţi, puneţi cutia înapoi în tavă şi sistemul o va duce singur înapoi. Voi coborî personal să închid încăperea, după ce plecaţi.

— Vă mulţumim pentru ajutor, spuse Tom strângându-i mâna.

De îndată ce sunetul paşilor bancherului se pierdu în susul scărilor, Tom puse servieta pe masă şi o deschise. Braţul lui Weissman fusese împachetat în gheaţă, apoi sigilat într-o pungă de plastic care fusese, la rândul ei, acoperită cu alte calupuri de gheaţă. Chiar şi aşa, nemaifiind pe deplin congelat, membrul începuse să miroasă şi carnea căpătase o ciudată culoare gălbuie.

— Iisuse! murmură Archie, privind peste umărul lui Tom. Ce scârboşenie!

Respirând pe gură, Tom băgă mâna în geantă şi scoase braţul de sub pachetele de gheaţă, ţinându-l de deasupra încheieturii. Era rigid şi alunecos, ca un peşte mort.

Tom se apropie de panoul de sticlă şi ridică braţul fără viaţă în faţa acestuia. Câteva raze roşii se aprinseră în spatele sticlei şi scanară suprafaţa palmei. Ecranul pâlpâi în semn de avertizare.

— Eroare de scanare, traduse Tom încruntat.

— Câte încercări avem?

— Încă două. După care se blochează.

— Sper că ai avut dreptate.

— Turnbull mi-a spus că Weissman nu a călătorit în străinătate decât o singură dată, acum trei ani, la nu ştiu ce conferinţă din Geneva. Acelaşi an când, după spusele lui Volz, au schimbat sistemele de securitate de aici. M-ar mira să fie o coincidenţă. Weissman putea foarte uşor să ia trenul până aici, să-şi introducă amprenta palmei în sistem şi să se întoarcă la Geneva înainte de cină. Nimeni nu ar fi suspectat nimic.

— Poate trebuie să apeşi mai tare degetele pe sticlă, sugeră Archie.

Tom îşi apăsă propria mână peste cea a lui Weissman, forţând-o să stea lipită de sticlă. Razele roşii apărură din nou, apoi se stinseră.

— Iar eroare, spuse Tom cu regret. Cred că sistemul scanează

şi marginile degetelor mele, atunci când apăs. Poate-ar trebui să încerci tu. Ai mâinile mai mici decât ale mele.

— Bine, spuse Archie, luând braţul şi apăsându-şi palma pe mâna lui Weissman, întinzându-i degetele pe panoul de sticlă.

Laserele scanară din nou. Ecranul se stinse, după care apăru un mesaj nou.

— Am reuşit! răsuflă Tom.

Ţinând braţul cu vârful degetelor şi la cât mai mare distanţă de el, Archie îl aruncă înapoi în punga de plastic, îl sigila bine şi închise geanta uşurat.

Se auzi un sunet din spatele zidului. Tom se uită la Archie. Ştiau amândoi ce se întâmpla. Avuseseră de multe ori de a face cu acest gen de sisteme. Undeva, mult sub locul în care stăteau ei, un braţ robotic potrivea datele lor de acces cu codul de bare de la una dintre sutele de cutii aranjate în compartimente suprapuse într-un depozit subteran asigurat contra incendiilor şi bombardamentelor. Odată localizată, cutia aluneca din compartimentul ei într-o tavă care o transporta până la sertar. La un semnal, partea din faţă a sertarului bâzâi şi sări în afară cu vreo câţiva centimetri.

Archie îl trase spre el. Conţinea o cutie de metal veche şi ruginită. O ridică şi o puse pe masă. Era lungă cam de un metru, lată de treizeci de centimetri şi adâncă de cincisprezece.

— Gata? întrebă Tom cu un zâmbet nerăbdător. Ridică încetişor capacul şi priviră amândoi înăuntru.

CAPITOLUL 39

Post zonal CIA, Zurich
8 ianuarie – 2.20 p.m.

— Mobil Unu, aici Centrala. Răspunde, te rog.

— Spune, Centrala! se auzi răspunsul cu întreruperi.

— Ai ajuns, Roberts? întrebă agentul Ben Cody, aplecându-se peste scaunul operatoarei şi vorbind în microfonul ei.

— Afirmativ. Sunt în poziţie de interceptare.

Câteva secunde mai târziu, unul dintre cele trei monitoare cu ecran plat din faţa operatoarei pâlpâi, prinzând viaţă. Pe ecranul mare, de deasupra, o imagine în direct, preluată prin satelit, arăta poziţia agentului sub forma unui punct roşu care clipea. Încă alte cinci puncte pulsau în jurul lui, arătând că şi restul echipei era pe poziţie.

— Eşti sigur de treaba asta? întrebă Cody.

— Ce vreţi să spuneţi? i-o întoarse Bailey, neputându-şi stăpâni o atitudine defensivă în faţa tonului sceptic al lui Cody.

— Am scos oameni din trei echipe pentru intervenţia asta.

Cody arătă cu un gest larg activitatea frenetică ce se desfăşura în camera de operare a CIA-ului. Patru operatoare monitorizau pe ecran activitatea celor şase agenţi de pe teren, în vreme ce, în spatele lor, alţi doi oameni preluau şi gestionau apelurile.

În fundal, bâzâitul computerelor se auzea neîntrerupt, acompaniat din când în când de ţiuitul strident al faxurilor. Un gardian înarmat stătea lângă uşa activată pe bază de cartelă.

— N-aş fi făcut asta pentru nimeni altcineva în afară de Carter. E un om bun. Unul dintre cei mai buni. Dar, crede-mă, atâta am avut de-a face cu bazaconiile Biroului, că nu vreau să mai aud de voi câte zile oi avea!

— Nu pot promite nimic, spuse Bailey. Să fie cât se poate de clar, este vorba despre o simplă bănuială. Dar Carter nu m-ar fi trimis aici dacă n-ar fi considerat că merită să cercetăm pista asta.

— Ei, presupun că vom afla cât de curând dacă ai sau nu dreptate, oftă Cody. Oricum, îi înregistrăm pe toţi cei care intră

sau ies din hotel. Dacă apare omul tău, l-am săltat!

CAPITOLUL 40

Wipkingen, Zurich
8 ianuarie – 2.32 p.m.

— Asta-i tot?

Tom înţelegea dezamăgirea din vocea lui Dominique. Eforturile pe care Weissman şi Lammers le depuseseră pentru a asigura o cât mai bună pază cutiei de depozit le stârniseră tuturor speculaţii dintre cele mai fanteziste în legătură cu ce ar fi putut conţine aceasta.

Şi toţi se înşelaseră.

Nu găsiseră aur. Nici diamante. Nici vreun Vermeer de mult pierdut. În cele din urmă, tot ce găsiseră în cutia de depozit fusese o servietă de piele maro, crăpată pe la cusături, pe care Tom tocmai o pusese pe măsuţa de ceai dintre ei.

— Cineva se distrează de minune, încheie sec Archie. E o glumă. N-are ce altceva să fie.

— Ce e înăuntru, vă rog? se interesă Dhutta, pe sub mustaţa-i tremurândă.

— O hartă, răspunse Tom, desfăcând servieta şi scoţând dinăuntru o hârtie îngălbenită, care fusese împăturită de mai multe ori. Unde putem s-o atârnăm?

— Am un loc perfect! spuse Dhutta, lingându-şi colţurile buzelor de nerăbdare. Pe aici, vă rog!

Trecu repede în zona cu calculatoarele şi arătă spre un perete gol, chiar deasupra imprimantelor şi a scanerelor.

— Cred că încape numai bine acolo.

Urcându-se pe un scaun, Tom lipi cele patru colţuri pe perete, după care sări înapoi jos.

— *Deutsche Reichsbahn* – căile ferate germane, traduse Dominique. Este o hartă a şinelor de tren naziste.

— Exact, confirmă şi Archie. Ţările care aparţineau Reichului sunt haşurate în aceeaşi culoare ca Germania: Austria, Luxemburg, Cehoslovacia, Polonia…

— Ţinând cont că naziştii nu au ocupat o parte atât de mare din Polonia decât abia prin 1942 sau 1943, se amestecă şi Tom, probabil că această hartă a fost tipărită spre sfârşitul războiului.

Până atunci, Polonia Centrală a fost guvernată de la Cracovia, având statutul de colonie germană.

— Iunie 1943, confirmă Dominique, arătând spre data din colţul din dreapta jos.

Tom se apropie ca să vadă mai bine.

— Arată toate oraşele şi localităţile principale. Liniile astea negre şi groase sunt căile ferate. Cele mai subţiri sunt probabil linii secundare sau tronsoane de legătură.

— Iar punctele sunt gările, adăugă Archie.

— Păi şi de ce-au păstrat-o? întrebă Dominique încruntându-se.

— Bună întrebare, spuse şi Archie. Probabil că s-au tipărit zeci de mii de astfel de hărţi.

Tom îşi ciupi, gânditor, vârful nasului.

— În mod sigur, harta asta trebuie să difere prin ceva de celelalte… Raj?

Dhutta sări în faţă când îşi auzi numele.

— Ai un proiector aici? îl întrebă Tom.

— Desigur.

— Minunat. Dom, încearcă să găseşti pe internet o hartă a căilor ferate germane din 1943. O s-o mărim până o aducem la aceeaşi dimensiune cu cea pe care o avem noi, apoi suprapunem imaginile. În felul ăsta, dacă există vreo diferenţă, ar trebui s-o putem depista.

Dominique se aşeză în faţa computerului în timp ce Tom începu să pregătească proiectorul, ridicând imaginea la aceeaşi înălţime ca harta, pentru a putea obţine o imagine similară. Peste câteva minute, Dominique se întoarse spre el cu un zâmbet larg.

— Ai găsit? întrebă Archie.

Fata dădu din cap.

— Ai avut dreptate. Toate hărţile din 1943 au fost tipărite după o matriţă standard. Am găsit o copie pe site-ul unei universităţi. Va trebui să ne jucăm niţel până potrivim mărimea, clar cred c-o să meargă.

Imaginea apăru pe perete şi Tom regla focalizarea şi distanţa proiectorului până când consideră că a obţinut o dimensiune cât mai apropiată posibil de cea a hărţii de alături. Apoi toţi patru se apropiară de cele două imagini expuse şi începură să le examineze cu atenţie.

Trecură aproximativ zece minute fără ca vreunul din ei să

spună ceva. După cum era şi de aşteptat, Archie fu cel care rupse tăcerea.

— Ei, dacă diferă în vreun fel, eu unul nu văd unde.

— Nici eu, spuse Tom, frecându-şi obosit ochii.

— Eu nici atât, ciripi şi Dominique.

— Să încercăm şi cu ultraviolete? sugeră Dhutta entuziasmat. Poate găsim ceva. Am o lampă chiar aici.

— UV? exclamă Archie. Exista aşa ceva pe vremea aia?

— Ultravioletele au fost descoperite pe la începutul secolului al nouăsprezecelea de Johann Ritter, un savant polonez, confirmă Dominique.

Archie se dădu bătut, ridicând din umeri. Experienţa îl învăţase că nu era bine s-o contrazică pe Dominique când venea vorba despre subiecte de genul ăsta.

— Ai ceva ce am putea folosi, Raj? întrebă Tom.

Dhutta dispăru pe dată în atelier, de unde apăru peste doar câteva clipe ţinând în mână un tub fluorescent din care atârna un cablu lung şi negru. Dominique stinse luminile. Tom, luând lampa din mâna lui Dhutta, se apropie de perete şi începu să plimbe tubul pe suprafaţa hărţii. Faţa îi strălucea într-o lumină nenaturală. Aproape imediat, începură să apară nişte semne negre – cercuri mici desenate în jurul unor localităţi şi, lângă ele, nişte cifre.

— Vedeţi şi voi? întrebă Tom entuziasmat. Archie dădu din cap.

— O să vi le citesc cu voce tare.

Peste câteva minute, Dominique alcătuise o listă cu numele pe care le citise Tom.

— Şi aici este un însemn ciudat.

Tom arăta spre un semn mare, în formă de L, care fusese trasat în partea din stânga jos a hărţii. Îl marcă folosind un creion.

Dhutta aprinse la loc luminile.

— Citeşte-le din nou, sugeră Archie.

— Le-am aranjat în ordine alfabetică, spuse fata. Brennberg – 30/3, Brixlegg – 21/4, Budapesta – 15/12, Gyor – 4/2, Hopfgarten – 15/4, Linz – 9/4, Salzburg – 13/4, Viena – 3/4, Werfen – 16/5.

— Werfen? făcu Archie întorcându-se spre Tom. Nu era ăsta numele contului din cutia de depozit?

— Ai dreptate, spuse Tom.

— Ce crezi că înseamnă?

— Poate că, de fapt, cifrele astea sunt nişte date, sugeră Tom. Înţelegeţi ce vreau să spun? Ziua urmată de lună. Ce obţinem dacă le ordonăm în felul ăsta?

Dominique rearanjă repede numele, apoi le citi din nou.

— Budapesta – 15/12, Gyor – 4/2, Brennberg – 30/3, Vienna – 3/4, Linz – 9/4, Salzburg – 13/4, Hopfgarten – 15/4, Brixlegg – 21/4, Werfen – 16/5.

— Priviţi!

Tom înfipsese câte un ac cu gămălie în fiecare localitate pe care o citise Dominique.

— Numele locurilor se mişcă de la est la vest, de parcă ar fi un fel de itinerar. O călătorie întreprinsă, sau doar planificată, de la Budapesta de-a lungul Europei, până… Ei bine, priviţi încotro se îndrepta înainte de a ajunge la Brixlegg!

Tom arătă spre graniţă, la doar o sută cincizeci de kilometri de micul sătuc.

— Elveţia! exclamă de această dată Archie.

— Şi, după cum s-ar părea, era cât pe-aci să şi ajungă aici, dar s-a întors înapoi la Werfen.

Tom lovi harta cu degetul arătător, expunându-şi unghia îngrijit tăiată.

— Trebuie să mergem să mai vorbim o dată cu Lasche, să aflăm dacă ştie ceva despre povestea asta.

— Dar asta ce e? întrebă Archie, arătând spre forma în L pe care Tom o trasase uşor pe hartă cu vârful creionului.

— O să-l întrebăm şi despre asta.

— Orice ar şti Lasche, mă îndoiesc că ne-ar putea explica de ce harta asta era ascunsă într-un loc de maximă securitate şi de ce avea pe ea câteva oraşe încercuite cu cerneală invizibilă, remarcă Dominique.

— Nu cerneală invizibilă, spuse Dhutta, cu vocea dintr-odată serioasă. Deşi timpul a decolorat-o substanţial, din câte ştiu eu nu există decât o singură substanţă care să strălucească mai puţin decât materialul din jurul ei şi totuşi să apară în acest fel sub lampa de ultraviolete.

— Şi anume…? întrebă Archie.

— Sângele!

CAPITOLUL 41

Hotelul Drei Koenige, Zurich
8 ianuarie – 4.04 p.m.

Era, după cum Tom îşi amintea prea bine, o privelişte care-ţi tăia respiraţia – steaguri de luptă sclipeau atârnate de grinzi, spade din perioada napoleoniană străluceau expuse pe pereţi, pistoale lustruite se odihneau în casete de expunere, asemenea unor bijuterii de mare valoare. Archie însă vedea toate acestea pentru prima dată şi sărea de la un exponat la altul ca un copil nerăbdător.

— De unde are toate astea?

Tom ştia că Archie încerca să vorbească în şoaptă. Nu reuşea. Vocea lui din ce în ce mai entuziasmată răsuna ca un şuierat zgomotos în tăcerea grea a încăperii. Dar Tom înţelegea de ce încerca totuşi. Cu ocazia vizitei lui anterioare, Tom fusese izbit de grandoarea lustruită a acestei încăperi. De această dată, se simţi copleşit de intensitatea ei întunecată şi rece.

Încăperea, îşi dădea acum seama, crea impresia unei apăsări ca de plumb, ca într-un tablou al lui El Greco. Avea un aer straniu, fantomatic, ce amintea de moarte fără a o exprima vreo clipă cu claritate. Tom simţea că prezenţa lui era oarecum nepotrivită, ca şi cum intrase, din greşeală, în anexa interzisă a unei biblioteci secrete, unde trebuia să aleagă între dorinţa de a găsi calea de ieşire şi o sete mistuitoare de a studia exponatele cât putea mai mult, înainte de a fi prins. În această situaţie, până şi o şoaptă părea deplasată în tăcerea mormântală care-i învăluia.

— Ai văzut asta?

Costumul de armură în faţa căruia se oprise Archie era o piesă ciudată, care părea să stea mai degrabă aşezată decât în picioare. Lacul negru cu care fusese cândva acoperită crăpase şi se cojise de multă vreme, deşi urmele vagi ale unor litere complicate, pictate cu aur, se mai desluşeau încă pe coiful impresionant şi pe platoşă. Braţele şi gâtul fuseseră de asemenea realizate din metal, din zale late şi plate, legate între ele cu sfoară colorată. Restul armurii însă părea să fi fost

confecţionat din bambus şi dintr-o ţesătură cu model.

— E o armură de Samurai, explică Archie rămas fără suflare, deşi Tom îşi dăduse şi singur seama de atâta lucru. După forma coifului, aş spune că datează din perioada Muromacho. Secolul al cincisprezecelea, poate al paisprezecelea. Probabil valorează o mică avere.

— Ba chiar una mare, domnule Connolly.

Lasche intrase în cameră fără ca ei doi să-l observe şi înainta acum cu viteză înspre ei, în scaunul lui electric. Archie se răsuci pe călcâie, vădit surprins că Lasche ştiuse cine era.

— Da, ştiu cine eşti, spuse Lasche, râzând şuierat. Când plăteşti atât de mult cât plătesc eu pentru o colecţie, e important să cunoşti toţi jucătorii-cheie. Dumneata, din câte am înţeles, te numeri printre cei mai buni.

— Mă număram. Acum m-am retras. Amândoi ne-am retras, nu-i aşa, Tom?

Tom nu răspunse. Remarcase că vocea lui Lasche era surprinzător de puternică, cu mult mai puternică decât ultima oară când îl văzuse. Iar respiraţia… deşi încă forţată şi şuierată, se îmbunătăţise simţitor. Acum era aproape normală.

— Sunteţi foarte amabil să mă primiţi din nou, *Herr* Lasche. Am impresia că vă simţiţi… mult mai bine.

— Transfuzie completă de sânge, îi explică Lasche, dezgolindu-şi gingiile într-un zâmbet schimonosit. Fac una la patru săptămâni. Timp de câteva zile, aproape că mă simt din nou ca un om.

Se lovi peste pieptarul hainei şi Tom observă că-şi schimbase pijamaua şi halatul cu un costum şi cravată, deşi nasturele de la gât fusese lăsat deschis, pentru ca materialul apretat al cămăşii să nu-i rănească pielea sensibilă din jurul gâtului.

— De ce s-a întors? mârâi din pragul uşii asistentul lui Lasche.

— Iertaţi-l pe Heinrich, spuse Lasche clătinând uşor din cap. E foarte protector. Cu toate acestea, întrebarea lui mi se pare una de foarte mult bun-simţ. Chiar aşa, de ce te-ai întors, domnule Kirk? Sper că n-ai venit să discutăm iarăşi despre Ordinul Capului de Mort, fiindcă, în acest caz, ai bătut drumul degeaba. Ţi-am spus deja tot puţinul pe care îl ştiam despre acest subiect.

— Vă asigur că de data aceasta ceea ce vreau să vă întreb are doar în mod indirect legătură cu ordinul. Este vorba despre o hartă. Sau, mai bine spus, despre o călătorie. O călătorie cu trenul.

— O călătorie cu trenul? făcu Lasche, umezindu-şi cu limba buzele livide. Trebuie să recunosc că ai un adevărat talent pentru mistere. Ei, presupun că va trebui să te ascult şi acum. Dar e ultima dată!

Lasche traversă încăperea cu căruciorul şi se opri în spatele biroului, făcându-le celor doi semn să se aşeze de cealaltă parte. Macabra lampă era în continuare la locul ei, aruncându-şi în jur strălucirea lugubră.

— Acum, povesteşte-mi de călătoria asta!

— Am dat peste o hartă. O hartă a căilor ferate. Pare să indice un traseu parcurs în timpul războiului.

— Şi, fără îndoială, îţi imaginezi acum că ai găsit drumul spre o fantastică comoară ascunsă, spuse Lasche strâmbându-se. Spre cine ştie ce capodoperă de mult pierdută.

— De ce spuneţi asta? întrebă Tom, nereuşind să-şi ascundă surprinderea.

Ştia oare Lasche mai mult decât lăsa să se vadă?

— Ce alt motiv ai putea avea, tocmai dumneata, domnule Kirk, dintre toţi oamenii, ca să fii aici? Istorie ştii. Mai ştii şi că Hitler înţelegea semnificaţia culturală a artei – puterea sa emoţională asupra imaginaţiei oamenilor şi asupra sentimentului lor de identitate. Războiul îi oferea ocazia de a schimba percepţia lumii asupra artei de mare valoare. Ori de câte ori naziştii hotărau să invadeze o ţară, alcătuiau liste detaliate cu toate lucrările din muzee sau din colecţii private pe care voiau fie să le distrugă, fie să le păstreze pentru ei înşişi.

— Vorbiţi acum despre Sonderauftrag Linz, nu-i aşa? spuse Tom. Unitatea a cărei misiune era aceea de a alcătui o colecţie care să exemplifice tot ce era mai bun în arta ariană.

— Sonderauftrag Linz, da, dar şi Einsatzstab Reichsleiter Rosenberg şi SS-Ahnenerbe. Toate au jucat un rol în cel mai sofisticat, mai bine planificat şi mai corect executat jaf din istorie. Prădarea Europei şi masacrarea evreilor mergeau mână-n mână. Au fost luate milioane de lucrări. Zeci de mii au rămas pierdute până în ziua de azi. Sute reapar în fiecare an. Nimeni nu le-a mai returnat vreodată proprietarilor de drept. Şi acum, îmi imaginez că şi dumneata ai găsit vreo firimitură căzută de la masa lor.

— Tot ceea ce credem noi momentan că am găsit este o călătorie a unui tren, spuse Tom cu fermitate. O călătorie despre care speram să ne puteţi da dumneavoastră mai multe detalii.

Poate dacă v-am citi numele locurilor prin care a trecut trenul…

Lasche se scarpină în cap. Suprafaţa pielii rozalii i se sfărâmă sub unghii şi căzu pe reverul costumului.

— Mă îndoiesc. Din milioanele de călătorii făcute în acea vreme, cu ce ar putea una diferi de toate celelalte?

— Noi credem că aceasta a fost o călătorie specială, insistă Tom pe un ton încrezător, deşi îşi dădea seama, cu inima strânsă, că Lasche avea probabil dreptate şi că şansele de a afla ceva erau chiar mai mici decât se temuse iniţial.

— Atunci, cum să nu, citeşte, te rog! spuse Lasche ridicând din umeri. Însă eu te sfătuiesc să nu-ţi faci prea mari speranţe.

Tom începu să citească lista pe care o alcătuise Dominique.

— Budapesta, Gyor, Brennberg, Viena, Linz…

Chipul lui Lasche rămase impasibil. Clătina doar din cap la auzul fiecărui nume, în semn că nu îi spunea absolut nimic.

— … Salzburg, Hopfgarten, continuă Tom, Brixlegg, Werfen.

Ochii lui Lasche se îngustară.

— Werfen? Ai spus Werfen?

— Da! îi confirmă Tom, dând vârtos din cap.

— Vrei să-ţi vorbesc despre un tren care şi-a început călătoria la Budapesta şi şi-a sfârşit-o în Werfen?

— De ce? Înseamnă ceva toate astea?

— Pui un biet bătrân să-şi forţeze limitele memoriei. Se întoarse spre asistentul lui, care rămăsese în picioare, în capătul camerei. Heinrich, fii bun şi adu-mi dosarul numărul cincisprezece. Oh şi şaisprezece. E într-unui din ele, sunt sigur de asta.

CAPITOLUL 42

4.30 p.m.

Tom şi Archie îi aruncară priviri întrebătoare, însă Lasche nu-i luă în seamă. Rămase pasiv, cu ochii în tavan, până când asistentul se întoarse, câteva minute mai târziu, ţinând în braţe două dosare mari şi roşii, legate cu sfoară. Lasche îl deschise pe primul, îl frunzări, apoi îşi îndreptă atenţia spre cel de-al doilea. În cele din urmă, păru a găsi ce căuta.

— Mai citeşte-mi o dată numele localităţilor, îi ceru el lui Tom, cu nasul îngropat în hârtii.

— Budapesta, Gyor, Brennberg, Viena… începu Tom.

— … Linz, Salzburg, Hopfgarten, Brixlegg, Werfen, completă Lasche lista, apoi se uită spre Tom. Când vorbi, după câteva secunde de pauză, nu-şi mai ascunse interesul din voce: Ei, s-ar putea să fi auzit totuşi de trenul dumitale. Ceea ce tocmai mi-ai descris este itinerarul exact al Trenului de Aur maghiar.

— Un tren de aur? sări Archie, întorcându-se spre Tom. Flăcările din priviri îi completau entuziasmul din voce.

— Ce ştii despre ceea ce se petrecea în Ungaria în timpul ultimelor zile de război?

— Nu prea multe, recunoscu Tom.

— În cazul ăsta, permite-mi să-ţi descriu eu scena momentului, se oferi Lasche, turnându-şi un pahar de apă din care bău aproape jumătate. În decembrie 1944, numeroasa şi copleşitoarea armată rusă încercuise aproape în totalitate Budapesta. Germanii intraseră în panică, era o harababură totală. Reichul lor de o mie de ani li se prăbuşea în faţa ochilor, în acest haos, din ordinul expres al lui Adolf Eichmann, a fost pregătit un tren.

— Adolf Eichmann? făcu Archie încruntându-se. N-a fost ăsta individul pe care israeliţii l-au răpit din Argentina şi l-au executat?

— Chiar el, confirmă Lasche. Acum este celebru. A rămas cunoscut în istorie drept iniţiatorul Soluţiei Finale. La acea vreme însă, Eichmann era doar comandantul Biroului pentru Emigrarea Evreilor din Viena. Trenul pe care îl ceruse trebuia să transporte

o cantitate imensă de obiecte de mare valoare, pe care le luase cu japca de la aproape jumătate de milion de evrei unguri condamnaţi la moarte şi să le ducă undeva cât mai departe de trupele sovietice care înaintau.

— Ce fel de obiecte? se auzi vocea lui Tom.

— Aur, fireşte. Mai mult de cinci tone. De la lingouri confiscate din băncile naţionale până la dinţi extraşi chiar din gurile proprietarilor. Se spune că numai cu verighetele smulse de pe degetele victimelor s-au umplut trei lăzi. În afară de asta... Lasche îşi consultă dosarul şi citi mai departe: Peste trei sute de kilograme de diamante şi perle, o mie două sute cincizeci de tablouri, cinci mii de covoare persane şi orientale, peste opt sute cincizeci de lăzi cu argintărie, porţelanuri fine, timbre rare, colecţii de monede, blănuri, ceasuri de mână şi de perete, aparate de fotografiat, maşini de scris, paltoane... chiar şi lenjerie de mătase. Şi lista continuă tot aşa. Se uită spre cei doi. Pradă de război. Fructele crimei.

— Probabil că valora milioane!

— Două sute şase milioane de dolari în 1945, mai exact. Câteva miliarde astăzi.

— Şi toate astea într-un singur tren?

— Un tren cu cincizeci şi două de vagoane, dintre care – Lasche îşi consultă din nou dosarul – douăzeci şi nouă erau vagoane de marfă. Vagoane pentru transporturi grele, care, în unele cazuri, au trebuit chiar ranforsate. Cele mai bune pe care naziştii le puteau procura la acea vreme.

— Şi a scăpat bine mersi? întrebă Archie. Nu l-au capturat ruşii?

— A plecat din Budapesta la data de cincisprezece decembrie.

Tom verifica lista în timp ce-l asculta pe Lasche. Data plecării trenului se potrivea cu numerele trecute pe hartă.

— Apoi s-a oprit în Gyor, unde încărcătura a fost completată cu o sută de capodopere vechi din muzeul municipal local. În următoarele trei luni, abia dacă a mai parcurs o sută cincizeci de kilometri. Drumul a fost blocat şi îngreunat de luptele care se desfăşurau în jur şi de zece tentative de jaf eşuate – nouă dintre ele organizate chiar de membri ai SS-ului – pe care soldaţii maghiari, instruiţi să apere încărcătura trenului cu orice preţ, au reuşit să le înăbuşe.

— Încotro se îndrepta trenul? întrebă iar Archie.

— Cel mai probabil spre Elveţia. Dar, până când a ajuns în

apropiere de Salzburg, războiul aproape se sfârşise. Şi, deşi reuşiseră să scape de ruşi, Aliaţii înaintau cu rapiditate în Austria. Pe 21 aprilie, Brigada 405 Bombardament a Detaşamentului 15 Aerian a distrus podul de cale ferată de la Brixlegg şi, câteva zile mai târziu, Armata a Şaptea s-a unit cu Armata a Cincea la trecătoarea Brenner. Austria a fost pur şi simplu împărţită în două, iar drumul trenului spre Elveţia a fost blocat.

— Aşadar, a fost capturat!

Lasche zâmbi.

— Cred că „găsit” ar fi un cuvânt mai potrivit. Divizia 3 Infanterie din Regimentul 15 l-a descoperit în tunelul Tauern, la doar câţiva kilometri distanţă de Brixlegg, abandonat de germani, cu preţioasa sa încărcătură intactă. Americanii l-au dus la Werfen, apoi mai departe, la Camp Truscott, în apropiere de Salzburg, unde douăzeci şi şapte de vagoane de marfă au fost descărcate în depozite bine păzite.

— Şi mai departe ce s-a întâmplat? întrebă Tom. Lasche clătină cu tristeţe din cap şi, când vorbi, vocea-i era mult mai dură.

— Deşi se ştia prea bine că bunurile din Trenul de Aur proveneau exclusiv de la evreii maghiari, au fost catalogate drept „proprietate inamică”, permiţând astfel americanilor cu grade înalte să revendice întreaga încărcătură pentru ei înşişi.

— Rechiziţie? spuse Archie.

— Un eufemism pentru furturile legale. În loc să returneze bunurile statului maghiar pentru a le restitui supravieţuitorilor şi rudelor celor care fuseseră jefuiţi şi ucişi, o mână de ofiţeri americani lacomi şi fără scrupule s-au servit pur şi simplu cu ce le-a plăcut şi-au decorat birourile din teritoriu cu toate trofeele unei armate cuceritoare, după care au trimis tot ce le rămăsese acasă, în State. Tonul lui Lasche era acum aproape mânios. Americanii au preferat să predea o mie de lucrări de artă austriecilor mai degrabă decât să înapoieze ce datorau guvernului maghiar, apoi au vândut ceea ce mai rămăsese la licitaţie, în New York.

Tom clătină din cap, apoi spuse pe un ton suspicios:

— Iertaţi-mă că vă întreb, *Herr* Lasche, dar păreţi remarcabil de bine informat în legătură cu acest tren.

— Uiţi, domnule Kirk, că, înainte de a ajunge să fiu nevoit să urinez într-o pungă – răspunse bărbatul dându-şi cu tristeţe piciorul drept într-o parte – acţionam în instanţă companiile şi

guvernele străine ca reprezentant al victimelor holocaustului. Era treaba mea să fiu informat despre incidente de genul ăsta. Lovi dosarul cu degetul şi continuă: Zvonurile despre Trenul de Aur au existat de ani de zile, însă abia după retragerea mea Comisia de Experţi pentru Bunurile Victimelor Holocaustului a recunoscut, în sfârşit, povestea pe care tocmai v-am relatat-o. Supravieţuitorii au deschis un proces de primă clasă. După cum era de aşteptat, Departamentul de Justiţie al Statelor Unite s-a opus tuturor tentativelor de compensare, la început negând acuzaţiile, apoi spunând că evenimentele se petrecuseră cu prea mult timp în urmă pentru a mai putea fi judecate de o instanţă din zilele noastre. Însă sentinţa s-a dat, în cele din urmă, în favoarea supravieţuitorilor, care au primit o plată compensatorie în valoare de aproximativ douăzeci şi cinci de milioane de dolari. O fracţiune infimă din ceea ce li se cuvenea.

— Aşteptaţi o clipă – de câteva secunde, Archie rămăsese încruntat. Aţi spus că yankeii au descărcat douăzeci şi şapte de vagoane de marfă. Mai devreme însă, aţi zis că erau douăzeci şi nouă.

— Într-adevăr, aşa am zis, zise Lasche întorcându-se spre Archie, vădit impresionat de spiritul de observaţie al acestuia. Se pare însă, domnule Connolly, că, undeva între Budapesta şi Werfen, două vagoane au dispărut.

— Au dispărut? făcu Archie, încruntându-se şi mai tare. Două vagoane de tren nu se pot evapora aşa, în neant…

— Într-adevăr, aceasta ar fi deducţia logică, îl aprobă Lasche. Şi totuşi, realitatea rămâne că au dispărut. Ce conţineau şi unde se află acum comorile din aceste vagoane, mă tem că asta e ceva ce nu vom şti niciodată.

CAPITOLUL 43

Post zonal CIA, Zurich
8 ianuarie – 4.51 p.m.

— El este! exclamă Bailey, lovind entuziasmat ecranul cu degetul. El trebuie să fie!

— Eşti sigur? insistă Cody. Nu putem acţiona decât o singură dată. Dacă ne luăm după ăsta şi-apoi apare altul, l-am pierdut.

— Sunt cât se poate de sigur. Îndesat, păr blond tuns scurt, un pic peste patruzeci de ani, fumează. Se potriveşte cu descrierea pe care am primit-o. Şi, după cum ne-a confirmat omul vostru din interior, tocmai a coborât de la etajul lui Lasche.

— Bine. Fă-i o fotografie şi trimite-o la laborator să o introducă în sistem, îi spuse Cody fetei care stătea lângă el. Vezi dacă reuşesc să-l identifice pe individul ăsta.

— Şi amicul lui? întrebă Bailey, înclinând uşor capul pentru a vedea mai bine imaginea pe care le-o trimitea agentul postat vizavi de intrarea hotelului. Ar trebui să-l verificăm şi pe el.

— Bună idee, admise Cody. Mai mult ca sigur, nu operează singur.

Fata dădu din cap, apoi dispăru în camera alăturată.

— Ce vreţi să facem acum, domnule? întrebă una dintre operatoare, privind peste umăr spre Cody.

— Dacă prietenul nostru de la FBI zice că se potriveşte cu descrierea, răspunse bărbatul făcându-i cu ochiul lui Bailey, spune-i lui Roberts să-i dea drumul!

Fata se întoarse din nou cu faţa spre ecran.

— Mobil Unu, aici Centrala. Ni s-a confirmat că suspectul corespunde semnalmentelor căutate. Urmăriţi-l, dar păstraţi distanţa!

Imaginea de pe monitor clipi de câteva ori, apoi agentul care avea asupra lui dispozitivul de urmărire se puse în mişcare, după cum confirmă punctul roşu de pe ecranul cu plasmă.

— Către toţi agenţii, continuă operatoarea. Suspectul principal părăseşte hotelul şi se îndreaptă spre nord, către râu. Pregătiţi-vă de interceptare la…

— Corecţie, Centrala! se auzi o voce şuierată prin staţie.

Suspectul s-a întors către est. Repet, suspectul se deplasează acum la est, înspre Bahnhofstrasse.

— Bahnhofstrasse? La dracu'! murmură Cody, apropiindu-se de scaunul operatoarei. Pe cine mai avem acolo?

— Mobil Doi şi Mobil Trei sunt...

— Numele, măi fato! Spune-mi cum îi cheamă! răbufni Cody. Nu avem timp pentru toate bazaconiile astea codate.

— Marquez şi Henry pot ajunge acolo în şaizeci de secunde. Jones, Wilton şi Gregan au nevoie de aproximativ două minute ca să ajungă în poziţie.

— Trimite-i pe toţi acolo, cât mai repede. Vreau cât mai multe perechi de ochi asupra individului ăstuia.

— Care-i problema? întrebă Bailey.

— Problema e că Bahnhofstrasse la ora asta e ca Fifth Avenue în prima zi a reducerilor de iarnă, îi răspunse Cody, scuturând agitat din cap. Dacă ajunge acolo şi nu ne ţinem de el ca ursul după miere, o să-l pierdem în mulţime.

Bailey ridică ochii spre ecranul cu plasmă. Şase puncte roşii se îndreptau în viteză spre Bahnhofstrasse.

— Gata, am ajuns, spuse Cody cu un oftat de uşurare, când imaginea de pe cameră arătă spatele a doi bărbaţi care-şi croiau drum prin forfota mulţimii. Rămâi cu el, Roberts! murmură Cody. Să nu-l pierzi.

Bărbatul identificat de Cody drept Roberts se ţinea aproape de cei doi. Imaginea pe care o transmitea prin cameră sugera că era la doar zece metri distanţă de aceştia. Era mult mai aproape decât prevedeau măsurile standard de siguranţă, însă, având în vedere circumstanţele, era un risc inevitabil, încă doi agenţi se apropiară de ţintă, câte unul din fiecare parte. Trei camere transmiteau acum aceeaşi scenă, fiecare din alt unghi, pe monitoarele din faţa lor.

Cei doi bărbaţi urmăriţi se opriră în dreptul uneia dintre nenumăratele magazine de bijuterii de pe bulevard, rămaseră acolo câteva secunde, apoi îşi strânseră mâinile şi se despărţiră, îndreptându-se brusc fiecare în altă direcţie.

— Ce vrei să facem? întrebă Cody întorcându-se spre Bailey.

— La dracu'! făcu Bailey, frecându-şi nervos vârful nasului. Nu ştiu. Trebuie să-l întreb pe Carter.

— Carter nu-i aici acum. Tu trebuie să decizi.

Bailey tăcu preţ de câteva clipe, gândindu-se ce ar trebui să facă. Carter îi spusese că nu trebuia decât să observe, nu să ia

decizii. Dar, dacă nu hotăra ceva numaidecât, pierdea amândoi suspecţii.

— Pierdem vremea, Bailey! îl zori Cody.

— Blondi! Luaţi-vă după Blondi!

— Eşti sigur?

— La urma urmei, după el am venit, spuse Bailey, rugându-se ca instinctul să nu-l înşele. Nu-l putem pierde acum.

— S-a făcut! Roberts, Marquez, Henry – urmăriţi primul suspect! Jones, Wilton, Gregan – staţi pe poziţie şi pregătiţi-vă să-i înlocuiţi pe ceilalţi când trec pe lângă voi. Nu vreau să vadă de mai mute ori aceleaşi feţe.

— Recepţionat! se auzi răspunsul cu întreruperi.

Bărbatul căruia îi spuneau Blondi merse mai departe, privind liniştit vitrinele magazinelor, oprindu-se câteva minute în faţa uneia deosebit de viu colorată. Apoi, dintr-odată, în clipa în care un tramvai trecu pe lângă el, o rupse la fugă.

— La dracu', ne-a făcut-o! exclamă Cody. Atenţie, toate unităţile în acţiune! Repet, intraţi în acţiune! Hai să-l prindem!

— Cum adică ne-a făcut-o? întrebă Bailey, apropiindu-se îngrijorat de ecran. Cum a putut să ne-o facă?

— Fiindcă-i bun, uite-aşa!

— Se urcă în tramvai, răsună o voce sacadată din staţie.

— Păi, urcaţi şi voi după el! Nu-l pierdeţi!

Punctele de pe ecran începură să salte când agenţii o luară la fugă. Sunetul gâfâiturilor lor răsuna în toată camera. Nimeni nu mai vorbea. Toţi rămăseseră cu ochii lipiţi de monitoare.

Recuperând rapid distanţa dintre ei şi tramvai, cei trei agenţi săriră în vehicul, unul în spatele celuilalt, chiar în clipa în care se închideau uşile.

— Unde e? întrebă Bailey cu răsuflarea tăiată.

— Găsiţi-l şi daţi-l jos din tramvai! ordonă Cody. Imaginile afişară interiorul tramvaiului şi prim-planuri cu feţele surprinse ale pasagerilor. Însă nici urmă de bărbatul pe care-l urmăreau.

— Uite-l! strigă Cody, apăsându-şi degetul pe ecran.

Pe unul dintre monitoare putură vedea, prin fereastra tramvaiului, un bărbat care rămăsese pe trotuar şi le făcea cu mâna.

— Cum a făcut asta? întrebă Bailey cu vocea doar o şoaptă, nevenindu-i să creadă.

— E profesionist! explodă Cody, lovind cu palma în masa din faţa lui. La naiba, parcă ar fi ştiut că-l aşteptam.

— Poate chiar a ştiut, domnule.

Întorcându-se din camera alăturată, tânăra operatoare îi întinse lui Cody o foaie de hârtie.

— Ce-i asta? întrebă Bailey.

— Poliţia austriacă tocmai a dat în urmărire un bărbat bănuit că a ucis o femeie, Maria Lammers şi că a incendiat o biserică din Kitzbuhel, în Alpii austrieci, chiar în această dimineaţă, răspunse Cody citind de pe foaie.

— Şi ce legătură are asta cu cazul nostru?

— Mai mulţi oameni au declarat că au văzut un străin împreună cu victima cu o zi înainte. Au reuşit să-i facă o descriere.

Cody ridică portretul-robot trimis prin fax de poliţia austriacă şi-l aşează lângă fotografia pe care oamenii lui tocmai i-o făcuseră lui Blondi în clipa când ieşea din hotelul Drei Koenige.

Nu încăpea nici umbră de îndoială că era acelaşi bărbat.

CAPITOLUL 44

Wipkingen, Zurich
8 ianuarie – 5.17 p.m.

— Ce s-a întâmplat?

Ochii lui Dominique erau măriţi de îngrijorare.

— S-a întors Archie? întrebă Tom printre gâfâituri, cu vocea sugrumată.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Eşti bine? Sper că nu eşti rănit…

— Nu, n-am nimic. Pentru Archie îmi fac eu mai multe griji. Ne-a urmărit un bărbat după ce am ieşit din hotel, aşa că ne-am despărţit.

Tom îşi scoase paltonul şi-l aruncă pe braţul uneia din cele două canapele ponosite.

— Ne aştepta. Se întoarse spre Dhutta. Ai spus cuiva că suntem aici?

— Nu, domnule Tom, puteţi fi sigur că…

— Spre binele tău, sper că n-ai făcut asta, zise Tom tăios. Pot să-ţi enumăr pe loc mai multe persoane care-ar fi extrem de interesate să dea de tine. Dacă ai spus fie şi un cuvânt cuiva despre noi…

— Avem o înţelegere! insistă Dhutta, învârtind furios ceva invizibil între degetul mare şi arătător. Nu mi-aş călca niciodată cuvântul. E tot ce a mai rămas oamenilor ca noi.

Urmă o tăcere lungă, apăsătoare, întreruptă brusc de ţiuitul ascuţit al soneriei.

— Poate că el e! zise Dominique cu speranţă în glas. Dhutta ieşi ca săgeata din încăpere, de parcă atâta ar fi aşteptat. Reapăru peste câteva clipe, cu Archie la doar câţiva paşi în urma lui.

— Scuze pentru întârziere, zise Archie, prăbuşindu-se pe canapea. O mică problemă. Sunt sigur că v-a povestit Tom.

Dhutta se duse ţintă la cabinetul cu doctorii, îşi plimbă degetele de-a lungul unui şir de sticluţe maronii, alese una, o deschise, luă o duşcă, apoi o puse la loc. Orice ar fi fost, păru să-l mai calmeze.

— Aveţi idee cine ar fi putut fi? întrebă Dominique.

— Sincer, nu m-am gândit să întreb.

— Ce dracu' voia de la noi? întrebă Tom.

— Vrei să spui ce voiau, îl corectă sec Archie. Am numărat pe puţin trei. Şi, în caz că n-ai observat, se ţineau după mine, nu după tine.

— Ai făcut ceva ce-ar trebui să ştiu? întrebă Tom, aruncându-i lui Archie o privire încărcată de bănuieli. Tu n-ai mai avut niciodată genul ăsta de belele.

— Sigur că nu! răspunse Archie, aproape ofensat.

— Călătoria ta recentă în America, de exemplu. Nu mi-ai spus niciodată ce treabă ai avut acolo.

— Oh, haide! protestă Archie. Am ieşit din joc şi o ştii prea bine!

— Şi-atunci ce ai făcut acolo?

— Nimic care să poată avea legătură cu povestea de azi. Răspunsul ăsta ar trebui să-ţi ajungă.

— Ai dreptate, închise Tom subiectul. Îmi cer scuze. Sunt cam nervos. Oricum, cred că e cazul să plecăm de aici. Nu ştiu ce planuri aveţi voi, dar eu, unul, n-am de gând să stau să aflu cine erau şi ce voiau. În plus, am obţinut ceea ce căutam.

— Zici tu? făcu Archie. Tot ce am aflat e că Weissman şi Lammers făceau amândoi parte dintr-un ordin secret de cavaleri SS. Mai ştim că au cheltuit o mică avere ca să protejeze o hartă ce ascundea ultima călătorie a unui tren încărcat cu tot felul de comori furate de la evrei…

— Lasche v-a spus asta? întrebă Dominique cu vădit interes.

Tom îi relată pe scurt povestea Trenului de Aur unguresc. Ochii lui Dhutta se lărgeau cu fiecare amănunt pe care îl află. Răsucea între degete un pix, din ce în ce mai repede, până când din plasticul negru nu se mai văzu decât un fel de ceaţă.

— Ideea e că din trenul ăla au fost luate două vagoane şi nimeni nu mai ştie ce era în ele sau unde sunt acum, spuse Archie cu resemnare. Aşa că eu, unul, n-aş spune că am obţinut ceea ce căutam.

— Ei, eu nu sunt de acord! spuse Dominique, cu un zâmbet şmecher în colţul gurii.

Tom privi în jur, ştiind prea bine ce însemna acel ton al ei.

— Tu ai mai găsit ceva, nu-i aşa?

— M-am gândit că harta nu a fost singurul lucru păstrat în cutia de depozit, zise fata.

— Nu a fost? întrebă Archie, încruntându-se.

— Şi asta tot în cutia aia a fost ascunsă.

Ridică servieta veche, de piele, în care găsiseră harta.

— E o servietă obişnuită, spuse Tom. De fabricaţie germană, făcută pe la sfârşitul anilor patruzeci. Probabil că au existat milioane la fel ca asta.

— Haide, Dom! spuse Archie nerăbdător. Unde vrei să ajungi?

— Ei, după o oră în care am tot scuturat-o şi-am întors-o pe toate părţile fără să găsesc nimic, am observat asta…

Arătă cu degetul spre capacul de piele care acoperea partea din faţă.

— Cusătura?

Archie o privi cu atenţie, apoi ridică ochii, tot mai interesat.

— E de altă culoare!

— Şi este mai nouă decât restul. Aşa că am desfăcut-o. Şi am găsit ceva înăuntru.

— Încă o hartă? sugeră Dhutta nerăbdător, apropiindu-se ca să vadă mai bine.

— Nu, nici pe departe!

Dominique îşi strecură mâna printre cele două bucăţi dreptunghiulare de piele din care era format capacul servietei şi scoase dinăuntru o fâşie mică şi plată care, la prima vedere, părea să fie o bucată de plastic maro-portocaliu. I-o întinse lui Tom, care o examina, pasându-i-o apoi lui Archie, fără nici un cuvânt.

— E acoperită cu o foiţă de aur, spuse Dominique.

— Nu, zise Archie clătinând din cap, răsucind ciudata fâşie între degete. Nu este. Nu poate fi…

— De ce nu? întrebă Tom cu răsuflarea tăiată. Ar avea sens. Ar avea chiar foarte mult sens. Ce altă legătură ar fi putut avea Ordinul Capului de Mort cu acel tren? Mai mult ca sigur, asta era în cele două vagoane care au dispărut.

— Iisuse!

Archie ridică privirea şi vorbi pe un ton ce oscila între teamă şi veneraţie.

— Vă daţi seama ce înseamnă asta?

— Nu, domnule Archie, mă tem că nu-mi dau seama, recunoscu Dhutta cu o expresie complet năucită. Ce este asta, vă rog?

— E chihlimbar, spuse Dominique încet. Chihlimbar din cea mai scumpă comoară.

Tom dădu din cap.

— Renwick caută Camera de Chihlimbar.

CAPITOLUL 45

5.26 p.m.

Încăperea era cufundată în tăcere. Singurul zgomot era zumzetul unui meci de crichet ce răzbătea de la unul dintre televizoarele cu plasmă din camera alăturată. Toate privirile erau îndreptate spre micuţa bucăţică de chihlimbar din palma aspră a lui Archie. Dhutta fu cel care rupse tăcerea.

— Vă rog să-mi iertaţi ignoranţa, dar ce este această Cameră de Chihlimbar?

Tom se gândi câteva clipe. Cum să descrii ceva de nedescris? Cum să redai în cuvinte simple esenţa preţioasă a unui obiect de o frumuseţe atât de diafană încât pare să fi fost lucrat cu forţa imaginaţiei, nu cu mâini de om?

— Imaginează-ţi o cameră atât de frumoasă încât să-şi câştige renumele de a opta minune a lumii. A fost comandată de Frederic cel Mare al Prusiei, oferită în dar ţarului Petru cel Mare al Rusiei şi perfecţionată de ţarina Ecaterina. O încăpere lucrată din tone de răşină de chihlimbar baltică – material care, la acea vreme, era de douăsprezece ori mai valoros decât aurul – tratată cu infuzie de miere, seminţe de in şi coniac, din care s-au făcut mai apoi o sută de mii de panouri aurite şi argintate. În total, optzeci şi şase de metri pătraţi, incrustaţi cu diamante, jad, onix şi rubine. Apoi imaginează-ţi că toate astea au dispărut.

— Au dispărut? întrebă Dhutta încruntându-se.

— După ce au asediat Sankt-Petersburgul, în 1941, naziştii au scos camera din Palatul Ecaterinei şi au reinstalat-o în castelul Konigsberg, de unde au dezasamblat-o iar, în 1945, de teama raidurilor aeriene britanice.

— După care a dispărut, continuă Archie. Nu s-a mai auzit nimic de ea. Până acum, poate.

— Chiar credeţi că asta era în tren? întrebă entuziasmată Dominique. Camera de Chihlimbar?

— De ce nu? spuse Tom. A fost una dintre cele mai impresionante opere de artă realizate vreodată. Probabil că valora sute de milioane de dolari. Ce altceva l-ar fi putut determina pe Himmler să-şi convoace escadronul de elită pentru

a asigura paza? Ce altceva ar fi vrut cu tot dinadinsul să ascundă?

— Mai ştii cât de fascinat era tatăl tău de povestea Camerei de Chihlimbar? îi aminti Dominique lui Tom.

— A căutat-o întreaga viaţă, confirmă Tom dând din cap. Spera mereu să audă un zvon, oricât de mic, despre existenţa ei. Visa să o aducă înapoi din mormânt.

— Ăsta e misterul din spatele întregii poveşti! spuse Dominique. Portretul lui Bellak conţine, aproape sigur, un indiciu referitor la locul în care este ascunsă Camera de Chihlimbar.

— Dar ce-ar putea face Renwick sau organizaţia aia, Kristall Blade, cu Camera de Chihlimbar? Că doar n-au cum s-o vândă! Sublinie Archie.

— Întreagă, singur că nu. Dar ar putea s-o vândă pe bucăţi. Un panou aici, altul acolo... Şi să nu crezi că n-ar avea cumpărători. Sunt destui care ar plăti sute de mii pentru un fragment din Camera de Chihlimbar, fără să pună prea multe întrebări. Şi-ar putea scoate uşor cincizeci, poate chiar şaizeci de milioane.

— Suficient pentru Renwick să poată intra iar în afaceri şi pentru Kristall Blade să-şi continue războiul, spuse Archie.

— Şi tocmai de aceea trebuie să-i oprim, spuse Tom cu ochii trădându-i hotărârea. Acum, mai mult ca oricând. Nu mai e vorba doar despre Renwick. E vorba despre protejarea uneia dintre cele mai mari comori ale lumii. Nu putem permite să fie sfărâmată, împrăştiată prin toate părţile globului şi pierdută pentru totdeauna.

— Dacă Renwick are portretul, nu vom putea să-l mai ajungem din urmă, spuse Archie cu tristeţe.

— Dar nu îl are, remarcă Tom. Dacă l-ar fi avut, nu mi-ar mai fi trimis mie braţul lui Weissman şi celălalt tablou al lui Bellak. Portretul e pierdut, undeva printr-o colecţie particulară şi Renwick încearcă să ne folosească pe noi ca să-i unim punctele.

— Ce-ai spus?

Ochii lui Dominique se îngustaseră şi fruntea i se încreţise într-o expresie gânditoare.

— Am spus că nu ne-ar fi lăsat braţul lui Weissman şi...

— Nu! Despre puncte.

— Care puncte?

— Să unim punctele. Nu aşa ai zis?

— Ce tot spui acolo, Dom? pufni Archie, pierzându-şi răbdarea.

Fata nu-i răspunse. În schimb, plescăind de nerăbdare, alergă

până-n cealaltă parte a încăperii şi dezlipi harta cu căile ferate de pe perete. Ceilalţi o urmară, schimbând priviri nedumerite.

— Poftim, întinde-o pe jos! spuse Dominique, înmânându-i harta lui Tom. Ştii că te-am întrebat pentru ce puteau fi găurile alea, continuă ea, scuturând nervoasă din cap.

— Care găuri? întrebă Archie.

— Găurile din tablou!

Pocni agitată din degete, făcându-i semn lui Archie să-i dea sulul cu tabloul lui Bellak, pe care-l lăsaseră pe birou.

— Au fost făcute cu prea multă grijă, aşa că nu pot fi întâmplătoare.

Desfăşură pânza şi o întinse deasupra hărţii, potrivind colţul din stânga jos cu forma în L care apăruse sub lampa cu ultraviolete. Daţi-mi un creion!

Dhutta scoase un creion din şirul de instrumente de scris pe care le ţinea frumos ordonate în buzunarul de la piept şi i-l întinse.

Strângând cu putere creionul între degete, Dominique îi apăsă vârful prin prima gaură şi îl răsuci apoi uşor, pentru a lăsa o urmă pe suprafaţa hărţii de dedesubt. Făcu acelaşi lucru cu toate cele nouă găuri, până când, mulţumită că le-a însemnat pe toate, dădu la o parte tabloul şi lăsă pânza să se ruleze la loc, scoţând la iveală urmele pe care tocmai le trasase cu creionul.

Archie fluieră încet.

— Arată aceeaşi rută pe care-am descoperit-o mai devreme! exclamă Dhutta.

— Exact cum ai spus tu, zise Dominique radiind de mândrie. Trebuia să unim punctele.

Tom privea harta fără să scoată nici un cuvânt, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Dhutta avea dreptate. Urmele de creion căzuseră exact peste oraşele evidenţiate mai devreme de lampa cu ultraviolete, despre care Lasche le spusese că formaseră traseul Trenului de Aur.

Toate punctele, în afară de unul. Un sătuc în nordul Germaniei. Trebui să facă eforturi pentru a-i desluşi numele, pentru că urma creionului trecuse chiar pe deasupra. În dreptul localităţii era un desen micuţ, care, conform explicaţiilor din legendă, desemna un castel.

Castelul Wewelsburg.

CAPITOLUL 46

Post zonal CIA, Zurich
8 ianuarie – 6.01 p.m.

— L-ai pierdut?

Nici măcar distanţa de mii de kilometri dintre ei nu putea ascunde dezamăgirea din vocea lui Carter.

— Da, domnule, spuse sfios Bailey, imaginându-şi reacţia lui Carter. Şi nu mai apare pe nici un sistem.

— Îmi pare rău, Chris! oftă Cody, aplecându-se spre microfon. Am folosit cei mai buni oameni. Nu ne-am gândit că o să ne depisteze atât de repede.

— Ştiu că ai făcut tot ce-ai putut, îl linişti Carter. Şi apreciez tot ajutorul pe care mi l-ai acordat în povestea asta. Îţi mulţumesc.

— Ei, cel puţin data viitoare o să ştii la ce să te aştepţi, adăugă Cody. Îţi sugerez să-l arestezi imediat ce-o să mai dai de el.

— Dac-o să mai existe vreo „dată viitoare”, spuse Carter râzând sec. Era singura noastră pistă.

— Nu chiar singura, replică Bailey gânditor. Încă-l mai avem pe Lasche. Şi mai e şi individul pe care l-am văzut împreună cu Blondi. L-am găsit şi pe el în sistem.

— Era şi timpul să mai avem şi noi un pic de noroc, spuse Carter cu vădită uşurare în glas.

— S-ar părea că are dosar. E un fel de hoţ de obiecte de artă de primă clasă. Îl cheamă Tom Kirk, dar operează sub numele de Felix.

— Un hoţ! exclamă Carter. Da, se potriveşte. Mai mult ca sigur şi el e implicat în povestea asta.

— Doar că se pare că a cooperat cu un agent de-al nostru la un caz, anul trecut şi, drept mulţumire, i s-au iertat toate păcatele. Acum, impresia generală e că a luat-o pe calea cea bună.

— Cu ce agent?

— Jennifer Browne. O ştiţi?

— Mi-e cunoscut numele, spuse încet Carter. A fost implicată într-o poveste cu un schimb de focuri acum câţiva ani. O s-o

verific.

— Între timp, i-am putea trimite numele şi descrierea către toate aeroporturile, gările şi punctele vamale, sugeră Bailey. În felul ăsta, dacă încearcă să părăsească ţara, vom fi informaţi. Cu un pic de noroc, s-ar putea ca şi prietenul lui, Blondi, să-i fie prin preajmă.

— Dă-i drumul! ordonă Carter. Şi data viitoare aveţi grijă să prindeţi măcar unul din ei.

CAPITOLUL 47

Wewelsburg, Westfalia, Germania
9 ianuarie – 2.23 a.m.

Era clar, din drumul ce urca pieptiş dealul, că bătrânul castel Wewelsburg ocupa o poziţie de comandă deasupra peisajului de ţară din împrejurimi.

Mai surprinzătoare, poate, era arhitectura lui. Wewelsburg era singurul castel triunghiular din Europa, cu un turn mare şi rotund în colţul dinspre nord şi cu două mai mici în cele sudice, toate trei legate între ele printr-un şir gros de ziduri fortificate. Pe de altă parte însă, după cum le spusese Dominique pe parcursul celor şapte ore de drum, pe baza informaţiilor pe care le putuse culege folosindu-şi laptopul ori de câte ori telefonul ei mobil avea semnal, pentru a se putea conecta la internet, arhitectura era doar unul dintre multiplele moduri prin care castelul ieşea din tipare.

În 1934, castelul şi împrejurimile lui fuseseră cesionate pe o perioadă de o sută de ani. Beneficiarul? Un oarecare Henrich Himmler. Planul lui, pus numaidecât în practică, era să facă din castel nu doar un centru de cercetare şi de instruire ariană, ci însuşi căminul spiritual al SS-ului, un loc la fel de sfânt pentru rasa ariană cum fusese, în Evul Mediu, Marienburgul pentru Cavalerii Teutoni.

În acest scop, fiecare încăpere fusese dedicată comemorării unui erou legendar nordic sau unui artefact fundamental din istoria ariană. O încăpere fusese chiar rezervată pentru Sfântul Graal, Himmler având convingerea că el şi oamenii lui vor reuşi în cele din urmă să-l găsească.

Apartamentele personale ale lui Himmler fuseseră dedicate memoriei lui Heinrich I, întemeietorul Primului Reich german. După cum se pare, Himmler nu numai că se credea a fi reîncarnarea pământeană a spiritului lui Heinrich, dar mai avea şi convingerea că ar fi putut câştiga anumite puteri supranaturale dacă ar fi reuşit să găsească legendara insulă Thule – o presupusă civilizaţie pierdută, pentru localizarea căreia liderul german a cheltuit importante sume de bani – şi să ia legătura cu

Străbunii.

Pentru Tom, toate aceste lucruri sunau îngrozitor de cunoscut, amintindu-i de relatarea lui Lasche despre ideologia hrănită cu atâta ură cu care Himmler modelase şi inspirase SS-ul spre noi înălţimi ale cruzimii şi ale ferocităţii. Povestea avea însă o latură chiar şi mai întunecată. Un lagăr de concentrare, brutal chiar şi după standardele naziste, fusese înfiinţat în apropiere, cu scopul de a asigura forţa de muncă necesară pentru a aduce castelul la standardele vizate de Himmler. Şi, deşi castelul nu ajunsese vreodată să fie pe deplin operaţional, nici măcar terminat, existaseră zvonuri cum că, în interiorul sumbrelor lui ziduri, Himmler şi ai lui desfăşurau ritualuri păgâne, chiar satanice.

Confirmând parcă gândurile lui Tom, castelul alese tocmai acel moment pentru a se ivi prin deschiderea scheletică a câtorva ramuri pleşuve, care îl ascunseseră vederii până în acel moment. Ferestrele, prevăzute cu şipci verticale, sticliră asemenea unor ochi de animale în lumina galbenă a farurilor, apoi se cufundară din nou în îmbrăţişarea rece a pădurii ce împresura bătrâna cetate.

Silueta unei mici biserici se contura dintr-odată pe cerul nopţii, în clipa în care maşina luă ultima curbă. Turla înaltă a edificiului arunca pe pământ o umbră lunguiaţă. Tom stinse farurile şi scoase maşina din viteză, lăsând-o să coboare fără zgomot ultima sută de metri, sub lumina lunii. O vulpe se afundă leneşă înapoi în vizuina ei când îi văzu apropiindu-se.

Archie rupse tăcerea în clipa în care maşina se opri în faţa a ceea ce Dominique identifică drept fostul post de gardă SS, acum transformat în muzeu.

— Ei, cu siguranţă am ajuns unde trebuie, spuse el.

Tom aprobă, dând din cap. Nu încăpea îndoială că se aflau lângă castelul din fotografia făcută tabloului lui Bellak, cea găsită în camera secretă a lui Weissman. Acelaşi tablou după care Lammers comandase vitraliul din biserică.

— Parcă spuneai că Himmler l-a distrus, murmură Tom.

— Aşa este, răspunse Dominique. Cel puţin, aşa a încercat. Ca urmare a ordinelor lui, castelul a fost dinamitat în martie 1945, dar salonul de ceremonii şi cripta din turnul de nord au supravieţuit aproape neatinse. Restul castelului a fost reconstruit după război.

Tom se întoarse spre Archie şi spre Dom. Chipurile le trădau nerăbdarea.

— Eşti sigură că e gol?

— Astăzi castelul funcţionează ca muzeu şi cămin studenţesc, dar nu are prea mulţi vizitatori în timpul iernii. Nu cred să apară nimeni pe-aici până mâine-dimineaţă.

Coborâră din maşină. Cădea o burniţă deasă şi îngheţată. Tom deschise portbagajul şi scoase două rucsacuri mari. Pe unul i-l întinse lui Archie, pe celălalt şi-l fixă în spate. Apoi se întoarse şi examina zidurile castelului.

Şanţul lat, fără îndoială cândva un obstacol foarte dificil de trecut, fusese de multă vreme secat. Malurile lui, odinioară extrem de înşelătoare, adăposteau acum o grădină frumos îngrijită. Un pod îngust, de piatră, susţinut de două arcade mari, traversa şanţul spre intrarea principală a castelului, o poartă arcuită deasupra căreia se înălţa o fereastră boltită. Tom presupuse că aceasta din urmă fusese o adăugire ulterioară, judecând după aspectul ce contrasta puternic cu severitatea restului clădirii.

Traversară podul spre poarta impozantă, făcută din lemn de stejar masiv, în care fuseseră tăiate şase ferestre mari, rotunde. Deloc surprinzător, poarta era închisă cu un zăvor mare, din fier, aşa că Tom începu a meşteri ceva la uşa îngustă ce se deschidea în aceasta. În doar câteva secunde, lacătul rudimentar cedă.

Păşiră într-un scurt pasaj boltit, care, la rândul lui, dădea în curtea triunghiulară a castelului. Strălucirea gălbuie a câtorva felinare se pierdea printre umbre. Cu excepţia ropotului monoton al ploii, întreaga scenă era cufundată într-o tăcere stranie. Nu se vedea nici o mişcare. Adierea vântului părea că nu poate sau că nu vrea să pătrundă în acest sanctuar de piatră.

Dominique le indică o uşă la baza Turnului de Nord, un cilindru de piatră masiv şi robust ce se înălţa ameninţător deasupra lor, acoperind cerul nopţii. În comparaţie cu acesta, celelalte două turnuri, mult mai delicate, pe care abia dacă le zăreau deasupra acoperişului, lăsau impresia că s-ar putea îndoi sub suflul unor rafale mai puternice.

Se apropiară de uşa pe care le-o arătase Dominique. Zidurile castelului păreau să se închidă în jurul lor, în punctul unde se închidea triunghiul. O inscripţie veche îi informă că aici fusese cândva intrarea într-o capelă. Uşa nu era încuiată, aşa că intrară fără nici o problemă, dar imediat se treziră în faţa unui grilaj de fier care le bloca drumul.

Tom scoase lanterna şi o strecură printre gratii. Lumina

dezvălui o încăpere amplă, înconjurată de doisprezece piloni de piatră ce susţineau o succesiune de arcade joase, care încadrau în mod graţios ferestrele subţiri, săpate în zidurile turnului. Însă privirea lui Tom fu aproape numaidecât atrasă de podeaua încăperii. Chiar în centru, mai multe dale de marmură neagră fuseseră aranjate astfel încât să creeze forma, de-acum atât de bine cunoscută, a unui disc negru, înconjurat de încă două cercuri, cu douăsprezece fulgere runice radiind din interior. Soarele Negru!

— Aici a fost Sala Liderilor Supremi, şopti Dominique. Locul unde SS-ul îşi desfăşura ceremoniile rituale.

— Vorbeşti de parcă ar fi fost ceva aproape religios, observă Archie.

— Din multe puncte de vedere, chiar aşa şi era, confirmă Dominique. Doctrina de supunere oarbă a lui Himmler a fost inspirată din principiile iezuite. SS-ul semăna mai mult cu o sectă religioasă fanatică decât cu o organizaţie militară. O sectă în care Himmler era papa, iar Hitler – Dumnezeu.

— Tot ce e aici e original? întrebă Tom, surprins de starea extrem de bună în care se păstrase încăperea.

— Nu. S-au făcut lucrări de restaurare.

— În cazul ăsta, ce căutăm noi nu poate fi aici. Altfel ar fi fost deja descoperit, spuse Tom. Unde-i cripta despre care vorbeai?

— Din câte-mi amintesc, este chiar sub noi! Dar trebuie să ieşim din castel ca să putem intra în ea.

Dominique îi conduse înapoi la poarta de la intrare, pe care o închiseră, apoi traversară podul. Vântul şuiera prin cele două arcade de dedesubt. În stânga lor, un şir de scări cobora până pe malurile şanţului, la baza zidului dinspre est, unde fuseseră montate două uşi..

— Aia e! şopti fata, arătând spre uşa din dreapta.

Era încuiată, însă nici de această dată lui Tom nu-i trebuiră mai mult de câteva secunde ca să o deschidă. Păşiră într-un tunel boltit şi Dominique le făcu semn cu lanterna spre nişte scări care coborau în dreapta lor. Dădură din nou peste un grilaj de fier pe care Tom trebui să-l forţeze. Dominique zări întrerupătorul pe zidul din afara grilajului; îi urma îndeaproape pe Tom şi pe Archie.

Cripta circulară avea un diametru de şapte până la zece metri şi părea să fie o structură solidă, cu pereţii construiţi din blocuri de piatră şi cu podeaua din calcar lustruit. Un plafon boltit se

înălţa cam la cinci metri deasupra capetelor lor. În mijlocul încăperii era un puţ rotund, de piatră, cu două trepte ce coborau în adâncitura superficială din mijlocul acestuia.

Spre acest mic cerc se îndreptă Tom, oprindu-se chiar în mijloc, exact sub punctul cel mai înalt al plafonului.

— Priviţi! strigă Archie, luminând cu lanterna deasupra capului lui Tom.

O svastică realizată din pietre de diverse culori se contura cu extrem de multă claritate pe tavan.

— Ce a fost aici? întrebă Tom.

— Un fel de cimitir SS, din câte s-ar părea, spuse Dominique. Un presupus ultim loc de odihnă în centrul universului, pentru spiritele membrilor ordinului, atunci când aveau să treacă în nefiinţă.

Vocea-i răsuna surprinzător de înfundat, fără nici o urmă de ecou, în ciuda spaţiului închis, ca şi când fiecare sunet ar fi fost absorbit de ziduri.

Tom privi cu atenţie în jur. Patru fante de lumină fuseseră săpate sus, în pereţii groşi, un fel de culoare înguste care urcau înclinate înspre noapte.

— Conform convingerilor lui Himmler, centrul lumii nu se află în Ierusalim, la Roma sau la Mecca, ci aici, pe dealurile din Westfalia, explică Dominique. Intenţiona să construiască un complex SS masiv, realizat din mai multe serii concentrice de fortificaţii, barăci şi case, care să se extindă în exterior kilometri întregi, pornind chiar din punctul în care stai tu acum.

Tom privi în jos în vreme ce-şi schimba stingherit greutatea de pe-un picior pe celălalt.

— Fix în locul ăla, ar fi fost aprinsă o flacără eternă, continuă fata. Deşi ghidul nu menţionează nicăieri numele ordinului, se spune că aici ar fi urmat să fie depusă cenuşa mai-marilor SS-ului – pe una dintre aceste…

Traversă încăperea până lângă zid şi arată un piedestal jos, de piatră, pe care Tom nu-l remarcase până atunci. Privi în jur şi observă că erau douăsprezece astfel de postamente identice, aranjate în cerc, pe lângă zidul încăperii.

— În mod clar, ideea era ca ordinul să rămână, după moarte, la fel de unit pe cât fusese şi în timpul vieţii.

— Atunci, de-aici începem! spuse Tom, lovind cu piciorul în podeaua de piatră. Din locul unde trebuia să ardă flacăra. Chiar sub svastică. Din centrul lumii lor.

CAPITOLUL 48

2.51 a.m.

Aplecaţi deasupra puţului, Tom şi Archie se puseră pe treabă. Dădeau la o parte cu dălţile mortarul din jurul construcţiei de piatră ce se ridica în centrul podelei. Era o treabă migăloasă şi dureroasă. Mânerele ciocanelor le alunecau din mâini, vibraţiile dălţilor le înţepau degetele, în ciuda fâşiilor de cauciuc folosite pentru a amortiza sunetul loviturilor. Cu toate acestea, peste cinci, zece minute, sunetul fierului lovit de piatră fu înlocuit de unul nou, neaşteptat.

— E ceva aici, dedesubt! spuse Archie entuziasmat, înlăturară primul bloc de piatră, apoi începură să lucreze la celelalte din jur. În cele din urmă, curăţară o suprafaţă destul de mare, pe care se zărea forma unei plăci de metal de aproximativ un sfert de metru pătrat, groasă cam de un centimetru jumătate.

— Foloseşte asta!

Dominique îi întinse lui Tom o rangă lungă, pe care o scosese dintr-unul din rucsacuri. Bărbatul o fixă într-o parte a plăcii de metal şi o folosi ca pe o pârghie ca să ridice dala câţiva milimetri de la pământ, până când deschizătura fu îndeajuns de mare pentru ca Archie să-şi strecoare degetele înăuntru. Ridică dala până când aceasta ajunse în poziţie verticală, aşezată pe muchie, apoi o împinse, izbind-o de pământ cu un zgomot asurzitor. Când norul de praf se împrăştie, un miros greu şi apăsător se ridică din gaura întunecată.

Cei trei se aruncară în genunchi, privind cu răsuflarea tăiată în interiorul deschizăturii, acoperindu-şi gura cu mâna într-o încercare nereuşită de a înăbuşi mirosul. Un gol negru, impenetrabil părea să-i privească la rându-i dinăuntru şi, preţ de câteva clipe, nici unul dintre ei nu scoase vreun cuvânt.

— Cobor eu primul, se oferi Tom.

Luă o coardă pe care o legă strâns de grilajul de fier, aruncând celălalt capăt în gaură. Strângând lanterna între dinţi, coborî în vidul întunecat ce se căsca sub el, lăsând coarda să-i alunece uşor printre palme, controlând viteza de coborâre cu picioarele.

Podeaua de dedesubt părea făcută dintr-un fel de piatră albă,

deşi Tom mai putu desluşi un disc întunecat în mijloc, exact sub traiectoria pe care cobora el. Abia când picioarele îi aterizară în mod neaşteptat pe discul de dedesubt, Tom îşi dădu seama că se afla, de fapt, pe o masă mare, rotundă. Dădu drumul corzii şi luă lanterna în mână.

Masa era făcută din lemn şi era înconjurată de douăsprezece scaune de stejar, cu spătar înalt, fiecare împodobit cu o placă opacă de argint, pe care erau gravate diferite titluri şi blazoane de familie. Însă ochii lui Tom fură atraşi nu atât de scaune, cât de ocupanţii acestora – nemişcaţi, toţi cu acelaşi rânjet morbid.

Adunate în jurul mesei, ca nişte macabri invitaţi la o cină apocaliptică, erau douăsprezece schelete, toate îmbrăcate în uniforma completă a SS-ului.

Abia îndrăznind să mai respire, Tom îşi plimbă lanterna peste pieptarele acoperite până la refuz cu panglici şi cu medalii, coborând de-a lungul braţului stâng al uniformelor, unde găsi tradiţionala banderolă brodată.

Inscripţia aurie strălucea pe materialul negru, dezvăluind numele ordinului din care făceau parte purtătorii uniformelor: *Totenkopfsorden.* Ordinul Capului de Mort.

CAPITOLUL 49

Hotelul Drei Koenige, Zurich
9 ianuarie – 2.51 a.m.

— Poftim! spuse Lasche arătând spre o cutie de lemn, de mărimea unei maşini de scris, pe care o aşezase pe birou. N-am mai vândut decât o singură maşină Enigma până acum. Cu câţiva ani în urmă. Unui colecţionar rus, dacă-mi amintesc eu bine.

— Şi celelalte componente?

Vocea era melodioasă şi cadenţată, trimiţând cu gândul la serile leneşe şi umede petrecute pe o verandă în sudul Californiei sau în Louisiana.

— Sunt deja în maşină. Desigur, ultimele reglaje va trebui să le faceţi dumneavoastră, domnule... Regret, nu v-am reţinut numele.

Efectele benefice ale transfuziei de sânge începeau deja să se şteargă şi Lasche se simţea obosit şi mai puţin concentrat decât şi-ar fi dorit să fie la această întâlnire. Era ceva inevitabil, având în vedere ora înaintată. Fusese luat din pripă. Primise un telefon care-l anunţa că avea să vină cineva să facă schimbul, cerându-i totodată să se asigure că va fi singur.

— Foster. Kyle Foster.

Era un bărbat masiv, cu aspect robust şi necizelat, cu o barbă deasă ce se amesteca pe alocuri cu claia ciufulită de păr şaten-deschis, cu ochi de culoarea oţelului, în permanenţă alerţi. „Un om periculos”, îşi spuse Lasche.

— Aţi întâmpinat dificultăţi în a face rost de ea? se interesă bărbatul.

— Nu, nu prea. Am contactele mele. Oameni pe care mă bazez în acest gen de afaceri. Persoane de încredere, discrete, care ştiu ce înseamnă o afacere delicată. În plus, sunt ultimii oameni de pe pământ cu care ar bănui cineva că am vreo legătură.

— Vă referiţi la The Sons of American Liberty? întrebă Foster zâmbind cu superioritate.

— De unde ştii asta?

Lasche era uimit şi furios totodată. Uimit fiindcă bărbatul îi ştia

secretul şi furios fiindcă asta însemna că fusese urmărit. Că nu avuseseră încredere în el.

— Cassius nu-şi asumă riscuri. Faptul că v-a cerut dumneavoastră să-i faceţi rost de o maşină Enigma nu înseamnă că nu-l interesa şi modul în care o procuraţi. De îndată ce a fost sigur că omul dumneavoastră, Blondi… Aşa îl chema?

Lasche dădu din cap fără să scoată vreun cuvânt.

— De îndată ce a fost sigur că omul dumneavoastră, Blondi, are în posesie obiectul dorit – Foster mângâie protector cutia de lemn – şi că e în drum spre casă, m-a rugat pe mine să merg să mă… întâlnesc cu oamenii dumneavoastră.

Ezitarea, tonul uşor îngheţat pe care Lasche îl detecta în vocea lui Foster sugerau că această remarcă aparent nevinovată ascundea nişte implicaţii mult mai sinistre. Deşi se temea că ştia deja răspunsul, Lasche nu se putu abţine să nu întrebe:

— Te-ai *întâlnit* cu ei? Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că i-am închis pe toţi într-o încăpere la uşa căreia am montat o bombă, apoi am dat un telefon anonim la FBI şi am anunţat că ei fuseseră cei care furaseră maşina. Foster păru să schiţeze un zâmbet. O să fie mult prea ocupaţi să arunce vina unul pe altul ca să-şi mai dea seama ce s-a întâmplat cu adevărat.

— I-ai omorât pe toţi? întrebă Lasche cu răsuflarea tăiată, simţind cum i se pune un nod în gât. De ce?

— Reprezentau o posibilă pistă. Foster băgă mâna în buzunar şi scoase un pistol de 9 mm cu amortizor. Lui Cassius nu-i place să lase în urmă posibile piste. Şi asta vă include şi pe dumneavoastră…

Lasche privi în ochii lui Foster, văzu expresia rece şi neclintită a acestuia şi pistolul îndreptat spre pieptul lui.

— Presupun că orice înţelegere este exclusă, zise Lasche, păstrându-şi vocea calmă şi un ton sec, de negociere.

Era de prea multă vreme implicat în acest gen de jocuri ca să nu-şi dea seama că nici lacrimile, nici accesele de furie n-ar fi avut nici un fel de efect.

— Există vreo sumă de bani pentru care ai accepta să laşi la o parte arma şi să pleci de-aici?

Foster schiţă un nou zâmbet.

— În cazul ăsta, eu aş fi mortul, nu dumneavoastră.

— Înţeleg…

O pauză.

— Însă angajatorul meu mi-a transmis să vă fac totuşi o ofertă.

— Anume?

Vocea lui Lasche era dintr-odată animată de un licăr de speranţă.

— Puteţi să alegeţi.

— Să aleg? întrebă Lasche, încruntându-se nedumerit. Ce să aleg?

Foster făcu semn cu capul spre camera plină de arme din spatele lui.

— Cum să muriţi.

Lasche clătină cu tristeţe din cap. Fusese naiv să se aştepte la altceva din partea lui Cassius. Cu toate astea, era o concesie. O concesie pe care Lasche o preţuia, fiindcă îi dădea o oarecare putere de a alege modul în care să plece din această lume. Oricât ar fi părut de ridicol, chiar aprecia gestul.

— Spune-i… Spune-i că-i mulţumesc.

Lasche scoase în marşarier căruciorul din spatele biroului şi trecu apoi încet pe lângă şirul de casete expuse pe peretele din stânga, măsurându-le din priviri conţinutul. Foster venea în urma lui, ţinând în continuare arma în mână. Paşii grei îi răsunau ritmic, asemenea unor neînduplecate şi fatidice bătăi de tobe ce însoţesc un condamnat spre ghilotină.

Ochii lui Lasche săreau de la un obiect la altul, comparându-le avantajele şi dezavantajele. Un pumnal Kukri se prezentă ca prim posibil candidat. Aparţinuse unui *ghurka* din Armata Marii Britanii, care murise în timpul răscoalei indiene din 1857. Lama pumnalului era încovoiată şi, conform legendei, un Kukri odată scos din teacă, vărsarea de sânge e lucru sigur.

Urmă apoi eleganţa lustruită a pistolului folosit de Aleksandr Puşkin într-un duel purtat pe malurile Râului Negru, în 1837. Poetul intrase în duel pentru a apăra onoarea soţiei sale în faţa avansurilor nedorite ale unui chipeş ofiţer. Rănit grav, a murit câteva zile mai târziu. A fost o zi de doliu pentru întreaga Rusie.

O altă posibilitate era un Winchester M1873 – flinta care „a câştigat Vestul” cu extraordinara precizie şi cu fiabilitatea sa. Cele două exemplare deţinute de Lasche erau extrem de rare. Cercetările balistice moderne confirmaseră că erau două dintre cele opt 73-uri folosite de amerindieni în bătălia de la Little Bighorn, în 1876.

Însă Lasche trecu pe lângă acestea şi pe lângă multe altele

asemenea lor, oprindu-şi în cele din urmă căruciorul în faţa armurii de samurai. La picioarele acesteia, frumos aranjate pe micul piedestal, erau două săbii. Până la urmă, îşi dădea acum bine seama, acestea erau singura alegere posibilă.

— Un samurai avea întotdeauna două săbii, spuse Lasche încet. Îl simţea pe Foster în picioare, în spatele lui, deşi nu se întoarse să se uite. *Katana* şi *Wakizashi.* Arătă mai întâi sabia lungă, apoi pe cea scurtă, de deasupra acesteia. Erau un simbol de prestigiu şi de mândrie şi, împreună cu oglinda de bronz şi cu colierul *magatama,* sunt considerate a fi una dintre cele trei comori sacre ale Japoniei.

— Sunt vechi? întrebă Foster fără prea mare interes.

— Din perioada Edo – cam de prin 1795. Aşadar, vechi, da, dar nu atât de vechi cât armura.

— Şi asta alegi? întrebă Foster sceptic, înaintase un pas şi era acum chiar lângă Lasche. Lasche dădu din cap.

— Bine…

Foster se aplecă spre obiectele expuse şi ridică privirea spre viitoarea sa victimă, ca să vadă pe care din cele două o prefera.

— Ai auzit de *Bushido*? îl întrebă Lasche.

— Nu.

Vocea lui Foster era acum iritată, ca şi când ar fi vrut să termine cât mai repede cu toată povestea, însă Lasche nu-l luă în seamă.

— *Bushido* e calea războinicilor, codul după care samuraii îşi conduceau viaţa. Conform acestuia, pentru a-şi salva onoarea, un samurai trebuia să-şi facă *Seppuku,* un ritual de sinucidere.

— Vrei s-o faci singur?

Foster părea îngrijorat, ca şi când această variantă depăşea limitele îngăduinţei pe care îi fusese permis să o acorde.

— Eşti sigur?

— Absolut. Tu vei fi *Kaishakunin,* ofiţerul meu. Avem nevoie de ambele săbii.

Ridicând din umeri, Foster luă ambele săbii de pe raftul de abanos şi îl urmă pe Lasche în cealaltă parte a încăperii, acolo unde acesta se oprise chiar în faţa tunului celui mare.

— În mod tradiţional, ar trebui să port un chimono alb şi în faţa mea ar trebui să fie o tavă cu o coală de hârtie *washi,* cerneală, o cană cu sake şi un cuţit *tanto,* deşi este suficient şi *Wakizashi.* Ar trebui să beau sake-ul din două înghiţituri – mai multe sau mai puţine nu ar arăta echilibrul corect dintre

contemplare şi determinare – apoi ar trebui să compun o poezie adecvată, în stil *waka.* În cele din urmă, aş apuca sabia – luă sabia mai mică din mâna lui Foster şi o scoase din teacă – şi mi-aş apăsa-o pe stomac, aici. Îşi scoase cămaşa din pantaloni şi-şi expuse partea stângă a stomacului moale şi flasc, apăsând vârful tăişului în carne. Apoi, când m-aş simţi pregătit, aş împinge şi aş reteza de la stânga la dreapta.

Foster scosese deja sabia cea lungă din teacă şi o cântărea în mână, bătând nerăbdător din picior în spatele lui Lasche.

— Apoi tu, continuă acesta, *Kaishakunin-ul* meu, ar trebui să vii lângă mine şi să-mi retezi capul. Asta ar trebui să…

Lasche nu apucă să-şi mai termine propoziţia. Cu o străfulgerare de oţel, Foster îl decapita. Impactul îi dărâmă trupul din cărucior, prăvălindu-l deasupra tunului, în vreme ce capul i se rostogolea pe pardoseală.

— Vorbeşti prea mult, bătrâne! murmură Foster.

CAPITOLUL 50

Schloss Wewelsburg, Westfalia, Germania
9 ianuarie – 3.23 a.m.

— Sunt aici! strigă Tom, sărind jos de pe masă, printre două schelete.

Încercui apoi masa prin spatele lor, luminând pe rând cadavrele cu lanterna. Câteva capete se rostogoliseră pe jos, dar majoritatea scheletelor rămăseseră remarcabil de bine păstrate, cu chipiuri ţanţoş cocoţate pe cranii albe, cu orbite goale ce păreau să urmărească fiecare mişcare a lui Tom, de parcă ar fi nimerit la un grotesc bal mascat.

— Sunt toţi aici! şopti mai mult pentru sine, neştiind dacă să se simtă entuziasmat sau oripilat de descoperirea făcută.

— Cine? strigă Archie de deasupra.

— Membrii ordinului!

Observă o gaură mică în tâmpla dreaptă a unui craniu, constată aceeaşi rană şi la ceilalţi, apoi văzu un pistol pe podea, lângă unul dintre scaune.

— Se pare că s-au omorât într-un fel de pact de sinucidere.

— Cobor şi eu! îl anunţă Archie.

Câteva secunde mai târziu, silueta lui masivă eclipsă cercul de lumină ce pătrundea din cripta de deasupra, apoi alunecă pe funie şi ateriza în centrul mesei.

— Iisuse! exclamă bărbatul în clipa în care lumina lanternei căzu peste scheletele naziste, făcând să strălucească plăcuţele de argint. Nu ai glumit! continuă Archie şi vocea-i răsună sincer şocată. N-aş fi crezut că e posibil, dar sunt şi mai înfiorători morţi decât au fost pe când erau în viaţă. S-au adunat împreună la o ultimă cină, asemenea celor doisprezece apostoli.

— Probabil că au coborât cu toţii aici, au pus pe cineva să aranjeze la loc pietrele de deasupra, apoi au apăsat pe trăgaci.

— Şi şi-au asigurat o moarte cu mult mai plăcută decât au oferit ei vreodată altora, spuse Archie cu patos, sărind pe podea şi scuturând dezgustat din cap. Mai vezi şi altceva?

— Nu încă. Hai să cercetăm locul, să vedem ce-i atât de important aici!

— Aşteptaţi-mă şi pe mine! strigă Dominique, coborând cu zgomot pe masa din spatele lor, cu o lanternă în mână.

— Parcă ţi-am spus să stai de pază! o dojeni Tom.

— Şi să vă las doar pe voi să vă distraţi? spuse fata rânjind, ridicând lanterna ca să poată vedea mai bine cadavrele. Uită-te la ei! Aproape că-mi vine să cred că ne aşteptau.

— Pe noi sau pe altcineva, o completă Tom, dându-şi seama că fusese o naivitate să-şi închipuie că Dominique ar fi acceptat să fie lăsată deoparte. Vino atunci! Hai să vedem ce mai găsim pe-aici!

Fata sări de pe masă şi toţi trei îşi îndreptară atenţia spre încăperea în sine. Avea un diametru de aproximativ zece metri şi pereţii erau rotunzi, de parcă s-ar fi aflat în interiorul unui uriaş butoi de piatră. O cercetare sumară le confirmă că singura intrare sau ieşire părea să fie gaura de deasupra lor, fiindcă în pereţi nu se zărea nici un fel de deschizătură. Se regrupară în mijlocul încăperii.

— Ei, dacă e ceva aici, eu, unul, nu văd ce! zise Archie, luminând dezamăgit cu lanterna în jur.

— De acord, spuse şi Tom. Dar mai e totuşi un loc unde nu ne-am uitat.

— Cadavrele! spuse Dominique cu răsuflarea tăiată. La ele te referi, nu-i aşa?

Fără să mai aştepte răspunsul, se întoarse lângă masă şi începu să se plimbe încet în jurul acesteia, cu fruntea încreţită de concentrare. Lumina lanternei arunca umbre pe feţele scheletice, făcându-le să pară aproape vii, sclipirea ocazională a vreunui dinte sau vreo umbră dansând printr-o orbită goală sugerând că erau pe punctul de a se trezi din îndelungatul lor somn. În cele din urmă, se opri în spatele unui scaun.

— Să începem cu ăsta!

— De ce tocmai cu ăla? întrebă Tom.

Scheletul nu părea să difere cu nimic faţă de celelalte, deşi era, în mod indiscutabil, mai grotesc decât restul. Maxilarul îi căzuse în poală şi o orbită îi era acoperită de un petic uzat de mătase.

— Uită-te la masă!

Tom îndreptă raza lanternei spre locul pe care i-l indica fata şi observă că suprafaţa mesei fusese împărţită în douăsprezece felii egale, câte una în dreptul fiecărui cavaler. Fiecare felie fusese îmbrăcată într-un alt fel de lemn.

— Stejar, nuc, mesteacăn…

Dominique le arăta pe rând pe toate, mişcându-şi lanterna pe suprafaţa mesei ca un reflector pe o scenă.

— Ulm, cireş, mahon…

Se opri când ajunse la fragmentul din faţa scaunului la care se oprise.

— Chihlimbar!

— Merită să-ncercăm, recunoscu Tom.

Strângând din dinţi, Dominique desfăcu cu grijă haina scheletului, doi dintre nasturii de argint căzându-i în mână, căci aţa putrezise. Apoi, dând haina într-o parte, începu să verifice buzunarele – atât pe cele interioare, cât şi pe cele exterioare. Nu găsi nimic în nici unul.

— Dar în jurul gâtului? Poate că are ceva acolo! sugeră Tom.

Ţinându-se cât mai departe cu putinţă de schelet, Dominique îi descheie cămaşa. Materialul rămăsese lipit de cutia toracică de sub el, acolo unde carnea putrezise, apoi se uscase. Din nou nimic. Doar vidul cavităţii toracice şi ce-i mai rămăsese din inima care-i căzuse pe scaun şi se uscase asemenea unei prune mari.

— Nu, nimic! spuse fata părând dezamăgită. Cred că m-am înşelat.

— Nu sunt sigur, zise Archie privind grămada strălucitoare de medalii prinse pe haina pe care Dominique tocmai o descheiase. Poartă o Cruce a Cavalerilor.

Trase de ceea ce mai rămăsese din panglica roşie, albă şi neagră şi desprinse medalia de gulerul uniformei.

— Are vreun semn pe spate? întrebă Tom. Archie întoarse medalia pe dos.

— Asemenea celorlalte, îi confirmă Archie dând din cap.

— Dom, le ai pe celelalte două?

Fata dădu din cap şi scoase decoraţiile din buzunarul hainei, aşezându-le pe masă, cu faţa în jos, pentru ca însemnele să se poată vedea mai bine. Archie o aşeză pe cea pe care tocmai o găsiseră în linie cu celelalte două.

— Trebuie să însemne sau să facă ceva, spuse Tom. Trebuie să se potrivească în vreun fel.

— Poate e un desen, sugeră Dominique. Poate că liniile se unesc pentru a arăta ceva ce nu se poate vedea atunci când sunt separate.

Înşfacă medaliile şi începu să le sucească pe toate părţile, punându-le una lângă cealaltă în tot felul de poziţii, încercând să

unească liniile de pe spate.

Fu un efort inutil. După zece minute în care epuizaseră toate combinaţiile la care se putuseră gândi, Tom tocmai era pe punctul de a propune altceva, când Dominique pocni dintr-odată din degete.

— Desigur! Probabil că e ceva tridimensional!

— Cum?

— Medaliile... Nu trebuie aşezate una lângă cealaltă, ca un puzzle obişnuit. Trebuie puse una peste alta.

Luă repede o medalie şi o puse peste alta, împingând-o în toate părţile, încercând să descopere un model. Schimbă una dintre medalii, apoi şi pe cealaltă, pentru a încerca o a treia combinaţie, până când, în cele din urmă, ridică privirea cu un zâmbet triumfător.

— Poftim!

Deplasând a doua medalie spre stânga, apoi ridicând-o din centrul celei de dedesubt, Dominique reuşise să alinieze câteva însemne. Luă apoi ultima medalie, o puse peste celelalte, o deplasă spre dreapta şi o ridică apoi peste a doua medalie. După ce toate fură aşezate, liniile părură să se unească dintr-odată, formând o imagine ce nu putea fi văzută decât dacă te uitai de sus în jos. Două chei încrucişate, foarte complicate.

— Cheile Sfântului Petru! şopti Tom cu răsuflarea tăiată.

— Sfântul Petru? Ăla de la Roma? întrebă Archie. Ei, acolo n-are cum să fie!

— Sunt de acord cu tine că e foarte puţin probabil, spuse Tom gânditor. Chei încrucişate. Ce altceva ar mai putea să însemne?

— Tatăl tău spunea că portretul este cheia. Poate că descoperirea noastră se leagă cumva de tabloul ăla, sugeră Dominique.

— Sau poate că se referă la cheia unei hărţi? Cum ar fi harta noastră cu căile ferate? îşi dădu şi Tom cu părerea.

— Ei, cât timp analizaţi voi doi problema asta, spuse Archie, aplecându-se să ridice lanterna pe care o lăsase pe jos, eu mă uit să văd dacă nu cumva şi ceilalţi amici ai noştri au ceva interesant asupra lor. Nu se ştie niciodată... Staţi aşa! Se opri în clipa când ajunse cu capul în dreptul tăbliei mesei. Ce-i asta? Arătă spre laterala mesei, unde o formă mică fusese săpată în lemn. O formă extrem de distinctă. Mă întreb... Hei! Daţi-mi una din alea!

Dominique îi întinse una dintre medalii şi Archie o potrivi

deasupra găurii. Intra perfect! Strecură medalia înăuntru.

— Pun pariu cu voi pe oricât că mai sunt încă două găuri identice cu asta, spuse Archie încântat.

— Uite una! spuse Dominique, arătând spre o parte din marginea masei, la dreapta lui Archie.

— Şi încă una aici! confirmă Tom, care se deplasase în cealaltă parte.

Aşa cum stăteau toţi trei, formau un triunghi echilateral perfect.

— Băgaţi-le înăuntru! spuse Archie, împingându-le celelalte două medalii rămase pe suprafaţa lucioasă a mesei.

Tom şi Dominique făcură ce li se sugerase, apoi se ridicară, aşteptând să se întâmple ceva. Dar nu se întâmplă nimic.

— Ei, trebuie să facă totuşi ceva! insistă Archie.

— Dacă le-am apăsa înăuntru? spuse Dominique. Poate declanşează vreun mecanism…

Apăsară toţi trei, dar nimic.

— Să încercăm să apăsam toţi odată, spuse Tom. La trei. Unu, doi, trei!

Apăsară din nou toţi trei şi, de data asta, un clichet distinct răsună cu ecou în încăpere.

— De unde s-a auzit? întrebă Archie.

— Din masă! spuse Tom. Uitaţi-vă la mijlocul mesei! Lumină cu lanterna un disc din centrul mesei, care sărise cu vreo câţiva milimetri mai sus decât restul suprafeţei, îngenunchind pe masă, Tom scoase cuţitul şi înlătură discul, dezvăluind o ascunzătoare îngustă, dar adâncă. Îşi strecură degetele înăuntru şi scoase un mic pumnal. Părea că întreaga masă fusese gândită special pentru a-l ascunde. Judecând după multiplele simboluri runice cu care fusese decorată masa, Tom ghici că aceasta trebuia să fi îndeplinit cândva vreo funcţie ceremonială de mult uitată. O bucată de hârtie fusese cu multă grijă înfăşurată în jurul mânerului de fildeş al pumnalului. Ceilalţi veniră numaidecât lângă el, de îndată ce Tom sări jos de pe masă.

— Ce scrie? întrebă Archie.

Tom desfăcu încetişor hârtia, având mare grijă să nu o rupă.

— E o telegramă! spuse el. Ţine, Dom, citeşte-o tu! Ştii germană mai bine ca mine.

Îi întinse bucata de hârtie şi i-o lumină cu lanterna, ca fata să poată citi.

— „Totul este pierdut. Stop. Prinz-Albrecht-Stasse invadată.

Stop. Gudrun răpită. Stop.” Dominique ridică întrebătoare ochii. Gudrun? Nu aşa o chema pe fiica lui Himmler? Cea din portret?

— Da, confirmă Tom dând din cap. Iar pe Prinz-Albercht-Strasse era sediul lui Himmler. Ce mai scrie?

— „Ermitaj cea mai probabilă destinaţie. Stop. *Heil* Hitler.” Dominique privi spre ei. Este datată aprilie 1945. Şi-i este adresată lui Himmler.

— Ermitaj! spuse Tom, clătinând frustrat din cap la auzul numelui celebrului muzeu. Asta sugerau cheile Sfântului Petru. Nu are nici o legătură cu vreo hartă sau cu Roma. Trebuie să căutăm în Sankt-Petersburg. Ridică entuziasmat privirea şi se uită mai întâi în ochii lui Archie, apoi în ai lui Dominique. Tata s-a înşelat. Tabloul dispărut al lui Bellak nu e în nici o colecţie privată. Este la Ermitaj!

PARTEA A TREIA

Nu pot prezice cum va acţiona Rusia. Este o ghicitoare învăluită într-un mister înăuntrul unei enigme.

Winston Churchill, 1 octombrie 1939

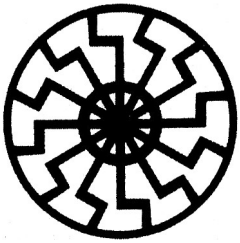

CAPITOLUL 51

Nevski Prospekt, Sankt-Petersburg
9 ianuarie – 3.21 p.m.

Tom şi Dominique coborau pe Nevski Prospekt, îndreptându-se spre impozantul sediu al Amiralităţii. Trotuarul era străbătut de o serie de dâre întunecate, acolo unde stratul gros şi alb de zăpadă se topise, lăsând să se întrezărească pe alocuri cimentul de dedesubt. Trecură pe lângă doi beţivi, prăbuşiţi unul peste altul în pragul unei uşi, fiecare strângând drăgăstos în braţe câte o sticlă de vodcă pe jumătate golită. Un câine vagabond se apropie de cei doi bărbaţi şi începu să le miroasă prudent picioarele, până când un şut bine ţintit îl trimise chelălăind de-a lungul străzii. O pătură groasă de nori cenuşii se agăţa cu încăpăţânare de cer, sfâşiată de ţurţuri de lumină galbenă, murdară.

— Şi când crezi că ajunge Archie? întrebă Dominique, uitându-se cu atenţie pe unde călca.

— Deja ţi-e dor de el? râse Tom, cu vocea răsunându-i înfundat din spatele fularului gros cu care-şi acoperise gura.

Deşi o iarnă relativ blândă după standardele ruseşti, era totuşi periculos de rece.

— Nu-ţi face griji. Ar trebui să ajungă până diseară.

— Nu ştiu dacă a avut vreun rost să-l lăsăm să călătorească separat. La urma urmei, dacă cineva chiar îl caută, sunt tot atâtea şanse să-l vadă şi dacă e cu noi şi dacă e singur, nu crezi?

— Aşa este, fu de acord Tom. Se pare însă că el a considerat că ar avea mai mult noroc dacă n-ar trebui să-şi mai facă griji şi pentru alţii.

— Şi Turnbull? Ai reuşit să dai de el, până la urmă?

— L-am pus la curent cu tot ce am găsit până acum. Ei bine, i-am spus atât cât are nevoie să ştie. O să vină şi el mâine. Trebuie să văd cum îi dau vestea lui Archie.

Ajunseră la capătul bulevardului Nevski Prospekt şi o luară la dreapta, spre Dvortsovaya Ploshehad – Piaţa Palatului. Ţepuşa aurită, simbolul Amiralităţii, se înălţa în vârful unui cub masiv din marmură albă, care semăna cu ultimul etaj al unui împopoţonat tort de nuntă. La dreapta lor era Coloana lui Alexandru, în vreme

ce, în spate, silueta curbată a sediului Statului-Major îi învăluia în umbra ei. Ici-colo, printre clădiri sau peste acoperişuri, se năpustea scânteierea necruţătoare a betonului – cicatrice urâte ale perioadei sovietice, pe care oraşul încă mai încerca, fără prea mare succes, să le vindece.

Dominique îşi strecură braţul printr-al lui Tom, simţindu-se dintr-odată ciudat de încălzită şi de mulţumită, în ciuda vântului îngheţat care-i biciuia obrajii. Evenimentele din ultimele zile, deşi obositoare, fuseseră extrem de antrenante. Întotdeauna fusese un pic geloasă pe Tom şi pe Archie, pe incredibilele lor poveşti despre locurile pe unde umblaseră şi despre aventurile prin care trecuseră. Acum, departe de a mai fi un simplu spectator, simţea în sfârşit că făcea şi ea parte din echipă. Îi dădea o senzaţie de apartenenţă, un sentiment pe care nu-l mai avusese de multă vreme. De când murise tatăl lui Tom.

— Tu ai mai fost aici, nu? întrebă ea.

— Nu.

— Nu? De ce nu?

— Păi, presupun că n-am avut niciodată ocazia.

Ceva din tonul lui îi dădu de înţeles că nu era cazul să insiste. Cel puţin, nu acum. Se hotărî să schimbe subiectul.

— Ăla trebuie să fie! Ermitajul!

— Ăla e, îi confirmă Tom.

— Şi-atunci, înseamnă că ăla este Palatul de Iarnă!

Arătă spre clădirea extravagantă, în stil baroc, de pe partea stângă, a cărei faţadă zugrăvită în alb şi verde fistic fusese împodobită cu sculpturi strălucitoare şi acoperită cu o serie de modele complicate de motive decorative ce sclipeau cu strălucirea aurie a o mie de lumânări minuscule.

— Aşa cred.

— Este imens! se minună Dominique, clătinând din cap nevenindu-i parcă să creadă.

— Am citit undeva că, dacă cineva ar sta aici câte opt ore pe zi, ar avea nevoie de şaptezeci de ani doar ca să apuce să arunce o singură privire fiecărui exponat.

— Atât de mult?

— Peste douăzeci de kilometri de galerii, trei milioane de obiecte… Sincer, eu cred c-ar fi prea puţin.

— Şi tu crezi că tabloul lui Bellak este acolo? întrebă fata, oarecum sceptică.

Nici măcar acum nu era sigură că deducţiile lor logice îi

conduseseră spre locul corect.

Ajunseseră pe malul râului şi stăteau pe Podul Palatului, privind spre Fortăreaţa Petru şi Pavel. Tom se aplecă peste parapet, adâncit în gânduri şi aşteptă aşa câteva clipe înainte să răspundă.

— Ai auzit vreodată de Aurul lui Schliemann?

— Te referi la arheologul german? Cum să nu?

Prin 1870, Schliemann fusese un pionier în domeniul său. Obsedat de *Iliada,* a început să caute ruinele Troiei, folosind textul lui Homer pe post de hartă. În 1873, a dat lovitura. A descoperit rămăşiţele cetăţii şi o grămadă de obiecte de bronz, argint şi aur, pe care le-a botezat Comoara lui Priam, după anticul regele al Troiei.

— Chiar înainte de a muri, explică Tom, a donat comoara găsită în Troia Muzeului Naţional din Berlin, unde a rămas până în 1945.

— *Până în* 1945? Vrei să spui c-au luat-o ruşii? ghici Dominique.

— Exact. Sovieticii erau aproape la fel de obsedaţi de achiziţionarea valorilor de artă ca şi naziştii. După căderea Berlinului, Stalin şi-a trimis Escadronul de Trofee, o echipă special antrenată pentru a găsi şi a confisca cât mai multă pradă nazistă cu putinţă. Au găsit Comoara lui Priam într-un buncăr de sub Grădina Zoologică din Berlin, împreună cu mii de alte obiecte de artă. Desigur, nimeni nu a ştiut nimic despre toate astea, până de curând. S-a crezut că străvechea comoară a fost pierdută sau distrusă în timpul războiului. Abia în 1993, ruşii au recunoscut în cele din urmă că ei au luat-o, dar, în loc să o dea înapoi şi-au revendicat drepturile de proprietate în contul restaurării. Este expusă acum la Muzeul Puşkin din Moscova.

— Şi crezi că s-a întâmplat ceva asemănător şi cu tabloul?

— Cu siguranţă, asta scria în telegramă, îi confirmă Tom dând din cap. Are logică. Sediul lui Himmler trebuie să fi fost una dintre principalele ţinte strategice ale ruşilor. Dacă e adevărat că Himmler nu s-a îndurat să distrugă tabloul pe care Bellak îl făcuse fiicei lui, cred că avem toate şansele ca ruşii să-l fi găsit acolo şi să-l fi adus apoi aici, ca pe un trofeu. Problema însă va fi cum să-l găsim.

— De ce?

— Ţii minte că am spus că sunt trei milioane de obiecte aici?

Dominique dădu din cap că da.

— Ei bine, numai o sută cincizeci de mii dintre acestea sunt şi expuse. Restul de două milioane opt sute cincizeci de mii sunt păstrate într-o serie de mansarde imense şi în depozite subterane. Mai mult, majoritatea lucrărilor din muzeu sunt atât de prost catalogate, încât probabil că nici administratorii nu mai ştiu cu exactitate ce au acolo.

— Tot nu înţeleg de ce ar fi fost Bellak de acord să coopereze cu ordinul şi să ascundă mesaje în tablourile lui.

Tom clătină din cap.

— Din câte ştiu eu, Bellak era deja mort în momentul în care a fost format Trenul de Aur, aşa că nu are cum să fi fost implicat.

În plus, indiciul pe care l-ai găsit tu nu fusese ascuns în tabloul propriu-zis, ci adăugat ulterior, prin găurile care-au fost date. Îmi imaginez că au ales tablourile astea tocmai ţinând cont de cine fusese autorul lor şi de ceea ce reprezentau. La urma urmei, cine şi-ar fi închipuit că un tablou cu o sinagogă, pictat de un artist evreu, ar fi putut să conducă la o criptă SS secretă?

Urmă o tăcere lungă. Privind gânditoare pe deasupra apei, Dominique fu dintr-odată izbită de felul în care, cu excepţia spiralelor perpendiculare ale Amiralităţii, a Fortăreţei Petru şi Pavel şi a Castelului Mikhailovsky, oraşul părea a fi dominat de linii orizontale, mai degrabă decât verticale, ca straturile de sedimente aşezate într-o rocă. În parte, această senzaţie era dată de linia de acoperişuri, care nu avuseseră voie să se înalţe decât cel mult până la înălţimea Palatului de Iarnă, însă efectul cel mai puternic îl crea incredibila abundenţă a apei. Toate suprafeţele plane ale celor patruzeci de râuri şi douăzeci de canale ale Sankt-Petersburgului care atingeau ţărmul creau iluzia unei linii perfect drepte.

Tocmai era pe cale de a-i atrage şi lui Tom atenţia asupra acestui lucru, când surprinse privirea pierdută a bărbatului şi se răzgândi.

— Tom, care e adevăratul motiv pentru care nu ai venit niciodată aici?

Nu-i răspunse imediat, rămânând cu privirea fixată pe ţărmul îndepărtat.

— Când aveam opt ani, tata mi-a adus o carte despre Sankt-Petersburg. O citeam împreună – de fapt, ne uitam mai mult la poze. Mi-a promis c-o să mă aducă aici într-o zi. Că o să facem o călătorie, numai noi doi. Că o să-mi arate toate secretele oraşului. Cred că l-am aşteptat întotdeauna. Nu mi-aş fi imaginat

că o să vin aici fără el.

Dominique nu mai spuse nimic. Apoi, surprinzându-se pe ea însăşi mai mult decât pe oricine altcineva, se întinse şi-l sărută pe obraz.

CAPITOLUL 52

Piaţa Decembristă, Sankt-Petersburg
9 ianuarie – 4.03 p.m.

Boris Kristenko se simţea vinovat. Nu doar fiindcă plecase de la birou fără să anunţe riscând ca, dacă afla şeful, să fie luat la întrebări. I-ar fi părut mai rău dacă şi-ar fi dezamăgit colegii. Cu doar trei săptămâni rămase până la vernisajul marii expoziţii Rembrandt, lucrau cu toţii pe brânci. Ar fi trebuit să fie la muzeu, să coordoneze amplasarea tablourilor. Dar făcuse o promisiune şi îi plăcea să-şi respecte promisiunile – mai ales când era vorba despre o promisiune făcută mamei lui.

Aşa că mergea grăbit, cu capul plecat, încercând să nu privească pe nimeni de teamă că l-ar fi putut recunoaşte cineva de la muncă, deşi, în cazul ăsta şi el ar fi putut la fel de bine să-l întrebe pe celălalt ce căuta afară. Acest gând îi mai dădu un pic de curaj şi îndrăzni să ridice privirea, deşi grăbi pasul drept compensaţie. Traversă râul Neva şi se îndreptă spre debarcaderul Leytenanta Schmidta.

Maică-sa voia trei păpuşi ruseşti. Se părea că în suburbie nu se găseau modele la fel de frumoase, deşi Kristenko se îndoia că se obosise măcar să caute. O ştia pe maică-sa – în felul ăsta, îl punea pe el şi să le plătească şi să i le ducă.

Nu că ar fi fost pentru ea, fireşte. Păpuşile *matrioşka* urmau să fie cadouri pentru nepoţii şi nepoatele ei din America – fratele ei schimbase iernile geroase din Rusia pe verile umede din Miami cu cincisprezece ani în urmă. Doamne, cât îl invidia Kristenko!

Era un magazin micuţ, destinat în principal turiştilor, cu o gamă variată şi frumoasă de suvenire ruseşti. Cumpără păpuşile şi ieşi înapoi în stradă, uitându-se la ceas. Lipsea de douăzeci de minute. Poate că, dac-ar fi luat-o la fugă, ar fi reuşit să se întoarcă înainte să-i observe cineva lipsa.

Primul pumn, în laterala capului, îl luă cu desăvârşire prin surprindere. Pe al doilea îl văzu, dar tot îl zgâlţâi în clipa în care fu lovit în stomac. Căzu la pământ, cu respiraţia tăiată, cu capul vâjâindu-i.

— Aduceţi-l încoace! auzi o voce, apoi se simţi târât de mâini

şi de păr pe o alee lăturalnică.

Nu avea nici puterea, nici curajul să se împotrivească.

Îl aruncară pe dalele murdare de piatră, mânjite cu mâncare putrezită şi cu excremente de câine. Capul i se lovi de un zid şi simţi cum i se sparse un dinte în clipa în care se izbi cu bărbia de cărămidă.

— Unde-s banii noştri, Boris Ivanovici? răsună vocea. Kristenko ridică privirea şi văzu trei bărbaţi aplecaţi asupra lui ca asupra unui sicriu cu capacul ridicat.

— Sunt pe drum, mormăi el, mişcându-şi cu greutate maxilarul.

— Spre binele tău, sper că nu minţi. Două săptămâni. Mai ai două săptămâni. Şi, data viitoare, nu după tine o să venim, ci după maică-ta! Să nu zici că nu ţi-am spus!

Unul dintre bărbaţi îl lovi cu putere cu piciorul în cap, izbindu-l cu bocancul direct în nas. Simţi sângele cald inundându-i faţa în vreme ce umbrele celor trei bărbaţi dispăreau în depărtare, râsetele lor crude ridicându-se ca un abur în aerul îngheţat.

Întins pe caldarâm, cu capul sprijinit de zidul de cărămidă, privi în jos, spre genunchii răniţi, spre paltonul rupt şi murdar, spre pantofii zgâriaţi, plini de rahat. Sângele îi picura din nas, printre degete, cu ritmicitatea de nezdruncinat a unui vechi orologiu.

Singur, începu să plângă.

CAPITOLUL 53

Palatul Ecaterinei, Puşkin
9 ianuarie – 4.37 p.m.

Amurgul îşi coborî mantia stacojie, alungind umbrele ce se strecurau printre copacii golaşi. În clipa în care Tom păşi prin dantela aurie şi prin filigranele negre ale porţilor Palatului Ecaterinei, primul felinar pâlpâi, apoi se aprinse.

Pe de-o parte, se bucura că Dominique nu venise în suburbie împreună cu el. Avea nevoie să rămână o vreme singur, ca să-şi reîncarce bateriile. Deşi ştia că fata nu încercase decât să-l ajute atunci când îl îmboldise să vorbească despre taică-său, discuţia îl tulburase totuşi. De când Dominique îi mărturisise adevărul despre trecutul ei şi despre rolul pe care îl jucase taică-său în toată povestea, Tom se lupta cu un sentiment de gelozie care nu-i dădea pace. Era o emoţie nouă pentru el, una pe care nu-i venea deloc uşor să o accepte sau măcar s-o înţeleagă.

Un singur lucru era clar – în ultimii cinci ani din viaţa părintelui său, Dominique avusese cu acesta genul de relaţie la care Tom nu putuse decât să viseze întreaga sa viaţă. Şi, chiar dacă fata avusese dreptate când spusese că taică-său n-o luase pe ea decât pentru a compensa greşelile pe care le făcuse în relaţia cu propriul fiu, Tom tot simţea gestul ca pe o trădare. Se întrebă dacă ea îi intuia sentimentele şi dacă nu cumva ăsta fusese motivul care o determinase să-l sărute. Categoric, nu era genul de persoană care să-şi manifeste într-un mod atât de deschis emoţiile sau afecţiunea.

Iar faptul că se aflau în Sankt-Petersburg îngreuna şi mai tare situaţia. Tom îşi amintea de nopţile în care taică-său îl băga în pat şi-l adormea cu poveşti despre acest uimitor oraş, cu ochii pierzându-i-se în visare pe măsură ce-i descria strălucitoarea sa opulenţă de odinioară, nefasta sa istorie, soarta misterioasă. Tom îl asculta mut de uimire, aproape temându-se să respire, pentru ca vraja să nu se risipească.

Palatul apăru din ceaţă, cu ferestrele arcuite ale celor trei etaje împodobite cu ornamente din ghips, fiecare separată de vecina sa prin coloane şi sculpturi care se repetau de-a lungul a

trei sute de metri cu o simetrie monumentală. Fâşii de culoare turcoaz se desfăşurau pe faţada zugrăvită în alb şi auriu asemenea unor panglici groase, ca şi când întreaga clădire ar fi fost împachetată ca un cadou, special pentru el.

Tom urcă scara din faţă şi păşi prin uşa principală în holul de la intrare, apoi făcu stânga. Ştia drumul. Îl memorase cu mult timp în urmă dintr-un plan găsit într-o carte pe care i-o dăduse taică-său. Grăbi pasul pe măsură ce se apropia. Salonul Alb, cel Stacojiu şi cel Verde, imagini asupra cărora, în mod normal, ar fi insistat ore întregi, absorbindu-le opulenţa aproape indecentă, nu primiră acum decât o privire aruncată în fugă. Nici măcar capodoperele expuse în Sala Tablourilor nu reuşiră să-i capteze atenţia pentru mai mult timp decât îi trebui ca să traverseze încăperea pardosită cu parchet lustruit, în schimb, părea atras ca de o forţă magică de uşa din celălalt capăt, spre care drumul îi era luminat de strălucirea fermecată ce radia din încăperea din spate. Camera de Chihlimbar!

Nu era originalul, fireşte, ci o copie modernă, realizată pentru a sărbători aniversarea de trei sute de ani a oraşului. Chiar şi aşa, rezultatul nu era cu nimic mai puţin uluitor.

Pereţii străluceau într-o infinitate de sclipiri galbene, de la topazul afumat până la cel mai palid lămâi. Şi, deşi cele mai multe panouri erau golaşe, câteva fuseseră împodobite cu figurine delicate, cu ghirlande florale, lalele, trandafiri şi cochilii ce păreau să fi fost adunate de undeva, de pe o plajă îndepărtată sau din vreo grădină exotică, apoi scufundate într-o baie de aur.

Un singur vizitator mai era prezent şi examina unul dintre panourile de pe peretele îndepărtat. Un funcţionar cu chipul împietrit ocupa un scaun îmbrăcat în catifea tivită cu fir de aur, în apropiere de intrare.

Cum stătea acolo, inundat de căldura Camerei de Chihlimbar, un gând neaşteptat se strecură în mintea lui Tom. În ciuda priveliştii magnifice, simţi o oarecare bucurie la gândul că taică-său nu ajunsese niciodată să stea unde stătea el acum. După o viaţă de aşteptare, să ajungă să o vadă cu adevărat, aşa cum o vedea Tom, ar fi putut avea asupra bărbatului alt efect decât cel scontat. Dispărută în cenuşa războiului, lăsând în urmă doar amintiri şoptite şi fotografii şterse de vreme, Camera de Chihlimbar dăduse naştere unui mit. Un mit ce depăşise numaidecât limitele observării şi ale cercetării umane, ajungând într-un punct unde splendoarea sa nu putea nicicând dezamăgi şi

unde măreţia ei n-ar fi putut fi vreodată pusă la îndoială. Măcar şi din acest unic motiv, această reproducere, deşi impecabilă, nu putea spera să egaleze vreodată imaginea sublimă pe care oamenii şi-o formaseră în propria minte.

— A fost nevoie de douăzeci şi patru de ani…

Celălalt vizitator traversase încăperea şi venise lângă el. Tom nu răspunse, imaginându-şi că bărbatul îl luase drept un turist, asemenea lui.

— Douăzeci şi patru de ani ca s-o reconstruiască. Uimitor, nu crezi? Uite cum străluceşte, cum suprafaţa pare pe de-o parte să reflecte lumina, iar pe de alta, să fie atât de adâncă, încât să creeze senzaţia că ţi-ai putea afunda în ea mâna până la cot.

Tom se întoarse ca să-l privească mai bine pe bărbatul de lângă el. Dintr-o parte, abia dacă-i putea distinge profilul, ascuns sub borurile largi ale unei pălării negre, atât de îndesate pe cap, încât aproape că atingea marginea gulerului ridicat al paltonului. Şi totuşi, i se păru că recunoaşte ceva în vocea bărbatului, o scânteie familiară ce dansa la marginea memoriei lui Tom, însă nu reuşi să-şi dea seama de unde-i era cunoscută.

— Bună ziua, Thomas.

Încet, bărbatul se întoarse spre el, fixându-l cu ochii cenuşii, reci şi tăioşi ca oţelul. Ochi pe care Tom îi cunoscuse cândva atât de bine şi care acum îi erau cu desăvârşire străini. Ochi ce-i stârneau sentimente de ură şi de teamă. Şi de singurătate.

Ochii lui Harry Renwick.

— Harry? murmură Tom cu răsuflarea tăiată, în clipa când scânteia familiară se transformă dintr-odată în conştientizare. Tu eşti?

Renwick, interpretând poate greşit tonul lui Tom, îi întinse palma înmănuşată în semn de întâmpinare.

— Dragul meu băiat!

Dar surpriza lui Tom se evaporă cu repeziciune, fiind numaidecât înlocuită de o furie rece, ascuţită. Următoarele lui cuvinte nu mai lăsară nici o umbră de îndoială cu privire la adevăratele lui sentimente.

— Nenorocitul dracului…

Tom înainta un pas, cu pumnul strâns.

— Ai grijă, Thomas! spuse blând Renwick, îndepărtându-se uşor. Nu încerca vreun gest necugetat. N-aş vrea să fii rănit.

Se auzi un scârţâit şi Tom întoarse capul la timp pentru a-l vedea pe funcţionarul cuprins de groază scos pe sus din cameră

de două matahale cu capetele rase. Încă doi bărbaţi intrară în încăpere, cu paltoanele deschise, lăsând să se vadă armele aranjate cu grijă la centură. Cel mai înalt din cei doi se duse lângă Renwick. Tom îi recunoscu silueta masivă – era bărbatul care fusese filmat ieşind din camera de spital după asasinarea lui Weissman. Între timp, cel de-al doilea bărbat se apropiase de Tom. Îl pipăi rapid din cap până-n picioare, apoi îi luă pălăria lui Renwick şi se retrase câţiva paşi mai în spate.

— Presupun că nu ai avut încă plăcerea de a-l întâlni pe domnul colonel Hecht, spuse Renwick. Este… un coleg de-al meu.

— Ce vrei? întrebă sec Tom.

Dată fiind situaţia, ştia că era nevoit să-l asculte pe Renwick.

— Ah, Thomas! oftă din greu fostul său prieten. Rămânea în continuare singura persoană care folosea numele întreg al lui Tom – dintotdeauna detestase abrevierile, acronimele sau orice alt fel de prescurtare lingvistică. E trist, nu ţi se pare? După tot ce a fost între noi, după tot timpul petrecut împreună, e trist că nu ne putem întâlni să discutăm ca doi vechi prieteni.

— Mai scuteşte-mă! şuieră Tom printre dinţi. Prietenia noastră a fost clădită numai pe minciunile tale. În ziua în care m-ai trădat, am pierdut tot ce ne-ar fi putut lega vreodată. Nu mai însemni nimic pentru mine acum. Aşa că, dacă ai venit să mă omori, dă-i drumul şi să nu mai pierdem vremea!

— Să te omor?

Renwick râse şi traversă agale încăperea, până la peretele din stânga, lăsându-l pe Hecht cu privirea fixată asupra lui Tom.

— Dragul meu băiat, dacă te-aş fi vrut măcar şi-o clipă mort, n-ai mai fi fost acum aici. În faţa hotelului Drei Koenige. La cafeneaua din Hauptbahnhoff. Chiar azi-dimineaţă, când te plimbai prin Nevski Prospekt… Doamne, am avut nenumărate ocazii să te omor în ultimele zile! Nu, Thomas, moartea ta, deşi mi-ar satisface nevoia de a-mi răzbuna pierderea mâinii – ridică proteza de plastic, înmănuşată, privind-o dispreţuitor, ca şi când n-ar fi fost a lui – nu mi-ar aduce nici un folos.

— Folos? făcu Tom râzând sec. Îţi imaginezi c-o să te ajut?

— Oh, dar deja m-ai ajutat atât de mult, Thomas! Cheia pe care ai recuperat-o de la Lammers, cutia de depozit, identificarea unei posibile locaţii pentru conţinutul vagoanelor dispărute…

— Cum dracu'…? începu Tom, însă îşi dădu numaidecât seama ce însemnau toate astea. Raj! Ce i-ai făcut?

— Oh, da! suspină Renwick. Domnul Dhutta!

Îşi scoase mănuşa stângă şi îşi aşează cu blândeţe mâna pe unul dintre panouri.

— Un prieten foarte loial, dacă-mi dai voie să spun. Chiar până la capăt.

— Nenorocit mizerabil! înjură Tom cu vocea sugrumată în faţa acestei ultime dovezi de cruzime a lui Renwick.

Raj fusese un om bun. Tom se simţea vinovat că-l implicase. Renwick zâmbi uşor, dar nu spuse nimic, mângâind delicat cu degetul unul dintre motivele florale.

— Aşadar, acum ai aflat şi tu ceea ce eu ştiam deja de ceva vreme, spuse el în cele din urmă. Ordinul a fost trimis să apere trenul. Când şi-au dat seama că nu mai aveau şanse să ajungă în Elveţia şi-au asumat răspunderea de a înlătura cea mai preţioasă parte a încărcăturii şi de a o pune la adăpost. Au ascuns secretul locaţiei într-un tablou, care se găseşte acum într-o colecţie privată.

Tom nu spuse nimic. Oscila între teamă, furie şi repulsie la vederea lui Renwick, care mângâia cu tandreţe chihlimbarul şi la gândul că trupul sfârtecat al lui Raj zăcea acum aruncat pe undeva, pe vreo alee înfundată sau în vreo încăpere ascunsă.

— Gândeşte-te, Thomas! Camera de Chihlimbar! Originalul! Ochii lui Renwick aruncau scântei. Recuperată în sfârşit, după atâţia ani! Gândeşte-te ce de bani! Trebuie să valoreze două, trei sute de milioane de dolari!

— Crezi că-mi pasă de bani? şuieră Tom.

— Tatăl tău şi-a petrecut jumătate din viaţă căutând-o. Imaginează-ţi ce ar spune dacă ar putea fi unde suntem noi acum – atât de aproape!

— Nu-l băga pe tata în povestea asta! spuse Tom cu o voce de gheaţă, înaintând doi paşi, ignorând privirea ameninţătoare a lui Hecht. Tata a încercat să o găsească fiindcă a vrut să o apere. Tu nu vrei decât să o distrugi!

— Tatăl tău e deja implicat, Thomas. Renwick zâmbea acum. De unde crezi că am aflat eu prima dată despre toate astea? El mi-a spus. El mi-a spus totul.

— Asta-i o minciună!

— Aşa crezi?

— Chiar dacă ţi-a spus, a făcut-o fiindcă nu şi-ar fi putut închipui cine eşti de fapt. Nu şi-ar fi imaginat că nu vrei decât să o faci bucăţi.

— Eşti foarte sigur de asta, nu-i aşa? spuse Renwick dintr-odată nervos, clătinând din cap. Eşti chiar atât de sigur că nu ştia?

Inima lui Tom îi zvâcni în piept.

— Ce vrei să spui?

— Nu te juca cu mine, Thomas! spuse Renwick, cu un râset scurt. Nu e stilul tău. Să nu-mi spui că nici măcar nu te-ai gândit la asta. Că nu ţi-ai pus nici o întrebare.

— La ce să mă gândesc?

Gura lui Tom era uscată, vocea îi devenise doar o şoaptă.

— La cum se face că, deşi am fost colegi timp de douăzeci de ani, prieteni chiar şi mai mult timp, tatăl tău nu a ştiut niciodată adevărul despre mine. Poată că există posibilitatea, oricât ar fi ea de micuţă, ca nu doar să fi ştiut… ci chiar să mă fi ajutat. Să fi lucrat pentru mine!

— Nu spune asta! Tu nu ştii…

— Habar n-ai tu ce ştiu eu! I-o reteză Renwick. Şi, chiar dacă ţi-aş spune, tot nu m-ai crede. La fel cum ştiu că n-o să crezi nici asta…

Îşi scoase ceasul din buzunar şi îl legănă în faţa lui Tom. Cadranul de aur strălucea în lumină. Tom îl recunoscu pe dată – un ceas de precizie, Patek Philippe, din 1922. Un model extrem de rar. Ştia chiar şi numărul de pe spatele cadranului: 409792. Fusese ceasul tatălui său.

— De unde ai asta? întrebă Tom cu vocea şoptită. Nu ai nici un drept să…

— Tu de unde crezi că-l am? El mi l-a dat. Nu-ţi dai seama, Thomas? Am fost parteneri. Până la sfârşit.

CAPITOLUL 54

Aeroportul Pulkovo 2, Sankt-Petersburg
9 ianuarie – 6.47 p.m.

Bailey aştepta sub reclama luminoasă, de culoare roşie, a unui club de striptease local, refuzând politicos o serie de hamali care păreau că ţin morţiş să-i îndese bagajele într-unui dintre taxiurile care aşteptau lângă trotuar. Spre uşurarea lui, o formă neagră, mai mare şi mult mai curată decât oricare dintre vehiculele din jur, apăru parcă alunecând şi se opri în faţa lui. Aruncându-şi o geantă peste umăr, Bailey făcu un pas în faţă. Vântul îngheţat îi înţepa ochii. Portbagajul se deschise în clipa în care Bailey se apropie şi tânărul îşi aruncă gentile înăuntru. Apoi îl închise cu o bufnitură şi urcă în maşină, aşezându-se pe bancheta din spate.

— Dumnezeule, e frig de crapă pietrele aici!

Bărbatul care-i întindea, în semn de bun venit, mâna prin despărţitura dintre cele două scaune era Stan în persoană, în vreme ce şoferul de lângă el era cu siguranţă Bran – un bărbat înalt şi slab, cu păr şaten, îngrijit pieptănat, în vreme ce colegul lui era mic şi îndesat, cu un cerc de păr blond încărunţit, care-i înconjura chelia lucioasă asemenea unei bentiţe.

— Hei, scuză-ne întârzierea! continuă el. Eu sunt Bill Strange şi el e Cliff Cunningham. Bun venit în Rusia.

— Traficul a fost îngrozitor, spuse şi Cunningham, privindu-l pe Bailey în oglinda retrovizoare.

— Nu face nimic, spuse Bailey, strângându-i mâna lui Strânge. Agent special Byron Bailey. Sunteţi de la Birou sau de la Agenţie?

— De la Birou, zise Strânge zâmbind. Carter s-a gândit c-ai vrea să vezi nişte figuri prietenoase.

— Şi a avut dreptate, spuse Bailey recunoscător.

Cody îl ajutase, nu-i vorbă, dar tot se bucura că se afla din nou printre colegii lui.

— Şi? A apărut băiatul meu?

— Îl recunoşti? întrebă Strânge, întinzându-i o fotografie.

— Da, el este! sări entuziasmat Bailey. Când l-aţi văzut?

— Acum o oră. A luat avionul din Bonn, exact cum ai spus. Tocmai s-a cazat la hotelul Labirint.

— Şi tot acolo stă şi Kirk, adăugă Cunningham. E o dărăpănătură, însă proprietarii nu se obosesc niciodată să noteze datele din paşapoartele clienţilor, lucru care are anumite avantaje, în cazul în care nu vrei să fii găsit. A venit împreună cu o fată, dar au camere separate.

— Se pare că ai luat decizia corectă, spuse Strânge.

— Am avut noroc, îl corectă Bailey, deşi îşi însoţi cuvintele cu un zâmbet.

Într-un fel, Strânge avea dreptate. După ce-i pierduseră urma lui Blondi, fusese ideea lui să înceapă să-l urmărească pe Kirk, în speranţa că, indiferent unde s-ar fi dus, Blondi l-ar fi urmat cât de curând. De îndată ce aflaseră că Tom Kirk rezervase un bilet de avion spre Sankt-Petersburg, nu mai trebuiseră decât să trimită descrierea lui Blondi în toate marile aeroporturi din Europa, unde erau programate în acea zi zboruri spre Rusia. Primiseră confirmarea rezervării lui Blondi de la un oficial al aeroportului din Bonn, iar Carter îl trimisese numaidecât pe Bailey după el – deşi îl punea să dea raportul aproape din oră-n oră. Nu că Bailey s-ar fi plâns de ceva. Chiar dacă era ţinut din scurt, tot era mai bine decât să-i care bagajele lui Viggiano.

Se aşeză comod în scaunul moale, de piele, în vreme ce Cunningham intră în trafic, îndreptându-se spre centrul oraşului.

CAPITOLUL 55

Hotelul Labirint, Sankt-Petersburg
9 ianuarie – 7.22 p.m.

Duşul consta dintr-o perdea de plastic, îngălbenită, acoperită cu pete de mucegai, ce atârna pe o sfoară lăsată deasupra căzii ciobite. Cada în sine era înconjurată de plăci de faianţă de modele diferite şi pe fundul ei se depusese un strat gros de mizerie şi de grăsime de la ocupanţii anteriori. Dar apa era fierbinte şi Tom uită curând unde se afla, închizând ochii sub jetul puternic, lăsându-şi mintea să-i zboare înapoi la Camera de Chihlimbar.

La Renwick.

La ceea ce-i spusese.

Avea dreptate, desigur. Cel puţin parţial. De când descoperise cine era Renwick cu adevărat, Tom avusese, într-adevăr, unele dubii în legătură cu natura relaţiei dintre acesta şi taică-său, se întrebase dacă părintele său bănuise vreodată adevărul. Niciodată însă, nici măcar o secundă, nu-i trecuse prin minte că taică-său nu numai că ar fi ştiut cine era Renwick în realitate, dar ar fi fost, chipurile, chiar implicat în activităţile acestui feroce criminal.

Tom recunoştea însă că nu-l cunoscuse pe taică-său atât de bine cât şi-ar fi dorit şi, în nici un caz, atât cât ar fi trebuit. Dar, din puţinul pe care apucase totuşi să-l afle despre el, părintele său îi dovedise întotdeauna că era un bărbat cinstit aproape până la exagerare, un om care nu ar fi putut avea decât cel mai adânc dispreţ pentru Cassius şi pentru ceea ce reprezenta acesta. Erau două structuri genetic opuse.

Ieşi de la duş, se şterse şi se îmbrăcă. Telefonul sună, dar Tom îl ignoră, închipuindu-şi că era vreo prostituată din partea locului pe care recepţionerul o informase că un bărbat singur tocmai se cazase acolo. Apoi se auzi o bătaie în uşă.

— Intră!

Capul lui Archie apăru prin deschizătură.

— E cineva acasă?

— Ai ajuns! exclamă Tom, zâmbind uşurat. Ai avut vreo

problemă?

— A fost o zi lungă! oftă Archie, prăbuşindu-se într-un fotoliu aproape dezmembrat, prin ale cărui tăieturi în tapiţeria de vinilin maro se zăreau bucăţi de burete galben. Unde-i Dom?

Privi în jur, ca şi când s-ar fi aşteptat s-o vadă sărind din spatele draperiei.

— Se schimbă. Coboară în zece minute. Archie îşi întinse picioarele, vizibil obosit.

— Ei şi tu ce-ai mai făcut?

— Oh, diverse, nu mare lucru, răspunse Tom ridicând din umeri. Am făcut o plimbare pe Nevski Prospekt. M-am dus să văd noua Cameră de Chihlimbar. Am dat peste Renwick.

Archie fu cât pe-aci să se înece cu băutura.

— Cassius? E aici?

— Oh, ba bine că nu! Adevărul e că a fost mereu împreună cu noi, încă de când am plecat din Londra. Ne-a urmărit, a aşteptat...

— A aşteptat ce?

— Să facem treaba în locul lui şi să localizăm ultimul tablou al lui Bellak.

— Aşadar, ştie?

— Ştie tot ce a reuşit să smulgă de la Raj.

— Cum?

Archie sări în picioare, cu faţa crispată într-o grimasă de îngrijorare, însă Tom ridică mâna, liniştindu-l.

— Am dat de el. Se pare că l-au pescuit din râu azi-noapte. Împuşcat de două ori, dar încă în viaţă. La limită.

— Stai numai să pun mâna pe nenorocitul ăla! mârâi Archie. Jur că-l omor.

— Ca să faci asta, trebuie să treci mai întâi de noii lui prieteni. Hecht e acum mâna lui dreaptă. Ţi-l aminteşti? Tipul de la Kristall Blade pe care Turnbull îl suspectează de uciderea lui Weissman.

Archie se lăsă să cadă la loc în fotoliu şi goli paharul.

— Şi ce anume voia drăguţul unchi Harry?

Tom făcu o pauză, ca şi când şi-ar fi adunat gândurile. Deocamdată, prefera să nu discute cu nimeni despre ceea ce Renwick îi spusese în legătură cu taică-său. Deşi ştia că acest gest nu era în spiritul încrederii şi al sincerităţii pe care el şi Archie se străduiseră atâta să le aducă în noul lor parteneriat, avea nevoie de timp pentru a analiza insinuările lui Renwick, înainte să le împărtăşească şi altora. În plus, toate astea nu

aveau nici o legătură cu Trenul de Aur şi cu ordinul.

— Voia să afle ce ştim.

— Ceea ce înseamnă că nu e cu nimic mai aproape de comoară decât suntem noi.

— Aş îndrăzni să spun că e chiar mai departe ca noi, zise Tom zâmbind. Încă mai crede că tabloul lui Bellak e într-o colecţie particulară.

— Totuşi, n-o să dureze prea mult până o să intuiască motivul pentru care te afli aici, nu crezi?

— Într-adevăr, fu de acord Tom. Tocmai de-asta sper că ai un plan.

— Nu te teme, totul e aranjat.

Archie dădu să-şi aprindă o ţigară, dar Tom îi făcu semn să nu fumeze.

— Te superi? Eu o să dorm aici.

— Oh! făcu Archie, punând cu regret ţigara înapoi în pachet.

— Şi, mai exact, ce ai „aranjat” tu?

— Ei, de fapt nu e aranjat încă. Dar o să fie. E un client, mai bine zis un fost client de-al meu. De-al nostru, mai exact.

— Ce fost client? întrebă Tom sceptic.

Archie întinse mâinile cu palmele în sus.

— Viktor, desigur! Cine altcineva?

— Viktor? făcu Tom, arcuindu-şi uimit sprâncenele. Nu pentru el m-ai pus să fur ouăle Faberge anul trecut? Doar că până la urmă am aflat că erau de fapt pentru Cassius. Din câte-mi amintesc eu, isprava asta a fost cât pe-aci să ne coste viaţa pe-amândoi.

— Ei, da… Dar ce rost are să mai dezgropăm acum trecutul? spuse Archie cu un rânjet până la urechi. Ce-a fost a fost, să dăm totul uitării! Acum, nu ţi-aş mai face aşa ceva. De data asta, e chiar Viktor. Şi nimeni n-o să-şi piardă viaţa.

CAPITOLUL 56

Locaţie necunoscută, Germania
9 ianuarie – 9.00 p.m.

Erau doisprezece bărbaţi în total. Fiecare purta câte un inel de aur decorat cu un grilaj de douăsprezece pătrate, cu câte un singur diamant într-una dintre căsuţe.

Renunţaseră la nume. Era mai sigur aşa. Nici numere nu-şi dăduseră, fiindcă asta ar fi sugerat existenţa unei ierarhii între ei, un fel de succesiune numerică care ar fi contrazis conceptul original de egalitate pe care fusese întemeiată frăţia. Luaseră, în schimb, nume de oraşe. Cel puţin în felul ăsta nu apăreau confuzii.

— Nu avem nici un motiv de panică! spuse Paris, un bărbat în vârstă care stătea în capul mesei, ridicând mâna pentru a face să înceteze zarva îngrijorată, declanşată de ultimele relatări. Toate astea nu înseamnă nimic.

— Nimic? Nimic? sări agitat Viena, care stătea în faţa lui. Nu ai auzit ce-am spus? S-a descoperit o criptă în castelul Wewelsburg. O criptă secretă, cu doisprezece generali SS înăuntru. Doisprezece! A apărut în toate ziarele şi pe toate canalele de ştiri. Îngrijitorul s-a dus să verifice şi a descoperit intrarea, dezgropată de cineva din podea şi lăsată deschisă. O criptă despre care noi nici măcar nu ştiam că există. E Kirk! A găsit pista. Dacă ăsta nu-i motiv de panică, atunci ce este?

Un murmur aprobator se ridică din jurul mesei. Lumânările aprinse pâlpâiră sub răsuflarea agitată a bărbaţilor adunaţi în încăpere.

— Într-adevăr, s-a dovedit a fi cu mult mai deştept decât l-aş fi crezut, recunosc asta. Dar n-ar trebui să pierdem din vedere faptul că…

— Şi dacă a descoperit ceva acolo? îl întrerupse Berlin. Cât de departe aştepţi să ajungă, până să începi să-l iei în serios? Dacă găseşte tabloul lui Bellak?

La auzul acestor cuvinte, chipul lui Paris deveni alb ca varul şi camera explodă într-o hărmălaie asurzitoare, ceilalţi unsprezece bărbaţi strigând care mai de care mai tare, fiecare încercând să-i

acopere pe ceilalţi.

— Fraţilor! Fraţilor! tună vocea lui Viena şi încăperea se cufundă din nou în tăcere. A trecut vremea discuţiilor. E timpul să acţionăm.

— Că bine zici! îl aprobă Cracovia.

— Şi ce sugerezi? întrebă Berlin.

— Două lucruri. În primul rând, să-l eliminăm pe Tom Kirk fără nici o amânare. L-am pierdut în Zurich, însă una dintre sursele mele tocmai m-a informat că a luat avionul spre Sankt-Petersburg. Dacă reuşim să-l găsim acolo, trebuie să acţionăm.

— Mă pot ocupa eu de asta, spuse Berlin. Spune-mi doar unde este.

— În al doilea rând, trebuie s-o mutăm.

— S-o mutăm? sări Paris. Îţi arde de glume?

— Locaţia curentă şi-a servit bine scopul. Dar vremurile de pericol necesită măsuri extreme. Sugerez să rupem legătura. Să eliminăm orice posibilitate de a găsi cineva tabloul şi de a se folosi de el. Să o mutăm într-un loc unde nimeni să nu o poată găsi vreodată. Într-un loc ştiut numai de noi.

— Dar e strigător la cer! se revoltă Paris. Avem un cod. Un jurământ pe care toţi ne-am legat să-l respectăm. Datoria noastră este să o apărăm, dar nu avem voie să o mutăm *niciodată.* Altfel, riscăm ca întreaga lume să afle de existenţa ei.

— Codul ăsta era pentru alte vremuri, insistă Viena. Nu se mai potriveşte în ziua de azi. La fel cum nu mi se mai pare corect ca tu să fii singura persoană care să ştie unde se află. Trebuie să ne adaptăm, ca să putem supravieţui.

— E o nebunie, spuse Paris.

— Oare? Sau e o nebunie să ignorăm ceea ce se întâmplă? Să ne supunem orbeşte toanelor unui bătrân. Trebuie să o schimbăm până nu-i prea târziu!

— Există un singur om aici care ne-a avertizat în permanenţă de pericolul cu care ne confruntăm şi acela e Viena, se amestecă şi Cracovia. El merită să fie cel care să păstreze secretul şi să decidă ce măsuri trebuie luate pentru a-l proteja.

— Un singur om are voie să cunoască secretul, spuse Paris cu fermitate. Este o greutate pe care trebuie să o poarte cu el până la moarte. Predecesorii voştri au hotărât ca eu să fiu acel om şi nu am de gând să renunţ la îndatoririle ce mi-au fost încredinţate.

— Atunci, vă cer să votăm! spuse Berlin, izbind cu pumnul în

masă. Să-l alegem fie pe Paris, cu metodele lui ineficiente, fie pe Viena şi să trecem la fapte!

— Ăsta nu e un sistem democratic... începu Paris, însă cuvintele îi fură acoperite de strigătele de aprobare cu care fusese întâmpinată ideea lui Berlin.

— Sunt onorat de faptul că mă consideraţi vrednic de o asemenea funcţie, spuse Viena ridicându-se în picioare, dar alegerea trebuie să vă aparţină.

Încăperea răsună de scârţâitul scaunelor pe dalele de piatră, în vreme de toţi se ridicau de la masă. Unul câte unul, se aliniară în spatele lui Viena. Doar trei bărbaţi ezitară, privind cu disperare spre Paris, apoi spre cei opt bărbaţi aliniaţi de cealaltă parte a mesei. Paris dădu încet din cap şi cei trei se alăturară celorlalţi fără prea mare tragere de inimă.

— Este o povară ce trebuie purtată întreaga viaţă, spuse Paris încet. E greutatea mea.

— Nu mai este, răspunse Viena. Grupul a decis în unanimitate. A sosit timpul ca altcineva să poarte torţa. Singur!

Ochii lui Paris se măriră, înţelegând dintr-odată ce se întâmpla.

La un semn al lui Viena, Berlin băgă mâna în buzunar şi scoase un carneţel mic şi o pilulă albă. Veni până lângă Paris şi puse carnetul pe suprafaţa lustruită, de stejar, a mesei. Aşeză pilula lângă ea şi împinse alături un pahar cu apă. După care se retrase un pas.

Paris privi obiectele din faţa lui. Când ridică privirea spre bărbaţii din celălalt capăt al mesei, ochii-i erau plini de lacrimi.

— Faceţi o greşeală. O mare greşeală!

— Ai servit bine cauza, spuse blând Viena. Dar timpul tău a trecut.

Făcând eforturi să-şi înăbuşe lacrimile, Paris îşi scoase stiloul şi notă ceva pe carneţel. Rupse apoi pagina, o împături în două şi i-o întinse lui Berlin, care i-o duse lui Viena. Acesta despături cu gesturi solemne foaia, citi ce scrisese Paris, apoi apropie hârtia de flacăra unei lumânări. Hârtia se aprinse şi arse aproape instantaneu.

Unsprezece perechi de ochi se întoarseră din nou spre Paris. Cu umerii tremurându-i, bătrânul îşi scoase inelul şi-l aşeză pe masă, în faţa lui. Apoi luă pilula albă, o puse pe limbă şi o înghiţi cu apă.

Două minute mai târziu, era mort.

CAPITOLUL 57

Clubul de noapte Tunelul, insula Petrograd, Sankt-Petersburg
10 ianuarie – 1.13 a.m.

Şoferul lor, Igor, le mărturisi că era profesor de şcoală generală în timpul zilei. Noaptea însă, era *chastnik* – cutreiera străzile oraşului la lumina lunii şi oferea servicii de taximetrie, fără licenţă, oricărei persoane căreia nu-i păsa de asigurare, de încălzire sau de faptul că geamurile erau tot timpul închise.

Oficial sau nu, nu avusese nevoie de nici un fel de explicaţii suplimentare pentru a-i duce la clubul de noapte unde Archie aranjase să-l întâlnească pe Viktor. Ba profitase chiar de ocazie pentru a-şi exersa engleza, plângându-se de vremea friguroasă, de rezultatele din campionatul de fotbal şi de corupţia celor din guvern, în timp ce traversau Neva îndreptându-se spre Petrograd.

De afară, Tunelul nu era o privelişte prea atractivă – un buncăr de beton ridicat pe un teren mic şi noroios dintre două blocuri care păreau că stau să se dărâme. Intrarea era păzită de trei gardieni mătăhăloşi, cu berete negre şi cu uniforme de comando, cu un ciobănesc german la picioarele lor. Uşa, o bucată solidă de oţel, groasă cam de douăzeci de centimetri, era ţinută întredeschisă cu un AK-47 scos din uz. Prin crăpătură, văzură un şir de trepte abrupte, de beton, luminate cu becuri roşii, de urgenţă.

— E un fost buncăr nuclear, le explică Archie lui Tom şi lui Dominique, care priveau întrebători spre intrare. E proprietatea lui Viktor. Nu vă temeţi, o să aibă grijă de noi.

Gardienii le căutară numele pe lista invitaţilor şi le făcură semn să treacă de rândul de persoane vrednice de toată mila, care tremurau în frig.

Un val de aer cald, duhnind a aftershave şi a alcool, îi izbi de îndată ce începură să coboare scările abrupte. Bubuitul ritmic al basului se simţea din ce în ce mai puternic cu fiecare pas, ca bătaia înfundată a unei inimi gigantice. În capătul scărilor era o altă uşă masivă de oţel şi, când aceasta se deschise, vibraţiile

basului îi izbiră direct în piept, asemenea unui val greu, în vreme ce zgomotul asurzitor exercita o presiune insuportabilă asupra ochilor, urechilor şi pieptului acestora.

Alţi doi gardieni în uniforme de comando şi cu ochelari de soare demodaţi, cu bastoane şi cu spray-uri cu gaze atârnate la curea, le făcură semn spre o deschidere în zid. O femeie frumoasă, brunetă, îmbrăcată doar într-o lenjerie sumară, le luă banii şi hainele, apoi lovi cu unghia într-un afiş din spatele ei, mestecând gumă plictisită. Anunţul fusese tipărit în rusă, însă dedesubt cineva scrisese de mână traducerea:

Fără arme sau tăişuri. Rog lăsaţi la intrare.

Pistoale şi cuţite de toate formele şi mărimile umpleau coşul de metal de sub afiş. Pe fiecare armă fusese lipit un număr scris pe o hârtie de culoare roz fosforescent.

— Cât de bine îl cunoşti pe acest Viktor? îl întrebă Tom pe Archie.

— De ani de zile facem afaceri împreună. E un mare colecţionar. Cam eclectic totuşi – numai tablouri de Picasso şi obiecte militare.

— Da! Frumos locşor mai are aici! remarcă Tom sarcastic.

— Eu zic că-i mai bine să-i pună să-şi lase armele afară, decât să le dea voie să le ia cu ei înăuntru, i-o întoarse Archie.

Vocea îi fu acoperită de un ţiuit asurzitor. Cineva declanşase detectorul de metale din faţa intrării. Un gardian se apropie de vinovat, care-şi deschise nonşalant geaca, arătând un Magnum argintiu, ce strălucea în etuiul de sub braţ. Gardianul privi întrebător spre fata de la intrare, care-l măsură pe bărbat din cap până-n picioare, apoi făcu un semn din cap. Fu lăsat să intre, cu arma neatinsă.

— S-a zis cu teoria ta, spuse Dominique cu un rânjet până la urechi.

Păşiră prin detectorul de metale şi intrară în club. Buncărul se întindea cam cincisprezece metri sub un acoperiş boltit, care amplifica muzica şi strigătele din jur, transformând totul într-un vacarm asurzitor. În capăt, se zărea un fel de cuşcă în care erau instalaţi DJ-ul şi două femei apetisante care se învârteau în jurul unor bare de metal de-o parte şi de cealaltă a acestuia.

Lumini puternice şi lasere săgetau ringul de dans, pe care mai multe trupuri zvâcneau în pulsul monoton al muzicii. Câteva

cuiburi de mese şi scaune se întindeau de-a lungul zidurilor, însă majoritatea oamenilor erau strânşi în jurul barului, cu capetele învăluite într-un nor gros de fum de ţigară.

— Aduc ceva de băut! strigă Tom, încercând să acopere zgomotul.

Îşi făcu loc prin înghesuială, lovindu-se de o femeie frumoasă, în rochie roşie, cu un rubin imens strălucindu-i în decolteul bronzat. Femeia îi zâmbi şi părea să fie pe punctul de a-i spune ceva, însă fu numaidecât trasă cu brutalitate de partenerul ei, un bărbat masiv, cu o expresie încruntată şi dură. O prostituată, presupuse Tom. Păreau să fie chiar mai multe care îi aruncau priviri languroase pe măsură ce înainta prin mulţime.

Barul era format din nouă mese cu picioare din lemn, la care serveau trei fete îmbrăcate în sutiene ascuţite şi fuste extrem de scurte, făcute din material de camuflaj. Pe o masă erau pahare mici şi groase şi sticle de Stolichnaya, pe alta şampanie şi pahare de cristal. Plata se făcea exclusiv în dolari americani.

Tom comandă şampanie, luă trei pahare şi începu să-şi croiască drum prin înghesuială, înapoi spre ceilalţi.

— Bere sau altceva nu aveau? bombăni Archie când văzu sticla.

— Ori şampanie, ori vodcă. Am dat trei sute de dolari pe sticla asta, aşa că nu mai comenta!

— Trei sute? exclamă Archie. Iisuse, mai bine te-ar jefui încă de la intrare.

— Ăsta-i doar mărunţiş pentru oameni ca ei, spuse Dominique.

Tom era nevoit să o aprobe. Femeile erau acoperite de aur şi de bijuterii scumpe. Majoritatea aveau tocuri cui şi haine mulate pe trupurile zvelte, expunându-şi abdomenele bronzate, cu muşchi bine lucraţi. Aproape toate erau blonde, deşi în cazul câtorva se vedea de la o poştă că erau vopsite.

Bărbaţii purtau costume de firmă, probabil italieneşti, în vreme ce nenumărate bijuterii de aur le acopereau încheieturile şi degetele. Din când în când, Tom zărea câte o armă ascunsă la centură sau purtată în etui, la subsuoară.

— O masă, domnule?

Un chelner apăruse lângă el şi-i indica o masă micuţă, în colţul camerei.

— Cât costă? întrebă Archie, aruncându-i o privire suspicioasă chelnerului.

Acesta se încruntă, ca şi când nu ar fi înţeles bine întrebarea.

— Cât costă? Nimic. Sunteţi invitaţii lui Viktor.

— Oh, aşa-i!

Archie se întoarse spre Tom cu un rânjet.

— Vezi? Ţi-am spus c-o să aibă grijă de noi.

— Se poate s-o luăm pe-aia?

— Oh, nu… răspunse chelnerul, cuprins parcă de o uşoară panică. Viktor a spus masa aia. Vă rog să luaţi loc.

Tom ridică din umeri. Cu o expresie uşurată, chelnerul îi conduse la masă şi umplu găleata cu gheaţă în timp ce ei luau loc.

Dominique sorbi din pahar.

— Şi acum ce facem? întrebă ea.

— Aşteptăm, presupun, răspunse Archie.

CAPITOLUL 58

1.51 a.m.

Tom începea să-şi piardă răbdarea. Trecuseră deja treizeci de minute şi încă nici urmă de Viktor. Până şi dansatoarele de la bară, care începuseră seara cu o energie aparent inepuizabilă şi cu o incredibilă abilitate de a-şi îndoi trupurile în cele mai neobişnuite poziţii, păreau să dea semne de oboseală.

Tocmai se pregătea să-l întrebe pe unul dintre chelneri unde plecase Viktor, când un tânăr de cel mult douăzeci de ani, însoţit de o blondă ce părea chiar şi mai tânără, se apropie de masa lor şi le strigă ceva în rusă.

— Ce? întrebă Tom.

— Spune că e masa lui, traduse blonda cu un accent foarte pronunţat.

— E pe dracu'! îl contră Archie.

— Vrea să stea aici, insistă fata.

— Ei, cred c-o să fie cam greu, fiindcă, după cum vezi, aici stăm noi. Dar n-are decât să se aşeze pe jos, dacă vrea.

Fata traduse şi un rânjet răutăcios apăru pe chipul tânărului. Spuse ceva şi fata traduse din nou.

— Spune că stă cu plăcere pe jos, dacă-l laşi să-şi pună picioarele la tine-n cap.

Archie sări în picioare şi bărbatul se retrase câţiva paşi. Într-o secundă, un al doilea bărbat sări între ei, cu mâna dreaptă deja strecurată înăuntrul hainei, cu stânga proptită în mijlocul pieptului lui Archie.

— Gata, gata…

Tom se ridică de pe scaun cu un zâmbet conciliant, cu mâinile ridicate în semn că cedează.

— Greşeala noastră. Poftim, n-ai decât să stai tu. Lasă-l în pace, Archie!

Bombănind nervos, Archie îi urmă pe Tom şi pe Dominique în cealaltă parte a încăperii.

— La dracu', parcă suntem în Vestul Sălbatic aici! mârâi el, aruncând pe jos chiştocul de ţigară.

— Nu te băga în vreun bucluc, îl avertiză Tom. Nu merită să fii

împuşcat pentru o masă.

— Bine, bine, admise Archie, aruncând o privire furioasă spre fostele lor locuri.

Tânărul şi blonda lui însoţitoare râdeau de mama focului, în timp ce bodyguardul se grăbea să le toarne şampania.

Tom sorbi din pahar şi cercetă încăperea cu privirea, dorindu-şi ca Viktor să apară mai repede. Lui Tom nu-i plăcea să aştepte nici în cele mai bune condiţii, dar acum, călătoria, frigul şi confruntarea cu Renwick din acea după-amiază începeau să-l doboare.

Doi bărbaţi de lângă intrare îi atraseră dintr-odată atenţia. Preţ de-o clipă, nu-şi putu da seama cu exactitate din ce motiv ieşeau aceştia în evidenţă. Apoi înţelese: în ciuda căldurii, amândoi mai purtau încă paltoanele groase cu care veniseră de afară.

Mulţimea păru să se deschidă în faţa lor în timp ce bărbaţii înaintau spre masa unde tânărul şi blonda, supravegheaţi îndeaproape de bodyguardul lor, ciocneau paharele. Apoi, fără nici un avertisment, cei doi bărbaţi îşi desfăcură paltoanele şi, într-o clipită, scoaseră fiecare câte un Uzi. Înainte ca vreunul din ocupanţii mesei să aibă timp să reacţioneze, începură să tragă în plin, în şarje precise şi controlate.

La auzul primei împuşcături, toată lumea se trânti ţipând la pământ. Cei care se aflau mai aproape de uşă năvăliră spre ieşire, căzând unul peste altul în încercarea lor disperată de a fugi.

Muzica se opri. Bubuitul basului fu înlocuit de turuitul mecanic al mitralierelor, al cărui ecou răsuna asemenea unor tunete, amplificate de tavanul boltit. Cartuşele goale cădeau zdrăngănind pe pietrele de pe jos, ca şi când cineva ar fi aruncat o mână de mărunţiş. Luminile continuau să pâlpâie intermitent, înregistrând mişcările ucigaşilor pe retina lui Tom, ca şi când ar fi privit nişte imagini filmate, reluate cu încetinitorul.

După ce goli întreaga încărcătură, unul din bărbaţi scoase un pistol şi trase calm câte un glonţ în tâmpla fiecărei victime. Mulţumiţi de felul în care rezolvaseră treaba, se retraseră spre ieşire, călcând nonşalant peste oamenii trântiţi la pământ, apoi dispărură în sus pe scări.

De îndată ce ieşiră, în încăpere se instala panica. Femeile urlau isteric, bărbaţii începură să strige. Toţi se buluciră înspre ieşire, călcând pe resturile de pahare şi sticle sparte.

— Trebuie să ieşim de-aici! strigă Tom, acoperind hărmălaia, zorindu-i pe Archie şi pe Dominique să se ridice, înainte să-şi dea seama că n-au omorât pe cine trebuia şi să se întoarcă.

— Crezi că...?

Chipul lui Dominique avea o expresie şocată, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă.

— Da, spuse Tom. Cred că băiatul care ne-a condus a insistat un pic cam prea mult să stăm neapărat la masa aia. Dacă veneau cu trei minute mai devreme, noi am fi stat acolo, în locul lor.

CAPITOLUL 59

1.56 a.m.

Oamenii se îngrămădeau spre scările de la ieşire, însă fură pe dată împinşi înapoi în club, în vreme ce fulgere albastre anunţau sosirea poliţiei. Femeile ţipau, bărbaţii strigau şi armele cădeau cu zgomot pe jos. Pliculeţe mici şi albe zburau prin aer, aruncate de posesorii lor, care încercau să scape de dovezile compromiţătoare. Unele se deschideau în aer, lăsând praful alb din interior să danseze în orga de lumini încă pornită, aşternându-se apoi pe jos asemenea unor fulgi de zăpadă.

— Pe acolo! strigă Tom, arătând spre un grup de oameni care se îndreptau spre o uşă din spatele cuştii. Trebuie să mai fie o ieşire.

Se treziră într-un coridor îngust. O uşă pe partea stângă dădea în toaleta bărbaţilor şi o alta, pe dreapta, în cea a femeilor, în capăt, era o debara plină cu mopuri, mături şi sticle de detergent de mărime industrială, sprijinite de zidurile de beton. Pe unul dintre pereţi, o scară din bare de metal urca până la nivelul parterului. O mulţime haotică de trupuri agitate se îmbulzea către scară.

— Haideţi! strigă Tom, făcându-şi loc până la baza scării şi ţinând lumea la distanţă pentru ca Dominique şi Archie să urce înaintea lui, apoi suindu-se el însuşi pe scară. Un pantof de femeie, scăpat, probabil, de cineva de deasupra, îl lovi peste faţă şi simţi, cu o strângere de stomac, cum calcă pe mâna cuiva.

După ce urcară aproximativ şase metri, ieşiră printr-un fel de trapă ca de submarin într-o străduţă îngustă şi pustie. Oamenii se îngrămădeau pe scară, în spatele lor, femeile tremurând în gerul nopţii îngheţate. Tom îşi scoase haina şi o puse pe umerii lui Dominique.

— Să mergem! strigă el.

Sunetul din ce în ce mai puternic al sirenelor îi dădea de veste că în scurt timp poliţia avea să repereze ieşirea din spate şi să-i aresteze pe toţi cei aflaţi în apropiere.

O luară la fugă. Dominique alerga în salturi lungi, fără prea mare efort, în vreme ce Archie începu să gâfâie după doar o sută

de metri. Doi câini vagabonzi apărură alergând pe lângă ei, lătrând curioşi, până când un stâlp de felinar deosebit de îmbietor îi determină să se oprească, dând furioşi din coadă.

— Parcă spuneai că Viktor ţi-e prieten, bombăni Tom în timp ce fugeau. Ai făcut tu ceva de l-ai enervat aşa de tare.

— N-am făcut nimic, şuieră Archie. E o greşeală. Asta trebuie să fie.

Ajunseră la o intersecţie şi Tom încetini, încercând să se orienteze printre şirurile identice de blocuri de beton dărăpănate, rămăşiţe ale epocii comuniste, ale căror intrări în casa scărilor miroseau a urină şi a pâine mucegăită. Însă, înainte de a apuca să-şi dea seama unde se aflau, trei Cadillacuri Escalade de culoare neagră apărură de după colţ şi opriră cu scârţâit de frâne, înconjurându-i într-un fel de semicerc.

Uşa din spate a maşinii din mijloc se deschise larg şi chelnerul care-i condusese la masă se aplecă în afară, cu chipul livid, cu ochii măriţi de groază, cu trupul răsucit în aşa fel încât să nu se poată vedea în maşină, în spatele lui.

— Ce dracu’ vrei? îi strigă Archie.

Se auzi o bubuitură surdă şi faţa chelnerului explodă într-o cascadă roşie de sânge, în vreme ce trupul i se prăbuşea înapoi pe bancheta din spate. Dominique scoase un strigăt scurt.

Un stilet roşu împinse cadavrul chelnerului, care se prăbuşi în stradă. Prin portieră apăru apoi un picior bronzat, urmat de o mână încleştată în jurul unei arme care încă mai fumega. Nişte degete cu unghii lungi, împodobite cu diamante, erau înfăşurate în jurul mânerului. În cele din urmă, apăru un chip oval, cu ochi albaştri, încadrat de un păr lung şi negru şi un bust generos, bronzat, în care se odihnea un rubin strălucitor. Tom o recunoscu numaidecât pe femeia care-i făcuse cu ochiul în timp ce încerca să ajungă la bar.

— *Zdrăstvui*[20]*,* Archie! spuse ea zâmbind.

Tom îi aruncă lui Archie o privire întrebătoare, însă prietenul lui era deja pe jumătate în maşină.

— *Zdrăstvui,* Viktor!

[20] Salutare (în lb. rusă, în original).

CAPITOLUL 60

2.01 a.m.

De îndată ce urcară cu toţii, maşina plecă în viteză, cu motorul puternic huruind de fiecare dată când şoferul schimba vitezele. Tom era în faţă, Archie şi Dominique pe bancheta din spate, cu Viktor, în vreme ce o brută bărboasă, cu chipul împietrit, care părea să răspundă la numele de Max, cu un kalaşnikov sprijinit de bordul îmbrăcat în lemn de nuc din faţa lui, ocupa locul şoferului.

— Opreşte maşina! îi ceru Tom, de îndată ce consideră că se aflau la suficientă distanţă de club. Gata cu jocurile! Ce se petrece?

— Tom! îl dojeni Archie, dintr-odată pacifist. Uşurel… Tom citea pe chipul lui Archie ce voia să-i spună. Erau pe teritoriul lui Viktor acum şi trebuia să aibă grijă.

Însă lui Tom nu-i ardea de diplomaţie.

— Am fost la un pas să murim astă-seară, Archie. Nu ştiu ce planuri ai tu, dar eu, unul, m-am săturat de surprize. Mai întâi ne invită la clubul ei – arătă cu capul în direcţia lui Viktor, dar vorbea ca şi când femeia nu ar fi fost de faţă – apoi are grijă să ne aşeze la o anumită masă, pentru ca doi ucigaşi plătiţi să-şi poată exersa ţinta pe noi. O săgeta cu privirea pe Viktor. Apropo, cine era amărâtul cu care tocmai ai decorat trotuarul?

— Un angajat de-al meu. Un trădător.

Femeia vorbea cu un uşor accent rusesc, însă chipul îi rămase impasibil.

— Îmi cer scuze pentru trădarea lui.

— Vrei să ne spui că n-ai avut nici o legătură cu ce s-a întâmplat? pufni Tom neîncrezător.

— *Niet.*

Clătină din cap şi părul îi flutură mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă.

— Eu i-am cerut doar să vă aşeze la o masă. Atâta tot. Probabil că el le-a spus celorlalţi la care anume.

— Asta ar explica de ce a insistat să stăm musai la masa aia, sugeră Archie, sărindu-i în ajutor.

— Şi de ce nu şi-au dat seama că persoanele de la respectiva masă nu erau cele pe care trebuiau să le omoare, interveni Dominique, cu amărăciune.

— Cine erau? întrebă Tom.

— Nu i-am mai văzut niciodată, spuse Viktor. Ceceni, mai mult ca sigur. Profesionişti. Operează o dată, apoi dispar. Cu banii îşi cumpără arme pentru războiul lor.

— Dar pentru cine lucrează? întrebă de această dată Archie.

— Pentru oricine şi-i poate permite. Dar nu pentru mine. Eu am oamenii mei.

— Mda, ce convenabil! pufni nervoasă Dominique.

— Cum au ştiut unde să ne găsească? întrebă Tom. Au avut timp chiar şi să cumpere chelnerul. Tu erai singura persoană care ştia că urma să venim la club.

— Nu am fost eu, spuse Viktor. Ce-i drept, v-am trecut numele pe listă, dar erau doar trei printre alte o sută.

— Telefonul! zise Archie pocnind din degete. Cu siguranţă, telefonul era ascultat. Se întoarse spre Viktor. Am aranjat totul la telefon.

— Crezi că e Renwick? îl întrebă Dominique pe Tom.

— De ce m-ar ataca Renwick într-un club de noapte aglomerat, când, cu doar câteva ore în urmă, m-a surprins singur?

Tom clătină din cap.

— Nu, trebuie să fie altcineva.

— Ei, la hotel nu vă puteţi întoarce, spuse Viktor. Veţi veni la mine. Trimit nişte oameni să vă ia bagajele.

— Nu, insistă Tom. Cred că ne e mai bine singuri.

— Nu era o invitaţie, îi răspunse scurt Viktor. Am trei clienţi morţi şi jumătate din poliţia din Sankt-Petersburg în clubul meu. Până când aflu ce se petrece, rămâneţi cu mine.

Începiră şi primul vehicul din convoiul lor de trei maşini opri la un semafor. Dintr-odată, văzură o străfulgerare orbitoare, urmată de un bubuit puternic. Maşina din faţa lor se ridică un metru şi jumătate în aer, apoi ateriza pe o parte, izbindu-se de pământ. Explozia îi făcu pe toţi să sară din scaune, iar unda de şoc le împinse maşina în spate.

Prin fum, o siluetă se contura în dreptul ferestrei de lângă şofer, lipi ceva de geam apoi dispăru. Tom recunoscu numaidecât forma obiectului, în ciuda bandei adezive cu care fusese ataşat de fereastră şi care-l acoperea aproape în

întregime.

— Grenadă! strigă el, ghemuindu-se la picioarele scaunului ca să se adăpostească.

Grenada detona cu un bubuit asurzitor. Cioburi de sticlă sfărâmată zburară ca nişte şrapnele prin interiorul maşinii, în ciuda rezistenţei ferestrei blindate, înfigându-se în bordul lustruit şi în fotoliile de piele fină. Silueta apăru din nou, de data asta deschizând focul cu o armă automată. Şoferul, încă ameţit în urma exploziei, nu avu nici o şansă în clipa în care gloanţele pătrunseră prin sticla de acum slăbită a ferestrei. Trupul îi zvâcni în scaun, cu capul şi cu pieptul străpunse de gloanţe.

Tom se întinse, apucă volanul şi apăsă piciorul inert al şoferului pe pedala de acceleraţie. Maşina ţâşni în faţă, zguduindu-se cu putere în clipa în care rupseră în două caroseria încă în flăcări a vehiculului din faţa lor. Gloanţele loveau în portiere şi în parbrizul din spate în timp ce se îndepărtau. De îndată ce consideră că erau în afara pericolului, Tom se ridică şi deschise portiera din dreptul şoferului, aruncă în stradă trupul neînsufleţit al nenorocitului, apoi trecu el însuşi în spatele volanului şi apăsă acceleraţia la maximum.

— Ia asta! zise, întinzând kalaşnikovul peste umăr. O să avem nevoie.

Viktor înşfacă arma, verifică să vadă dacă avea muniţie şi o încarcă iute, cu o uşurinţă familiară. Apoi, aruncându-şi pantofii din picioare, trecu pe locul liber din faţă. Tom văzu că femeia avea o rană adâncă la braţ, din care sângele curgea în şuvoaie.

— Eşti bine?

— Lasă-mă pe mine! Ce-i cu ceilalţi? întrebă ea.

Tom privi în oglinda retrovizoare şi văzu cel de-al treilea Cadillac transformat într-un morman de oţel şi cauciuc cuprins de flăcări.

— Nu cred c-au reuşit să scape. Cred că au folosit un explozibil mai puternic sau mine de tanc. Am avut mare noroc că n-am dat şi noi peste una.

— Când voi afla cine-a făcut asta, o să mi-o plătească! spuse Viktor cu ochii în flăcări, cu pieptul săltându-i din cauza surescitării. Nici unul n-o să scape!

— Mai întâi, trebuie să scăpăm cu viaţă de-aici, îi aminti Tom.

— Ia-o la sud, spre râu! îi ordonă femeia.

Tom dădu din cap, privindu-i prin oglinda retrovizoare mai întâi pe Archie, care stătea încruntat, apoi pe Dominique, care-i

zâmbi nervoasă. Se ţinea cu mâna de maxilar, ca şi când s-ar fi lovit.

Dintr-odată, o maşină apăru dintr-o stradă laterală, de la stânga lor şi începu să meargă în paralel cu ei, cu ţevi de armă ieşind pe ambele ferestre.

— Ţine-mă de picioare! strigă Viktor, încercând să acopere zgomotul împuşcăturilor.

Apăsă butonul care deschidea geamul şi se aplecă în afară, cu spatele sprijinit pe baza ferestrei, întinsă aproape orizontal.

Ţinând volanul cu mâna stângă, Tom îi înşfacă glezna cu dreapta şi o ţinu să nu cadă, în vreme ce femeia începu să tragă în şarje de câte trei împuşcături asupra atacatorilor.

— Trage în roţi! îi strigă Tom.

Viktor trase din nou şi din maşina din spate începură să zboare scântei, în clipa în care cauciucul din stânga faţă explodă. Şoferul pierdu controlul, vehiculul patină pe şoseaua acoperită cu gheaţă şi se izbi de un şir de maşini parcate lângă trotuar. Tom privi în oglindă cum maşina se răsturnă spectaculos pe spate, cu roţile încă învârtindu-se.

Viktor deschise magazia armei şi o privi cu dezgust.

— Nu mai am muniţie! spuse ea aruncând puşca pe fereastră. Dominique luă pistolul pe care Viktor îl lăsase pe bancheta din spate, îl încarcă şi-l aruncă înspre femeie.

— Foloseşte asta!

Viktor dădu din cap în semn de mulţumire şi luă arma, care părea total nepotrivită între degetele ei cu unghi strălucitoare.

— Încotro? întrebă Tom.

— Spre pod! exclamă Viktor, arătând spre drumul din faţă. Urcă pe pod! Se uită la ceas, un Rolex de aur incrustat cu diamante. Încă mai avem timp.

Tom ambala motorul şi porni în viteză în direcţia pe care i-o indicase femeia. Un minut mai târziu, văzu Podul Troţki şi un şir lung de maşini apropiindu-se de el.

— Ia-o pe banda din stânga! îi spuse Viktor.

Tom viră şi intră pe contrasens, ignorând claxoanele şi semnalizările luminoase ale celorlalte maşini care fură nevoite să urce pe trotuar ca să-i evite. În faţa lor, două bariere mari tocmai se lăsaseră şi blocaseră drumul, oprind traficul.

— Ce se întâmplă? întrebă Tom.

— Ridică podul ca să poată trece vapoarele! Fac asta în fiecare noapte, mai puţin atunci când îngheaţă râul. Odată

ridicat, podul nu mai coboară până la trei. Dacă reuşim să trecem acum, n-o să mai poată veni după noi.

Tom apăsă frâna când ajunseră în dreptul barierei. Maşina patină, apoi se opri.

— De-aici, va trebui s-o luăm la fugă.

Ţâşni din maşină şi o luă în goană, sărind peste barieră, cu ceilalţi la numai câţiva paşi în urma ei.

— Pe aici! le strigă Viktor.

Trecură pe lângă un gardian care gesticula şi urcară pe podul principal. Tom simţi cum structura începe să se ridice sub ei, în timp ce alergau.

— N-o să reuşim! spuse el gâfâind.

— N-avem de ales. Uite!

Viktor arăta spre ceva în spatele lor. Tom se întoarse şi văzu o a doua maşină care se apropia în viteză pe drum, înspre barieră. Doi bărbaţi cu arme semiautomate trăgeau în ei de la ferestre. Gloanţele se înfigeau în asfaltul din jur ca nişte pietricele aruncate pe nisip.

Se întoarse şi, trăgându-l pe Archie după el, începu să fugă cât putea de repede spre marginea podului. Panta era din ce în ce mai abruptă, pe măsură ce podul se ridica. Cu un ultim efort, ajunseră la margine şi săriră peste deschiderea îngustă ce se formase la jumătatea podului. Numai Viktor se opri în vârf, înşfăcând arma cu ambele mâini şi trăgând până la ultimul glonţ în parbrizul maşinii urmăritoare, până când văzu că şoferul pierde controlul maşinii, aceasta prăbuşindu-se, prin parapet, în fluviul de sub ei.

În aceste câteva secunde de întârziere totuşi, deschizătura se transformase într-un hău. Cu braţele întinse, cu picioarele zvâcnindu-i, Viktor se aruncă deasupra vidului. Reuşi să prindă muchia opusă cu vârful degetelor. Rămase atârnată, nemişcată, cu apele îngheţate ale Nevei privind-o înfometate de dedesubt. Simţi că începe să alunece. Dintr-odată, o mână i se încleşta în jurul încheieturii. Chipul lui Tom apăru deasupra, apoi cea de a doua mână a bărbatului se întinse şi o trase sus pe pod, la loc sigur. Odată trecuţi de cealaltă parte, se rostogoliră de-a dura pe panta înclinată, aterizând unul peste celălalt la capătul podului.

— *Spasiba*[21]*,* zise ea ridicându-se în picioare, cu mâinile şi picioarele lovite, cu sângele curgându-i din rană.

— N-ai pentru ce, răspunse Tom.

[21] Mulţumesc (în lb. rusă, în original).

O durere ascuţită în umărul stâng îi smulse un geamăt scurt.

— Te-au atins! exclamă Viktor îngenunchind lângă el.

— Nu-i nimic, spuse Tom strângând din dinţi, privindu-şi degetele acum stacojii din cauza sângelui care i se scursese de-a lungul braţului.

Îşi dădu seama, alarmat, că nu şi le mai simţea.

CAPITOLUL 61

Debarcaderul Reki Fontanki, Sankt-Petersburg
10 ianuarie – 2.53 a.m.

Era mai degrabă o cameră de bordel decât un dormitor. Un candelabru uriaş atârna din tavanul cu oglindă, pereţii fuseseră zugrăviţi în roz şi auriu, scaunele şi ele aurite, fuseseră tapiţate cu blană de leopard şi, în faţa şemineului masiv, din marmură neagră, era întinsă o blană de urs.

Tom se privea în oglinda de deasupra patului, încercând să nu se gândească la durerea usturătoare care-i străpungea umărul ca un cuţit. Viktor, cocoţată în pat lângă el, se opri din ceea ce făcea şi îl privi fix în ochi.

— Nu-ţi place?

Tom ridică din umeri.

— Nu-i stilul meu.

— Nici al meu, spuse femeia cu un zâmbet uşor. Am moştenit casa asta. Dacă era după mine, aş fi schimbat-o, dar în Rusia camerele de genul ăsta fac oamenii să te respecte. Să te asculte. Chiar să moară pentru tine la nevoie. Vocea ei nu trăda nici o urmă de emoţie. Acum o să te doară!

Curăţase deja rana cu vată medicinală şi cu apă caldă, îndepărtând sângele uscat şi scoţând la iveală o gaură mică în umărul stâng. Tom nu-şi amintea să fi simţit când fusese atins. Unghiul şi poziţia rănii sugerau că se întâmplase ceva mai devreme, atunci când înşfăcase volanul şi demarase în trombă, îndepărtându-se de individul care trăgea în ei prin fereastra sfărâmată a maşinii.

După spusele lui Viktor, care se dovedise o surprinzător de bună cunoscătoare a rănilor produse de împuşcături şi a modului de tratare a acestora, glonţul rămăsese înfipt undeva în muşchiul umărului. Să meargă la spital ieşea, evident, din discuţie şi, deşi Viktor avea acces şi la alţi doctori, mai discreţi, fusese de părere că era mai bine să evite să implice persoane din exterior, dacă nu era absolut necesar să o facă. Incidentul cu chelnerul de la club le dovedise tuturor că exista un preţ pentru care până şi cei

în care aveai cea mai mare încredere te puteau trăda. Tom fusese de acord, deşi ştia că asta însemna să o lase pe Viktor să extragă glonţul fără anestezie.

— Eşti pregătit? întrebă ea, cu un cleşte de inox poziţionat deasupra rănii.

— Atât cât se poate, răspunse Tom, strângând din dinţi. Femeia introduse cleştele în rană şi arsura din braţul lui Tom se transformă într-o adevărată flacără mistuitoare. Camera păru să se întunece în jurul lui, durerea blocându-i toate celelalte simţuri. Aerul îi pătrundea cu greu printre dinţii încleştaţi, într-o succesiune de şuierături umede care păreau să i se oprească în gât.

— Îţi mulţumesc că ne ajuţi, se chinui el să îngaime, sperând că un pic de conversaţie o să-l ajute să mai uite de durere.

— Până când aflu exact ce se petrece, îmi sunteţi mai utili vii decât morţi. Vocea-i era dură, lipsită de orice sentiment. Aşa că nu-mi mulţumi. Nu fac decât să-mi apăr interesele.

— Mulţumesc oricum… Ai mai făcut aşa ceva?

— De multe ori.

— Eşti asistentă medicală?

— Nu, răspunse femeia zâmbind amuzată.

Chiar şi în starea în care se afla, Tom îşi dădea seama că era o femeie izbitor de frumoasă. Avea trupul zvelt şi tonifiat, cu supleţea atletică a unei dansatoare. În urma aventurii de pe pod, rochia roşie i se rupsese şi se murdărise, pielea bronzată îi era zgâriată şi învineţită pe alocuri, părul mătăsos, negru ca abanosul, îi stătea acum răvăşit. Şi totuşi, toate acestea păreau că-i scot parcă şi mai mult în evidenţă frumuseţea exotică şi energia intensă, captivantă, care-i strălucea ca o flacără în ochii negri. Însă Tom desluşi în privirea ei şi o anumită duritate, o durere nemărturisită, ca şi când ar fi cedat sub greutatea propriei existenţe.

— Înainte, am lucrat, zise ea ridicând din umeri. Ştii tu…

— Ai fost prostituată? întrebă Tom nesigur.

Archie îi spusese în şoaptă ceva de genul ăsta mai devreme, când ajunseseră la casa lui Viktor – o clădire impunătoare pe malul canalului Fontanka – dar Tom fusese mult prea chinuit de durere ca să-i dea prea multă atenţie.

— Da.

— Atunci, cum ai…?

Tom gemu când femeia răsuci cleştele.

— Cum am ajuns aici? întrebă ea, apoi râse sec. E o poveste lungă.

— Nu mă duc nicăieri.

Urmă o tăcere lungă, în vreme ce Viktor tot răsucea cleştele, încercând să prindă glonţul. Tom mai că regreta acum că-i pusese întrebarea. Părea că atinsese o coardă sensibilă, că intrase într-o parte a vieţii ei despre care femeia prefera să nu discute. Apoi însă vorbi:

— Când aveam şaisprezece ani, părinţii mei m-au vândut unui bărbat, pe nume Viktor Chernovsky. Era unul dintre capii Mafiei de aici, din Sankt-Petersburg. La început, am avut noroc. Nu lăsa pe nimeni altcineva să mă atingă, mă viola doar el.

Tom mormăi ceva ce sună ca un fel de „îmi pare rău”, însă femeia nu păru să-l audă.

— Apoi, după ce s-a plictisit, m-a făcut cadou prietenilor lui. Erau oameni răi. Şi, când se întorceau răniţi de la vreun jaf sau de la vreo confruntare armată, tot eu trebuia să-i doftoricesc. Aşa am învăţat să fac asta.

— Şi engleza cum de-ai învăţat-o aşa de bine?

— Unul dintre oamenii lui Viktor era american. El m-a învăţat. A fost singurul dintre ei căruia îi păsa de mine. Cred că aproape l-am iubit.

— De ce nu ai plecat?

— N-ai cum să fugi de o astfel de viaţă – o accepţi sau eşti mort. În plus, continuă ea pe acelaşi ton liniar, am rămas însărcinată. Viktor a aflat şi m-a obligat să avortez. A pus pe unul dintre oamenii lui să mă rezolve, cu un umeraş. Gata… Ridică uşor cleştele, arătându-i lui Tom bulbul de metal, nu mai mare decât un bob de mazăre, pe care-l aruncă apoi în tava de inox de lângă ea. Nu pare să fi atins vreun organ vital.

— Bun.

Rana începuse din nou să-i sângereze, aşa că femeia o tampona cu vată îmbibată în iod, făcându-l pe Tom să scrâşnească din dinţi de usturime. Cu o grimasă de durere, bărbatul continuă conversaţia.

— Şi apoi?

— Apoi…? Apoi m-a pedepsit.

Viktor ezită o secundă, îl privi în ochi, apoi îşi ridică părul de pe partea stângă a capului. Tom văzu cu groază că, acolo unde ar fi trebuit să fie urechea, nu mai era decât o gaură, înconjurată de o cicatrice de un roz sângeriu.

— Aşa că l-am omorât.

Vorbea pe un ton atât de nonşalant, încât, la început, Tom nu fu sigur că înţelesese bine.

— Într-o noapte, când era peste mine, gâfâind ca un porc asudat ce era, i-am înfipt un cuţit în moalele capului. După care l-am aruncat în râu. Ca pe Rasputin.

Râse scurt.

— Şi toate astea…? întrebă Tom, indicând spre camera din jurul lor.

— Au fost ale lui. Cum spuneam, le-am moştenit.

— Aşa, pur şi simplu?

Tonul lui Tom era neîncrezător.

— Au existat câţiva care au fost de părere că o femeie nu poate fi capul familiei. Dar în Rusia oamenii respectă puterea. Au învăţat curând să mă ia în serios. Am luat numele lui Viktor, ca să mai atenuez impactul. Mulţi încă mai cred că-i vorba despre el.

Îi făcu semn lui Tom să se ridice în capul oaselor, ca să-i poată bandaja braţul şi umărul.

— Şi numele tău care e? întrebă bărbatul. Nu-i răspunse imediat.

— Ştii, eşti prima persoană care mă întreabă asta, în ultimii zece ani.

— Şi?

Până să-i răspundă, răsună o bătaie în uşă. Viktor îşi aruncă repede părul înapoi peste ureche, în vreme ce Archie şi Dominique intrau în încăpere.

— Cum te simţi? întrebă Dominique, cu o expresie vădit îngrijorată.

— O să fie bine, spuse Viktor. Mâine-dimineaţă îţi aduc şi antibiotice. Deocamdată însă, trebuie să te odihneşti.

— Ai fost cât pe-aici s-o-ncurci, spuse şi Archie, trăgându-şi un scaun şi aşezându-se. Noroc că Viktor are experienţă la peticit oamenii.

— Da, am auzit, răspunse Tom, uitându-se spre Viktor. Privirile li se întâlniră o clipă, apoi femeia întoarse capul.

— Nu-ţi face griji, mâine-dimineaţă plecăm de la tine, îi spuse Archie lui Viktor.

— Fă-te comod, Archie, îi răspunse femeia. Nimeni nu pleacă nicăieri până când nu-mi spuneţi ce se petrece.

Archie clătină din cap.

— Nu te priveşte pe tine. Nu-i nimic de spus.

— Nu mă priveşte? Am pierdut şase dintre oamenii mei cei mai buni. Aşa că, ascultă la mine, mă priveşte!

— Sincer, îmi pare rău de…

— Tu ai venit la mine, ai uitat? Nu mă interesează scuzele. Spune-mi doar ce căutaţi aici şi cine şi de ce vrea să vă omoare.

— Nu-i chiar atât de simplu…

— Nu suntem la negocieri aici. Din cauza voastră, clubul meu va fi închis săptămâni întregi. Asta înseamnă bani. Banii mei. Bani pe care i-am pierdut din cauza voastră. Înţelegi ce vreau să spun?

— Că-ţi suntem datori, răspunse Archie ursuz.

— Nu. Înseamnă că sunteţi *ai mei.* Sunteţi ai mei până când o să spun eu altfel. Aşa, indiferent ce ar fi, vreau şi eu o parte din miza pentru care jucaţi.

— Nu vrei să te amesteci în povestea asta, crede-mă.

— Asta hotărăsc eu, nu voi. Acum, vă mai întreb o dată. Ce se petrece?

Archie îl privi întrebător pe Tom, care dădu din cap, conştient că nu avea ce face.

— Căutăm un tablou.

— Un tablou? Credeam că te-ai retras din genul ăsta de afaceri.

— Aşa şi e. Amândoi ne-am retras.

— Amândoi?

Preţ de-o clipă, Viktor păru nedumerită.

— Tom a fost partenerul meu. Exemplarul din Matisse pe care-l ţii în hol… El ţi l-a procurat.

Femeia se uită fix la Tom, privindu-l cu alţi ochi în urma acestei descoperiri.

— Îmi place tabloul ăla.

— Şi celor de la Muzeul de Arte din Buenos Aires le plăcea, răspunse Tom zâmbind.

— Deci nu-i doar o treabă ca toate celelalte?

— Nu, spuse Archie. Oricum, nu de genul celor de până acum. Credem că tabloul ne poate spune unde este ascuns ceva.

— „Ceva”, ce anume?

— Încă nu ştim sigur, interveni Tom, nevrând să-i dezvăluie secretul. Dar ceva de valoare.

— Şi vrem să-i oprim pe alţii să ajungă înaintea noastră, adăugă Dominique.

— Aceşti „alţii” sunt cumva cei răspunzători de ce s-a petrecut astă-seară?

— Posibil, spuse Archie. Nu ştim sigur.

— Atunci, *ce* ştiţi? întrebă Viktor exasperată.

— Ştim că cineva a depus eforturi extrem de mari ca să ascundă o serie de indicii care conduc spre un tablou aflat în depozitele Muzeului Ermitaj.

— Ermitaj? făcu femeia, dându-şi ochii peste cap. Lăsaţi-o baltă! N-o să intraţi niciodată acolo.

— Tom poate intra oriunde, spuse Dominique încrezătoare.

— Crezi că eşti prima persoană care încearcă să jefuiască Muzeul Ermitaj? întrebă Viktor zâmbind. Se pot spune multe despre autorităţile din Rusia, dar nu că sunt oameni proşti. Poate că nu au bani să investească în camere de supraveghere şi în lasere, dar armele sunt ieftine aici şi oamenii şi mai ieftini. Ermitajul este foarte intens patrulat. În special depozitele. Ar trebui să fii invizibil ca să poţi intra acolo.

— S-o luăm cu începutul! spuse Archie, alungând cu un gest îndoielile ei. Mai întâi, trebuie să-l găsim. Ne facem după aia griji cum să-l scoatem. Ne poţi ajuta?

— Poate, zise Viktor ridicând din umeri. Depinde.

— De ce?

— De ce-mi iese mie.

Archie îi aruncă o privire lui Tom, care-i făcu un semn aproape imperceptibil din cap. Nu căuta un partener. În nici un caz nu unul ca Viktor.

CAPITOLUL 62

Consulatul Statelor Unite, strada Furshtadskaya, Sankt-Petersburg
10 ianuarie – 3.12 a.m.

— Parcă suntem în zonă de război aici!

Agentul special Strange intră în camera de şedinţe mică, fără ferestre, se aruncă pe un fotoliu şi-şi puse picioarele pe masă. Bailey văzu că purta cizme de cowboy stanţate cu dungi şi cu stele.

— Câţi morţi? întrebă Bailey.

— Trei. Doi bărbaţi şi o femeie.

— Doar nu…

— Nici o grijă. Nu erau suspecţii tăi.

— Erau ai noştrii, mârâi agentul special Cunningham din celălalt capăt al camerei. Un mafiot local. Unul dintre cei pe care şefii de sus ne puseseră să-i urmărim aici. Se învârtea în cercuri importante. Trimitea droguri şi arme în State, printr-o filială din Caraibe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bailey.

— O operaţiune ca la carte, pufni Strânge. Doi indivizi au venit la masa lor, i-au împuşcat, după care-au plecat pe unde veniseră. Totul cu sânge-rece.

— Poliţia locală a lăsat să scape jumătate dintre clienţii de la club. Se pare că exista un fel de tunel de evadare. Restul probabil că-şi cumpără cu mită libertatea chiar în timp ce vorbim, mârâi Cunningham. Cu un pic de noroc, poliţia o să se aleagă cu câteva descrieri, dar atâta tot.

— Dar Blondi şi ceilalţi doi?

— I-am văzut intrând în club, dar poliţia nu a dat de ei.

— După care mai e, desigur, bomba din maşină. Strânge îşi împreună mâinile în spatele gâtului şi-l răsuci mai întâi într-o parte, apoi în cealaltă, trosnindu-şi vertebrele.

— O bombă într-o maşină? se miră Bailey. Povestea asta merge din ce în ce mai rău.

— Un convoi de trei Cadillacuri Escalade a fost atacat la doar cinci kilometri distanţă de club.

— E ceva obişnuit pe-aici, interveni Cunningham. Ăştia se visează toţi în clanul Soprano.

— A fost o treabă de profesionişti. O încărcătură Semtex declanşată de la distanţă, plasată în mijlocul străzii şi în apropiere, un individ cu o grenadă care să-i elimine pe ceilalţi, continuă Strânge. Dar vehiculul principal a reuşit să scape. A fost găsit abandonat lângă Podul Troţki. Cei dinăuntru au reuşit să treacă podul chiar în timp ce se ridica.

— Există martori?

— Din ce s-a înregistrat pe scanerul poliţiei, rezultă că erau patru persoane. Doi bărbaţi şi două femei. Trei dintre descrieri se potrivesc cu Blondi, Kirk şi cu fata care-i cu ei.

— Iar maşinile îi aparţineau lui Viktor, adăugă Cunningham. Aşa că putem ghici cine era a patra persoană.

— Viktor? întrebă Bailey clătinând nedumerit din cap. Parcă aţi spus că a patra persoană era o femeie.

— Viktor e femeie. Numele ei adevărat este Katya Nikolaevna Mostov. Strange îi împinse un dosar peste masă. O târfă din Minsk care a ajuns mare şmecheră după ce i-a făcut felul iubitului ei mafiot şi i-a preluat afacerile şi numele. Clubul Tunnel este al ei.

— Dacă băieţii tăi s-au încurcat cu ea înseamnă că-s băgaţi în rahat până-n gât, spuse Cunningham. Şi, dacă vor să dispară, ea poate să le aranjeze asta.

— Poate-ar fi mai bine să mergem şi să-i ridicăm chiar acum, spuse Bailey, înainte să aibă ocazia să dispară. Voi nu aveţi nici un fel de înţelegere cu poliţia locală?

— Sigur că avem, dar nu se aplică atunci când vine vorba despre ea, spuse Strange cu un râset sec. Viktor face legea în oraşul ăsta. Poliţia, judecătorii, politicienii – îi are pe toţi la mână. E un fel de imunitate diplomatică.

— Pe lângă asta, casa ei e ca o fortăreaţă, spuse Cunningham. Cred că sunt mai multe arme acolo decât la sediul armatei. Dacă îl apără pe Blondi, ar fi sinucidere curată să încercăm să intrăm acolo după el.

— Cea mai bună şansă a noastră e să trecem peste autorităţile de aici, să aşteptăm până iese la loc deschis şi să trimitem atunci o echipă după el, spuse Strange încet. Ne gândim mai târziu cum facem să-l aducem acasă. Nu e planul ideal, dar s-a mai făcut.

— Şi Kirk? Ar trebui să-l arestăm şi pe el, ca să aflăm ce ştie.

— Nu avem suficienţi oameni cât să mergem după amândoi, spuse Cunningham. Doar dacă eşti dispus să mai aştepţi câteva zile. Şi ai avea nevoie de un caz al dracului de solid doar ca Washingtonul să-ţi răspundă la telefon, darămite să-ţi mai şi trimită întăriri.

— O să vorbesc cu Carter, să văd ce zice şi el, spuse Bailey, ştiind deja care va fi răspunsul.

Până acum, cel puţin, nu avea nimic incriminator împotriva lui Kirk – doar că era asociat cu Blondi. Cu siguranţă, nu era îndeajuns pentru a trimite încă o echipă.

— Ei, oricum povestea noastră are legătură doar cu Blondi, zise el ridicând din umeri. După el m-au trimis aici.

— Ţinem sub supraveghere casa lui Viktor, îl asigură Strange. Dacă pleacă cineva, aflăm imediat.

— Exact, spuse încântat Cunningham. Cu prima ocazie, tăbărâm pe ei. Crede-mă, Blondi nici n-o să ne vadă venind.

CAPITOLUL 63

Debarcaderul Reki Fontanki, Sankt-Petersburg
10 ianuarie – 6.18 p.m.

Durerea din umăr îl trezi în cele din urmă pe Tom – o durere surdă pe care fiecare mişcare, fiecare respiraţie păreau să o amplifice. Uitându-se la ceas, îşi dădu seama că dormise întreaga zi, răpus în cele din urmă de oboseală şi de efectul analgezicelor.

Dădu la o parte aşternutul din satin negru şi se ridică în capul oaselor, observând o tavă de mâncare neatinsă la piciorul patului.

În camera în care se găsea acum nu erau oglinzi, candelabre sau – slavă Domnului! – blănuri de leopard, deşi plafonul fusese zugrăvit în negru, cu principalele constelaţii evidenţiate cu foiţă de aur. Se întrebă dacă nu cumva lui Viktor i se făcuse milă de el şi-l dusese intenţionat într-o încăpere mai sobră. Cel puţin, după standardele ei.

Dându-se bătut în faţa tentativei de a-şi lega şireturile, trecu pe lângă câţiva gardieni înarmaţi care patrulau coridoarele largi, pardosite cu parchet, de parcă s-ar fi aflat într-o clădire guvernamentală şi intră în cele din urmă în sufragerie, unde îi găsi pe Archie şi pe Dominique aşezaţi la o masă masivă, din mahon.

— Tom! exclamă Dominique de îndată ce îl văzu. Cum te simţi?

— Sunt bine. La voi cum merge treaba?

— Grozav! Doar că Viktor nu ne lasă să ieşim din casă, spuse Archie, ridicând din umeri resemnat. Nu ne lasă nici măcar să dăm un telefon.

— Partea bună e că mâncarea-i nemaipomenită, spuse Dominique cu un zâmbet până la urechi. Vrei să guşti ceva?

— N-o asculta! Dacă-ţi vine să crezi, ea chiar se distrează, spuse Archie.

— Ei, cel puţin e o schimbare, zise Dominique. În plus... Chiar în acel moment, Viktor intră în cameră, îmbrăcată în pantaloni

bej de armată şi o bluză strânsă pe corp. Un revolver Sig Sauer era prins cu o centură la spate.

— Te simţi mai bine!

Era o afirmaţie, mai degrabă decât o întrebare.

— Mult mai bine.

— Bun. Fiindcă am găsit pe cineva…

Urmă o agitaţie în dreptul uşii şi doi dintre oamenii lui Viktor apărură împingând cu pistolul în încăpere o siluetă cu o glugă pe ochi şi cu cătuşe la mâini.

— A apărut la voi la hotel şi punea tot felul de întrebări. Zicea că vă cunoaşte. Am vrut doar să verific înainte să pun să-l elimine.

Întinse mâna şi dădu la o parte gluga de pe faţa bărbatului. Turnbull apăru în faţa lor, clipind dezorientat, cu o fâşie de bandă adezivă lipită peste gură.

Archie se ridică şi se duse lângă el, cu ochii mijiţi, ca şi când ar fi examinat cu atenţie chipul bărbatului.

— Nu. Nu l-am văzut niciodată, pufni el în cele din urmă, aşezându-se la loc. Probabil că e unul dintre ei.

— Duceţi-l în pivniţă! ordonă Viktor.

La aceste cuvinte, ochii lui Turnbull se căscară şi bărbatul începu să se zbată disparat, scoţând gemete înăbuşite de banda de peste gură.

— E-n regulă, spuse Tom zâmbind. Aşa înţelege Archie să facă glume. E cu noi.

— Oh.

Viktor, părând oarecum dezamăgită, le făcu semn oamenilor ei să-i înlăture căluşul prizonierului.

— Foarte amuzant! mârâi nervos Turnbull, de îndată ce putu vorbi.

Părul rar şi negru îi căzuse peste faţa asudată şi înroşită de furie. Spuse ceva în rusă unuia dintre oamenii lui Viktor. Aceasta aprobă dând din cap şi bodyguardul îi scoase cătuşele.

— Aşa meriţi dacă adulmeci pe unde nu-ţi fierbe oala! i-o întoarse Archie.

— Nu adulmecam! răspunse Turnbull, frecându-şi încheieturile învineţite. Kirk mi-a spus că staţi acolo. Ştia că trebuia să vin.

— Ştiai? întrebă Archie surprins. Da’ de ce l-ai chemat?

— Probabil pentru că, interveni Turnbull, spre deosebire de tine, domnul Kirk încă-şi mai aduce aminte că eu am fost cel care v-a amestecat în toată povestea asta. Era vorba să lucrăm

împreună, ai uitat?

— Împreună? pufni Archie, cu un râset scurt. N-am remarcat să fi tras nimeni în tine aseară.

— Despre voi era vorba? întrebă Turnbull, căscând ochii de uimire. Au dat ştirea pe toate canalele. Ce s-a întâmplat?

— Nici noi nu ştim sigur, spuse Tom. Cineva s-a ţinut după noi şi în Zurich. Şi-apoi, povestea asta…

— Crezi că e Renwick?

— Nu…

Tom îi relată pe scurt lui Turnbull evenimentele petrecute cu o seară în urmă, inclusiv întâlnirea pe care o avusese cu Renwick la Palatul Ecaterinei.

— Dacă Renwick m-ar fi vrut mort, i-ar fi fost mult mai uşor să mă elimine atunci.

— Aşadar, Renwick ştie despre Camera de Chihlimbar?

— Camera de Chihlimbar? spuse Viktor făcând un pas în faţă, cu vocea animată de un viu interes. Despre asta este vorba?

— Posibil, spuse Tom încet, înjurând în gând indiscreţia lui Turnbull.

— Dar e doar o legendă.

— Ce ştii despre asta? o provocă Archie.

— Viktor, fostul Viktor, mi-a povestit despre ea.

— De ce? Ce anume îl interesa?

— Era obsedat de război. Am la subsol o cameră plină până-n tavan de hărţi, uniforme şi steaguri. A restaurat chiar şi o maşină Enigma cu care trimitea mesaje codate unuia dintre oamenii lui din America doar aşa, de distracţie. Dar Camera de Chihlimbar… asta-i doar o legendă.

— Atunci, după părerea ta, asta ce-i?

Archie îi întinse bucăţica de chihlimbar pe care o găsiseră ascunsă în geanta din depozitul Volz. Femeia o privi cu intensitate, iar când vorbi, vocea-i răsună pentru prima oară nesigură.

— Nu se poate… este imposibil.

— Probabil că ai dreptate. Dar, ca să fim siguri, trebuie să găsim tabloul.

— Şi, având în vedere câtă atenţie ni se acordă în ultima vreme, eu cred că îl căutăm acolo unde trebuie, spuse Archie.

— Ei, poate că o să fiu totuşi de acord să vă ajut, se oferi Viktor.

— Guvernul britanic nu cooperează cu gangsteri, mârâi

Turnbull dispreţuitor.

— Guvernul britanic, ca orice alt guvern, cooperează cu oricine îi poate rezolva problema, îl corectă Tom. Sau poate te-ai răzgândit şi vrei să renunţi?

Turnbull nu răspunse imediat, cântărind în minte opţiunile, apoi se întoarse spre Viktor.

— Cum poţi să ne ajuţi?

— Curatorul adjunct de la Ermitaj, Boris Kristenko. Îmi datorează nişte bani. O datorie făcută la jocuri de noroc, de care nu mai poate să scape. O să facă tot ce-i cerem.

— Eşti sigură?

— Trebuie doar să-l strângem niţel cu uşa.

— Nimeni să nu păţească nimic! o avertiză Tom.

— Vrei informaţia sau nu?

— Nu în felul ăsta.

— Spun doar să-i aplicăm câteva *stimulente.*

— Ce fel de stimulente? întrebă Tom îngrijorat.

— Cele care garantează aproape întotdeauna cooperarea: teama şi lăcomia.

— Teama constând în faptul că, dacă nu te plăteşte, va suporta consecinţele?

— Şi lăcomia în faptul că o să-l mai şi plătesc dacă ne ajută. Cincizeci de mii cred că o să-l convingă.

Tom dădu din cap în semn de aprobare.

— De ce nu mi-ai spus toate astea aseară? întrebă el.

— Fiindcă aseară abia ne cunoscuserăm, spuse Viktor zâmbind. Acum suntem deja vechi prieteni. În plus, nici tu nu ai spus nimic aseară despre Camera de Chihlimbar.

CAPITOLUL 64

Canalul Griboyedova, Sankt-Petersburg
10 ianuarie – 7.05 p.m.

Se ajungea repede la Greshniki, sau Păcătoşii, un club de homosexuali pe patru niveluri de pe canalul Griboyedova. Din câte spusese Viktor, Kristenko avea obiceiul să se oprească aici, la un pahar, în drumul de întoarcere spre casă.

Clubul se deschidea la şase. Deşi afişele de la uşă promiteau o noapte întreagă de striptease masculin, spectacolul nu începea cu adevărat decât după zece. Atunci, dansatorii dezbrăcaţi se amestecau în mulţime, înmânând clienţilor acuarele şi pensule şi oferindu-şi trupurile pe post de pânză. Cele mai frecvente reprezentări artistice erau numerele de telefon.

Agitaţia încă nu începuse când Tom şi Viktor se aşezară la barul de la primul nivel ca să-l aştepte pe Kristenko. Femeia comandă o sticlă de vodcă şi două pahare mici, pe care le umplu ochi.

— *Na zdorovie!*[22] spuse ea, lovindu-şi paharul de-al lui Tom.

Goli conţinutul dintr-o înghiţitură şi-l umplu numaidecât la loc. Tom făcu la fel.

Încăperea era pustie şi amândoi aşteptau în tăcere. Privind înjur, Tom observă că totul – de la covor la pereţi, de la plafon la mobilă – era negru. Singura lumină era dată de nişte reflectoare cu ultraviolete ascunse în spatele rafturilor cu băuturi, al căror lichid nuanţa lumina în fel de fel de culori.

Glasul lui Viktor îi întrerupse dintr-odată gândurile lui Tom.

— Cine-i Harry?

— Poftim?

Vocea lui Tom păru surprinsă de această întrebare neaşteptată. Oare Viktor îl cunoştea pe Renwick?

— Harry. Azi-noapte, când am venit să văd ce faci, te-am surprins vorbind în somn. Ceva despre un oarecare Harry. Păreai foarte furios.

— E o persoană pe care-am cunoscut-o mai demult, spuse Tom încercând să schimbe subiectul, nedorind să-i

[22] Sănătate! (în lb. rusă, în original).

împărtăşească femeii de lângă el visul pe care-l avusese. Nimeni important!

Urmă o tăcere lungă.

— Ştii ce cred eu? Cred că noi doi semănăm.

Amintirea modului în care Viktor îl executase pe chelnerul trădător reveni în mintea lui Tom, determinându-i un răspuns prompt şi poate prea hotărât:

— Eu nu cred!

— Nu fi atât de sigur, i-o întoarse femeia.

O pauză.

— De ce spui asta? întrebă bărbatul în cele din urmă.

— Eşti furios, la fel ca mine. Văd asta în ochii tăi. Am simţit-o în vocea ta în timp ce dormeai.

— Sunt furios? Din nou o pauză. Furios pe cine?

Viktor ridică din umeri.

— Cred că cineva te-a rănit. Te-a trădat, probabil. Cineva în care credeai că poţi avea încredere. Acum, ţi-ai pierdut capacitatea de a mai ţine la ceva, la cineva – la tine, în special. Eşti înverşunat. Fiecare zi e o luptă. Te urăşti pe tine însuţi, fără să-ţi dai seama de ce. Trăieşti izolat în lumea ta.

— Cândva, poate că aşa era, spuse Tom încet, surprins de intuiţia femeii. Dar mai puţin acum. De când m-am oprit.

— Nu te poţi schimba dintr-odată.

— Vorbeşti despre mine sau despre tine?

— Eu ştiu de ce mă urăsc, continuă femeia, părând că nu-l auzise. Am ajuns la fel ca Viktor. Am ajuns exact ceea ce dispreţuiam odinioară. Ironia este că sunt prinsă în situaţia asta. Sunt şi mai mult prizonieră acum decât eram pe vremea când trăia el. La primul semn de slăbiciune, cineva va face o mişcare împotriva mea şi cadavrul meu va fi atunci cel pe care-l vor pescui din Neva. Şi nimănui n-o să-i pese.

Tom se gândi la blana de leopard, la candelabrele şi tavanele negre din casa femeii şi se întrebă dacă nu cumva aceasta îşi închipuia – ca într-un trib primitiv ce păstrează capetele inamicilor învinşi – că putea absorbi forţa şi duritatea lui Viktor dacă-i păstra numele şi casa. Totemul părea chiar să fi avut un oarecare efect, ascunzându-i vulnerabilitatea. Pentru prima dată însă avu sentimentul că această atitudine nu era decât o faţadă ce ascundea o fiinţă mult prea fragilă pentru rolul pe care singură şi-l asumase.

— La ce te aşteptai? îndrăzni Tom să-şi dea cu părerea.

Credeai că poţi să conduci o astfel de afacere şi să duci totuşi o viaţă normală?

Femeia zâmbi cu tristeţe.

— Alegerile pe care le facem în viaţă au consecinţe, continuă Tom. Crede-mă, ştiu ce spun. Am luat şi eu câteva hotărâri proaste şi am plătit preţul. Dar poţi în orice clipă să ieşi din joc. Înainte şi eu credeam că asta nu e posibil, dar acum ştiu că este. Niciodată nu-i prea târziu.

— Nu-i atât de simplu, spuse femeia clătinând din cap. Nu m-ar lăsa niciodată să plec.

— Atunci, nu le spune.

— Am strâns atâţia bani cât să-mi ajungă zece vieţi de-aici înainte. Aş putea pleca şi mâine. Dar de unde ştii când e momentul potrivit?

— Ştii pur şi simplu, spuse Tom. O pauză.

— Să ştii că-ţi spun toate astea doar fiindcă ieri mi-ai salvat viaţa.

Tonul femeii se schimbase brusc, ca şi când ar fi simţit nevoia să-şi justifice acest rar moment de sinceritate.

— M-am salvat şi pe mine şi mi-am salvat şi prietenii.

— Da, în maşină, poate. Dar pe pod? Puteai să mă laşi să cad. Nimeni n-ar fi ştiut.

— Aş fi ştiut eu, spuse Tom. Şi eu nu sunt aşa.

Altă pauză.

— Apropo, e Katya.

— Ce anume?

— Numele meu. Katya Nikolaevna. Asta sunt eu.

Îi întinse mâna. Tom i-o luă într-a lui şi i-o sărută cu un gest teatral. Femeia râse şi-şi trase mâna.

— Ar trebui să faci asta mai des, spuse el.

— Ce?

— Să râzi.

Chipul i se împietri numaidecât şi Tom simţi că femeii îi părea rău că lăsase garda într-atât de jos.

CAPITOLUL 65

7.21 p.m.

Kristenko intră în încăpere câteva clipe mai târziu. Era un bărbat zvelt şi musculos, cu ochelari cu rame subţiri de oţel care-i făceau ochii căprui să pară chiar şi mai mari decât erau deja, dându-i astfel o expresie de veşnică surprindere. Părea să aibă puţin peste treizeci de ani şi încerca în mod evident să ascundă faptul că părul începuse să i se rărească, printr-o pieptănătură pe spate, deşi, chiar şi cu acest şiretlic, scalpul tot i se mai vedea pe ici, pe colo. Purta o haină ponosită, din tweed, peste o cămaşă creponată din poliester, iar pantofii păreau să nu mai fi fost de multă vreme lustruiţi. Tom presupuse că locuia singur.

Curatorul nu părea un om violent; totuşi, ochiul stâng îi era învineţit şi umflat, iar buza de sus, spartă. Tom îi aruncă lui Viktor o privire încărcată de reproş, la care aceasta răspunse ridicând din umeri, vrând parcă să-i spună că nu avea nici cea mai vagă idee ce păţise Kristenko. Ceva însă îi spunea lui Tom că lucrurile nu stăteau deloc aşa.

Bărbatul comandă o bere şi-o vodcă. Goli tăria dintr-o înghiţitură şi-o clăti cu o duşcă zdravănă de bere de fermentaţie inferioară. Combinaţia păru să-i mai calmeze nervii. Oftă, se aşeză pe un scaun de la bar şi dădu din cap ca pentru sine înainte de a privi în direcţia lor.

— *Zdrăstvui,* îl salută el pe Tom.

— *Zdrăstvui,* Boris Ivanovich, îi răspunse rece Viktor, păşind între cei doi bărbaţi.

Ochii lui Kristenko se îngustară nedumeriţi când femeia îi rosti numele, încercând parcă să-şi amintească dacă o cunoştea de undeva.

— Nu ştii cine sunt, nu-i aşa? întrebă ea.

Bărbatul clătină prosteşte din cap.

— Încearcă să-mi spui Viktor.

La auzul acestui nume, chipul lui Kristenko deveni alb ca varul şi bărbatul se uită disperat în jur, aruncându-i barmanului o privire imploratoare. Viktor pocni din degete şi făcu un semn cu capul spre uşă. Barmanul, care tăia nişte lămâi, lăsă cuţitul şi se

retrase fără nici un cuvânt din încăpere. Kristenko, livid la faţă, părea că mai are un pic şi leşină.

— Două săptămâni, şuieră el. Ai spus că mai am două săptămâni.

— Şi le ai în continuare, spuse femeia. Deşi amândoi ştim prea bine că rezultatul va fi acelaşi.

— Nu-i adevărat! insistă bărbatul. Am un unchi în America. O să-mi trimită el banii.

— Un unchi cu care nu ai mai vorbit de zece ani? Mă îndoiesc.

— De unde ştii…?

Gura lui Kristenko rămase căscată de uimire.

— Fiindcă treaba mea e să ştiu tot, răspunse sec femeia. Nu poţi să plăteşti acum şi nu vei putea nici peste două săptămâni.

— O să câştig banii. Crede-mă, o să-i câştig!

Începuse să plângă şi umerii îi zvâcneau necontrolat.

— Maică-ta, pe de altă parte… are ceva economii.

— Nu! Aproape că strigă nenorocitul. Te rog, nu! Trebuie să existe o altă cale. Fac orice. Orice vrei. Numai nu-i spune.

Viktor îi făcu un semn cu capul lui Tom, apoi se dădu la o parte.

— Căutăm asta…

Tom împinse fotografia tabloului lui Bellak pe tejgheaua barului, spre Kristenko, care-şi şterse ochii cu mâneca hainei şi ridică poza.

— A fost văzut ultima dată în 1945, în Berlin. Credem că a fost confiscat de Escadronul de Trofee rusesc şi că a fost depozitat la Ermitaj. E pictat de un artist pe nume Karel Bellak.

— Nu înţeleg…

— Poţi să-l găseşti?

— Ar putea fi oriunde, începu Kristenko ezitând.

— Te plătesc, se oferi Tom. Douăzeci de mii de dolari dacă-l găseşti. Cincizeci de mii dacă mi-l aduci.

— Cincizeci de mii?

Kristenko înhaţă fotografia cu ambele mâini şi o privi ca vrăjit.

— Cincizeci de mii de dolari, repetă el, de această dată aproape în şoaptă.

— Poţi să-l găseşti? întrebă Viktor.

— Pot încerca, răspunse Kristenko.

— O să faci mai mult decât atât, spuse Viktor pe un ton ameninţător.

— Poftim, zise Tom întinzându-i un pachet de cinci mii de

dolari, bani gheaţă. Ca să-ţi demonstrez că vorbesc serios.

Mâna lui Kristenko se răsuci în jurul teancului gros de bancnote, în vreme ce le privea neîncrezător. Apoi capul îi ţâşni în sus, parcă împins de un arc şi îi aruncă o privire întrebătoare lui Viktor.

— Păstrează-i, spuse femeia. O să mă plăteşti din cei cincizeci de mii, după ce aduci tabloul.

Bărbatul strecură recunoscător banii în buzunarul hainei.

— Cum o să te găsesc?

— Nu mă găseşti. De acum încolo, ai treabă cu el! spuse Viktor, arătând cu capul spre Tom.

— Ia astea, zise Tom, întinzându-i lui Kristenko o cameră digitală şi un telefon mobil pe care i-l împrumutase Viktor. Voi avea nevoie de dovezi – fotografii ale tabloului – înainte să-ţi aduc banii. Când îl ai, sună-mă. Nu are decât un număr în memorie.

CAPITOLUL 66

Insula Vasilievsky, Sankt-Petersburg
10 ianuarie – 7.45 p.m.

Clic. Clic. Clic.

Unul câte unul, gloanţele strălucitoare de alamă alunecară în încărcătorul de cincisprezece focuri al Glockului 19 al lui Renwick. Când fu plin, bărbatul îl lovi de două ori de masă, odată cu fundul, pentru a se asigura că gloanţele se aşezaseră corect în căsuţa lor, apoi într-o parte, ca să intre uşor şi repede pe ţeava.

Renwick ridică revolverul, îl cântări cu satisfacţie în palmă, apoi privi îndelung suprafaţa zgâriată, examinând protuberanta exterioară care apare în urma unei utilizări îndelungate. În vreme ce un încărcător nou alunecă uşor atunci când este eliberat, unul vechi trebuie tras în afară – lucru deloc uşor pentru un om care nu mai avea decât o singură mână. Dar Renwick nu era îngrijorat. Dacă cincisprezece împuşcături nu-l puteau scoate din încurcătură, era puţin probabil că ar mai fi supravieţuit suficient de mult timp ca să aibă nevoie de mai multe gloanţe. Închise arma cu un gest scurt şi hotărât.

Lui Renwick îi plăcea revolverul lui. Grija şi ingeniozitatea cu care fusese confecţionat îi satisfăceau admiraţia pentru obiectele frumos lucrate.

Având ţeava scurtă, era uşor de ascuns, deşi dimensiunile nu-i compromiteau câtuşi de puţin performanţele. Mecanismul de tragere, precum şi designul cu percutor ascuns făceau din Glock o armă aproape unică. La fel de inovator era şi ghintul de formă hexagonală al ţevii Glockului, care conferea armei o etanşare mult mai bună.

Dar cel mai mult îi plăcea senzaţia pe care i-o dădea arma. Sentimentul că deţinea controlul.

Aranjându-şi mâna cu proteza într-o poziţie mai comodă, ridică privirea şi-i văzu pe Hecht şi pe oamenii lui încărcându-şi armele şi pregătindu-se pentru noaptea ce avea să urmeze. Zâmbi. Era atât de aproape acum, încât simţea că putea să-ntindă mâna şi s-o atingă.

În acea seară, avea să afle.

CAPITOLUL 67

Muzeul Ermitaj, Sankt-Petersburg
10 ianuarie – 8.01

La ultimul etaj al Muzeului Ermitaj, pierdut în labirintul întunecat al camerelor de depozit de la mansarda clădirii, un coridor slab luminat se termină cu o uşă ruginită. Foarte puţini au acces în acest colţişor ferit al muzeului. Şi mai puţini ştiu de existenţa lui. Şi aceştia au învăţat că nu e bine să întrebe ce se ascunde înăuntru.

Până şi Kristenko, a cărui funcţie îi permitea să se plimbe nestingherit prin aproape tot complexul Ermitaj, avusese nevoie să falsifice un bilet de acces, chipurile din partea directorului muzeului, ca să poată pătrunde acolo. Din fericire, gardienii înarmaţi trimişi de administraţia muzeului să-l însoţească fuseseră mai mult decât bucuroşi să rămână afară şi să-şi aprindă o ţigară, ignorând cu o atitudine tipic rusească plăcuţele care interziceau fumatul în zonă. Kristenko hotărî că era mai înţelept să nu le atragă atenţia asupra acestui amănunt – dacă le refuza această simplă plăcere, gardienii şi-ar fi putut aminti şi regula conform căreia trebuiau să-l însoţească înăuntru.

Uşa, foarte rar folosită, era înţepenită şi, odată intrat, Kristenko o închise bine în urma lui. Scrâşnetul metalului frecat de metal răsună ca un strigăt fantomatic între pereţii de pe care varul se cam dusese.

Şase uşi posomorâte se deschideau într-un coridor pierdut în umbre, fiecare ducând spre alt *spetskhran,* o zonă specială de depozit. Dacă era să dea crezare schiţei pe care o strângea în mâna tremurândă, *spetskhran-ul 3* al acestei anexe – Anexa Escadronului de Trofee – era locul unde se păstrau toate tablourile confiscate din Berlin la sfârşitul războiului. Celelalte *spetskhran-uri* erau în mod similar aranjate pe diverse categorii: sculpturi într-unui, manuscrise şi cărţi rare în altul, piese de mobilier în următorul şi aşa mai departe. Dincolo de această clasificare, registrele erau în cel mai bun caz incomplete, oferind de foarte multe ori informaţii complet eronate.

Deschizând uşa nervos şi cu gâtlejul uscat, Kristenko pipăi

peretele, căutând întrerupătorul din interior. Lumina slabă pâlpâi, apoi se aprinse. Abia ţinându-se pe picioare, Kristenko îşi simţi respiraţia accelerându-i-se, apoi avu o clipă senzaţia că pereţii marmoraţi şi tavanul jos, apăsător, încep să se strângă în jurul lui.

Nu doar speranţa de a găsi tabloul lui Bellak şi de a câştiga cei cincizeci de mii de dolari îi creau starea de nervozitate. O singură dată înainte, în ziua când fusese avansat în funcţia de curator adjunct, i se mai permisese să intre aici. Vizita fusese supervizată, desigur şi primise instrucţiuni stricte să nu atingă sub nici o formă nimic. Acum, pentru prima dată, era liber să vadă şi să atingă nestingherit toate aceste comori. Era o senzaţie într-atât de copleşitoare, încât Kristenko abia dacă-şi mai putea păstra cumpătul.

Tablourile stăteau aranjate pe trei etajere mari, fiecare cu două niveluri şi lungi de aproape şapte metri. Kristenko se îndoia că mai fuseseră măcar atinse din ziua în care fuseseră depozitate aici. Ca întregul Muzeu Ermitaj, încăperea nu era dotată cu nici un fel de sistem modern de climatizare care să o transforme într-un spaţiu propice de depozitare. În ciuda acestui amănunt însă, aerul era uscat şi, lucrul cel mai important, temperatura era constantă, zidurile groase ale muzeului prevenind încălzirile şi răcirile bruşte.

Neştiind de unde să înceapă, Kristenko atacă mai întâi rafturile cele mai apropiate de el, punându-şi în prealabil o pereche de mănuşi albe de bumbac, pentru a proteja tablourile de acizii şi de uleiurile produse de pielea lui. Un avantaj suplimentar, trebuia s-o recunoască, era faptul că în acest fel nu lăsa nici amprente. Pânzele înrămate erau grele şi nu trecu mult până când începu să asude. Praful i se lipea de faţă, adăugând o tentă cenuşie pielii lui şi aşa palide. Însă toată oboseala îi dispăru brusc în clipa în care, în cea de-a doua coloană de tablouri, descoperi o lucrare de dimensiuni mari, grav deteriorată.

Păstrând încă urme de îndoituri, produse, evident, de un fost proprietar neglijent, cu suprafaţa crăpată şi pe alocuri jupuită, tabloul avea un aspect într-atât de deplorabil, încât majoritatea oamenilor probabil că nici nu s-ar fi uitat la el. Însă Kristenko recunoscu pe dată un Rubens. Şi nu orice Rubens. Considerat de mulţi una dintre cele mai bune lucrări ale artistului, *Tarquin şi Lucreţia* se aflase cândva în proprietatea regelui Frederic cel Mare al Prusiei, care îl expusese în galeria de la Sanssouci,

palatul lui de lângă Potsdam. Rămăsese acolo până în 1942, când forţele naziste îl mutaseră într-un castel din Rheinsberg. După care nimic – dispăruse fără urmă.

Eticheta de pe spate prezenta pe scurt istoria acestor ani de întuneric. Fusese confiscat de Joseph Goebbels, care îl atârnase într-un dormitor pe care-l folosea numai pentru amantele lui – destul de potrivit, având în vedere că scena înfăţişa violul Lucreţiei, soţia castă a unui patrician roman, în 1945, moşia lui Goebbles din Bogensee căzuse în mâinile Aliaţilor, un ofiţer al Armatei 61 sovietice luase tabloul şi îl adusese pe ascuns în Rusia, ţinându-l împăturit, sub tunică.

În cele din urmă însă, tabloul fusese descoperit de autorităţi, care-l confiscaseră şi îl depozitaseră aici, împreună cu toate celelalte. În ciuda situaţiei în care se găsea, Kristenko nu se putea abţine să nu zâmbească, de parcă vederea acestui tablou fusese un fel de iniţiere într-un club secret.

Îndurându-se cu greu să se despartă de tablou, Kristenko puse Rubensul la loc şi îşi continuă căutarea. Însă tocmai când emoţiile i se mai potoliseră şi pulsul îi revenise la normal, dădu peste un Rafael. Conform etichetei, era vorba despre *Portretul unui tânăr,* aflat odinioară în proprietatea Muzeului Czartoryski din Cracovia. Apoi, zece minute mai târziu, îi căzu în mână un Van Gogh. Conform etichetei, era intitulat *Flori într-un vas de lut* şi fusese confiscat de nazişti dintr-un castel din Dordogne, în 1944.

Kristenko mai că simţea cum îi cresc aripi, însă zâmbetul i se transformă brusc într-o încruntare furioasă, izbit dintr-odată de nedreptatea cruntă a faptului că toate aceste inestimabile capodopere erau date uitării, păstrate într-o încăpere neştiută de nimeni, în loc să fie expuse într-un loc în care toată lumea să se poată bucura de ele. Timp de o oră întreagă, în vreme ce-şi continua căutarea, bombăni plin de furie din cauza modului nesăbuit în care erau tratate aceste comori, blestemându-şi disperat neputinţa de a face totuşi ceva în privinţa asta.

Nu fu aproape deloc surprinzător, având în vedere starea sa de spirit, faptul că era cât pe-aci să treacă de portretul lui Bellak fără să-l observe. Pusese chiar vreo trei, patru tablouri deasupra picturii, înainte ca mintea să-i semnaleze asemănarea cu imaginea din fotografie. Se întoarse înapoi ca să-l găsească.

Nu era chiar cel mai atrăgător subiect. O fată simplă, cu o expresie tristă, într-o rochie verde cam prea sobră, stătea

aşezată în dreptul unei ferestre deschise, prin care se zăreau cerul şi câmpurile. Nu-şi putea da seama de ce englezul era dispus să-i dea cincizeci de mii de dolari pentru chestia aia.

Nu erau nici fascinantele combinaţii coloristice ale lui Van Gogh, nici magnifica perspectivă a lui Rafael, iar liniile de pensulă erau încărcate şi neîndemânatice, faţă de geniul care atinsese opera lui Rubens. Ce-i drept, cei mai mulţi artişti păleau în comparaţie cu aceste etaloane, însă portretul pe care-l privea acum Kristenko putea fi catalogat, cu maximă indulgenţă, drept cel mult mediocru.

Pe de altă parte, dacă un Rubens sau un Rafael ar fi apărut dintr-odată pe piaţă, evenimentul ar fi creat o undă de şoc în lumea artei. Directorul muzeului sau unul dintre ceilalţi curatori poate că şi-ar fi amintit că-l văzuseră în depozit. S-ar fi pus întrebări. Ar fi fost verificate registrele.

Pe când tabloul ăsta cu siguranţă nu avea să-i lipsească nimănui.

Kristenko îl ridică de pe raft. Apoi, ţinându-l cu grijă în faţă, stinse lumina, închise uşa în spatele lui şi se întoarse la gardienii pe care-i lăsase la intrare.

— Ai găsit ce căutai, Boris Ivanovici? întrebă binedispus unul dintre ei, stingându-şi ţigara pe flecul de metal al bocancului negru.

— Da, mulţumesc, spuse Kristenko. Puteţi închide acum.

Coborî precaut scările, până la Departamentul de Restaurări de la etajul al doilea. Atelierul principal era întunecat şi pustiu, aşa cum ştiuse că va fi. Ici-colo, piese în diverse faze de restaurare se odihneau acoperite de nişte cearşafuri albe, protectoare. Lucrările de mai mare valoare fuseseră închise pe timpul nopţii într-un seif mare din fundul încăperii.

Kristenko scoase telefonul mobil din buzunar şi accesă numărul înregistrat în memorie. Un bărbat îi răspunse la al treilea târâit.

— Da?

Kristenko recunoscu vocea englezului.

— L-am găsit.

— Excelent!

Un tremur de surpriză din vocea bărbatului îi sugeră lui Kristenko că se mişcase mai repede decât se aşteptase acesta.

— Şi acum, cum facem? întrebă el nesigur. Cum îmi iau banii?

— Fă-i câteva fotografii, aşa cum ne-am înţeles. Când suntem

siguri că ai tabloul care ne trebuie, ni-l aduci şi facem schimbul.

Urmă o pauză, timp în care Kristenko analiză această variantă.

— De unde ştiu că ai banii?

— Nu ai încredere în noi, Boris? întrebă vocea, pe un ton batjocoritor.

— Tot atât cât aveţi şi voi în mine.

— Prea bine!

În vocea bărbatului se simţea acum o oarecare iritare.

— Când venim să vedem fotografiile, o să aduc şi banii, ca să ţi-i arăt. I-am pregătit deja. Imediat ce ne dai tabloul, sunt ai tăi.

— Bine. Să spunem ora zece în Piaţa Decembristă. Lângă Călăreţul de Bronz.

Kristenko întrerupse convorbirea şi puse telefonul pe masa din faţa lui, parcă desprinzându-se cu greutate de el. Când îşi retrase în cele din urmă mâna, îşi dădu seama că transpirase, că palma-i era lipicioasă şi gura, uscată.

Chiar făcea treaba asta!

CAPITOLUL 68

Piaţa Decembristă, Sankt-Petersburg
10 ianuarie – 9.56 p.m.

Chiar şi într-o seară geroasă de ianuarie, zona din jurul Călăreţului de Bronz era înţesată de turişti şi de localnici care făceau fotografii. Petru cel Mare şi armăsarul său ridicat pe picioarele din spate păreau îngheţaţi în strălucirea luminii lămpilor cu vapori de sodiu, aruncându-şi umbra pe cerul întunecat al nopţii.

Tom vorbea cu Archie prin staţia de emisie-recepţie, folosind un microfon prins pe rever, în vreme ce casca albă, de plastic, i se vedea clar în ureche. Era o situaţie oarecum ridicolă, având în vedere că se aflau la numai câţiva metri distanţă unul de celălalt, însă Turnbull insistase asupra acestui aspect. Kristenko şi aşa destul de nervos, ar fi putut să se îngrozească de-a binelea dacă l-ar fi văzut pe Tom însoţit de cineva.

— Te simţi mai bine? întrebă Archie.

— Da, minţi Tom.

Deşi analgezicele şi vodca aveau un oarecare efect, simplul efort de a-şi încheia haina îi provocase nişte junghiuri înfiorătoare în umăr, făcându-l să strângă din dinţi de durere.

— E frig de-ngheaţă pietrele aici, nu crezi? continuă Archie şi Tom îi auzi dinţii clănţănindu-i.

— Ei, să sperăm că o să se termine repede. Unde e toată lumea?

— Eu sunt în partea de nord a pieţei. Turnbull şi ceilalţi sunt în partea de sud.

Tom privi în jur şi-l localiza, apoi se uită în altă direcţie.

— Te-am văzut. Şi oamenii lui Viktor?

— Sunt pe-aproape, în caz că avem nevoie de ei. Ceea ce s-ar putea întâmpla cât de curând – tocmai l-am văzut pe Kristenko!

— Bine atunci. Să trecem pe frecvenţa principală!

Tom apăsă unul dintre butoanele staţiei pe care o ascunsese în buzunar.

— Viktor, Dom… se apropie Kristenko.

— Tocmai a trecut de Amiralitate, confirmă Archie. Trebuie să

apară de după colţ.

— Vezi tabloul? întrebă Tom.

— Nu are nimic la el. Probabil l-a lăsat înăuntru, aşa cum a spus că o să facă.

— S-a transformat într-un speculant în toată regula, Kristenko ăsta! remarcă Tom.

— Poate-i găsesc de lucru la mine, chicoti Viktor.

— Gata, ar trebui să-l vedeţi în orice clipă, şopti Archie. Numaidecât, Kristenko apăru de după colţul Amiralităţii şi începu să traverseze cu băgare de seamă piaţa. La fiecare câţiva paşi, arunca o privire peste umăr.

— Iisuse, nici să vrea n-ar reuşi să pară mai dubios, mormăi Archie, venind în spatele lui.

Zărindu-l pe Tom, Kristenko îi făcu un semn scurt cu mâna, apoi îşi ascunse brusc braţul la spate, ca şi când tocmai şi-ar fi dat seama că nu era bine să atragă atenţia asupra lui. Tom înclină aproape imperceptibil din cap.

La adăpostul statuii ecvestre, cei doi îşi strânseră mâinile.

— Ai banii mei? întrebă Kristenko, speriat, cu ochii căscaţi.

— Mai întâi, arată-mi tabloul, insistă Tom.

Kristenko scotoci prin buzunar şi scoase camera digitală pe care i-o împrumutase Tom. După ce trecu rapid în revistă imaginile, Tom ridică privirea şi dădu aprobator din cap.

— Şi banii mei? întrebă Kristenko nerăbdător.

Tom ridică o geantă de umăr pe care o împrumutase de la Viktor. Kristenko deschise fermoarul şi privi înăuntru.

— Ar trebui să-i număr, spuse el şovăitor.

— Sunt toţi acolo.

Chipul lui Kristenko se relaxa într-o schimonositură ce se voia a fi un zâmbet.

— Bine, bine. Şi acum facem schimbul?

— Unde-i tabloul?

— Înăuntru. Mă duc înapoi după el, apoi ne întâlnim iar… Cu un strigăt, patru bărbaţi care-şi făcuseră până atunci fotografii unul altuia începură dintr-odată să alerge înspre Kristenko, în vreme ce armele le apărură ca din senin în mână. Îngrozit, bărbatul ridică braţele, în semn că se predă, scăpând pe jos geanta care mai că se deschise.

Dar, în loc să se năpustească asupra lui, bărbaţii trecură glonţ pe lângă el, fără a-i remarca în vreun fel prezenţa. Tăbărâră în schimb asupra lui Archie, doborându-l la pământ şi ţintuindu-l pe

caldarâm. Cu scârţâit de roţi, o dubă albă apăru în piaţă şi se opri chiar lângă ei.

— Ce se întâmplă? strigă Tom în staţie.

Uşa laterală a dubei se deschise şi cei patru bărbaţi îl aruncară pe Archie înăuntru, sărind apoi în urma lui. Înainte ca Tom să apuce să reacţioneze, duba demară în trombă, întreaga operaţiune durase mai puţin de zece secunde.

Tom se întoarse spre Kristenko. Curatorul stătea nemişcat, cu o expresie transfigurată, cu ochii fixaţi pe maşina care se îndepărta. În cele din urmă, aruncându-i lui Tom o privire disperată, înhaţă aparatul, se întoarse pe călcâie şi se depărta clătinându-se pe picioare, fără a mai arunca vreo privire în urmă, nici măcar spre geanta plină cu bani de pe jos.

CAPITOLUL 69

10.34 p.m.

— Păreau bine antrenaţi, spuse Dominique cu răsuflarea tăiată, după ce traversase în fugă piaţa pentru a ajunge lângă el.

— Sunt de aceeaşi părere, zise şi Tom. Militari sau vreo echipă de poliţie specializată în eliberarea ostaticilor.

— Poate vă pot fi de ajutor, se oferi Turnbull. Folosiţi oamenii mei de legătură de aici ca să vă interesaţi.

— Nu, lasă-mă pe mine, spuse Viktor. Dacă-i vorba despre poliţie, am nişte oameni în interior. Aflu eu ce se întâmplă aici. Voi doi ocupaţi-vă de Kristenko!

— Ai dreptate, o aprobă Tom. Trebuie să-l urmărească cineva. Să ştim unde se duce.

— Am aranjat deja, spuse Viktor. Unul dintre oamenii mei ne va suna imediat ce ajunge în locul spre care se îndreaptă.

— Dacă duce tabloul înapoi de unde l-a scos, ne întoarcem şi noi de unde-am plecat. Ba chiar mai rău. Trebuie să punem mâna pe el în seara asta, până nu se răzgândeşte.

Staţia lui Viktor pârâi. Femeia dădu sonorul mai tare şi o voce se auzi în noapte, vorbind în rusă.

— S-a întors la muzeu şi s-a dus fix la Departamentul de Restaurări.

— De unde ştii? întrebă Turnbull.

— Cei mai mulţi dintre oameni ajung, mai devreme sau mai târziu, să-mi datoreze o favoare. Fie că sunt sau nu conştienţi de asta.

Telefonul lui Tom sună. Bărbatul verifică numărul şi ridică privirea surprins.

— E el… Kristenko!

Răspunse la telefon cu o expresie nedumerită.

— Da?

— Ce s-a întâmplat acolo?

Vocea lui Kristenko era o şoaptă sugrumată.

— Habar nu am, îi răspunse Tom calm.

— Am crezut… O clipă am crezut c-au venit după mine.

— Nu fi prost! De unde ar fi putut să ştie?

— E o idee proastă. O idee foarte proastă, murmură Kristenko. Nu ştiu ce-a fost în capul meu.

— Te-ai gândit la cei cincizeci de mii de dolari, îi aminti blând Tom. Bani cu care ai putea să-ţi plăteşti datoria faţă de Viktor.

— Şi la ce-mi foloseşte, dacă ajung la închisoare?

— Nu vrei banii?

— Da... nu... Nici eu nu mai ştiu.

— Bine, atunci îi spun lui Viktor că te-ai răzgândit...

— Nu, nu... Dar nu-l mai scot afară.

— Ce?

— O să ţi-l las undeva. Da, aşa o să fac. O să ţi-l las aici, în muzeu. N-ai decât să vii şi să-l iei singur.

— Nu aşa ne-am înţeles, spuse Tom.

— Mi-ai promis cincizeci de mii dacă ţi-l aduc, douăzeci dacă îl găsesc. Ei bine, l-am găsit. Cu douăzeci de mii îmi achit datoria. Restul... nu merită. Nu-mi pot asuma riscul. N-aş supravieţui la închisoare. Mai degrabă mă duc la director şi-i spun...

— Bine, Boris, linişteşte-te! Vin eu să-l iau.

— Bun! zise Kristenko, cu un oftat de uşurare. Ţi-l las în Departamentul de restaurări. E un seif acolo.

— Care-i combinaţia?

— O să ţi-o dau atunci când îmi dai banii.

Tom zâmbi. Kristenko devenea din ce în ce mai bun.

— Bine. Te sun după ce intru, închise şi se întoarse spre Viktor.

— Lui Kristenko îi e prea frică, aşa că va trebui să intru după tablou. Poţi să-mi faci rost de nişte unelte şi de un plan al etajelor?

— S-a rezolvat! spuse Viktor. Tom se întoarse spre Turnbull.

— Cât de bine vorbeşti ruseşte?

— Destul de bine.

— O să ai nevoie.

— De ce?

— Fiindcă vii cu mine.

CAPITOLUL 70

Consulatul SUA, strada Furshtadskaya, Sankt-Petersburg
10 ianuarie -11.02 p.m.

— Du-te dracului! mârâi Archie.

Americanul scund şi gras, care se prezentase ca fiind Cliff Cunningham, se mulţumi să zâmbească la această înjurătură.

— Nu-ţi foloseşte la nimic, Blondi!

— N-am nimic de spus. Nici ţie, nici altui poliţai!

Cunningham clătină din cap.

— Suntem de la FBI.

— Şi ce? Ar trebui să fiu impresionat?

Vocea lui Archie răsuna calmă şi încrezătoare, dar trebuia să admită că era nedumerit. Acu' îl urmărea pe Kristenko şi-n secunda următoare se trezise în spatele unei dube, înconjurat de yankei. Ce dracu' voiau ăştia de la el? Întotdeauna îşi vârau nasul unde nu le fierbea oala.

— Ştim în mare care-i treaba, se amestecă şi celălalt agent – Bailey, parcă zisese că-l cheamă. Ne mai trebuie doar detaliile.

— Detaliile la ce? pufni Archie.

— Să începem cu Lasche…

Inima lui Archie se opri în loc.

— Lasche?

— Nu face pe prostul, spuse Bailey. Te-am văzut când ai intrat acolo. Ştim că pentru el lucrezi.

— Wolfgang Lasche?

— Aşadar, admiţi că îl cunoşti! exclamă Cunningham triumfător.

— Normal că-l cunosc. Oricine lucrează-n branşă îl cunoaşte. Ce legătură are el cu toate astea?

— De ce-ai ucis atâţia oameni? întrebă Bailey, dintr-odată furios. Ce ştiau, de erau un pericol atât de mare pentru tine?

— Ce dracu' tot spui acolo?

— Avem dovezi că ai fost în State. Imagini înregistrate la aeroport….

— Ei; şi? Am fost la Vegas! Mare lucru! A fost un campionat de

poker. Interesaţi-vă! O să găsiţi mulţi martori.

— Şi Lasche? insistă Bailey, părând că nu-l ascultă. Pe el de ce l-ai omorât? Tot ca să-ţi acoperi urmele?

— Lasche e mort?

— Decapitat cu o sabie de samurai, zise Cunningham, aruncându-i lui Archie o privire de gheaţă. Dar aş spune că a avut noroc, dacă e să mă gândesc ce i-ai făcut bietei doamne Lammers. Poliţia austriacă tocmai ne-a trimis fotografiile de la locul crimei.

— Lammers? Maria Lammers? Şi e ea moartă?

Acum, Archie era cu desăvârşire pierdut. Cum puteau fi morţi toţi aceşti oameni?

— Voi glumiţi, nu-i aşa?

— De ce ai furat-o? vorbi din nou Bailey, de data asta cu o voce calmă şi măsurată.

— Ce să fur?

— Maşina Enigma, desigur.

— Gata! spuse Archie, hotărând, în faţa acestei ultime acuzaţii, că-i ascultase destul. Dacă aveţi de gând să mă acuzaţi de ceva, daţi-i drumul! Oricum, nu contează. Avocatul meu o să mă scoată de-aici mai repede decât apucaţi voi să spuneţi „tratat de extrădare”.

— Avocat? făcu Cunningham cu un râset sec. Crezi că un avocat o să te-ajute să explici de ce ai gazat douăzeci şi şase de oameni în Idaho? Crezi că o să ne spună un avocat pentru ce ai luat maşina Enigma? Crezi c-o să ne oprească vreun avocat să te facem pachet şi să te expediem cu primul avion spre America? Nu pleci nicăieri, Blondi. Rămâi aici şi-o să ne spui tot ce vrem să aflăm.

CAPITOLUL 71

Muzeul Ermitaj, Sankt-Petersburg
10 ianuarie – 11.27 p.m.

Coada şerpuia în faţa lor şi în aer se ridica un nor gros de fum de ţigară – în special mărci ruseşti, fără filtru – îngroşat de vapori umezi de respiraţie. Câţiva se uitau la ceas, alţii făceau glume sau vorbeau precipitat la telefoanele mobile, cu ochii pe poarta de la intrare, aşteptând să le înceapă tura. La ora unsprezece şi jumătate fix, gardienii deschiseră uşa.

Încercând să se amestece în mulţime, Tom înainta odată cu ceilalţi, pregătit să se ia după Turnbull dacă li se adresa cineva în ruseşte. Viktor le făcuse rost de două salopete albastre şi de nişte insigne strălucitoare, care-i identificau drept lucrători ai companiei angajate să spele coridoarele de marmură şi să cureţe de praf galeriile strălucitoare ale muzeului în fiecare noapte.

Era o atmosferă jovială în timp ce gardienii băgau pe toată lumea înăuntru. Cineva făcu un comentariu şi tot şirul începu să râdă împreună cu gardienii. Tom râse şi el odată cu ceilalţi, întrebându-se dacă tânărul aprins la faţă de lângă detectorul de metale fusese cumva ţinta glumei care-i amuzase pe toţi atât de tare.

Primul gardian aruncă o privire curioasă insignei lui Tom, apoi îi făcu semn să intre. Turnbull veni după el. Apoi Tom trecu prin detectorul de metale. Nici un sunet. Când agentul englez păşi în urma lui, alarma se declanşa cu zgomot.

— Probabil de la cât fier am pompat, glumi Turnbull în rusă, adresându-se gardianului care-i făcu semn să se apropie.

— La cât eşti de mare, aş zice că-i mai degrabă de la cât fier ai mâncat! se auzi o voce din mulţime.

Din nou, ceilalţi muncitori şi gardienii izbucniră în râs.

— Ridică braţele! îi ordonă gardianul, ţinând în mână un detector de metale manual, cu LED-ul verde aprins.

Era tânăr, cu păr blond, tuns foarte scurt şi cu un nas ce părea uşor descentrat, ca şi când ar fi fost spart în repetate rânduri. Turnbull se supuse şi, când gardianul se apropie cu detectorul, bărbatul îi observă degetul mare patinându-i aproape

imperceptibil peste butonul ON/OFF. LED-ul verde se stinse.

— E curat, spuse gardianul. LED-ul verde se aprinse la loc, de îndată ce trecu.

— Ei, n-a fost chiar aşa de rău, şopti Turnbull în timp ce intrau în urma celorlalţi muncitori într-un coridor îngust, coborând apoi nişte scări până la subsol.

— Viktor a spus că ne poate băga înăuntru, îi aminti Tom, dar, odată intraţi, suntem pe cont propriu.

Scările dădeau într-o încăpere spaţioasă, plină cu scaune de diverse modele şi cu canapele ponosite, cu urme de arsuri de ţigară. Tom şi Turnbull îşi scoaseră paltoanele şi le atârnară într-unui dintre puţinele cuiere ce nu fuseseră deja rupte. Mai multe femei goale le zâmbeau din fotografii rupte de prin diverse calendare şi prinse apoi cu piuneze pe pereţi. Mai mulţi oameni se adunaseră în jurul unor termosuri din care se împărţea cafea în căni de plastic. Alţii îşi schimbau încălţămintea, trecând de la bocancii greoi la nişte pantofi mai comozi.

Intră un bărbat şi, după felul în care începu să strige numele, Tom ghici că era, probabil, şeful de tură. Oamenii veneau lângă el în perechi de câte doi, luau câte o bucată de hârtie, dispăreau într-o încăpere micuţă de unde reapăreau curând, împingând un cărucior plin cu mături, mopuri, găleţi şi tot felul de recipiente cu detergent şi cu substanţe de lustruit. Astfel echipaţi, urcau înapoi cu liftul la etajul indicat pe bucata de hârtie.

În cele din urmă, Turnbull îi făcu semn lui Tom că şeful de tură citise numele lor, sau, cel puţin, numele care le fuseseră trecute pe insigne.

— Sunteţi noi? îi întrebă bărbatul, care, conform informaţiilor de pe insignă, se numea Grigori Mironov.

— Exact, răspunse Turnbull într-o rusă perfectă, rezultatul, după cum îi spusese ceva mai devreme lui Tom, a cinci ani petrecuţi la postul de interceptare din Moscova, GCHQ.

— Nu mi-a spus nimeni, se plânse Mironov.

— Şi nouă ne-au spus abia acum vreo două ore. Se uită la insigne, apoi la feţele lor.

— Nu sunteţi pe lista mea.

— Asta nu-i vina noastră.

Mironov oftă din greu.

— Tu nu vorbeşti? îl întrebă pe Tom.

— Ba nu-i mai tace gura! răspunse Turnbull în locul acestuia.

Mironov se uită suspicios la Tom, care-i susţinu privirea fără să

clipească. Chipul lui Mironov se schimonosi într-un rânjet.

— Da, văd şi eu! chicoti el.

Tom zâmbi la rândul lui, fără să fi priceput despre ce se vorbea.

— Poftim! zise rusul, întinzându-i lui Turnbull o bucată de hârtie. Găsiţi tot ce vă trebuie acolo. Mergeţi la etajul doi. Dacă vă rătăciţi, rugaţi gardienii să vă ajute.

Îşi luară echipamentul de curăţat din cămară şi se îndreptară cu căruciorul spre lift.

— Am tras etajul doi din aripa de vest, spuse Turnbull de îndată ce uşa se închise.

Tom scoase planul etajului, pe care-l adusese cu el şi-şi plimbă degetul peste pagină.

— Înseamnă că suntem la etajul care trebuie, dar în altă parte a clădirii. Trebuie să ajungem în colţul de nord-est. Acolo e Departamentul de Restaurare. Uşa se deschise şi-i întâmpină un gardian cu mâna ridicată.

— Ce-i? întrebă Turnbull în rusă.

— Programul de lucru, le ceru gardianul, pocnind nerăbdător din degete. În ce cameră sunteţi?

— Oh!

Turnbull coborî vocea şi vorbi conspirativ, în şoaptă:

— N-avem program în seara asta. Gardianul se încruntă.

— Directorul aşteaptă mâine un invitat important, dar biroul lui e programat pentru curăţenie abia poimâine. Ei, ştii cum sunt cei din comisie când vine vorba de încălcat regulile... chiar şi pentru el. Aşa că ne-a dat bani de la el ca să facem curat astă-seară. I-am dat o treime lui Mironov şi uite o treime pentru tine. Doar n-o să lăsăm acum un amărât de program să ne încurce, nu?

Gardianul făcu cu ochiul şi strânse pumnul în jurul rolei de bancnote pe care i-o strecurase Turnbull.

— Am înţeles, spuse el, dându-se la o parte din faţa liftului. Ştiţi drumul?

— Păi, o luăm pe acolo, nu?

— Exact. Prima uşă la dreapta înainte de colţ. Dacă vă întreabă cineva ce căutaţi acolo, spuneţi-i să vorbească cu Saşa. Aranjez eu lucrurile.

— Mulţumim...

O luară în direcţia în care se aflau birourile administrative şi atelierele. Deşi această zonă era închisă publicului, coridoarele

erau la fel de bogat decorate, cu podele de parchet gros şi cu ornamente complicate din ghips, cu nişte candelabre imense care se întindeau asemenea unor ramuri încărcate de fructe.

Deodată, Tom se simţi tras de mânecă. Turnbull îi arătă uşa de lângă ei şi-şi traduse inscripţia:

— Departamentul de istorie şi restaurare a obiectelor arhitecturale. Se pare că ăsta e!

Era încuiat.

Turnbull aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că nu era nici un gardian în jur, apoi îşi desfăcu partea superioară a salopetei şi scoase un rucsac micuţ pe care îl ascunsese acolo. Acelaşi rucsac care declanşase şi detectorul de metale de la intrare. Tom nu fu surprins să observe că şi după înlăturarea acestei protuberante, Turnbull rămăsese la fel de gras.

Tom îşi puse o pereche de mănuşi şi scoase din rucsac un şperaclu şi o cheie de torsiune. Majoritatea spărgătorilor folosesc şperaclul pentru a localiza picioruşele încuietorii, pe care le împing apoi pe rând. Cheia de torsiune este introdusă apoi dedesubtul şperaclului şi răsucită, asemenea unei chei obişnuite, pentru a deschide încuietoarea. Însă metoda asta dura mult timp. Tom prefera în schimb o tehnică numită „frecare”, ce implica o sincronizare perfectă şi o dexteritate ieşită din comun, făcând-o astfel accesibilă doar celor extrem de talentaţi şi de experimentaţi. Cu doar două mişcări rapide de şperaclu în susul şi-n josul picioruşelor yalei şi aplicând presiune pe cheia de torsiune între cele două mişcări, pentru a descentra picioruşele şi a le împiedica astfel să revină în încuietoare, Tom deschise uşa în doar câteva secunde.

Lui Turnbull, care îl urmărise cu interes, operaţiunea i se păruse la fel de simplă ca şi când ar fi fost folosită o cheie.

CAPITOLUL 72

Biroul lui Boris Kristenko, Muzeul Ermitaj
10 ianuarie – 11.52 p.m.

Boris Kristenko stătea pe întuneric în biroul lui. Epuizând de mult urma de relaxare pe care i-o putea oferi rosul unghiilor, ronţăia acum nervos un capăt de pix. Din când în când, îl muta în cealaltă parte a gurii, umplând cu salivă carcasa transparentă de plastic a pixului.

Undeva, o ţeava bolborosi înfundat şi Kristenko sări ca ars, convins preţ de-o clipă că zgomotul prevestea sosirea unei hoarde de poliţişti furioşi, veniţi să-l aresteze. Aruncă o privire îngrozită spre uşă, însă aceasta nu se clinti. Inima îi bubuia în piept.

Închizând ochii, se lăsă pe spătarul scaunului. Lemnul trosni când se lăsă mai mult pe spate. Oricât ar fi încercat, nu putea înţelege ce se petrecuse în Piaţa Decembristă.

Îşi derula iar şi iar în minte momentul în care cei patru poliţişti înarmaţi se năpustiseră spre el. Din fericire, nu fusese el ţinta lor, aşa că alt suflet nefericit îşi petrecea această noapte friguroasă aruncat în cine ştie ce fund de închisoare. Dar cine putea spune dacă nu cumva mâine sau poimâine nu-i va veni şi lui rândul? N-ar trebui decât ca unul dintre gardienii care-l escortaseră în depozit să spună ceva sau ca Viktor să-l toarne autorităţilor, în loc să-i dea cele douăzeci de mii de dolari.

Îşi aminti întâlnirea cu un vechi prieten din timpul şcolii, care făcuse puşcărie fiindcă furase o maşină. În prima noapte petrecută la închisoare, ceilalţi deţinuţi aruncaseră o singură privire mâinilor lui catifelate şi albe şi-l violaseră în grup. Până când ajunsese să fie eliberat, mâncarea proastă, frigul şi abuzurile îl distruseseră. Nu mai rămăsese din el decât o umbră.

Dar ce putea face? Să ia tabloul din Departamentul de Restaurări şi să-l ducă înapoi în depozit? Să nu-i dea banii înapoi lui Viktor şi să rişte ca gangsterii s-o tortureze pe maică-sa? La acest gând, strânse cât putu de tare din dinţi.

Telefonul sună. Toate cele patru picioare ale scaunului loviră cu zgomot podeaua. Asta era!

— Alo?
— Am intrat.
— Unde?
— În Departamentul de Restaurări.
— Cum…?
— Nu contează asta. Vino încoace!
Kristenko sări în picioare.
— Vin imediat!

CAPITOLUL 73

Atelierul principal, Departamentul de Restaurări, Muzeul Ermitaj
10 ianuarie – 11.53 p.m.

Lumina lunii intra prin ferestrele din tavan, transformând statuile şi sculpturile acoperite cu pânze albe în apariţii fantomatice care păreau să plutească deasupra podelei. Mesele de lucru erau încărcate până la refuz cu borcane, cutii, sticle şi pensule, toate acoperite cu un strat fin de praf, în vreme ce în aer se simţea mirosul greu de diluant şi de vopsea. În colţul îndepărtat, neagră şi ameninţătoare, era uşa seifului.

Tom o examina curios în timp ce-l aşteptau pe Kristenko.

— Ai putea s-o deschizi? îl întrebă Turnbull.

— La nevoie, spuse Tom. Să tot aibă vreo şaizeci de ani. Nu e chiar o operă de artă.

Turnbull întoarse brusc capul spre uşă.

— Vine cineva. Repede!

Nedorind să-şi asume vreun risc, amândoi alergară în fundul încăperii şi se ascunseră sub o masă de lucru. Câteva clipe mai târziu, auziră un zornăit, urmat de sunetul unei chei introduse în broască. Uşa se deschise. Tom privi pe deasupra mesei.

— E Kristenko, spuse el în şoaptă.

Kristenko sări ca ars în clipa când cei doi se ridicară în picioare.

— Aşteptai pe altcineva? întrebă Turnbull.

— Nu, zise curatorul. Dar m-aţi luat prin surprindere, atâta tot.

— Bine, spuse Tom. Hai să terminăm odată!

— Banii mei?

— Poftim! zise Tom nerăbdător, aruncându-i geanta cu bani. Acum, deschide seiful.

— Eu stau de pază afară, se oferi Turnbull. Mă prefac că dau cu mopul pe hol. Fluier dacă văd că se apropie cineva.

— Bună idee, spuse Tom.

Înşfăcând un mop şi o găleată, Turnbull ieşi din încăpere.

Kristenko se apropie de seif şi, aplecat deasupra cifrului în aşa fel încât Tom să nu vadă combinaţia, potrivi numerele până când

se auzi un clic şi uşa se deschise. Seiful era o încăpere placată cu oţel, de aproape doi metri pătraţi. Câteva rafturi de lemn se întindeau pe peretele din stânga, gemând sub greutatea mai multor tablouri şi a altor obiecte.

Kristenko păşi înăuntru şi apăru câteva clipe mai târziu, cu tabloul în mână.

— Uite-l, spuse el. Deşi Dumnezeu ştie pentru ce…

Un fluierat prelung se auzi de afară. Tom aruncă o privire rapidă spre uşă, în vreme ce Turnbull intra înapoi în cameră.

— Cine este? întrebă Tom în şoaptă.

Dar Turnbull nu-i răspunse. Ochii-i aruncau priviri imploratoare spre Tom, care se apropie repede de el. Bărbatul deschise gura să vorbească, însă se prăbuşi la pământ fără să apuce să rostească vreun cuvânt. Mânerul unui pumnal i se zărea înfipt în moalele capului.

Kristenko scoase un geamăt îngrozit.

— Bună seara, Thomas! spuse Renwick păşind în încăpere, cu Hecht şi cu cele două gorile ale acestuia urmându-l îndeaproape.

— Renwick! spuse Tom cu dinţii încleştaţi.

— Mii de mulţumiri că m-ai ajutat să găsesc tabloul lui Bellak. Se pare că nu-l căutam unde trebuia.

Renwick pocni din degete înspre Kristenko, iar acesta, aruncându-i lui Tom o privire nedumerită, ca şi când şi-ar fi cerut scuze, se apropie împleticindu-se şi-i întinse tabloul lui Renwick, care îl examina cu atenţie, cu ochii mijiţi. Ridică apoi capul zâmbind.

— Felicitări! Ai obţinut ce ţi-ai dorit, spuse Tom pe un ton glacial.

— Nu încă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Poveştile din lumea noastră rareori au un final fericit, spuse Renwick oftând. Din păcate, aşa e natura lucrurilor.

Hecht înainta având în mâna întinsă un pistol cu amortizor, pe care îl apropie de capul lui Tom. Tom strânse din dinţi şi mintea păru să i se golească în vreme ce îşi făcea curaj. Hecht ţinti şi trase.

Glonţul îi intră lui Kristenko direct în gât şi bărbatul se retrase câţiva paşi împleticindu-se, cu mâinile strânse în jurul gâtului, cu sângele şiroindu-i printre degete, horcăind disperat, până când un al doilea glonţ îi străpunse pieptul, trântindu-l la pământ cu un geamăt sufocat.

— Ce rost a avut asta? strigă Tom.

— Era o posibilă pistă, Thomas. Ştii că nu-mi place să las în urmă posibile piste.

Cei doi bărbaţi masivi se apropiară, îl ridicară pe Kristenko de subsuori şi îl târâră înăuntrul seifului, lăsând în urmă o dâră de sânge. Îl aruncară pe jos şi capul i se lovi cu o bufnitură de podeaua de ciment, apoi ieşiră şi repetară procedura cu Turnbull, deşi de această dată efortul fu, în mod vizibil, mult mai mare.

— Şi tu, Thomas! îi ordonă Renwick. Du-te lângă ei! În felul ăsta, autorităţile nu vor trebui să caute prea departe un vinovat.

Tom intră în seif, apoi se întoarse spre Renwick.

— Nu s-a terminat încă, Harry!

— Ba s-a terminat, pentru tine, i-o întoarse Renwick zâmbind. Crede-mă, după ce poliţia rusească o să-şi facă mendrele cu tine, o să-ţi pară rău că nu te-am împuşcat. Au metodele lor de a fi extrem de convingători.

Uşa se închise încet. O ultimă rază argintie lumină chipul lui Renwick, înainte ca acesta să dispară la rândul lui, în vreme ce un clic înfundat îl anunţă pe Tom că uşa seifului se încuiase la loc.

CAPITOLUL 74

11 ianuarie – 12.07 a.m.

Tăcere. Întreruptă doar de bătăile inimii lui Tom şi de şoapta pierită a respiraţiei lui. Întuneric total. Un gol negru ca smoala care-i sugea parcă sufletul, care-l strângea, îl sugruma şi-l zdrobea asemenea unei imense greutăţi care-i apăsa pe piept.

Într-un fel, Tom ştia că Renwick îi făcuse o favoare. În spaţiul îngust în care-l închisese nu era suficient oxigen pentru ca trei oameni să poată supravieţui mai mult de câteva ore. Omorându-i pe Turnbull şi pe Kristenko, Renwick se asigurase că Tom va apuca zorii zilei. Nu că acest gest ar fi fost o dovadă de compasiune – singura grijă a lui Renwick fusese să ofere pe tavă autorităţilor ruseşti un vinovat.

Tom apăsă un buton pe ceasul digital de la mână şi o lumină slabă îi licări în jurul încheieturii asemenea unei limbi înguste. Îngenunchind lângă cele două cadavre, apropie lumina rece, albastră, de chipurile celor doi bărbaţi. Dezgustat de dovezile de cruzime ale lui Renwick, îşi luă mâna de pe butonul ceasului. Era obişnuit să lucreze pe întuneric.

Îşi îndreptă atenţia mai întâi asupra lui Kristenko. Îl pipăi şi îi găsi telefonul mobil – total inutil în spaţiul metalic închis, fără semnal – apoi aparatul de fotografiat digital pe care i-l dăduse. Le băgă pe amândouă în buzunar, pentru orice eventualitate. Trecu apoi la Turnbull. Îi cercetă trupul până când găsi trusa de scule. Înainta apoi orbeşte până în dreptul uşii şi-şi plimbă mâinile pe suprafaţa netedă şi rece a acesteia, până când localiza ferestruica pătrată de inspecţie a încuietorii, situată cam la nivelul taliei.

Operând doar prin pipăire, Tom apucă şurubelniţa cu o mână şi localiza şurubul din stânga sus a panoului de inspecţie cu cealaltă. Capul în cruce al şurubelniţei se fixă în floarea şurubului şi Tom răsuflă uşurat când acesta se răsuci cu uşurinţă. Le scoase repede şi pe celelalte trei, apoi ridică panoul ca pe o pârghie. Deschizătura era doar într-atât de mare încât să-şi poată strecura mâna în interior. Cercetă cu degetele tijele care controlau pivoţii de închidere, ajungând până la placa din spate,

care adăpostea mecanismul de închidere în sine.

Din nou, trebui să înlăture patru şuruburi. De data asta, operaţiunea îi luă considerabil mai mult timp, şurubelniţa fiind dificil de manevrat în spaţiul îngust. În cele din urmă, plăcuţa căzu în mâinile lui şi Tom îşi scoase mănuşile şi pipăi înăuntrul sistemului de închidere, până când atinse cu degetele dosul roţii de cifru. După poziţia verticală a fantei, Tom ajunse la concluzia că era fixat pe zero.

Spargerea cifrurilor de seif fusese unul dintre primele lucruri pe care Tom învăţase să le facă. Deşi, odată cu apariţia noilor sisteme digitale, cunoaşterea acestei tehnici devenise aproape inutilă, Tom se supunea unor antrenamente regulate, pentru a nu-şi pierde îndemânarea. Spărgătorii mai puţin îndemânatici se mulţumesc să găurească un seif şi să folosească apoi un endoscop pentru a vedea mecanismul – o precauţie necesară uneori, atunci când era vorba despre un cifru cu alarmă sau despre un comutator cu mercur – însă Tom prefera să se bazeze pe propriile simţuri. Lucru ce se dovedea foarte util acum, când oricum nu avea de ales.

Tom închise ochii şi începu să răsucească roata. Respiraţia îi încetini pe măsură ce se concentra. Zgomotul culbutoarelor individuale care se loveau încet de dinţii micuţi ai roţii zimţate era aproape imperceptibil, însă pentru auzul încordat al lui Tom fiecare clic infim era o bubuitură asurzitoare, în vreme ce vibraţiile minuscule aproape că-i înţepau vârfurile degetelor lui antrenate.

Clic, clic, clic, CLANC! Schimbarea de ton, uşoara modificare a percepţiei era infimă. Dar pentru Tom era la fel de evidentă ca şi când una dintre statuile din încăperea de afară s-ar fi prăbuşit la pământ. Găsise numărul. Îl numărase ca fiind şaptesprezece.

Închise ochii din nou şi începu să răsucească în cealaltă direcţie. De această dată, schimbarea veni repede. Opt. Se întoarse din nou, trecu de treizeci, apoi de patruzeci, apoi de cincizeci, până când mânerul căzu, în cele din urmă, la cincizeci şi trei. Apoi din nou înapoi, presupunând că pentru ultima oară, fiindcă acest model de seif era de obicei programat cu patru numere, deşi puteau fi folosite şi cinci. Douăzeci şi şapte!

Trase de tija de oţel care controla setul superior de pivoţi de închidere. Nimic. Se încruntă şi încercă din nou. Nici de această dată nu se deschise. Aşa că-şi puse degetul pe discul cu numere, îl întoarse o dată şi zâmbi când auzi culbutorul căzând în făgaşul

lui. Era un truc vechi – să pui un număr suplimentar la doar unul, maximum două spaţii distanţă de cel anterior.

De data asta, tija se lăsă de îndată ce o trase şi pivoţii superiori se retraseră fără nici o piedică. Repetă procedura cu tija de jos şi cu cele laterale şi toate ieşiră fără nici cel mai mic impediment.

Tom împinse cu putere şi uşa se deschise.

CAPITOLUL 75

Muzeul Ermitaj, Sankt-Petersburg
11 ianuarie – 12.22 a.m.

Grigori Mironov verifică ultimul şir de scări şi se îndreptă spre galeria de artă vestică. În afară de distribuirea sarcinilor de noapte, era tot de datoria lui să verifice dacă muncitorii respectaseră instrucţiunile şi dacă făceau cu toţii treabă bună. Era o sarcină pe care o lua foarte în serios.

Intră în salonul dedicat lui Rodin şi-şi trecu degetul peste rama cea mai apropiată. Era plină de praf! Intră apoi în salonul lui Gaugin, doar ca să descopere că încă nu fusese curăţat.

— Trebuie să fie în salonul Monet! mormăi Mironov pentru sine, însă şi acesta era neatins.

Simţi cum îl cuprinde furia.

Cei trei gardieni care ar fi trebuit să patruleze în această parte a muzeului se strânseseră în salonul Renoir, la o pauză de ţigară. Ca de obicei.

— I-aţi văzut pe curăţătorii din secţia asta? îi întrebă Mironov. Unul mare şi gras şi amicul lui mut.

Unul dintre gardieni se desprinse de lângă ceilalţi şi-l scoase repede pe Mironov din încăpere, punându-şi prieteneşte un braţ pe după umărul acestuia.

— Nici o grijă. Mi-au explicat situaţia. I-am lăsat să treacă fără să-i mai întreb nimic, zise el făcându-i cu ochiul.

— Ce?

— O treime pentru tine, o treime pentru mine. Directorul se alege cu un birou curat şi toată lumea-i mulţumită. Tipul îl bătu prieteneşte pe spate. Mi-a plăcut să fac afaceri cu tine.

Râse, apoi se întoarse la colegii lui.

Mironov rămase în mijlocul încăperii, spumegând de furie. Carevasăzică, ăia doi caraghioşi lucrau pe cont propriu! Şi-şi închipuiau că aveau să scape fără să-i dea şi lui partea care i se cuvenea. Ei bine, o să aibă el grijă să-i aducă în faţa Comisiei pentru neglijenţă la locul de muncă. Şi o să-i facă un raport şi directorului. Oricum, nu-i fusese niciodată simpatic.

Bombănind nervos, o luă spre birourile administrative.

CAPITOLUL 76

Atelierul principal, Departamentul de Restaurări, Muzeul Ermitaj
11 ianuarie – 12.22 a.m.

Tom păşi recunoscător afară din camera de seif. Dar uşurarea îi fu de scurtă durată. Se apropia cineva. Auzi zgomotul unor paşi care se opriră brusc. Urmă un zdrăngănit de chei, apoi din nou paşi. Ochii lui Tom se lipiră de clanţă. Oare Renwick se obosise să mai închidă uşa?

Nevrând să-şi asume riscul, Tom închise uşor uşa seifului în spatele lui şi se strecură sub un cearşaf care acoperea o statuie înaltă a lui Mercur, chiar lângă uşă. În vreme ce paşii răsunau din ce în ce mai tare, Tom se lipi cât putu mai strâns de statuie, aproape atingând cu nasul frunza de viţă, strategic poziţionată pentru a-i ascunde părţile intime. Braţele zeului înaripat erau întinse, în poziţie de zbor, creând astfel un fel de cort sub cearşaful care-l acoperea. Chiar şi aşa, Tom abia dacă îndrăznea să mai respire, de teamă că mişcarea pieptului ar fi putut fi observată prin faldurile pânzei.

Un zornăit puternic de chei fu urmat de geamătul prelung al unor balamale, apoi uşa se deschise. Scârţâitul unui pantof de piele pe podeaua de marmură, apoi nimic. Tom îşi închipui că persoana, oricine ar fi fost, se oprise în prag şi cerceta încăperea.

Cearşaful se termina cu vreo câţiva centimetri deasupra podelei şi prin această deschizătură îngustă Tom putu vedea o pereche de pantofi vechi, dar bine lustruiţi.

Pantofii aproape că ieşiseră din încăpere, când se opriră din nou. Bărbatul se aplecă şi Tom putu desluşi un deget arătător trecut pe suprafaţa podelei. Abia când degetul se ridică, Tom remarcă pata întunecată lăsată de sângele lui Turnbull.

Bărbatul sări ca ars şi pantofii urmară dâră de sânge până la seif. Tom sări din ascunzătoare în clipa când bărbatul trecu prin dreptul lui şi îl izbi cu putere cu umărul, trăgând cearşaful după el. Impactul îl aruncă pe gardian peste una dintre mesele de lucru. Blatul de lemn se sfărâmă şi bărbatul se prăbuşi la pământ cu un geamăt surd.

Tom se ridică în picioare, încercând cu disperare să se elibereze de sub faldurile cearşafului care îi rămăsese încă înfăşurat în jurul braţelor şi al capului. Gardianul putea ridica pistolul în orice clipă.

Chiar în acel moment însă, o sticlă mare de pe masă, rămasă încă în echilibru în urma impactului, căzu în capul rusului.

Cioburi maronii zburară în toate direcţiile în clipa în care sticla se sparse cu zgomot, iar capul gardianului îi căzu pe piept.

CAPITOLUL 77

12.25 a.m.

Chiar în clipa când coti pe după colţ, Grigori Mironov auzi zgomot de sticlă spartă, urmat aproape instantaneu de sunetul uşii de la Departamentul de Restaurări, pe care cineva o încuia.

— Cine-i acolo? strigă el, bătând cu pumnul în uşă. Deschide! Mironov luptase în două serii în Afghanistan, prin anii optzeci. Ce-i drept, nu mai avea acum aceeaşi condiţie fizică, dar tot mai ştia ce avea de făcut într-o astfel de situaţie. Cu siguranţă, nu se temea să-l înfrunte pe omul care se încuiase pe dinăuntru, indiferent cine ar fi fost acesta.

— Să ştii că intru! îl avertiză el.

Nu auzi nici un răspuns, ci, din nou, zgomot de sticlă sfărâmată.

Înşfăcând maldărul de chei prinse la cureaua de piele, le zornăi frenetic până când o identifică pe cea pe care o căuta, o încercă, văzu că nu se potrivea, apoi încercă o alta.

Uşa se deschise.

Sări în încăpere cu lanterna ridicată deasupra capului, gata să lovească dacă ar fi fost nevoie. Dar camera era goală. Muşcătura ascuţită a gerului tăios îl făcu să ridice privirea. Una dintre ferestrele din tavan era spartă. Intrusul fugise pe acoperiş.

Cioburile îi scrâşneau sub picioare şi Mironov privi în jos. Duşumeaua era udă. Urmări firul de lichid întunecat până dădu cu ochii de trupul gardianului, prăbuşit lângă masa de lemn. Mironov alergă lângă el şi-i luă pulsul. Văzând că era încă în viaţă, îl întinse pe duşumea şi chemă ajutoare prin staţie.

În numai patruzeci şi cinci de secunde, mai mulţi bărbaţi năvăleau pe uşă cu armele în mână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ofiţerul superior.

— Am avut doi băieţi noi, care au început astă-seară. I-am trimis să cureţe galeriile din aripa de vest, dar nu s-au dus acolo. Cred că au mituit un gardian ca să-i lase să intre aici. Oricum, am venit după ei. Am auzit pe cineva strigând, apoi zgomot de sticlă spartă. Cred că au ieşit pe acolo…

Arătă spre lucarna spartă.

— I-ai recunoaşte dacă i-ai vedea?

— Categoric.

— Bun. În cazul ăsta, vino cu noi! Vreau să trimiteţi o echipă pe acoperiş şi să blocaţi toate ieşirile. După care să cercetaţi cameră cu cameră, până-i găsim pe nenorociţi. Alexei?

— Da, domnule.

Un tânăr care rămăsese până atunci lângă uşă se apropie de superiorul său.

— Rămâi aici cu Ivan. Trimit o echipă medicală cât pot de repede.

— Am înţeles, domnule.

Mironov şi gardienii ieşiră precipitaţi din cameră, vorbind repede şi hotărât. Alexei se aplecă lângă Ivan şi-i desfăcu gulerul, scuturându-i câteva cioburi din păr.

CAPITOLUL 78

12.28 a.m.

Ghemuit în spatele mesei de lemn, Tom încerca să gândească cât putea mai repede. Spărgând fereastra din tavan, reuşise să-i convingă pe gardieni că fugise pe acolo. Dar aveau să-şi dea seama de şiretlic imediat ce vedeau că nu era nimeni pe acoperiş. Trebuia să găsească o metodă să treacă de gardianul rămas cu tovarăşul lui şi să iasă din încăpere. Urgent!

Înălţă uşor capul din spatele mesei şi-l zări pe tânărul rămas în urmă – Alexei, parcă aşa-l strigaseră ceilalţi. Tom tresări. Era acelaşi individ care dezactivase detectorul de metale când îl verificase pe Turnbull. În mod clar, îi era dator lui Viktor. Tom nu putea decât să spere că datoria era suficient de mare încât bărbatul să fie dispus să-l ajute acum şi pe el. Oricum, nu avea de ales.

Tom se ridică în picioare şi gardianul duse instinctiv mâna la şold.

— Stai! îi strigă Tom.

— Pleacă!

Gardianul părea îngrozit. Aruncă o privire nervoasă spre uşă.

— Cum?

Tom scoase harta muzeului şi arătă spre aceasta, întrebător. Tânărul o înşfacă şi-i trasă o rută cu un deget care îi tremura. Traseul indicat conducea spre o scară adiacentă, care cobora la primul etaj, dând mai întâi în Ermitajul Mic, apoi în Ermitajul Mare, ajungând în cele din urmă... Tom miji ochii, crezând că nu vede bine.

— În canal? întrebă el nesigur.

— Da, spuse gardianul, apoi făcu o serie de gesturi cu mâinile şi cu picioarele, dându-i de înţeles lui Tom că poate fugi coborând în canal, apoi înotând mai departe.

Nu era cel mai potrivit moment pentru Tom să-i explice rusului că, având în vedere rana recentă din umăr, nu era în stare nici să înoate, nici să se caţere pe undeva. Avea să găsească el o soluţie, când se vedea ajuns acolo. Mormăi un *spasiba*[23] *şi*

[23] Mulţumesc (în lb. rusă, în original).

înşfacă o cheie pe care i-o întinsese gardianul.

— Sun-o pe Viktor. Spune-i ce s-a întâmplat, zise Tom, mimând că vorbeşte la telefon şi strecurând în mâna tânărului bucata de hârtie pe care Viktor îşi scrisese numărul.

Gardianul dădu prosteşte din cap în semn de răspuns, însă Tom dispăruse deja. De pe acoperiş se auzea tropăitul paşilor gardienilor care ajunseseră în dreptul lucarnei sparte. Dintr-un salt, Tom ieşi din încăpere.

Cu cheia pe care i-o dăduse gardianul, descuie uşa care dădea în casa scărilor. Coborî în goană, ajungând la primul etaj în doar câteva secunde. Coridorul era pustiu. Probabil că gardienii de aici se alăturaseră şi ei tovarăşilor de pe acoperiş. Tom o rupse la fugă pe podeaua pardosită cu parchet de lemn masiv, proaspăt lustruit. Umărul parcă îl ardea şi simţea că o să leşine de durere. Cu harta în faţă, traversă pasarela spre pavilionul de nord al Ermitajului Mic, apoi folosi din nou cheia pentru a intra în galeria ce conducea în Ermitajul Mare.

Se trezi în mijlocul colecţiei italiene, un grup de treizeci de încăperi dedicate dezvoltării artei italieneşti din secolul al treisprezecelea până în al nouăsprezecelea. Tom încetini, precaut.

Părţile din muzeu prin care trecuse până atunci erau doar administrative, prin urmare mai puţin patrulate. Galeriile acestea, pe de altă parte, conţineau două dintre cele numai douăsprezece tablouri din lume despre care se ştia că fuseseră pictate de Leonardo da Vinci. Aici, cu siguranţă, măsurile de securitate erau mai drastice.

Precauţia lui Tom se dovedi a fi întemeiată. De îndată ce păşi în prima încăpere, desluşi în depărtare silueta unui bărbat. Toate camerele erau legate între ele şi, dacă toate uşile erau deschise, aproape că se putea vedea dintr-un capăt al clădirii în celălalt. Tom estimă că bărbatul pe care tocmai îl văzuse nu putea fi la mai mult de două încăperi distanţă.

Luă rapid hotărârea de a nu-l ataca. Chiar dacă nu ar fi avut umărul rănit, nu-şi putea asuma riscul ca gardianul să dea alarma. Nu putea şti câţi alţii mai erau prin preajmă. La orice semn de pericol, s-ar fi putut năpusti cu toţii asupra lui.

Încăperea nu-i oferea nici un fel de adăpost, cu excepţia pereţilor acoperiţi cu lambriuri de lemn, aşa că Tom se ghemui lângă uşă, cu spatele lipit de perete, ascuns în umbră. Câteva clipe mai târziu, gardianul intră în cameră şi trecu chiar pe lângă

el.

De îndată ce bărbatul ieşi din încăpere, Tom se strecură în camera următoare, apoi în următoarea... Din nou însă, zări umbra unui gardian apropiindu-se. De data asta, întreaga încăpere era scăldată în lumina unui felinar de pe stradă, ce pătrundea prin fereastra largă. Nu mai erau umbre care să-l ascundă. Tom se aruncă pe burtă şi se târî sub un şezlong de catifea roşie. Privind prin broderia de aur, văzu gardianul intrând în galerie, oprindu-se, privind înjur, apoi plecând mai departe.

Tom trecu în următoarea cameră şi se piti în spatele unei statui mari. Aproape ajunsese în colţul de nord-est al clădirii, în faţa lui, vedea podul strălucitor care se întindea peste Canalul de Iarnă, înspre Teatrul Ermitaj. Mai întâi însă, trebuia să scape de ultimul gardian, care se plimba agale prin încăpere, bombănind ceva pentru sine. În cele din urmă, scoase un oftat, se răsuci pe călcâie şi se retrase spre sud. După cum se mişca, bărbatul părea să urmeze un plan de patrulare dinainte stabilit, ceea ce însemna că şi ceilalţi aveau să se întoarcă spre Tom cât de curând. Trebuia să se hotărască degrabă ce să facă şi să acţioneze numaidecât.

De îndată ce fu sigur că drumul era liber, Tom se târî până lângă peretele exterior şi privi plin de speranţă pe fereastră. Inima i se opri în loc. Nu-numai că întreaga suprafaţă a canalului era îngheţată, dar, chiar şi dacă ar fi reuşit să facă faţă căderii de zece metri, calea de ieşire înspre râu era blocată de un grilaj gros, de fier, care se întindea între arcada podului şi gheaţa de dedesubt. Era prins!

Se întoarse, căutând cu disperare o soluţie, oricât ar fi părut de improbabilă, înainte să se întoarcă gardienii. Aproape fără să-şi dea seama, se trezi privind în ochi un bust voluminos, de marmură albă, al împărătesei Ecaterina cea Mare, care-i zâmbea răutăcios, provocându-l parcă să încerce să scape din palatul ei.

Văzând privirea inertă a statuii îi veni o idee. Examina ferestrele care dădeau înspre canalul îngust. Erau prevăzute cu alarmă, dar, din fericire, nu erau închise ermetic. Asta însemna că le putea deschide, dacă voia.

Se întoarse lângă bust şi, strâmbându-se de durere, îl ridică de pe soclu. Împleticindu-se, îl duse până lângă fereastră, rostogolindu-l, cu un oftat de uşurare, pe pervazul de lemn. Nu-şi putea da seama cât de groasă era gheaţa, nici cât de greu era bustul, dar ştia că avea să cadă cu putere de la înălţimea la care

se afla. Dacă ar fi spart gheaţa, Tom ar fi putut sări prin gaură, ar fi înotat pe sub gheaţă şi pe sub grilaj, ieşind în cele din urmă direct în Neva, care, din fericire, nu îngheţase în acel an.

Desigur, cum avea să iasă din râu era o altă problemă. La frigul care era afară, ar fi intrat în şoc hipotermic în numai câteva minute, aşa că nu-şi putea permite să piardă vremea. Oricare ar fi fost riscurile, tot era mai bine decât să fie împuşcat în spate de vreun gardian cuprins de panică.

Urcă pe pervaz, trase adânc aer în piept, apoi ridică mânerul şi deschise fereastra. O alarmă asurzitoare umplu numaidecât încăperea, urmată de sunetul unor paşi care se apropiau în goană.

Cu o lovitură fermă de picior, Tom aruncă statuia peste marginea ferestrei. Bucata de marmură albă pluti graţios prin aer, apoi lovi gheaţa, formând o gaură largă pe suprafaţa acesteia, scufundându-se repede în apele de dedesubt.

Strigătele se auzeau mai aproape acum. Paşii erau parcă în aceeaşi încăpere. Tom se ridică în picioare şi aruncă o privire peste umăr. Cinci gardieni se apropiau în goană, cu armele îndreptate spre el. Răsună prima împuşcătură. Glonţul îi vâjâi pe lângă ureche şi se înfipse în mortarul de alături.

Fără nici o ezitare, Tom se aruncă în apele întunecate de sub el.

CAPITOLUL 79

12.51 a.m.

Apa rece îl muşcă sălbatic în clipa când Tom pătrunse ca o săgeată prin gaura din gheaţă. Şocul îl făcu să tragă aer în piept, însă plămânii i se umplură numai pe jumătate cu oxigen, apele închizându-i-se deasupra capului. Coborî adânc, până pe fundul canalului şi simţi nisipul moale şi argilos cuprinzându-i gleznele, încercând parcă să-l ţină acolo. Instantaneu, Tom lovi din picioare, îndreptându-se în direcţia în care bănuia că se aflau grilajul de metal şi râul, sperând că va reuşi să-şi ţină suficient de mult timp respiraţia.

Încercă să deschidă ochii şi să vadă încotro se îndrepta, însă apa îngheţată îl înţepă asemenea unui cuţit bont, forţându-l să-i ţină strâns închişi. Fără să-şi dea seama încotro mergea sau măcar dacă se îndrepta în sus sau în jos, Tom lovi furios din picioare, bâjbâind prin apă.

O izbitură puternică în moalele capului îi dădu de veste că lovise gheaţa, fapt confirmat de o serie de trosnituri ascuţite care răsunară imediat deasupra lui – gloanţe care perforau crusta de gheaţă, trase de gardienii rămaşi sus, la fereastră. Preţ de-o clipă Tom fu recunoscător că gheaţa era atât de groasă, până când îşi aminti că era prins dedesubtul ei.

Încercă să se încline uşor, însă constată surprins că picioarele nu-l mai ascultau. Se simţea ca şi când frigul se înfăşurase ca o pătură groasă în jurul lui, iar el ar fi dat acum neputincios din picioare, încercând să se elibereze. Umărul rănit îi amorţise complet.

Întinse cealaltă mână şi atinse un zid în partea stângă – zidul Ermitajului. Luându-se după acesta, pe jumătate se târî, pe jumătate înotă înspre râu. Pieptul şi gâtul îl ardeau, muşchii i se contractau, capul îi vâjâia, iar din stomac urca o puternică senzaţie de vomă.

Continuă să înoate, fiecare lovitură din picioare strângând şi mai tare pumnul de metal care i se încleştase în jurul plămânilor. Fiecare muşchi, fiecare organ din corp striga după aer, iar Tom avea ciudata senzaţie că se afunda încontinuu, din ce în ce mai

adânc, ca şi când ar fi căzut de la o înălţime foarte mare. Îşi dădu seama în acea clipă că se îneca.

Cu o ultimă zvâcnire disperată, se aruncă înainte şi simţi grilajul în faţa lui – dur şi rece ca zăbrelele unei închisori. Se trase în josul acestuia, lovind iar şi iar din picioare, până când avu senzaţia că ar fi trebuit să ajungă deja în centrul pământului. O durere ascuţită îi străpungea ochii şi urechile.

În cele din urmă, găsi o deschizătură îngustă între grilaj şi fundul apei. Se strecură prin ea. Capul îi exploda şi în spatele pleoapelor închise începuse să vadă stele şi fulgere luminoase.

Încercă să mai lovească o dată din picioare, însă membrele abia dacă i se mişcară. Fundul râului îl ademenea, moale şi îmbietor, luminile oraşului străluceau odihnitor prin apă, asemenea unor stele din celălalt capăt al universului. Totul era învăluit în linişte şi pace.

Două mâini apărură dintr-odată din întuneric şi-l înşfăcară cu putere. Avu senzaţia că zboară, că se avântă înspre stele ca o rachetă. Întregul trup îi urla de durere, capul îi vâjâia ca o turbină de mare putere. Apoi, se simţi eliberat, tuşind şi horcăind, trăgând cu o sete nepotolită aerul în plămâni. Îşi simţi gâtul descleştându-i-se, nodul din jurul inimii lărgindu-se.

— Luaţi-l în barcă!

Era vocea lui Viktor. Se auzea din spatele lui. Îşi dădu seama că mâna ei îi era înfăşurată protector în jurul pieptului şi că femeia îl trăgea cu spatele prin apă.

Două perechi de braţe se întinseră şi-l traseră afară din apă, înfăşurându-l numaidecât în mai multe prosoape. O zări o clipă pe Viktor cu apa scurgându-i-se de pe haine, urcând pe scară în barcă, alături de el.

— Să mergem! o auzi spunând.

Motorul lăsat să moţăie prinse dintr-odată viaţă şi şalupa accelera, ridicându-şi botul deasupra apei. Ambarcaţiunea din fibră de sticlă sălta pe suprafaţa râului, îndepărtându-se din ce în ce mai mult de Ermitaj.

Viktor se aşeză în faţa lui, întinzându-i o băutură fierbinte pe care Tom o prinse între pumnii încleştaţi, nereuşind încă să-şi mişte degetele.

— Cred că acum suntem chit! îi strigă femeia, încercând să acopere huruitul motorului.

Tom dădu din cap. Tremura din tot corpul.

— L-ai luat? întrebă ea.

Tom clătină din cap.

— Unde e Archie? întrebă el, înecându-se.

— Am aflat că este ţinut la Consulatul Statelor Unite. Ce s-a întâmplat cu Turnbull?

— N-a reuşit să scape.

CAPITOLUL 80

Debarcaderul Reki Fontanki, Sankt-Petersburg
01.36 a.m.

Dominique auzi voci şi scoase capul pe după colţ. Viktor, cu părul încă ud, vorbea în şoaptă cu trei dintre oamenii ei. Bărbaţii o ascultau cu mare atenţie, dând din când în când din cap, ca şi când femeia le-ar fi dat nişte instrucţiuni. Dominique tocmai se întreba ce puneau oare la cale, când o văzu pe Viktor întinzându-le bărbaţilor nişte genţi mari. Unul dintre ei aruncă apoi o privire prin uşa deschisă a camerei din spate şi o întrebă ceva. Viktor privi şi ea în aceeaşi direcţie, apoi se uită la el şi zâmbi.

— Da.

O scândură trosni sub picioarele goale ale lui Dominique şi fata-şi retrase iute capul. Vocile încetară, apoi Dominique auzi sunetul unor paşi care se îndepărtau.

— Poţi să ieşi acum! răsună vocea lui Viktor din capătul coridorului.

Dominique păşi ruşinată din umbră.

— Iartă-mă, n-am vrut să... Se simte bine?

— N-are nimic, răspunse Viktor. Am ajuns în ultimul moment. N-are nevoie decât de un somn bun.

— Şi Turnbull?

Viktor clătină din cap.

— Cum...? întrebă Dominique.

— Tom nu mi-a spus. Dar i-am povestit ce s-a întâmplat cu Archie. Vrea să se ducă acolo mâine la prima oră şi să afle pentru ce l-au arestat.

— Pot să-l văd?

— A adormit, spuse Viktor închizând încet uşa. Lasă-l deocamdată.

— Bine.

Urmă o pauză lungă şi stânjenitoare. Ambele femei stăteau în tăcere una în faţa celeilalte, nici una nevrând să fie prima care să se mişte.

— Tu şi Tom, spuse Viktor în cele din urmă. Voi nu...? Lăsă

întrebarea neterminată, continuarea fiind însă evidentă.

— Eu şi Tom? râse Dominique. Asta ai crezut?

— Mă întrebam şi eu. La urma urmei, tu eşti foarte frumoasă, iar el… el este foarte…

— … foarte Tom! termină Dominique propoziţia în locul ei.

Zâmbi, amuzată să vadă efectul pe care Tom îl avea asupra unor femei, chiar şi asupra unora ca Viktor, care păreau să fie complet lipsite de sensibilitate. Puterea lui părea să răspundă nevoii lor de a fi protejate, în vreme ce vulnerabilitatea lui le satisfăcea nevoia de a proteja la rândul lor. Ea, una, nu avusese niciodată astfel de sentimente faţă de el. Relaţia pe care o avusese cu tatăl lui Tom fusese mult prea complicată pentru a mai lăsa loc de sentimente romantice între ei.

— Mă întrebam şi eu… repetă Viktor ridicând din umeri, nereuşind să pară atât de indiferentă pe cât îşi propusese.

— Problema lui Tom, spuse Dominique încet, este că nu prea se descurcă în relaţiile cu oamenii. Nu-i vina lui. A trebuit să înveţe să fie aşa, ca să supravieţuiască. Toţi cei pe care s-a bazat vreodată l-au părăsit în cele din urmă. Aşa că îi este mai uşor acum să nu se mai apropie de nimeni. În felul ăsta, se asigură că nu va mai fi niciodată dezamăgit şi că, la rândul lui, nu va dezamăgi niciodată pe nimeni.

— Dar tu? Cum e cu tine – şi cu Archie? De voi doi s-a apropiat, nu-i aşa?

— Da. Dar numai fiindcă nici unul din noi nu are cu adevărat nevoie de el. Ştie că suntem destul de puternici să supravieţuim pe cont propriu. De fapt, cred că ăsta este lucrul de care-i e frică cel mai tare.

— Care?

— Că cineva va ajunge să depindă de el.

— Poate că nu a găsit încă persoana pe care să şi-o dorească dependentă de el, speculă Viktor.

— Poate, o aprobă Dom zâmbind.

Ceva îi spunea că poate nu era chiar aşa.

CAPITOLUL 81

Consulatul Statelor Unite, strada Furshtadskaya, Sankt-Petersburg
11 ianuarie – 8.30 a.m.

Până la ora la care Tom ajunse la consulatul american a doua zi dimineaţă, o coadă mică se formase deja în faţa uşii principale. Se aşeză răbdător la rând şi începu să analizeze evenimentele din noaptea precedentă. Imagini cu Turnbull şi cu Kristenko, tabloul lui Bellak, chipul rânjit al lui Renwick şi peripeţiile care îl aduseseră la un pas de a se îneca în apele Nevei îi reveneau necontenit în minte.

— Da?

Vocea funcţionarului cu costum şi ochelari care stătea aşezat la birou îi întrerupse gândurile.

— Vreau să-l văd pe consulul general, spuse Tom.

Bărbatul dirija majoritatea oamenilor spre biroul de acordare a vizelor şi păru să se bucure de o schimbare în rutină, îl privi şi-i adresă un zâmbet leneş.

— Aveţi programare, domnule?

— Nu.

Zâmbetul îi dispăru.

— Atunci, mă tem că nu vă pot ajuta. Toate programările la domnul consul se fac în avans şi trebuie să aibă aprobarea celor de la securitate. Următorul!

Privi pe lângă Tom, spre persoana care stătea în spatele lui.

— Este vorba despre un bărbat pe care l-aţi reţinut aici, insistă Tom. Trebuie să vorbesc cu el.

Funcţionarul făcu semn din cap către doi soldaţi, care se desprinseră de lângă zid şi se postară la stânga şi la dreapta lui Tom.

— Vă rog să ieşiţi din rând, domnule, îi spuse unul din ei pe un ton sacadat.

Tom îl ignoră, fixându-l în continuare cu privirea pe bărbatul de pe scaun.

— Aţi arestat un prieten de-al meu. Un cetăţean britanic. Îl ţineţi aici. Vă cer să-mi spuneţi care-i sunt acuzaţiile şi să mă

lăsaţi să-l văd.

— Scoateţi-l de aici, le spuse funcţionarul celor doi soldaţi pe un ton nonşalant, care sugera că se mai aflase de multe ori în astfel de situaţii.

Cei doi bărbaţi îl înşfăcară pe Tom, fiecare de câte un braţ, îl ridicară de la pământ lăsându-i picioarele să i se bălăngănească în aer şi porniră astfel cu el spre uşă.

— Jos mâinile de pe mine! strigă Tom, zbătându-se în zadar, strâmbându-se din cauza durerii din umăr.

— Opriţi-vă! răsună o voce puternică, acoperind strigătele lui Tom şi zarva mulţimii curioase, care privea încântată scena.

Soldaţii se opriră şi-l întoarseră pe Tom cu faţa în direcţia din care răsunase vocea.

— Aţi venit în legătură cu Archie Connolly?

— Da, spuse Tom uşurat. Ştiţi ceva despre el?

— Cum să nu!

Bărbatul zâmbi şi le făcu semn nerăbdător soldaţilor să plece de lângă Tom. Aceştia îi dădură drumul bărbatului şi se întoarseră la posturile lor, fără ca expresiile feţelor să le fi trădat vreo umbră de emoţie.

— Eu sunt agent special Cliff Cunningham. Sper să vă pot ajuta.

— Mai e aici?

— Categoric. Domnul Connolly ne ajută într-o investigaţie. De bunăvoie, desigur.

Tom nu comentă. Ideea că Archie s-ar fi oferit de bunăvoie să ajute pe cineva, mai cu seamă pe americani, era de-a dreptul ridicolă.

— Ascultaţi-mă, indiferent ce a făcut sau ce vă închipuiţi că a făcut, vă asigur că este o greşeală.

— Ce-ar fi să discutăm despre asta înăuntru? spuse Cunningham. Se întoarse spre funcţionarul de la birou care tocmai încercase să-l dea afară pe Tom. E-n regulă, Roland, domnul e cu mine. Înregistrează-l, te rog.

Înarmat cu un permis de vizitator, Tom îl urmă pe Cunningham prin uşa ranforsată, pe care un alt soldat, poziţionat de cealaltă parte, le-o deschise cu un bâzâit. Trecură printr-un labirint monoton de birouri seci, ocupate de diverşi secretari, coborâră un şir de scări, apoi străbătură un coridor îngust, din care păreau să se deschidă şase celule, câte trei pe fiecare parte.

— E aici.

Cunningham se opri în faţa ultimei celule de pe partea stângă şi trecu o cartelă printr-un cititor magnetic. Se auzi un bâzâit şi uşa se deschise.

— Archie? întrebă Tom păşind în celulă.

— Tom!

Chipul lui Archie se lărgi într-un zâmbet.

— Da' ştiu că nu te-ai grăbit!

Stătea întins pe un pat îngust, răsfoind un număr vechi de doi ani al reviste *GQ,* cu o ţigară în colţul gurii.

— Cred că aveţi multe să vă spuneţi, zise Cunningham cu răceală, apoi trânti uşa celulei, închizând-o.

Tom privi o clipă uşa închisă, apoi se-ntoarse spre Archie şi ridică din umeri.

— Frumos plan de evadare, colega! mârâi acesta, întorcându-se la revista lui. Ce-ai făcut? Ai ascuns o lingură în sân ca să punem săpa un tunel?

— Amabil individ, nu crezi? întrebă Tom, aşezându-se cu greutate pe patul de lângă Archie.

— Mie-mi spui? A trebuit să-i suport fiţele toată noaptea.

— Ce crede c-ai mai făcut de data asta?

— Oh, nu cine ştie ce, zise Archie. Doar că am omorât vreo treizeci de indivizi. Inclusiv pe Lasche, s-ar părea.

— Lasche? Dar l-am văzut acum câteva zile.

— Exact. Atunci cred ei că s-a întâmplat.

— Dar de ce?

— Pentru acelaşi motiv pentru care cred c-am omorât-o şi pe nepoata lui Lammers.

— Şi ea e moartă? făcu Tom, nevenindu-i să creadă.

— Aşa s-ar părea, sărăcuţa!

Archie oftă.

— Povestea asta începe să scape de sub control, continuă el. Ăştia-şi închipuie că încercam să-mi acopăr urmele.

— Care urme? întrebă Tom bulversat. Totul e o mare tâmpenie. Nu ai făcut nimic!

— Eu ştiu asta. Şi tu ştii asta. Dar, din punctul lor de vedere, nu numai că sunt implicat într-un jaf de la nu ştiu ce muzeu din State, pe care cică mi l-ar fi comandat Lasche, dar am mai şi gazat un grup de neonazişti pe care tot eu îi recrutasem ca să facă treaba în locul meu. Şi pe copiii ăstora.

Archie vorbea fără să-şi ridice ochii din revistă.

— E complet ridicol! pufni Tom ridicându-se furios în picioare.

Ce jaf?

— O maşină Enigma.

— O maşină Enigma?

Vocea lui Tom trecuse de la furie la entuziasm.

— Da!

Archie ridică şi el privirea, cu chipul luminat dintr-odată de un gând.

— Doar nu crezi că…

— De ce nu?

Tom dădu încet din cap.

— O grupare neonazistă. Un decodor din vremea războiului. Presupusa implicare a lui Lasche, care a apărut apoi mort. Cu siguranţă, au o legătură.

— Ei, presupun că maşina Enigma poate fi o piesă de colecţie valoroasă. Dar nu-mi dau seama la ce ar putea folosi cuiva.

— Doar în cazul în care acea persoană ar avea ceva de decodat.

— Ultimul tablou al lui Bellak! spuse Archie cu răsuflarea tăiată. Cu siguranţă, ascunde un mesaj codat. Trebuie să luăm iar legătura cu Kristenko şi să-l scoatem din muzeu.

— Din nefericire, e prea târziu pentru asta, spuse Tom cu amărăciune, relatându-i pe scurt cele petrecute cu o noapte înainte.

— Aşadar, Renwick are acum şi tabloul şi maşina Enigma, oftă Archie. Probabil că a ajuns deja la jumătatea drumului spre destinaţia aflată, oricare ar fi ea. Iar noi n-avem nimic.

— Sau poate că da, spuse Tom.

— Poate că da ce?

— Poate că avem ceva. Aparatul meu de fotografiat. Cel pe care i-l împrumutasem lui Kristenko. I l-am luat din buzunar după ce ne-au închis în seif. Cu siguranţă e compromis, însă cârdul de memorie ar trebui să mai meargă încă.

— Nu văd cum…

— A fotografiat tabloul, nu-i aşa? Ca să ne demonstreze că îl avea. Cu puţin noroc, s-ar putea să nu avem nevoie de tabloul în sine.

— În cazul ăsta, tot ce mai trebuie este să ieşim de-aici, spuse Archie, arătând spre uşa de oţel.

CAPITOLUL 82

9.27 a.m.

Înainte ca Tom să apuce să răspundă, uşa se deschise de perete şi Bailey năvăli în celulă. Nu se obosi să se prezinte. Se mulţumi în schimb să-l fixeze pe Tom cu o privire plină de interes.

— Spune-mi ce-i cu tabloul ăsta!

— Ai tras cu urechea? i-o întoarse Tom, furios pe el însuşi că nu fusese mai prevăzător.

Bailey arătă o gaură micuţă de deasupra patului, pe care nici unul din cei doi prieteni nu o remarcase până atunci.

— V-am supravegheat, în speranţa că o să vă surprind vreo greşeală. Nu vă faceţi griji, e oprită acum.

— E pe dracu'! pufni Tom, privindu-l dezgustat.

— Ce-ar fi să-mi spuneţi ce se petrece cu adevărat?

— Nu-ţi spunem nimic! mârâi Archie.

— Ascultă, eşti într-un mare rahat. Şi te-ai afundat în el până-n gât. Dacă vrei să mai ai o şansă de a ieşi de-aici, trebuie să ne spui ce ştii. Şi-atunci, poate reuşesc să te ajut.

— Şi, mă rog, de ce ne-ai ajuta?

— Dacă şeful meu ar şti că sunt aici, m-ar mânca fript, spuse Bailey cu sinceritate. Dar sunt aici fiindcă, bine sau rău, îmi urmez întotdeauna instinctul. Aşa am făcut mereu. Iar instinctul îmi spune că voi doi nu v-aţi prefăcut mai devreme.

— Spune tu primul, zise Tom încet. În ce anume crezi că suntem implicaţi?

— Acum două săptămâni, un gardian a fost ucis la Muzeul NSA din Richmond, de unde s-a furat o maşină Enigma. Am primit o informaţie anonimă cum că în jaf ar fi implicată o grupare neonazistă din Idaho, numită The Sons of American Liberty. Când am mers acasă la ei, să vedem cum stă treaba, i-am găsit pe toţi închişi într-o cameră în faţa căreia cineva montase o capcană. Toţi cei dinăuntru au murit. Gazaţi.

— Dar cum de aţi ajuns la mine? întrebă Archie.

— Am avut un martor. Descrierea lui se potrivea cu imaginea unui bărbat care fusese filmat îmbarcându-se într-un avion spre

Zurich. Când am făcut o listă cu toţi colecţionarii de obiecte militare din Zurich, am dat imediat de numele lui Lasche, aşa că am început să-i supraveghem hotelul. După care aţi apărut voi.

— Şi…?

— Şi te potriveai cu descrierea.

— Este imposibil! spuse Archie neîncrezător. Eu nici măcar nu ştiu unde este Idaho. V-am spus deja, eram în Vegas când s-au întâmplat toate astea.

— În Vegas? făcu Tom surprins. Carevasăzică, acolo te-ai dus?

— Chiar trebuie să discutăm acum despre asta? zise Archie, dând ochii peste cap, apoi întorcându-se din nou spre Bailey. Arată-mi fotografia!

Bailey băgă mâna în buzunar, de unde scoase o bucată de hârtie. Archie o despături, studie imaginea printată, surprinsă de cameră, apoi ridică sceptic privirea.

— Nu-s eu ăsta! spuse el cu un amestec de uşurare şi indignare.

— Ăsta-i infirmierul lui Lasche, spuse şi Tom, smulgându-i lui Archie hârtia din mână.

— Infirmierul lui Lasche? se bâlbâi Bailey. Eşti sigur?

— Nu uit niciodată un chip. Heinrich, aşa cred că-l chema.

— Acum, că veni vorba, să ştii că ai dreptate, spuse şi Archie dând aprobator din cap. A fost acolo zilele trecute, când ne-am dus să-l vedem.

— Ce legătură are Lasche cu toată povestea asta? întrebă Tom.

— Ei bine, începu Bailey nesigur, privind încă destul de neliniştit fotografia, am presupus că Lasche era intermediarul în furtul maşinii Enigma. Că tu ai furat-o, după care i-ai vândut-o lui.

— Ăsta cred că-i singurul lucru pe care l-aţi nimerit până acum, spuse Tom. Doar că nu Archie a furat maşina, ci Heinrich. Probabil că Lasche a fost trădat de persoana căreia i-a vândut, la rândul lui, maşina. Aceeaşi persoană i-a omorât şi pe cei din The Sons of American Liberty şi poate chiar şi pe Lasche, ca să se asigure că nu mai rămâne nici o urmă care să ducă la el.

— Acest „el” fiind…? întrebă Bailey.

— După părerea mea, Harry Renwick, cunoscut şi sub numele de Cassius. Sau cineva care a acţionat în numele lui. Verifică-ţi registrele! Ultima oară când m-am uitat eu, ocupa un loc de frunte pe listele voastre cu cei mai căutaţi infractori. Pe el ar

trebui să-l prindeţi. El e în spatele întregii poveşti. Sunt convins de asta.

— Dar ce legătură au toate astea cu tabloul? Şi cum aţi ajuns voi doi să vă implicaţi?

Tom tăcu o clipă, gândindu-se cât anume era bine să-i spună. Instinctul îi spunea să nu dezvăluie nimic, însă era ceva la acest Bailey, un fel de sinceritate amestecată cu un entuziasm debordant, care-i spunea că se putea baza pe el. Tom hotărî pe loc să aibă încredere în tânărul agent. Dar numai atât cât era nevoit să o facă.

— Am fost abordaţi de un bărbat pe nume William Turnbull, din echipa de antitero din MI6, începu Tom încet. Erau îngrijoraţi în legătură cu o grupare teroristă din Germania, care se aliase cu Renwick. Ne-a rugat să-i ajutăm şi să încercăm să aflăm ce puneau la cale.

— De ce tocmai pe voi? Îl cunoşteaţi cumva?

— Renwick e un vechi prieten de familie, spuse Tom cu un râset sec. N-are importanţă. Am aflat în cele din urmă că amicii noştri căutau ceva. Ceva ce fusese ascuns la sfârşitul războiului. Credem că tabloul lui Bellak este ultimul indiciu spre locul unde se află acest lucru pe care-l caută. Abia acum am aflat despre maşina Enigma, dar presupun că Renwick a avut nevoie de ea pentru a descifra un mesaj codat, scris pe tablou.

— Şi cum de aţi ajuns la Lasche?

— A fost o pură coincidenţă. Tabloul a fost ascuns de către un ordin secret de ofiţeri SS. Lasche este expert în tot ce se leagă de acea perioadă, aşa că am vrut să-i cerem părerea. Habar nu aveam că Renwick îl implicase deja în furtul maşinii Enigma.

— Dar fata – Maria Lammers – ea cum de-a fost implicată?

— Unchiul ei a fost membru al ordinului, îi explică Archie. Urmam doar o pistă ca să vedem dacă duce undeva. Dar nu pot să înţeleg de ce a vrut Renwick să o omoare şi pe ea, continuă Archie clătinând îndurerat din cap. Nu ştia nimic.

Bailey îşi umflă obrajii şi se lipi cu spatele de perete, cu ochii închişi. Când îi deschise din nou, îşi aţinti privirea în podea şi vorbi pe un ton liniar.

— Bine. Rămâneţi aici. Mă duc să văd dacă povestea voastră se verifică.

Tom făcu semn cu capul spre uşă.

— Ceva-mi spune că nu plecăm nicăieri.

CAPITOLUL 83

9.35 a.m.

Ochii lui Bailey se măriră în clipa când pe ecran îi apăru rezultatul căutării.

HENRY J. RENWICK, NUME DE COD CASSIUS.
GANGSTER IMPLICAT ÎN CONDUCEREA
ŞI INFLUENŢAREA MAI MULTOR ORGANIZAŢII
CORUPTE (RICO) – CRIME (18 CUNOSCUTE),
CONSPIRARE LA CRIMĂ, CONSPIRARE LA
ŞANTAJ, JAF ARMAT, DEŢINERE DE BUNURI
FURATE, CONSPIRARE PENTRU SPĂLARE
DE BANI, ESCROCHERII, SPĂLĂRI DE BANI…

Bailey fluieră prelung. Poate că povestea lui Kirk era mai complexă decât crezuse.

— Ai găsit ceva interesant? îl întrebă Cunningham, păşind în birou în spatele lui.

— Nu sunt sigur încă.

Bailey schimbă ecranul pe alt canal şi se întoarse spre Cunningham cu un zâmbet timid.

Instrucţiunile lui Carter fuseseră extrem de precise: observă şi raportează! Nimic mai mult. Intrând neînsoţit în celula lui Kirk şi a lui Connolly, încălcase aceste ordine. Cum ar fi putut să-i explice decizia lui Cunningham, darămite lui Carter?

— Ai găsit ceva despre Connolly? întrebă Bailey pe un ton nonşalant.

— Nu. Încă îl mai căutăm prin arhivele din sistem, dar s-ar părea că nu ne-am mai întâlnit niciodată cu el până acum. Vreau să verific şi cu Interpolul.

— N-ar strica.

— Am avut mare noroc cu Kirk, nu? zise Cunningham cu un rânjet.

— Cum aşa?

— Să vină pur şi simplu aici. Nici măcar n-a mai fost nevoie să trimitem oameni să-l caute şi să-l aducă.

— Da, dar tot n-avem nici o acuzaţie împotriva lui, sublinie Bailey.

— Avem timp, spuse Cunningham ridicând din umeri. Doar nu pleacă nicăieri.

Bailey se întoarse cu faţa la computer, sperând că agentul Cunningham va înţelege sugestia şi va pleca, însă bărbatul se sprijini de uşă şi rupse în cele din urmă tăcerea tuşind.

— E totul în ordine? întrebă el.

— Sigur.

— Pari cam încordat.

Bailey trase aer în piept, dându-şi seama că era nevoit să-i spună totul.

— Cred că ar trebui să vezi ceva.

Dădu înapoi la lista cu cele mai căutate persoane de către FBI.

CAPITOLUL 84

9.50 a.m.

Bailey se întoarse douăzeci şi cinci de minute mai târziu, cu o expresie gânditoare şi cu Cunningham alături. Acesta din urmă se sprijini lângă uşă, cu un picior ridicat şi îndoit la spate, cu talpa ghetei lipită de perete.

— Renwick a apărut, într-adevăr, în sistemul nostru, începu Bailey. Cu siguranţă, se potriveşte profilului.

— Nu mai spune! zise Tom sec.

— Şi asistentul lui Lasche la fel. Heinrich Henschell. Fotografia pe care o avem la dosar se potriveşte cu descrierea. Un client dur. A făcut puşcărie în Spania, acum zece ani, pentru uciderea unui dealer de cărţi rare, însă a evadat în timp ce era transferat către o altă închisoare. Poliţia elveţiană crede că tocmai i-a găsit cadavrul aruncat într-un şanţ, la vreo treizeci şi cinci de kilometri de Zurich.

Bailey făcu o pauză.

— De ce am senzaţia că acum urmează un *dar*? întrebă Archie cu răceală.

— Fiindcă nu există nici un William Turnbull.

— Tipul era un strigoi, zise Tom ridicând din umeri. Nu mă mir că nu aţi dat de el.

— De la atacurile din 11 septembrie, avem o convenţie de schimb de informaţii cu englezii cu privire la toţi agenţii implicaţi în investigaţiile antitero. Nu e nici un Turnbull printre ei.

— Poate face parte din…

— Turnbull *a fost* un agent de-al lor. Dar a fost omorât la Moscova, acum şase luni.

— Cum? făcu Archie.

— A fost împuşcat mortal pe când ieşea dintr-un anticariat din Piaţa Roşie. Nu ştiu cine v-a contact, dar nu era un agent MI6 şi, cu siguranţă, nu era William Turnbull.

— Era un impostor? întrebă Archie pe un ton în care se citea un amestec de surpriză şi furie. Nu se poate! Doar l-am verificat.

— Ai verificat dacă exista un agent MI6 cu numele ăsta, îl corectă Tom, dând încet din cap, rearanjându-şi în minte

întâmplările ultimelor zile. Şi exista. Doar că era mort.

— Dar maşinile, oamenii ăia…?

— Probabil că erau angajaţi cu ziua. Oh, a jucat foarte frumos. Ştia că, dacă pomeneşte numele lui Renwick, o să-l ascult. Că era suficient să ne îndrepte în direcţia potrivită şi să ne dea drumul în teren, pentru ca noi să facem apoi toată alergătura.

Tom clătină din cap, furios pe el însuşi.

— Crezi că lucra pentru Renwick?

— Ei, cu siguranţa asta ar explica cum de a reuşit Renwick să se ţină mereu pe urmele noastre. Şi cum de a ştiut exact unde să ne găsească noaptea trecută, spuse Tom.

— Şi, probabil, tot ăsta e şi motivul pentru care s-a descotorosit de Turnbull, după ce şi-a văzut scopul atins, adăugă Archie.

— Şi acum ce facem? îi întrerupse Bailey.

— Stăm închişi aici cu mâinile în sân, asta facem! pufni Archie. Cum vrei să facem ceva dacă nu ne dai drumul de-aici?

— Nu pot să vă dau drumul, spuse Bailey. Povestea voastră se leagă, dar am nevoie de dovezi solide ca s-o pot susţine mai departe. În plus, n-am putere de decizie aici. Îmi pare rău.

Ieşi încet din încăpere, făcându-i un semn discret agentului Cunningham în timp ce ieşea.

— E o nebunie! spuse Tom. Nu pot să cred că ne ţineţi aici. N-am făcut nimic.

Cunningham se apropie încet de ei.

— Bailey are dreptate. Nu are putere de decizie aici. Dar eu am. Ridică brusc ochii şi îi fixă cu privirea. Mi-a povestit ce aţi discutat. Bailey crede că spuneţi adevărul, că nu sunteţi cei pe care-i căutăm. La naiba, cine ştie, poate chiar are dreptate! Dar asta nu înseamnă că vă pot lăsa să plecaţi aşa, pur şi simplu.

— Atunci, ce vrei să spui? întrebă Tom nedumerit.

— Vreau să spun că am venit aici cu Bailey. Cunningham vorbea răspicat şi, după expresia feţei, nu încăpea nici umbră de îndoială că era cât se poate de serios. Spun că, după ce el a ieşit din cameră, voi m-aţi prins cu forţa şi m-aţi legat cu cătuşele de pat. Scoase o pereche de cătuşe din buzunar şi le pendulă în faţa lui Archie. Că mi-aţi luat cheile. Ridică în cealaltă mână cheile, care zornăiră ca nişte clopoţei. După care aţi urcat pe scara din spate până la ieşirea de incendiu, din partea sudică a clădirii.

— Şi după asta? întrebă Archie, acceptând precaut cătuşele şi cheile lui Cunningham.

— După asta aveţi aproximativ douăzeci de minute până când Bailey vine după mine şi mă găseşte legat. Mai bine zis, zece! Se corectă Cunningham privindu-şi ceasul. Apoi, plecăm după voi. Şi noi şi ruşii. Vă sfătuiesc să părăsiţi oraşul.

— Ce vrei în schimb? întrebă Tom, deschizând cătuşele şi prinzându-le de grilajul de metal al patului.

— Un telefon când reuşiţi să daţi de indivizii ăia. Cunningham scoase din buzunar o carte de vizită destul de jerpelită. Ne ocupăm noi în continuare.

CAPITOLUL 85

Debarcaderul Reki Fontanki, Sankt-Petersburg
11 ianuarie – 11.43 a.m.

Abia după un sfert de oră de întrebări şi lămuriri, Tom reuşi în sfârşit să ridice în mână cardul de memorie scos din aparatul pe care i-l împrumutase lui Kristenko. Se întoarse spre Viktor.

— Ai ceva care să citească asta?

— Sigur.

Îi conduse printr-un coridor întunecat în biroul ei, o cameră micuţă plină de cărţi şi de tot felul de postere din filme celebre. Tom avu senzaţia că era probabil una dintre puţinele încăperi la a cărei decorare Viktor se implicase personal, deşi Tom observă că nici aici, ca de altfel în întreaga casă, nu existau nici un fel de fotografii, de parcă trecutul ar fi fost ceva ce femeia încerca să dea uitării.

Ecranul monitorului prinse viaţă şi sistemul începu să se încarce, un cronometru în formă de ou rostogolindu-se pe spate la fiecare câteva secunde. În câteva minute, operaţiunea se termină şi ecranul se umplu de litere chirilice.

— Mai bine mă laşi pe mine, spuse Viktor zâmbind, aşezându-se pe scaunul din spatele biroului.

Introduse cardul într-o parte a carcasei şi pe ecran apăru o fotografie a tabloului. Erau şase în total. Una cu faţa, alta cu spatele pânzei şi câte una cu marginile în mod normal ascunse de ramă, dar incluse în mod tipic în înregistrarea fotografică a oricărei lucrări de artă importante, în ideea că un eventual falsificator nu ar avea cum să reproducă ceva ce nu a văzut niciodată.

Tom se trezi curând mulţumindu-i lui Kristenko pentru meticulozitatea de care dăduse dovadă, fiindcă tocmai pe aceste margini desluşi o serie de litere mari, scrise cu cerneală neagră. Un cod.

— Cu siguranţă, asta căuta Renwick! spuse Tom, arătând spre ecran.

Dominique luă un creion şi începu să noteze literele pe o

hârtie.

— Literele astea nu ne folosesc la nimic dacă n-avem maşina de decodare, le atrase atenţia Archie.

— O maşină de decodare? întrebă Viktor încruntându-se.

— Enigma, îi explică Tom. Renwick a pus să i se fure una. Este o maşină de codare şi decodare din timpul războiului, de mărimea unei…

— Serviete mici! termină Viktor propoziţia în locul lui. Ştiu! V-am spus că Viktor restaurase una şi că o folosea ca să se distreze.

— O mai ai aici? întrebă Tom plin de speranţă.

— Din câte ştiu eu, este în bibliotecă, împreună cu toate celelalte lucruri ale lui. Mă duc s-o aduc.

Ieşi din cameră şi se întoarse câteva minute mai târziu cu două cutii de lemn, una mult mai mică decât cealaltă. Le puse pe amândouă pe birou.

— Viktor a cumpărat-o de la un dealer din Elveţia acum vreo câţiva ani, pentru colecţia lui.

— Lasche! spuse Archie. El trebuie să fi fost. Este singurul om care-ar fi putut avea aşa ceva.

— Ştii cum funcţionează? întrebă Tom.

— Desigur! Mi-a arătat Viktor, răspunse femeia. Deschise cutia uzată de lemn pătat, acoperit cu un strat de lac care, în timp, se umflase şi crăpase. Scoase la iveală un dispozitiv care, la prima vedere, semăna cu un model vechi de maşină de scris, din metal. Stătea cuibărită în cutie, cu tastele mari, negre şi rotunde, pe care literele alfabetului fuseseră notate citeţ cu alb.

Însă, când te uitai mai îndeaproape, vedeai diferenţa. Nu exista nici un loc în care să încapă o coală de hârtie. În loc de aceasta, caseta plată de deasupra tastelor era străpunsă de douăzeci şi şase de ferestre de sticlă, fiecare dintre ele purtând umbra ştearsă a unei litere. Şi deasupra acestora erau trei şanţuri înguste. Partea din faţă a cutiei se lăsa în jos, dezvăluind douăzeci şi şase de găuri, fiecare notată cu câte o literă a alfabetului, unite în perechi cu nişte cabluri negre.

— Viktor, o grămadă de experţi s-au chinuit pe toată durata războiului până au reuşit să spargă codul ăsta, spuse Archie. Cum crezi că ne vom putea descurca noi singuri?

— Dar Viktor nu încearcă să spargă codul, nu-i aşa? remarcă Dominique. Partea mai grea a fost deja rezolvată. Viktor nu încearcă acum decât să o pună în funcţiune.

— Ai mai folosit vreodată aşa ceva? întrebă Tom.

— Nu, spuse Dominique. Dar ştiu, în teorie, cum funcţionează. Ei, cel puţin în parte.

— Cum…? întrebă Archie.

— Codurile şi cuvintele încrucişate sunt pasiunea mea, ai uitat? le explică Dominique. Am citit nişte cărţi despre asta. Ca să o folosească, nu-i trebuie decât coordonatele. După asta, e foarte uşor.

— Ce coordonate? întrebă Tom, privind-o nedumerit.

— Coordonatele maşinii, confirmă Viktor. Care sunt?

— Nu introducem pur şi simplu numerele? întrebă Archie, încruntându-se nelămurit.

— Maşina asta foloseşte un sistem de codare prin substituire, spuse Viktor.

— Adică, înlocuieşte o literă cu alta? ghici Archie. A devine F, B devine G şi aşa mai departe…

— Exact. Enigma nu este decât un sistem foarte complex de substituire.

— Complex în ce sens? întrebă Tom.

— Cheia pentru spargerea oricărui cod este să-i găseşti tiparul, răspunse Dominique, continuând ideea lui Viktor. Frumuseţea maşinii Enigma era că schimbă acest tipar după fiecare scrisoare.

— Cu astea? întrebă Tom, ridicând un disc de metal zimţat, cu circuite electrice, din cutia mai mică pe care Viktor o adusese împreună cu maşina Enigma.

— Rotoarele, confirmă Dominique. Ori de câte ori se scria o scrisoare, rotoarele îşi schimbau poziţia, schimbând astfel şi tiparul. Şi, ca o precauţie suplimentară, fiecare scrisoare era trecută printr-o literă de început diferită, folosind aceste fire electrice, înainte chiar de a ajunge la rotoare, după care întreaga procedură era repetată în sens invers, înainte ca litera de cod să se aprindă. Lovi cu unghia într-una dintre ferestrele de sticlă. Se spune că, în total, există o sută cincizeci şi nouă de milioane de milioane de milioane de combinaţii posibile.

— Aşadar, pentru a decoda mesajul, ar trebui să ştim exact ce tipar s-a folosit în maşina cu care a fost scris.

— Exact, spuse Viktor făcând un pas în faţă. Scoseseră chiar un fel de cărţi, astfel încât, în fiecare zi anume, oricine să poată şti ce tipar să folosească. Fără coordonate, vom avea nevoie de ajutorul unui expert.

— Asta presupune timp şi noi suntem deja în întârziere, spuse Tom.

— Renwick trebuie să ştie, altfel nu s-ar fi agitat într-atâta, nu crezi? observă Archie. Cu siguranţă, există un mod de a afla cheia mesajului.

— Ai dreptate! spuse Tom. Poate că am ratat ceva. Hai să ne mai uităm o dată la fotografii!

Îşi îndreptară din nou privirile spre ecran şi examinară cu toţii marginile tabloului.

— Câte fire ai spus că sunt? întrebă Archie în cele din urmă.

— Variază, răspunse Viktor. Între zece şi treisprezece, în funcţie de coordonate. Mai erau şi scrisori pe care le treceau prin rotoare fără să le substituie mai întâi. Era o altă metodă de a-i induce în eroare pe cei care încercau să decodeze mesajele. De ce?

— Păi, sunt douăzeci şi şase de litere pe marginea de sus a tabloului, spuse Archie. Şi par să fi fost scrise în perechi.

Viktor dădu din cap.

— Treisprezece perechi de litere. Cu siguranţă, ar putea fi coordonatele de bază – U pentru A, P pentru F…

Aranja repede firele pentru a se potrivi cu perechile de litere de pe rama tabloului.

— Gata!

— Şi acum, ce trebuie să mai facem? întrebă Tom, entuziasmat de progresul făcut.

— Să alegem rotoarele şi coordonatele acestora, răspunse Viktor. Trebuie să ştim pe care dintre cele trei să-l folosim şi cum să setăm inelele. Scoase cele patru rotoare rămase din hârtia absorbantă în care erau aşezate şi arătă un inel micuţ ce părea să fi fost montat pe marginea fiecăruia. Chestiile astea se rotesc, apoi sunt fixate într-o poziţie de început. Fără ele, nu reuşim nimic.

CAPITOLUL 86

6.21 p.m.

Trecuseră pe rând în faţa computerului, încercând fiecare să descâlcească şirul de litere încurcate, care decorau marginile tabloului asemenea unei complicate dantele negre. Dar, oricât de mult s-ar fi concentrat asupra fotografiilor, oricâte metode ingenioase ar fi încercat – să numere litere, să le împartă la cifra din partea opusă sau să le scadă pe unele dintr-altele – nu reuşiră să descopere coordonatele rotorului sau să afle măcar ce rotor trebuiau să folosească.

Disperaţi, aduseseră chiar şi celelalte obiecte pe care le descoperiseră – fotografiile cu tablourile lui Bellak, tabloul propriu-zis cu sinagoga din Praga, cutia din lemn de nuc în care fusese medalia lui Lammers, medaliile, cheia cutiei din depozitul de la bancă, geanta de piele şi harta găsite în cutie – în speranţa că vor găsi în acestea vreun indiciu sau vreun mesaj ascuns. Însă, după şase ore de eforturi zadarnice, începuseră să vadă literele învăluite în ceaţă.

Archie ieşise de mult din cameră, acuzând o durere de cap, în vreme ce Viktor plecase să le pregătească ceva de mâncare. Pentru Dominique însă, dezlegarea puzzle-ului se transformase într-o bătălie personală. Ştia că Tom şi Archie râdeau de ea când o vedeau ambiţionându-se atât de tare, uneori pentru nişte mărunţişuri, dar nu se putea abţine. Mai ales că în cazul acesta aproape că primiseră o provocare oficială. Instinctele ei competitive erau acum la maximum, alimentate şi de dorinţa fierbinte de a nu-i dezamăgi pe ceilalţi.

Prin urmare, Dominique rămăsese la birou, cu ochii lipiţi de ecran, oprindu-se din când în când să-şi mai întindă degetele amorţite deasupra mouse-ului. Tom stătea pe un scaun în spatele ei, cu ochii închişi, fără ca fata să-şi poată da seama dacă doarme sau se gândeşte, până când vocea lui rupse tăcerea:

— Nu crezi că e suficient pentru azi? Poate c-ar fi mai bine s-o lăsăm pe mâine-dimineaţă, când o să avem mintea mai limpede.

— Mâine-dimineaţă va fi prea târziu, răspunse Dominique

hotărâtă, fără să-şi mişte măcar privirea de la ecran.

Începuse să se enerveze pe ea însăşi şi nu reuşea să ascundă acest lucru.

Simţi că Tom era pe cale de a spune ceva, însă probabil că bărbatul se răzgândi, fiindcă nu rosti nici un cuvânt. Trecură câteva momente de tăcere apăsătoare, până când Dominique întoarse capul încruntată.

— Ştiai că aparatul nu era gol?

— Ce?

Tom închisese din nou ochii.

— Aparatul de fotografiat – mai avea şi alte poze în memorie când i l-ai dat lui Kristenko:

— Oh, da! spuse Tom. Cred că am uitat să le şterg. Sper că nu era nimic ce n-ar fi trebuit să fie acolo.

— Nu, nu cred, spuse fata, derulând pe rând imaginile.

Mai întâi imagini cu sinagoga din Praga, zidurile mâzgălite cu sloganuri încărcate de ură, podeaua acoperită de desenele copiilor, rama goală a tabloului. Apoi fotografii cu vitraliul din Kitzbuhel, cel comandat de Lammers. Un castel. Un pâlc de copaci. Nişte păsări zburând pe fundalul unui cer albastru. În cele din urmă, fotografiile cu portretul pictat de Bellak.

Dominique se opri şi se încruntă. Dădu înapoi, la imaginile cu vitraliul, apoi ridică de pe masă fotografia ştearsă, alb-negru, a aceleiaşi scene, pe care Archie o găsise în camera secretă a lui Weissman. Se uită la imaginea de pe ecran, apoi la fotografie.

— Tom? strigă ea pe un ton nesigur.

— Ce-i? răspunse acesta, fără să deschidă ochii.

— Cred că am găsit ceva.

— Serios?

— Nu sunt la fel.

— Ce anume?

Bărbatul deschise numaidecât ochii.

— Tabloul şi vitraliul. Fotografiile făcute unuia şi celuilalt. Nu sunt la fel. Uită-te şi tu!

Tom fu dintr-un salt lângă ea şi Dominique îi arătă fotografia vitraliului, expusă pe ecranul monitorului. Apoi îi puse în mână fotografia veche, făcută tabloului original.

— Stai să văd!

Tom ridică fotografia în dreptul ecranului.

— Dumnezeule, ai dreptate! spuse el cu răsuflarea tăiată. Vitraliul e diferit. Probabil că l-a schimbat.

— Nu sunt schimbări evidente. Aici, castelul are două turle, dar în vitraliu are trei. Aici sunt şapte copaci în fundal, în vitraliu – doar cinci.

— Şi uite! Patru păsări în tablou, două în vitraliu. Asta înseamnă că avem două seturi de trei numere.

— Dar pe care să le folosim?

— Pe cele din vitraliu, spuse Tom încrezător. Nu uita că Bellak nu ştia nimic nici despre ordin, nici despre planurile membrilor lui. A pictat tabloul ăsta cu mulţi ani înainte de călătoria trenului de aur. Vitraliul însă a fost lucrat după război şi putem uşor presupune că a fost gândit pentru a include coordonatele maşinii Enigma. Singurul lucru la care foloseşte tabloul este să-ţi poţi da seama, după diferenţele faţă de vitraliu, unde să cauţi numerele. Avem trei, cinci şi doi.

— Ar putea fi rotoarele! exclamă Dominique, frustrarea de mai devreme evaporându-se în entuziasmul momentului. Sunt doar cinci rotoare. Cifrele astea ne-ar putea spune pe care trebuie să le folosim.

— Ceea ce înseamnă că şi coordonatele pentru rotoare ar putea fi tot aici, adăugă Tom. Ar fi fost logic să le pună pe toate în acelaşi loc.

Analizară din nou fotografiile, căutând alte diferenţe care le-ar fi putut oferi vreun indiciu. Însă nu mai găsiră nici una. Dezamăgirea puse din nou stăpânire pe ei şi mai puternică în urma entuziasmului încercat câteva minute mai devreme. Toate celelalte detalii ale tabloului fuseseră reproduse cu fidelitate, chiar şi semnătura lui Bellak şi data la care fusese pictat tabloul, abia vizibile în colţul din stânga jos.

— Nu înţeleg, spuse Tom, clătinând frustrat din cap. Cu siguranţă au introdus aici un indiciu pentru spargerea codului, altfel de ce s-ar mai fi chinuit într-atâta să-l ascundă, nu?

— Poate că ultima informaţie este pe unul dintre celelalte trei tablouri ale lui Bellak? sugeră Dominique.

— Poate, spuse Tom. Stai o clipă, ce-i asta?

Arătă spre o porţiune micuţă din zidul de sub vitraliu, pe care Archie o prinsese în fotografie.

— Poţi s-o măreşti?

Dominique apăsă câteva butoane şi mări porţiunea pe care i-o indica Tom.

— E plăcuţa comemorativă. „În memoria Evei Maria Lammers, traduse fata. Plecată dintre noi la 13 noiembrie 1926.”

— O mie nouă sute douăzeci şi şase? spuse Tom încruntându-se. Nu se poate. Sunt sigur că Archie mi-a spus că femeia a murit prin anii cincizeci.

— Dacă este o greşeală intenţionată?

— Cum ar putea funcţiona?

— Păi, data ar putea fi coordonatele pentru inel – treisprezece, unsprezece, douăzeci şi şase! sugeră Dominique.

— Hai să încercăm! o îndemnă Tom.

Dominique alese rotoarele trei, cinci şi doi din cutia cea mică, apoi îl fixă pe primul la treisprezece, pe al doilea la unsprezece şi pe al treilea la douăzeci şi şase. Ridică apoi capacul maşinii, introduse rotoarele şi o închise la loc, lăsând doar partea de sus a rotoarelor să se zărească prin deschizătura îngustă. Chiar în acea clipă, Archie şi Viktor intrară în încăpere, aducând mâncare şi băutură.

— Aţi găsit ceva? întrebă Archie pe un ton morocănos.

— Poate, răspunse Dominique.

— Tocmai voiam să încercăm ceva, explică Tom. Dom a observat că sunt nişte diferenţe între tablou şi vitraliu, care ar putea indica rotoarele pe care trebuie să le folosim.

— Iar data de pe plăcuţa comemorativă nu se potriveşte cu anul în care ne-ai spus că a murit soţia lui Lammers, spuse Dominique, arătând spre imaginea mărită care mai era încă pe ecran. Aşa că am folosit cifrele din dată pentru a regla poziţia inelelor.

— Bravo! spuse Viktor, strângând-o uşor de umăr. Aşadar, tot ce ne mai trebuie acum este poziţia de start a rotoarelor.

— Cum? făcu Dominique dezamăgită. Credeam că avem tot ce ne trebuie.

— Vezi ferestrele alea micuţe din partea de sus a maşinii? Viktor arătă cele trei găuri de lângă rotoare.

— Rotoarele trebuie mişcate până când în fereastră apare litera de start corespunzătoare codului.

— Să încercăm literele E-M-L, sugeră Tom.

— E-M-L? De ce tocmai pe-astea? întrebă Archie încruntându-se.

— Erau iniţialele ei, explică Tom, arătând spre plăcuţa comemorativă de pe ecran. Eva Maria Lammers. Sau cel puţin ăsta e numele pe care l-au trecut aici. E posibil să-l fi inventat ca să corespundă codului.

— Merită să încercăm, fu de acord Dominique. Mişcă rotoarele

până când literele apărură în ferestre.

— Deci asta este? întrebă Archie.

— Ei, cred că nu putem afla decât într-un singur fel, spuse Viktor, făcându-i semn lui Dominique să continue.

Fata apăsă prima literă – A. Z apăru pe plăcuţa luminată. Apoi L. Apăru W. Apoi X – se lumină litera O.

— ZWOLF! răsună încărcată de dezamăgire vocea lui Archie, de îndată ce descifrară întregul cuvânt. Ăsta nu-i cuvânt! Nu-i nici măcar începutul unui cuvânt. Cu siguranţă, nu ăsta e codul.

— Nu e un cuvânt în engleză, îi aminti Tom. Dar mesajul a fost probabil codat în germană, nu crezi? Zwolf înseamnă „doisprezece”, în germană.

Curând apăru şi cel de-al doilea cuvânt. *Funf* – cinci. Apoi *sieben* – şapte.

— Doisprezece, cinci, şapte! murmură Archie, ca şi când rostirea numerelor cu voce tare ar fi dezvăluit mesajul lor ascuns.

Dominique continuă, în vreme ce Tom traducea fiecare număr care se forma, deşi, în lipsa punctuaţiei, era uneori greu să-ţi dai seama unde se termina un număr şi unde începea următorul. Mesajul se sfârşi totuşi cu două cuvinte familiare. Archie citi cu voce tare traducerea scrisă de Tom.

— Doisprezece, cinci, şapte, trei, şase, nouă… Heil Hitler… Se opri. Ce crezi că înseamnă?

— Nu cumva coordonatele hărţilor sunt compuse din şase cifre? întrebă Dominique, fără a se adresa cuiva anume.

— Şi noi avem deja o hartă! le aminti Archie, scoţând harta căilor ferate din geanta de piele şi întinzând-o pe podea.

Tom trasă coordonatele cu degetul, localizând mai întâi poziţia orizontală, apoi pe cea verticală. Degetul i se opri într-un punct de lângă un mic sătuc austriac. Un sat pe care toţi îl recunoscură ca fiind ultima locaţie prin care trecuse Trenul de Aur, înainte de a fi nevoit să se întoarcă.

Un sat numit Brixlegg.

CAPITOLUL 87

În apropiere de Brixlegg, Austria
12 ianuarie – 3.32 p.m.

Tom ştia bine această parte a Austriei, deşi peisajul era aproape de nerecunoscut sub pătura de zăpadă îngheţată care acoperea dealurile şi îngreuna ramurile copacilor. Vizitele lui precedente în Tyrol avuseseră loc în timpul primăverii, când venise cu prietenii, sau, cel mai des, de unul singur, în excursii de alpinism. În acea perioadă, versanţii de un verde crud se revărsau ameţitor de sub vârfurile înzăpezite în tumultul frenetic al râurilor pe jumătate îmbătate de apa provenită din topirea zăpezii.

Brixlegg era un orăşel obişnuit, în apropiere de Autostrada A12, unde Tom nu mai fusese până atunci. Ascuns în umbra munţilor masivi, acoperiţi de păduri de brazi, pe malul râului Inn, era un mănunchi de clădiri tiroleze tradiţionale amestecate cu o serie de construcţii moderne, din beton, ridicate din nevoia de a răspunde unei cereri din ce în ce mai mari de spaţii de locuit. Exista o biserică, desigur, a cărei turlă se înălţa deasupra acoperişurilor din jur ca o mână ce se întindea cu disperare spre cer.

Locul indicat de coordonatele de pe hartă se afla la mică distanţă de o bifurcaţie a căii ferate care se răsucea pe fundul văii, urmând cursul râului. Ajungeai acolo apucând-o pe un drum îngust, înainte de a intra în oraşul propriu-zis, urcând apoi o pantă ce trecea pe lângă mai multe cabane ce păreau în pericol de a fi înghiţite de pădurea care le înconjura.

Drumul se termina cu o poartă, a cărei parte de sus fusese deja acoperită de un strat gros de nea, în vreme ce zăpada continua să cadă.

Tom frână şi opri motorul. În oglinda retrovizoare, o văzu pe Viktor făcând acelaşi lucru în spatele lui şi stingând apoi farurile.

Preţ de câteva clipe rămaseră cu toţii cufundaţi într-o tăcere ca de mormânt.

— Îţi faci griji în legătură cu ea? întrebă Dominique.

— Crezi că e cazul?

— Ţi-am spus ce am văzut noaptea trecută. Le dădea nişte ordine oamenilor ălora. Mi-au lăsat impresia că puneau ceva la cale. Poate că am greşit că am luat-o cu noi.

— Ei, doar nu putem spune c-am avut de ales, nu? le aminti Archie. Cum altfel am fi putut ieşi fără să fim văzuţi?

Tom dădu din cap. Archie avea dreptate. Oferta lui Viktor de a-i aduce clandestin, cu avionul ei particular, în Salzburg, unde le mai făcuse rost şi de două maşini, fusese singura lor opţiune. Preţul fusese să o ia cu ei, împreună cu cei trei oameni ai ei. „Ca să-şi protejeze investiţia”, spusese femeia. Şi, deşi decolaseră la prima undă verde pe care o putuseră cumpăra banii lui Viktor, tot trebuiseră să-şi amâne plecarea până a doua zi dimineaţa.

— Eu cred că pot avea încredere în ea, spuse Tom. Dar să rămânem totuşi cu ochii-n patru. Poate că n-ar strica să încercăm să-i despărţim.

— Oricum, n-o să ne fie prea uşor să găsim ceva aici! spuse Archie, arătând morocănos spre munţii acoperiţi de zăpadă care se înălţau pretutindeni în jurul lor. Îşi aprinse o ţigară şi crăpă geamul ca să iasă fumul. Asta în cazul în care Renwick nu ne-a luat-o deja înainte, spuse Tom. A avut un avans de aproape două zile, din care scădem timpul pierdut cu decodarea tabloului.

— Ei, acum suntem aici! se auzi veselă vocea lui Dominique, veşnic entuziasmată. Eu zic să mergem măcar să aruncăm o privire.

Tom îşi trase fermoarul de la geacă şi deschise portiera. Zăpada suflată de vânt intră prin crăpătură ca pulverizată dintr-un spray. Aerul era rece şi tăios, mai ales în comparaţie cu căldura moleşitoare din maşină. Coborî şi se îndreptă spre Viktor, care era în spatele maşinii, aplecată deasupra portbagajului, cu cei trei oameni ai ei – Grigori, Piotr şi Iuri – strânşi înjur.

— Viktor? o strigă Tom.

Femeia se întoarse, ţinând în mână o Beretta cu ţeava scurtă, îndreptată spre el. Tom împietri.

— Prinde!

Îi aruncă arma. Tom o prinse în aer.

— S-ar putea să ai nevoie, îi explică femeia.

— Nu-mi plac armele. Nu mi-au plăcut niciodată.

— Nici mie nu-mi plac, spuse ea. Dar prefer să am una şi să nu fie cazul s-o folosesc, decât să nu am şi să-mi pară rău.

Ca pentru a sublinia aceste cuvinte, se aplecă din nou deasupra portbagajului şi scoase un pistol-mitralieră AK-47, cu

pat de lemn lustruit şi cu o ţeava neagră, strălucitoare. O ţinea cu o familiaritate care sugera o relaţie intimă şi de durată. Faptul că o simţea în mână părea a o ajuta să se mai relaxeze.

Tom ştia că avea dreptate. Din câte-i spusese Turnbull despre Kristall Blade, ştia că Hecht şi oamenii lui, presupunând că încă mai erau cu Renwick, ar fi fost cu siguranţă înarmaţi şi nu ar fi avut nici cea mai mică jenă să deschidă focul asupra oricui le-ar fi ieşit în cale.

— Argento! răsună o voce necunoscută.

Viktor aruncă puşca înapoi în portbagaj, închizându-l apoi dintr-o mişcare. Tom ascunse Beretta în buzunar, apoi se întoarse să vadă cine era acolo.

Un bătrân ţinând în mână o lesă înfăşurată asemenea unui lasou apăruse în pragul uşii uneia dintre cabane şi striga după un ciobănesc german care îl ignora cu desăvârşire, muncindu-se în schimb când să-şi fugărească propria coadă, când să muşte din fulgii mari, care-i cădeau prin faţa nasului, însoţindu-şi ambele activităţi cu lătrături şi cu chelălăituri încântate.

— Argento! strigă bărbatul din nou.

Închise apoi uşa şi încercă să prindă de zgardă câinele care sărea vesel în jurul lui. Dintr-odată însă, animalul îi zări pe Tom şi pe ceilalţi şi o luă la goană înspre potecă. Tom îngenunche, prinse zgarda groasă, de piele, a câinelui în clipa în care acesta trecu pe lângă el, apoi îl ţinu pe loc în timp ce Argento îi lingea cu insistenţă faţa.

— *Danke,* spuse bătrânul recunoscător, ajungând lângă Tom şi prinzând lesa de zgarda câinelui. Argento se bucură foarte tare când mergem la plimbare.

— Cu plăcere, răspunse Tom în germană. Pare destul de năzdrăvan.

— Oh, aşa este! Dar mă menţine tânăr. Bărbatul se aplecă şi-şi mângâie drăgăstos pe cap câinele întins în zăpadă, apoi îl privi întrebător pe Tom, cu ochii aproape pierduţi sub borul pălăriei. Sunteţi cu ceilalţi?

— Ceilalţi? Tom se încruntă.

— Bărbaţii care au venit acum două zile. Mi-au spus că s-ar putea să mai vină şi alţii, aşa că am presupus că…

— Oh, sigur, da! spuse Tom dând din cap. Suntem cu ei. Chiar voiam să vă întreb dacă ne puteţi spune unde s-au dus. Telefonul meu nu are semnal aici şi nu reuşesc să iau legătura cu ei.

Scoase harta din buzunar şi o întinse în faţa bărbatului. După

câteva secunde în care încercă să localizeze poziţia în care se aflau, bătrânul arătă cu degetul un loc pe hartă.

— Aici!

Tom se încruntă. Nu era locul indicat de coordonatele decodate din tablou.

— Ce-i acolo?

— O mină veche de cupru. I-am spus colegului dumneavoastră că-şi pierde timpul, dar avea toate actele, aşa că l-am lăsat să treacă.

— Acte?

— Ca să deschidă mina. Şi avea şi muncitori cu el. Şi nişte chestii mari şi galbene. De-atunci, sapă încontinuu. Pe vremea asta, vă vine să credeţi? Dar îşi pierde timpul. Nu-i nimic acolo.

— Cum puteţi fi aşa de sigur?

— Fiindcă m-am jucat multă vreme acolo, spuse omul simplu. Desigur, asta se întâmpla cu mult timp în urmă, înainte de război, dar, chiar şi atunci, era de mult secată. Ne jucam de-a v-aţi ascunselea. Îmi amintesc că mama era mereu îngrozită că o să se prăbuşească plafonul pe noi.

Bătrânul zâmbi nostalgic.

— Apoi s-a blocat?

— A fost o explozie într-o noapte, spre sfârşitul războiului. O bombă rătăcită, sau ceva de genul ăsta. S-a prăbuşit cu totul.

— Şi aici ce e? întrebă Tom, indicând locul descoperit cu ajutorul informaţiilor din tablou.

Bărbatul privi harta cu ochii mijiţi, apoi ridică din umeri.

— Nimic, din câte ştiu eu. Dacă nu cumva… Se uită din nou la hartă. Dacă nu cumva… Da, asta trebuie să fie!

— Ce să fie?

— Cealaltă intrare.

— Sunt două intrări?

— Oh, da. Vedeţi, au fost la început două mine, care apoi s-au unit. Aia era ceva mai mică, un pic mai jos şi într-o parte a muntelui. După ce ieşi din drum, e chiar lângă o colibă părăginită. Dar şi intrarea aia e cu siguranţă blocată.

— Bine, vă mulţumesc! spuse Tom strângându-i mâna. Apropo, îi strigă întorcându-se. Când au ajuns ceilalţi, mai exact?

— Hmm… să mă gândesc. Acum trei zile.

— Trei zile? spuse Tom încruntându-se. Sunteţi sigur?

— Da… Da, sunt sigur. Bărbatul dădu foarte serios din cap. Ştiu că era miercuri, fiindcă în fiecare miercuri îl duc pe Argento

în oraş.

Câinele ciuli urechile când îşi auzi numele.

— Bine, spuse Tom zâmbindu-i recunoscător. Vă mulţumesc pentru ajutor. Plimbare plăcută!

— Mulţumim! Haide, Argento!

Bărbatul plescăi din limbă şi plecă împreună cu câinele, ţinându-l strâns în lesă, ca să nu o ia la fugă înainte.

Tom se întoarse şi văzu chipurile nerăbdătoare ale lui Archie, Dominique şi Viktor, cu ochii aţintiţi asupra lui.

— E o veche mină de cupru aici, le explică el. Se pare că intrarea principală a fost sigilată spre sfârşitul războiului. Acum trei zile, au venit nişte bărbaţi cu maşini de săpat profesionale şi au urcat acolo. Tabloul însă indică o altă intrare în mină, una mai mică.

— Acum trei zile? întrebă Dominique încruntându-se. Nu se poate! Renwick a pus mâna pe tablou abia alaltăieri. Nu avea cum să ştie de locul ăsta până atunci.

— Exact, spuse şi Tom. Dacă legăm asta cu atacul din Sankt-Petersburg, care ştim că nu a fost pus la cale de Renwick şi cu uciderea Mariei Lammers, totul începe să se lege.

— Serios? întrebă Viktor.

— Şi la ce concluzie ai ajuns? întrebă şi Archie.

— Că Renwick nu este singurul care încearcă să ne împiedice să ajungem aici. Oricine ar fi aceşti oameni, au venit acum trei zile. Şi n-au avut nevoie de tablou ca să găsească locul.

— Cine sunt? întrebă Viktor.

— Dac-ar fi să ghicesc, spuse Tom, sunt aceiaşi oameni care au ascuns comoara aici de la bun început.

CAPITOLUL 88

4.14 p.m.

Tom era înarmat cu o busolă, însă aceasta se dovedi curând de prisos. Drumul spre mină era uşor de identificat, chiar şi în lumina slabă a amurgului – o cărare îngustă care se unduia pe coasta muntelui, urcând uşor, lăsând prăpastia să se caşte ameninţător în stânga lor. Chiar şi aşa, Tom verifica din când în când poziţia, amintirea antrenamentelor de la CIA revenindu-i în memorie ca dintr-o altă viaţă.

Deşi nu era abruptă, cărarea era totuşi destul de dificil de urcat, fiind pe alocuri acoperită de gheaţă, acolo unde soarele topise zăpada, iar gerul nopţii îngheţase apoi la loc resturile. Stratul de nea era moale şi adânc, iar gleznele le dispăreau în praful alb care acoperise de mult orice posibile urme lăsate de alţi căţărători care urcaseră pe munte înaintea lor.

Înaintau în tăcere. Singurul sunet era trosnetul zăpezii care le scârţâia sub picioare şi şuieratul vântului care le vâjâia pe lângă urechi, tot mai tare pe măsură ce urcau. Din când în când, o rafală de vânt mai jucăuşă arunca în aer pulberea de zăpadă care se înălţa fantomatic pe potecă, învârtindu-se şi răsucindu-se în jurul lor, până când vântul înceta şi zăpada se aşeza cuminte înapoi pe pământ.

În cele din urmă, panta începu să se domolească şi poteca înainta acum aproape în linie dreaptă. În acea clipă auziră nişte voci, ecouri pierdute, purtate înspre ei de rafalele de vânt, apoi sunetul unui motor puternic şi vibraţia greoaie a oţelului izbit în stâncă.

— Repede! le strigă Tom, zorindu-i să iasă de pe potecă. Pe jumătate căzură, pe jumătate alunecară în pâlcul de brazi care ascundea hăul din stânga cărării.

— Dacă e să ne luăm după ce ne-a spus bătrânul, avem în faţă intrarea principală, le şopti Tom celorlalţi, după ce se ghemuiră cu toţii în umbra brazilor, ale căror trunchiuri se înălţau deasupra lor asemenea unor coloane de marmură neagră.

— După cum s-ar părea, pe aici încearcă ei să intre.

— Şi cum o să trecem de ei? întrebă Viktor.

— Voi nu treceţi, spuse Tom cu fermitate, simţind că i se ivise şansa să scape de Viktor şi de oamenii ei. Eu şi Archie o să mergem până la cealaltă intrare, să vedem ce găsim acolo. Tu şi Dom rămâneţi ascunse şi nu-i scăpaţi din ochi pe băieţii ăştia, în cazul în care le trece prin cap să încerce să intre şi pe dincolo.

— *Niet*! spuse răspicat Viktor, aruncându-i o privire indignată. Dacă mergi tu, merg şi eu.

— Şi eu! sări şi Dominique, aruncându-i lui Viktor o privire de susţinere.

— E treaba noastră, nu a ta! insistă Tom.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era ca şi Dominique să creeze probleme.

— A devenit treaba mea din clipa în care mi s-a închis clubul şi mi-au murit şase oameni. Suntem parteneri în povestea asta, ai uitat? Ori mergem cu toţii, ori nici unul.

— Ascultă-mă, nu încerc să te păcălesc! o rugă Tom. Cineva trebuie să rămână de pază. Aş prefera să rămâneţi voi, fiindcă ştiu că în voi pot avea încredere.

Viktor şi Dominique se uitară una la cealaltă.

— Bine, conchise Dominique.

— Fie, mârâi şi Viktor ridicând nervoasă din umeri. Dar îi iei pe Grigori şi pe ceilalţi cu tine. Altfel nu discut.

Ghemuiţi pe vine, cu ochii mijiţi, în stare de alertă, cu AK-urile pregătite, oamenii lui Viktor erau o prezenţă ameninţătoare, care s-ar fi putut dovedi însă utilă.

— De acord! spuse Tom, fericit, într-un fel, să-i ia cu el. Ţinem permanent legătura, continuă el, bătându-se peste buzunarul în care băgase staţia. La primul semn că e ceva în neregulă, ne anunţaţi.

— E valabil şi pentru voi, spuse Dominique sec. Vă ştiu eu foarte bine. Să nu faceţi pe eroii! Duceţi-vă să vedeţi cum stă treaba, apoi întoarceţi-vă aici să hotărâm împreună ce e de făcut.

— Bine. Şi ia asta!

Îi întinse o carte de vizită jerpelită.

— E numărul agentului FBI care ne-a ajutat să scăpăm în Sankt-Petersburg. Dacă ni se-ntâmplă ceva, sună-l! O să poată să trimită nişte oameni aici.

După ce-şi verificară încă o dată armele, Tom, Archie şi cei trei oameni ai lui Viktor o porniră la drum. Vântul tăios şuiera printre copacii de lângă ei şi uneori li se înfăşură în jurul gleznelor.

Deasupra lor, cortina de zăpadă era sfâşiată de ramurile ascuţite ale brazilor, căzând pe pământ în fâşii înguste.

Cam după jumătate de kilometru, Archie scoase un fluierat prelung şi arătă spre ceva din faţa lor. După cum le spusese bătrânul, într-o poiană se vedeau ruinele unei căsuţe, ale cărei ziduri de cărămidă, mâncate de vreme, se iveau de sub zăpadă asemenea unor cioturi de copaci înnegrite de foc. Lângă ele, dispărând într-o parte a muntelui, era o deschizătură îngustă, care abia dacă permitea unui om să intre fără să se aplece. O deschizătură care, judecând după grămada de pământ şi de pietriş de sub ea, ce acoperea zăpada ca o pată de cerneală neagră, fusese recent excavată.

— Cineva a fost deja aici, şopti Archie, privind cu atenţie copacii din jurul lor.

Tom străbătu cu băgare de seamă poiana şi îngenunche pentru a examina urmele care duceau spre intrare.

— Aş spune că sunt vreo şase, maximum şapte.

Cu Archie alături, se lipi în tăcere de marginea intrării şi aruncă o privire înăuntru.

— E Renwick! El trebuie să fie. E singura persoană, în afară de noi, care putea afla de locaţia asta din tablou. Dar, dacă a trebuit să scoată toată mizeria asta, mă îndoiesc că e de prea multă vreme înăuntru.

— Ar trebui să luăm legătura cu fetele, spuse Archie. Să le spunem ce-am găsit.

— Mda, ar trebui…

Tom nu părea deloc convins.

— Sau… îi ţinu Archie isonul.

— Sau ce?

— Sau am putea arunca o privire rapidă. Să vedem doar dacă mai e acolo.

— Dacă le-am spune, cu siguranţă ar vrea să vină şi ele cu noi, zise Tom dând din cap. Ştii cum e Dom. Şi n-aş vrea să păţească cineva ceva.

— În plus, dacă Renwick e aici, aş prefera să punem chiar noi mâna pe nenorocit.

— De acord! îl aprobă Tom strângând din dinţi. Noi suntem cinci, ei şapte. Nu stăm chiar prost.

— În plus, nu se aşteaptă să ne vadă, adăugă Archie.

— Ai dreptate. Să terminăm totul acum!

CAPITOLUL 89

4.56 p.m.

— Unde te duci? o întrebă Dominique pe Viktor, cu o expresie de vădită uimire pe faţă.

— Să văd ce se întâmplă acolo.

— Dar Tom ne-a spus să aşteptăm aici.

— Şi tu faci întotdeauna ce-ţi spune Tom? întrebă Viktor cu un zâmbet sfidător.

— Depinde…

— Nu ai încredere în mine, nu-i aşa?

— Nu te cunosc.

Urmă o pauză. Viktor părea să cântărească răspunsul lui Dominique.

— Ţine, spuse ea în cele din urmă, ducând mâna la etuiul de piele legat în curele la subraţ. Ştii să foloseşti aşa ceva?

Îi întinse un pistol de calibru 38.

— Da.

Pe vremea când trăia pe străzi, unul dintre iubiţii ei o învăţase cum să tragă cu arma. Din fericire pentru ea, era o abilitate de care nu avusese nevoie niciodată. Cel puţin nu până acum.

— E încărcat, spuse Viktor întinzându-i pistolul. Poate-o să te ajute să ai mai multă încredere în mine.

Dominique deschise arma, verifică dacă are gloanţe, apoi o închise la loc. Era încărcată, aşa cum spusese Viktor.

— E nevoie de mai mult decât de-o armă încărcată pentru a ajunge să ai încredere în cineva, sublinie Dominique cu prudenţă.

— Nu şi în Rusia, răspunse Viktor zâmbind. Ei, dacă rămânem ascunse printre copaci şi mergem în paralel cu poteca, s-ar putea să găsim un loc de unde să privim neobservate.

În ciuda rezervelor pe care încă le avea, era ceva în energia şi entuziasmul nesăbuit al lui Viktor care îi plăcea lui Dominique. Poate recunoştea un pic din ea însăşi în aceste trăsături ale femeii.

— Bine, spuse ea strecurând arma în haină. Să mergem să aruncăm o privire!

O porniră prin stratul gros de zăpadă în care se zăreau, din

când în când, urme de animale.

Zgomotul maşinii se auzea tot mai tare, însoţit acum de huruitul sec şi monoton al unui motor, dacă nu a două şi de strigătele sau râsetele ocazionale ale muncitorilor care excavau intrarea în mină.

— Treci mai în spate! şuieră Dominique, trăgând-o pe Viktor mai adânc în umbra brazilor.

Auzise pe cineva apropiindu-se.

Un bărbat apăru deasupra lor. Vizibilă doar de la genunchi în sus, silueta părea să plutească în aer. Bărbatul era îmbrăcat într-un costum de schi, din material de camuflaj şi avea o mitralieră semiautomată aruncată peste umăr.

Aşa cum îl privea, de printre ramuri, Dominique desluşi mucul aprins al unei ţigări pe care bărbatul o ţinea în colţul gurii. Mai trase un fum, făcând mucul să se aprindă şi obrajii să i se înroşească preţ de-o clipă, apoi scoase ţigara din gură şi o aruncă. Mucul făcu un cerc prin aer, apoi lovi crengile de deasupra locului în care erau pitite cele două femei, explodând într-o micuţă cascadă de scântei portocalii înainte de a se topi în aer. Cineva strigă un nume şi, bombănind, bărbatul se răsuci pe călcâie şi dispăru din vedere.

Viktor şi Dominique continuară să înainteze pe lângă munte, fără să scape din ochi muchia cărării de deasupra. În cele din urmă, după ce zgomotul scăzu simţitor în intensitate, considerară că se aflau la o distanţă suficient de mare de locul unde se desfăşura întreaga acţiune.

— Mă duc eu prima! se oferi Viktor.

Săpând în zăpadă cu vârful bocancilor şi folosindu-se de ramurile copacilor din jur, urcă repede într-o poziţie din care-şi putea înălţa capul chiar deasupra muchiei cărării, pentru a putea vedea ce se întâmpla.

— Ce vezi? rosti Dominique în şoaptă. Viktor îşi scoase binoclul.

— Număr… douăzeci de oameni. Cam jumătate sunt înarmaţi, ca bărbatul pe care tocmai l-am văzut. Ceilalţi probabil că operează maşinile, judecând după modul cum sunt îmbrăcaţi.

— Urc şi eu! spuse Dominique.

Câteva clipe mai târziu, Dominique se aşeza în poziţie alături de Viktor. Rusoaica îi întinse binoclul.

O parte dintre bărbaţi erau strânşi în grupuri mici. Vorbeau şi fumau. Alţii, cu căciuli şi cu geci groase, albastre cu dungi

reflectorizante, păreau să supravegheze operaţiunea de excavare, după cum spusese şi Viktor. Un excavator mare şi un buldozer atacaseră muchia muntelui. Scoseseră deja la iveală un tunel larg. Pământul şi pietrele fuseseră strânse în două mormane mari, de-o parte şi de cealaltă a intrării. Două generatoare alimentau cu curent mai multe surse de iluminat, care scăldau întreaga scenă într-o lumină gălbuie.

Dintr-odată, se auzi un strigăt. Un bărbat alergă înspre intrare şi le făcu semn tovarăşilor lui înarmaţi. Deşi nu-şi puteau da seama ce spuneau, după felul în care bărbaţii începură să-şi verifice armele, Viktor şi Dominique ghiciră pe dată despre ce era vorba.

— Aproape că au răzbit, spuse Viktor în şoaptă. Ia legătura cu Tom. Spune-i ce se întâmplă.

— Bine, zise Dominique ducând mâna în buzunar. Apăsă butonul staţiei şi şopti cât putea mai încet:

— Tom, eşti acolo? Tom, răspunde!

Nu se auzi nimic, doar fâsâitul monoton al staţiei.

— Răspunde, Tom! insistă fata. Tot nimic.

— Nu răspunde, zise ea.

— S-ar putea să fi ieşit din raza de semnal.

— Nu prea cred, spuse Dominique îngrijorată. Chestiile astea au acoperire pe kilometri întregi şi suntem încă pe aceeaşi parte a muntelui. Nu. La cum îi ştiu eu pe Tom şi pe Archie, mai degrabă cred c-au găsit o intrare şi au folosit-o.

— În cazul ăsta, trebuie să mergem să-i avertizăm.

— De acord, spuse Dominique. Stai aşa. Cine-i ăla?

— Cine?

— Bărbatul din stânga. Cu căciula de blană. De lângă felinar. Pare să fie şeful.

Viktor luă binoclul de la Dominique şi-l focaliză spre el.

— Nu ştiu. Nu-l recunosc.

— Ce face? întrebă Dominique, mijind ochii în încercarea de a vedea ce se petrecea.

— Nu-mi dau seama… zise Viktor.

Bărbatul îşi scosese haina şi despăturea acum o pânză albă pe care o scosese dintr-un rucsac de la picioarele lui.

— Mi se pare că se schimbă.

— Se schimbă? În ce?

Pânza, odată despăturită, se dovedi a fi o salopetă, pe care bărbatul şi-o trase peste haine şi peste ghete, fixându-şi apoi pe

faţă o mască de gaze. În cele din urmă, îşi trase gluga costumului şi strânse şireturile de la gât, creând astfel un spaţiu ermetic în jurul capului.

— Toţi se îmbracă aşa! Uite!

Toţi bărbaţii înarmaţi se schimbau, la rândul lor, în nişte salopete asemănătoare.

— Parcă ar fi nişte costume NBC.

— NBC? întrebă Viktor, încruntându-se.

— Nuclear, Biologic, Chimic – echipament militar standard pentru evitarea contaminării în teren.

— Contaminare?

Viktor coborî binoclul de la ochi şi o privi fix pe Dominique.

— Cu ce ar putea să se contamineze? Credeam că am venit după Camera de Chihlimbar.

CAPITOLUL 90

5.03 p.m.

După urmele simetrice de pe pereţi, mina părea să fi fost săpată după modelul clasic, de odinioară, cu târnăcoape şi lopeţi. La fiecare metru şi jumătate fuseseră montate cadre mari, de lemn, pentru susţinerea acoperişului, cadre pe care timpul le încovoiase şi le înnegrise, până când ajunseseră să pară pietrificate, grele şi cenuşii, făcând parcă parte din munte.

Tom se opri şi lumină cu lanterna tavanul, pe care se vedeau urmele lăsate de nişte explozii.

— Vezi?

Archie dădu din cap.

— Se pare că au aruncat un fel de explozibil aici. Dinamită, cel mai probabil. Ca să prăbuşească plafonul.

— Da, fu de acord Tom. E clar că n-au vrut să rişte să ajungă cineva pe-aici, din greşeală.

Merseră mai departe. Panta deveni uşor mai abruptă. Tom şi Archie mergeau în faţă, cu Piotr şi Gregori imediat în urma lor. Iuri fusese lăsat de pază la intrarea în tunel. Lumina lanternelor sălta în întuneric în timp ce mergeau, din ce în ce mai palidă pe măsură ce înaintau, până când bezna îi înghiţi cu desăvârşire. Din când în când, raza lanternei le surprindea aburul respiraţiei şi atunci aerul strălucea preţ de câteva clipe în faţa lor, ca farurile unei maşini prin ceaţă.

Sunetul respiraţiei, foşnetul hainelor erau amplificate de ecoul pereţilor de piatră, ca şi când cei patru ar fi înaintat prin naosul unei biserici imense, cufundată în tăcere. Din când în când, picioarele li se împiedicau de câte-o balegă de animal sau de oasele vreunui iepure sau ale vreunei păsări, aduse probabil acolo de vulpi sau de alte animale cu simţ practic.

Apoi, dintr-odată, o fâşie subţire de lumină se ivi în faţa lor. O fâşie de lumină ce devenea din ce în ce mai înaltă, până când le apăru ca un fel de fereastră mare, dreptunghiulară, strălucind în mijlocul tunelului întunecat.

— Asta trebuie să fie! spuse Tom entuziasmat, stingând lanterna.

Înaintară cu băgare de seamă înspre lumină, străbătând următorii douăzeci de metri în liniște deplină, până când văzură că tunelul ieșea într-o grotă mare, formată natural. Tom îl auzi pe Archie înăbușindu-și o exclamație în spatele lui, în clipa în care pătrunseră înăuntru.

Grota fusese luminată cu patru reflectoare pe bază de baterie. Un imens steag nazist cobora din tavan, lung de aproximativ zece metri și lat cam de șapte. Un steag nazist cu o singură diferență, crucială însă: svastică obișnuită fusese înlocuită cu de-acum bine cunoscutul simbol al soarelui negru, ale cărui douăsprezece raze se întindeau asemenea unor degete scheletice care încearcă să iasă dintr-un mormânt.

— Iisuse! exclamă Archie cu răsuflarea tăiată, în clipa în care privirea i se opri pe cele două mormane dreptunghiulare așezate chiar sub steag. Sunt aici! Pe legea mea, sunt încă aici!

Tom clătină din cap, nici lui nevenindu-i să creadă ce vedea. Era o priveliște incredibilă. Două vagoane dispărute dintr-un tren misterios, urcate pe un munte din Austria și ascunse în inima acestuia. Două siluete masive, bondoace, solide și încă în stare de funcționare, ca niște imagini mute extrase dintr-un documentar despre război – care, de această dată însă, erau redate în culori, nu în imagini alb-negru.

— Nu par să fi fost încă deschise, șopti Tom, arătând entuziasmat spre barele groase, de fier, care fuseseră proptite în fața fiecărei uși a vagoanelor.

— Renwick trebuie să fie cu siguranță prin apropiere, îl avertiză Archie. Hai să ne ocupăm de el mai întâi!

Înconjurară încet cele două vagoane, oprindu-se în cealaltă parte a grotei, unde un alt tunel, mult mai mare – prin care intraseră, probabil, vagoanele – dispărea în întuneric.

— Probabil că duce spre intrarea din munte, spuse Tom. Huruitul înfundat al unui motor îi confirmă bănuielile.

— Ia uite!

Privirea lui Archie se fixase asupra unei grămezi compacte de trunchiuri subțiri de copaci, aranjate de-a lungul peretelui, lângă intrarea în tunel. Archie se duse lângă ele și izbi unul cu piciorul. Se auzi un sunet surd.

— Șine de tren, spuse Tom, îngenunchind pentru a vedea mai bine. Priviți cum se întind pe toată lungimea tunelului.

— Probabil că, pe vremea când mina era încă activă, exista o ramură din linia principală care mergea în paralel cu poteca pe

care tocmai am urcat noi, spuse Archie.

— Aproape sigur, au adus vagoanele aici, au ridicat şinele în urma lor, după care au prăbuşit acoperişul.

— Ar trebui să verificăm tunelul, sugeră Archie. Să vedem cât mai avem până sparg intrarea. Şi să ne asigurăm că Renwick nu se ascunde şi el pe undeva pe-aici.

Începură să coboare prin tunel, înaintând cu foarte mare grijă, cu armele în mână, aţintite spre întunericul din faţa lor. Strălucirea luminii din grotă pălea din ce în ce mai mult în urma lor, până când nu mai rămase decât o fereastră firavă de lumină în depărtare. Însă, pe măsură ce lumina pălea, zgomotul dinspre intrarea principală se auzea din ce în ce mai tare, până când începură să simtă pământul tremurând sub picioarele lor, în ritmul mecanismului greoi care săpa de cealaltă parte a peretelui de pământ şi stâncă peste care dădură în clipa când ajunseră la capătul tunelului.

— O să răzbească foarte curând de partea cealaltă! strigă Tom, acoperind zgomotul.

— Poate că asta l-a pus şi pe Renwick pe fugă! zise şi Archie.

— Posibil, spuse Tom sceptic. Totuşi, nu prea e stilul lui. Mă îndoiesc că ar fi renunţat atât de uşor, odată ce-ar fi ajuns atât de aproape. Poate că s-a dus după întăriri.

— Ei, măcar nu-i aici acum. Şi, nu ştiu ce părere aveţi voi, dar eu unul tare-aş vrea să văd ce-i în vagoanele alea.

Tom zâmbi.

— Amândoi vrem asta. Dar nu ştiu la ce ne-ar folosi, dacă nu le putem scoate de aici.

— Parcă spuneai c-o să-l sunăm pe tipul ăla de la FBI, pe Bailey, de îndată ce aflăm ce se petrece.

— Aşa a fost înţelegerea, dar…

— Înainte să chemi cavaleria, nu vrei să vezi cu ochii tăi ce-i acolo?

— Şi cu indivizii de dincolo ce facem? întrebă Tom, făcând semn cu capul spre intrarea prăbuşită a minei. Doar nu vrei să ne prindă aici, când deschid drumul.

— Ce-ar fi să-l lăsăm pe Piotr de pază? Când o să vadă că mai au un pic şi intră, dă fuga şi ne-anunţă. Pe Grigori îl trimitem la cealaltă intrare, ca să-i ţină de urât lui Iuri şi să se asigure că Renwick nu se strecoară în urma noastră.

— Ar trebui să meargă, fu de acord Tom. Dar trebuie să ne grăbim.

După câteva instrucţiuni rapide, date mai mult prin semne decât verbal, Piotr şi Grigori se duseră să-şi ocupe poziţiile. De îndată ce amândoi dispărură, Tom şi Archie îşi îndreptară atenţia spre cele două vagoane.

Fuseseră construite după modelul standard, cu panouri de lemn montate orizontal într-o ramă pătrată, cu traverse înclinate la intervale regulate, pentru a asigura o întărire suplimentară. Dincolo de evidentele efecte produse de trecerea timpului, ambele vagoane păreau incredibil de intacte, deşi cel din partea stângă părea gata-gata să piardă lupta cu rugina şi cu cariile. Pe vopseaua scorojită, roşie-oranj, cu care fuseseră pictate lateralele vagoanelor, abia dacă se mai puteau desluşi două şiruri de litere şi de numere de serie scrise cândva cu alb, dar acum şterse de vreme.

Se apropiară amândoi de uşa laterală a primului vagon, un panou mare, cam cât o treime din lungimea vagonului, care se deplasa în lateral pe un set de şine de metal.

Dar, tocmai când se pregătea să tragă uşa, Tom observă că găurile din lemn, despre care presupusese iniţial că fuseseră făcute de rugină şi de carii, erau mult prea simetrice pentru a putea fi produsul unui proces natural.

Erau găuri de gloanţe!

CAPITOLUL 91

5.20 p.m.

Un fior rece ca gheaţa îi străpunse stomacul şi Tom ştiu că nu era din cauza frigului. Judecând după privirea impacientată pe care i-o aruncase, Archie remarcase şi el uşa închisă şi găurile de glonţ şi îşi punea în acele clipe aceeaşi întrebare. Vagoanele fuseseră goale atunci când se dăduseră găurile, sau oare uşile fuseseră sigilate dintr-un motiv mult mai sinistru decât teama că s-ar putea deschide în timpul drumului?

Tom trase cu putere de bara de metal cu care fusese închisă uşa vagonului, însă aceasta, înţepenită de vreme, nici nu se clinti. O zgâlţâi dintr-o parte în alta, până când, în cele din urmă, bara alunecă în lateral cu un scrâşnet ascuţit care-l făcu să strângă din dinţi. O aruncă pe jos cu un zgomot puternic, amplificat de ecoul pereţilor de piatră, apoi înşfacă hotărât uşa, ale cărei balamale reci înţepeniseră de mult. Fu nevoie de efortul ambilor bărbaţi ca să o deschidă. În cele din urmă, cu Tom trăgând şi cu Archie împingând în mânerul masiv, din fier, uşa se crăpă mai întâi un sfert de metru, apoi jumătate, protestând zgomotos la fiecare mişcare.

— Cred că ajunge, spuse Tom gâfâind. Cred că ai loc să intri pe acolo.

— Vrei să spui că tu ai loc să intri, i-o întoarse Archie zâmbind. Poftim! Te ajut eu să urci.

Îşi împreună mâinile şi Tom puse piciorul pe această scară improvizată, pătrunzând apoi puţin prin deschiderea din vagon. Ghemuit în uşă, întinse mâna după lanternă, însă îşi dădu seama că aceasta era aproape inutilă. Lumina de afară intra prin găurile de glonţ în sute de fascicule subţiri, de la înălţimi şi din unghiuri diferite, spintecând interiorul vagonului asemenea unor săbii introduse de un magician într-o cutie de lemn. Era straniu de frumos.

— E totul în regulă? strigă Archie.

— Da.

Tom privi peste umăr şi dădu liniştitor din cap. Se întoarse la loc şi de această dată aprinse lanterna, cu care lumină plafonul

şi pereţii. Nimic.

Se ridică şi înainta câţiva paşi, apoi calcă pe ceva tare, care trosni sub picioarele lui. Îndreptă raza lanternei în jos ca să vadă ce era. Un os de picior… Un picior de om!

Instinctiv, Tom se trase înapoi.

— Archie, mai bine-ai urca şi tu aici! strigă el.

— De ce? Ce-ai găsit?

Cu un salt, Archie se prinse de pragul uşii deschise, cu picioarele bălăngănindu-i în aer, cu umerii abia ridicându-i-se deasupra podelei vagonului. Tom îl ridică înăuntru.

— Uite!

Tom lumină podeaua cu lanterna. Să tot fi fost, estimă el, cam treizeci de cadavre acolo – prăvălite unul peste celălalt, în poziţii care mai de care mai ciudate şi mai nefireşti, ca şi când s-ar fi cufundat încetul cu încetul în podeaua vagonului. Numai scheletele mai rămăseseră, oase ieşind din mâneci zdrenţuite, din craci de pantaloni sfâşiaţi, de sub chipiuri strălucitor de albe, deşi putrezite de vreme.

— Cine erau ăştia? şopti Archie cu răsuflarea tăiată. Prizonieri de război? Civili?

— Nu cred…

Tom înainta câţiva paşi, călcând cu grijă printre rămăşiţele contorsionate şi luă de jos o şapcă ce se rostogolise de pe capul posesorului. Îi arătă lui Archie insigna – o svastică având toate braţele terminate cu ceva ce semăna cu nişte săgeţi.

— Vârful de săgeată! Era însemnul trupelor naziste din Ungaria.

— Din Ungaria şi-a început călătoria Trenul de Aur, după cum ne-a spus Lasche.

— Exact, zise Tom. Din câte-mi amintesc, ne-a spus şi că era păzit de soldaţi maghiari. Probabil că asta e tot ce a mai rămas din ei.

O verificare rapidă a vagonului nu scoase la iveală nimic în plus faţă de cadavrele pe care le puteau deja vedea. Mai bine zis, aproape nimic. Îngheţat în raza de lumină a lanternei lui Tom, un nume apăru zgâriat pe un perete, aproape de podea – „Josef Kohl”. Un om care, presupuse Tom, supravieţuise măcelului doar că să moară de inaniţie înconjurat de mirosul insuportabil de putrefacţie emanat de cadavrele camarazilor lui.

Descoperirea îi amuţi pe amândoi.

— Cum crezi că s-a întâmplat asta? întrebă Archie în cele din

urmă.

Tom ridică din umeri.

— Ştim că trenul era în drum spre Elveţia. Când podul de la Brixlegg a fost bombardat, probabil că trenul s-a întors şi s-a ascuns într-un tunel, în speranţa că podul va fi în cele din urmă reparat. Şi acolo l-au găsit americanii. În mod evident, undeva între Brixlegg şi tunel, nemţii au luat decizia de a decupla aceste două vagoane şi de a le aduce aici, cu ajutorul câtorva dintre soldaţii maghiari. Odată treaba rezolvată, soldaţii au fost dezarmaţi, închişi înăuntrul vagoanelor şi executaţi. Au ridicat apoi şinele care duceau aici şi au blocat intrarea în mină, pentru a se asigura că secretul lor va rămâne în siguranţă.

— Ceea ce înseamnă că tot ce protejau trebuie să fie în vagonul celălalt.

— Nu putem afla decât într-un singur fel, spuse Tom cu un zâmbet abia schiţat.

Însă tocmai când se răsuceau pe călcâie cu intenţia de a ieşi, văzură uşa vagonului închizându-se dintr-o lovitură şi auziră sunetul inconfundabil al barei de metal pe care cineva o punea înapoi la locul ei, închizându-i înăuntru.

CAPITOLUL 92

5.20 p.m.

— Ce crezi că ar trebui să facem? întrebă Dominique, aruncându-i o privire întrebătoare lui Viktor.

Aceasta, cu chipul întunecat, îi urmărea pe bărbaţii înarmaţi care se verificau unul pe celălalt, asigurându-se că erau corect echipaţi.

— Coborâm imediat şi le spunem!

— Nu mai avem timp, remarcă Dominique. Harta a rămas la ei şi nu avem nici cea mai vagă idee unde este intrarea. Până când o găsim, va fi prea târziu.

Viktor nu spuse nimic. Se gândea la o modalitate de a lua legătura cu Tom. Cum să-l avertizeze nu doar că era pe cale să dea nas în nas cu musafiri nepoftiţi, dar şi că aşteptările celorlalţi în legătură cu ce aveau să găsească înăuntrul minei erau cu totul şi cu totul diferite de ale lor? Gândurile îi fură întrerupte de Dominique, care o strânse cu putere de braţ.

— Vine cineva! şuieră fata.

Unul dintre manipulanţii maşinilor se despărţise de tovarăşii lui şi se îndrepta grăbit în direcţia lor. Viktor se lăsă repede în jos, însă scârţâitul paşilor în zăpadă sugera că bărbatul continua să se apropie. Şi părea că se îndreaptă direct spre ele.

Lipindu-se de panta versantului, cu piciorul proptit într-o ramură mai joasă, Viktor îşi scoase AK47-le din spate şi trase cocoşul cât putu mai încet.

Paşii continuau să se apropie. Femeia se pregăti să tragă, hotărâtă să-l elimine pe bărbat, înainte ca acesta să apuce să dea alarma.

Paşii se opriră chiar deasupra capului ei. Abia îndrăznind să mai respire, Viktor ridică privirea şi reuşi să desluşească silueta bărbatului. Pe muchia potecii, cu picioarele uşor depărtate, se înălţa deasupra lor asemenea unui colos, forma capului conturându-i-se clar pe fundalul cerului senin, la amurg. Bărbatul aruncă o privire peste umăr, apoi coborî mâinile.

Un jet auriu de urină se arcui graţios pe deasupra capetelor lor, desenând un zigzag galben în zăpada de dedesubt, sfârâind

şi degajând aburi de căldură.

Viktor o privi pe Dominique rânjind şi o văzu pe fată înăbuşindu-şi un chicot. Apoi însă, îi veni brusc o idee. Ştia cum putea lua legătura cu Tom şi cu Archie! Singura problemă era că trebuia să acţioneze repede.

Chiar acum!

CAPITOLUL 93

5.26 p.m.

Tom îşi lipi faţa de peretele vagonului şi privi printr-una dintre găurile făcute de gloanţe.

— Renwick! şuieră el printre dinţi în clipa când văzu silueta care stătea în mijlocul încăperii, cu faţa schimonosită într-un rânjet triumfător.

Alături de el era Johann Hecht. Alte cinci namile de bărbaţi, membri, probabil, ai organizaţiei Kristall Blade, se îndreptau spre ei.

— Cum au trecut de oamenii lui Viktor? întrebă Archie cu vocea sugrumată, alegând o altă gaură de glonţ şi privind afară la rândul lui. Parcă îi lăsasem de pază la intrare!

— Aşa este, zise Tom cu un zâmbet îndurerat, recunoscând cele trei cadavre însângerate aruncate la picioarele lui Renwick.

— De îndată ce am aflat că te apropii prin pădure, am ştiut că nu vei rezista tentaţiei de a intra în mină, Thomas! se auzi vocea lui Renwick. Cel puţin, n-a mai trebuit să merg eu să te caut.

— Scuteşte-mă, Harry! strigă Tom. Nu-ţi stă bine când te umfli-n pene.

— Cu siguranţă, n-o să-mi refuzi acum un mic moment de triumf!

Tom nu spuse nimic, însă Renwick nu părea să aştepte vreun răspuns.

— În orice caz, continuă el, trebuie să te felicit, Thomas, fiindcă ai găsit locul ăsta atât de repede.

Renwick ridică sprâncenele, cu o expresie pe care Tom o interpretă drept admiraţie amestecată cu invidie.

— Johann, pe de altă parte, a început să se cam sature de insistenţa ta.

Lângă el, Hecht îşi duse ameninţător degetul pe trăgaciul mitralierei marca Hecker & Koch MP5, mişcându-şi maxilarul ritmic, în timp ce mesteca gumă.

— Îmi pare rău dacă l-am dezamăgit, zise Tom în bătaie de joc, îndreptându-şi atenţia, în timp ce vorbea, din nou spre interiorul vagonului, în speranţa de a identifica vreo cale de

ieşire.

— Că ai ieşit din seif a fost una, continuă Renwick. Că ai scăpat din muzeu… Ei, dacă cineva putea face asta, cu siguranţă ăla erai tu! Dar să decodezi un mesaj de pe un tablou pe care nici măcar nu-l aveai? Asta chiar că e impresionant. Mai ales când mi-am luat toate măsurile ca să mă asigur că Turnbull nu se dă de gol cu ceva.

— Când ai ajuns aici? întrebă Tom, încercând să câştige timp în vreme ce testa rezistenţa scândurilor din pereţii şi din duşumeaua vagonului.

— Ieri-noapte. A durat ceva până am reuşit să eliberăm intrarea. Sincer să fiu, abia dacă pătrunsesem de câteva minute înăuntru, când ai apărut tu. Apropo, Thomas, dacă încerci să ieşi cumva de acolo, să ştii că-ţi pierzi timpul. Vagoanele sunt foarte solide. Naziştii le-au ranforsat după specificaţii precise, pentru ca preţioasa lor încărcătură să fie în deplină siguranţă.

— Ce încărcătură? Un pluton de soldaţi unguri? strigă Tom, renunţând la cercetări cu o zvâcnire furioasă din umeri.

— Încărcătura care se află în cel de-al doilea vagon. Tocmai ne pregăteam să-l deschidem, când am fost informat că aţi sosit voi. Acum, aveţi locuri în rândul întâi la magnificul eveniment – Camera de Chihlimbar se va arăta din nou, pentru prima oară după mai bine de cincizeci de ani.

Doi bărbaţi înarmaţi cu nişte cleşti speciali se apropiară de lacătul ruginit cu care era închisă uşa vagonului. Câteva clipe mai târziu, se auzi sunetul unei uşi glisante, trase într-o parte.

— Nu văd nimic, şopti Archie. Tu vezi ceva?

Tom clătină din cap. Gaura de glonţ îi permitea să vadă doar capătul din spate al vagonului. Laterala în care era plasată uşa ieşea din câmpul lui vizual. Apoi însă apărură doi bărbaţi, împiedicându-se sub greutatea unei lăzi mari, pe care pe jumătate o aşezară, pe jumătate o trântiră pe jos.

— Aveţi grijă, idioţilor! îl auzi Tom pe Renwick ţipând. Curând, cinci sau şase lăzi fuseseră cărate în mijlocul încăperii.

— Şi cum dracu’ vrei să le scoţi de aici? strigă Tom. Ştii cine sapă la intrarea principală, nu? Nu pot fi prea departe.

— Într-adevăr, nu cred să mai aibă mai mult de un metru. Eşti de acord, Johann?

Renwick se întoarse spre Hecht, care-l aprobă dând scurt din cap.

— Cât despre cine sunt, nu pot decât să presupun, la fel cum

îmi închipui că ai făcut-o şi tu, că sunt reprezentanţii a ceea ce a mai rămas din Ordinul Capului de Mort. Cine altcineva ar fi putut ajunge aici fără ajutorul informaţiilor din codul de pe tablou? Lucrează deja de câteva zile. Pe de altă parte, ei au trebuit să sape aproximativ cincizeci de metri de stâncă. Intrarea noastră, din fericire, a fost mai uşor de excavat.

— Apără locul ăsta de cincizeci de ani! strigă Tom. Crezi c-o să te lase să pleci aşa, pur şi simplu, cu comoara lor?

— Nu cred că vor avea de ales, zise Renwick zâmbind. Vezi tu, pe lângă multe alte talente pe care le posedă, Johann este şi expert în explozibile. A minat ambele tuneluri. Unul dintre soldaţii lui i-a luat locul nefericitului pe care-l lăsaseşi tu la intrare şi omul o să ne anunţe în clipa în care cei de acolo vor fi pe punctul de a pătrunde în interior. Îi lăsăm să intre puţin în tunel, după care detonăm încărcătura.

— O să-i omori pe toţi! exclamă Tom.

— Da, asta e şi ideea.

Un fel de muget puternic răsună dintr-odată în tunelul cel mare, amplificat de ecoul pereţilor de piatră. Apoi se auzi huruitul unui motor. Renwick făcu un semn cu capul în direcţia din care venise zgomotul şi zâmbetul îi dispăru de pe chip.

— Au intrat! strigă Hecht. Sunt înăuntru!

— Cum se poate? spuse Renwick uluit. N-am fost anunţaţi! Înşfacă staţia.

— Aici Renwick! Răspunde! latră el. Eşti acolo? Am auzit un motor. Par să fie înăuntrul minei. La dracu', răspunde!

Se întoarse spre Hecht cu ochii lărgiţi, agitaţia transformându-i-se în panică.

— Probabil că omul tău e mort. Detonează explozibilul! spuse el.

— Dar nu ştiu cât de mult au pătruns în mină!

— Nu mai contează. Ori îi omoram, ori le blocăm drumul. Sunt bune ambele variante. Nu ne permitem să ne asumăm riscuri. Nu când suntem atât de aproape.

Hecht dădu din cap şi ridică o cutie mică şi neagră, de mărimea unui pachet de ţigări, pe care fuseseră montate patru butoane roşii. Prinzând între dinţi capătul argintiu, trase până când resortul fu complet întins, apoi se întoarse cu faţa spre tunel. Zgomotul se auzea din ce în ce mai tare şi, în depărtare, două scântei gălbui străluceau asemenea unor ochi de pisică. Ochi ce păreau să crească din ce în ce mai mult.

— Dă-i drumul, Johann! îl presă Renwick, cu o uşoară tentă de disperare în voce. Acum!

Hecht apăsă butonul de sus.

Nu se întâmplă nimic.

— Ce dracu' se petrece aici? răcni Renwick. Dacă nu-l declanşezi acum, va fi prea târziu!

— Îmi pare rău, Cassius, spuse Hecht, schimbând telecomanda cu o mitralieră pe care o îndreptă spre pieptul lui Renwick. Pentru tine, e deja prea târziu.

— Ce se întâmplă? şopti Archie.

— Renwick a fost tras pe sfoară, zise Tom încântat. Hecht l-a trădat.

CAPITOLUL 94

5.46 p.m.

Buldozerul se opri brusc la intrarea în grotă, farurile lui puternice forţându-i pe toţi – cu excepţia lui Tom şi a lui Archie, care abia dacă puteau vedea ceva dinăuntrul vagonului – să-şi pună mâinile pe faţă ca să-şi apere ochii de strălucirea orbitoare. Apoi motorul se opri şi luminile se stinseră.

Zece bărbaţi înarmaţi până-n dinţi apărură din spatele buldozerului, asemenea unei trupe de infanterie care vine în urma tancului. Spre surprinderea lui Tom, toţi purtau costume albe, de protecţie chimică. Arătau ciudat, ca nişte roboţi care se plimbau de colo-colo, cu feţele ascunse în spatele măştilor.

Doi dintre ei se apropiară de Renwick şi-l luară pe sus. Hecht, între timp, făcu semn cu capul în direcţia vagonului în care erau închişi Tom şi Archie. Imediat, doi bărbaţi înarmaţi dădură fuga la uşă şi o deschiseră, făcându-le semn celor doi prieteni să sară din vagon. Odată jos, le puseră ţeava puştii în spate şi-i împboldiră înspre Renwick, care stătea ţeapăn, fără să scoată vreun cuvânt, fixându-l pe Hecht cu o privire încărcată de furie.

Unul dintre bărbaţii în alb înainta apoi în centrul grotei. Avea cu el o servietă, pe care o aşeză pe jos. Deschise capacul şi scoase dinăuntru ceva ce părea să fie un microfon mare, pe care îl ridică în aer, deasupra capului, verificând nişte informaţii apărute pe ecranul unui computer micuţ, înăuntrul servietei.

Câteva clipe mai târziu, strigă ceva în germană şi, răsuflând uşuraţi, bărbaţii îşi dădură jos glugile de la costum şi-şi scoaseră măştile respiratorii.

Unul dintre ei rămase însă ascuns în continuare în spatele măştii, cu gluga pe cap. Era neînarmat. Înainta încet spre Hecht. Dintr-odată, cei doi bărbaţi deschiseră larg braţele şi se îmbrăţişară cu căldură, bătându-se prieteneşte pe spate. Tom reuşi cu greutate să descifreze cuvintele înfundate ale bărbatului cu masca pe cap şi răspunsul lui Hecht.

— Ai făcut o treabă bună, colonele!

— Mulţumesc, domnule.

Cei doi bărbaţi se desprinseră din îmbrăţişare şi se salutară

militărește.

— Ce dracu' se petrece aici? explodă Archie. Cine sunteți? Bărbatul costumat se întoarse spre ei și își dădu mai întâi jos gluga, după care își scoase și masca.

Tom vorbi primul, cu vocea sugrumată de uimire.

— Volz?

— Cine? vorbi în sfârșit și Renwick, uitându-se de la Hecht la silueta bondoacă a lui Volz.

— Proprietarul unei bănci private din Zurich, unde Weissman și Lammers ascunseseră harta, îi explică Tom.

Volz îl ignoră însă pe Tom și se apropie de Renwick.

— Este o adevărată plăcere să vă cunosc în sfârșit, *Herr* Renwick... Sau poate preferați Cassius? Domnul colonel Hecht mi-a povestit, folosind cuvinte de laudă, despre considerabilele dumneavoastră eforturi din ultimele luni.

— Ce-i asta, o glumă? șuieră Renwick printre dinții încleștați.

Tom nu-și putu stăpâni un zâmbet. În ciuda situației, înconjurați de bărbați înarmați într-o mină abandonată din adâncul unui munte din Austria, se bucura să vadă că Renwick primea, în sfârșit, o porție din jocul duplicitar pe care, de obicei, el îl aplica altora.

— Nu-i nici o glumă, Cassius! răspunse Volz.

— Atunci, ce înseamnă toate astea?

— Nu-mi recunoști vocea? șopti Volz. Urmă o pauză, apoi Renwick miji ochii.

— Dmitri?

— Cum spuneam, e o plăcere să te cunosc, în sfârșit.

— Ce înseamnă circul ăsta? pufni Renwick. Aveam o înțelegere. Fără șmecherii, așa ne-a fost vorba!

— Am avut multe înțelegeri, zise Volz dând flegmatic din mână. Dar asta era atunci când credeai că ai o carte pe care să o poți juca. Această situație însă și sunt convins că îmi vei da dreptate, s-a schimbat considerabil.

— De ce purtați echipamente de protecție? le întrerupse Tom schimbul de replici. Ce vă așteptați să găsiți aici?

— În sfârșit, o întrebare inteligentă! exclamă Volz bătând din palme. Și încă una la care mă puteți ajuta să găsesc răspunsul. Aveți, vă rog, amabilitatea să deschideți lada aceea!

Arătă spre una dintre lăzile pe care oamenii lui Hecht le descărcaseră mai devreme.

— Cum? întrebă Tom cu voce nesigură.

— M-ai auzit! Deschide lada! insistă Volz schimbând tonul, înşfăcând o rangă de la unul dintre oamenii lui şi aruncându-i-o lui Tom. Deschide-o acum!

Tom se apropie de lada indicată de Volz. Ca toate celelalte, avea pe ea un cod de identificare şi o svastică ştampilată într-o laterală. Tom strecură ranga sub capac şi o apăsă. Capacul se ridică vreo câţiva centimetri, cuiele scârţâind pe măsură ce erau eliberate. Tom repetă procedura şi pe partea cealaltă, apoi capacul se desprinse şi alunecă pe jos.

Lada era plină de paie, pe care Tom le înlătură în snopi mari, până când putu în sfârşit desluşi o formă întunecată.

Întinse mâna înăuntru. Obiectul era moale şi mătăsos. Îl scoase din ladă.

— O haină de blană! exclamă Archie nevenindu-i să creadă, în clipa în care Tom o ridică în aer. Asta-i tot?

Sări lângă Tom şi se aplecă deasupra lăzii, din care scoase mai întâi o haină, apoi încă una şi încă una, aruncându-le pe toate, pe rând, peste umăr.

— Nu se poate! zise el în cele din urmă, ridicându-se de sub mormanul de blănuri negre, maro şi aurii. Trebuie să fie o greşeală!

Renwick privea şi el neîncrezător blănurile, cu ochii căscaţi cât cepele.

— Mai deschide una! zise Volz vesel. Oricare. Nu are nici o importanţă.

Archie înşfacă ranga din mâinile lui Tom şi deschise încă o ladă.

— Ceasuri! zise el, ridicând unul pentru a-l arăta şi celorlalţi, aruncându-l apoi la loc în ladă.

Deschise încă una.

— Maşini de scris! apoi alta.

— Lenjerie de mătase!

Ridică un sutien şi o cămaşă de noapte, pe care le aruncă apoi înspre Volz. Ambele obiecte căzură încetişor la picioarele bărbatului.

— Bine, Volz, ţi-ai demonstrat ideea, spuse Tom încet.

— Cu siguranţă, Lasche v-a spus că acestea au fost o parte dintre obiectele încărcate în tren, zise Volz ridicând din umeri. Nu înţeleg de ce sunteţi atât de surprinşi.

— Nu face pe prostul! Unde este?

— Ce anume să fie? întrebă Volz cu prefăcută nedumerire.

— Ştii foarte bine ce! explodă Renwick. Camera de Chihlimbar! Pentru ce altceva îţi închipui că suntem cu toţii aici?

Volz râse.

— Oh, da! Camera de Chihlimbar! Este incredibil cum mitul ăsta refuză să moară.

— Mit? îngăimă Renwick.

— Nu trebuie să te simţi prost. Mii de alţi oameni înaintea voastră s-au lăsat păcăliţi de aceeaşi fantezie amăgitoare. Şi sunt convins că vor urma încă alte mii.

— Vrei să spui că nu există Camera de Chihlimbar? întrebă Tom.

— Spun că a fost distrusă în timpul războiului.

— Prostii! zise Renwick.

— Aşa crezi? i-o întoarse Volz.

— A fost mutată în castelul Konigsberg. Toată lumea ştie asta. Apoi a dispărut. A fost ascunsă.

— Nu a dispărut şi nimeni nu a ascuns-o. Dacă ţii morţiş să ştii, a ars. Incendiată de aceleaşi trupe ruseşti trimise să o recupereze. Au ocupat castelul Konigsberg în aprilie 1945 şi, în excesul lor de zel, au dat foc Sălii Cavalerilor. Nu ştiau că tot acolo era păstrată şi Camera de Chihlimbar. La fel cum nu ştiau probabil nici că, fiind o răşină, chihlimbarul este extrem de inflamabil. Când şi-au dat seama ce făcuseră, era deja prea târziu.

— Dacă povestea asta ar fi adevărată, s-ar fi aflat până acum! îl contrazise Renwick, neîncrezător.

— Zău? Crezi că sovieticii ar fi recunoscut pe faţă că propriile trupe au distrus cea mai valoroasă comoară a Rusiei? Puţin probabil. Le-a fost mult mai uşor să-i acuze pe nazişti că au ascuns această nepreţuită nestemată decât să facă faţă propriei ruşini. Poate că nu mă credeţi, dar am văzut documentele de la Kremlin, din Arhiva de Stat Centrală pentru Artă şi Literatură, care confirmă ceea ce v-am spus. Nu numai că ruşii au ştiut de la bun început că preţioasa lor Cameră de Chihlimbar a fost distrusă, dar au mai şi folosit această informaţie ca pe un pion în negocierile pentru restituirea lucrărilor de mare valoare confiscate de Germania.

Ochii lui Volz străluceau şi Tom îşi dădu seama că, măcar în această privinţă, bărbatul spunea adevărul. Sau cel puţin el personal era convins de asta.

— Atunci, pentru ce aţi mai venit aici? întrebă Tom încet.

— Pentru asta! spuse Volz, indicând cel de-al doilea vagon. Arată-le, domnule colonel!

Hecht înşfacă ranga din mâna lui Archie şi se apropie de partea laterală a vagonului. Introduse capătul răngii între două scânduri late şi apăsă cu putere pe cel de-al doilea capăt. Lemnul plesni cu zgomot. Apoi Hecht mai desprinse câteva scânduri, creând astfel o spărtură destul de largă în laterala vagonului. Însă, în loc să poată vedea înăuntru, după cum se aşteptase Tom, în faţa lor nu apăru decât o bucată mare de metal tern, cenuşiu. Ceva fusese băgat în pereţii vagonului.

— Ăsta-i plumb? întrebă Tom.

— Da, spuse Volz. Doar un strat protector, desigur, pentru a reduce riscurile de contaminare.

— Contaminare cu ce? întrebă Tom, ghicind deja înfiorătorul răspuns.

— Cu U235, răspunse Volz. Patru tone.

— U ce? întrebă Archie fără să priceapă nimic, întorcându-se spre Tom.

— U235, îi explică Tom cu vocea sugrumată. Un izotop de uraniu. Componenta principală a bombelor nucleare.

CAPITOLUL 95

6.06 p.m.

— O bombă atomică? Vreţi să construiţi o bombă atomică?

Tom nu-şi putea da seama dacă Renwick era îngrozit sau impresionat.

— U235 este puternic radioactiv şi are o perioadă de înjumătăţire de şapte sute de milioane de ani. Chiar şi o cantitate infimă ataşată la un explozibil obişnuit detonat într-o regiune urbană ar crea o zonă extrem de întinsă de radiaţii radioactive ulterioare, declanşând panică în masă şi colaps economic. Vă daţi seama ce preţ putem obţine pe materialul ăsta de la grupările extremiste din Orientul Mijlociu sau chiar de la guvernele străine? Timp de ani de zile ne-am clădit organizaţia în umbră, aproape neobservaţi. Acum însă avem în cele din urmă mijloacele necesare nu doar ca să luptăm, ci ca să şi câştigăm războiul. Acum, ne putem în sfârşit arăta lumii!

— Dar de unde provine uraniul ăsta? întrebă Tom. Cum a ajuns aici?

— Ştii ce reprezintă însemnele de pe marginile acestui vagon? spuse Volz, arătând spre o serie de litere şi numere scrijelite pe marginile celui de-al doilea vagon.

— Un fel de număr de serie?

— Exact. Identifică acest conţinut ca provenind din Berlin. De la Institutul de Fizică Kaiser Wilhelm, din Dahlem, mai exact. Sediul central al laboratoarelor în care naziştii încercau să producă bomba atomică.

— Aiurea! pufni Renwick. Naziştii nu au avut niciodată un program nuclear.

— Toţi au avut! îl repezi Volz. Sovieticii îl numeau pe-al lor Operaţiunea Borodino, americanii – Proiectul Manhattan. Iar Hitler nu a fost nici el mai prejos. În 1940, trupele germane din Norvegia au preluat controlul singurei unităţi de producere a apei grele din lume şi au crescut producţia de uraniu îmbogăţit pentru a alimenta programul Germaniei de cercetare a fenomenului de fisiune. După război, au apărut zvonuri cum că savanţii germani ar fi sabotat deliberat încercările lui Hitler de a produce bomba

atomică, însă adevărul a fost că depuneau, de fapt, toate eforturile pentru realizarea acestui proiect. Se spune chiar că au şi detonat câteva unităţi în Thuringia. Însă americanii au aruncat o sută douăzeci şi cinci de mii de oameni în programul lor. În cele din urmă, Hitler nu a mai putut face faţă concurenţei.

— Şi cât de departe au ajuns? întrebă Tom.

— Destul de departe cât să acumuleze o cantitate considerabilă de material de fisiune. Material pe care Stalin era înverşunat să-l confişte înainte să apuce să cadă pe mâinile americanilor. Tocmai de aceea le-a ordonat mareşalilor Jukov şi Konev să se întreacă în cursa spre Berlin – ca să se asigure că Armata Roşie va ajunge prima acolo. Se spune că efortul i-a costat pe ruşi încă şaptezeci de mii de morţi. Odată ajunşi acolo, trupe speciale NKVD au fost trimise pentru a securiza institutul. Au ajuns în aprilie 1945 şi au descoperit trei tone de oxid de uraniu, două sute cincizeci de kilograme de uraniu metalic şi douăzeci de litri de apă grea. Suficient pentru a putea demara Operaţiunea Borodino şi pentru a-i permite lui Stalin să înceapă lucrul la prima bombă atomică rusească.

— Şi vrei să spui că nu au găsit tot uraniul?

— Au găsit tot ce rămăsese acolo. Himmler, prevăzător şi plin de idei ca întotdeauna, mutase deja câteva tone, plasate în cutii de plumb construite în pereţii unor vagoane de tren special modificate. Ordinul a supravegheat personal transportul, întâlnindu-se cu Trenul de Aur în Budapesta, în decembrie 1944, unde i-au ataşat cele două vagoane suplimentare. Însă şi-au dat curând seama că nu puteau să ajungă în Elveţia. Aşa că au detaşat vagoanele şi le-au adus aici, pentru a le recupera la o dată ulterioară.

— Şi Ordinul Capului de Mort a revenit la viaţă. Asta vrei să spui, nu? întrebă Tom. Doar că acum are la dispoziţie o armă cu care poate distruge pe oricine nu le împărtăşeşte viziunea fanatică.

— Ordinul nu are nici o legătură cu mine sau cu oamenii mei, îi răspunse Volz. Noi n-am fi stat cu mâinile în sân, jucându-ne de-a cavalerii, în vreme ce Germania sângera.

— Atunci, de unde ştiţi toate astea? Cum de aţi ajuns aici, fără a avea acces la tablou? Ordinul era singurul care cunoştea locaţia.

Volz ezită, neştiind parcă dacă să răspundă sau nu. Apoi băgă mâna în buzunarul hainei, de unde scoase un portofel mare şi

negru. Îl deschise cu grijă şi scoase dinăuntru o fotografie alb-negru, pătată de timp, pe care i-o întinse lui Tom. Era aceeaşi fotografie pe care o găsiseră acasă la Weissman.

— Weissman şi Lammers, spuse Tom, ridicând privirea. Renwick întinse la rândul lui mâna după fotografie şi o examina cu atenţie.

— Şi al treilea bărbat? întrebă Volz. Îl recunoşti?

Tom examina din nou fotografia, apoi îi aruncă lui Volz o privire lungă, scrutătoare. Trăsăturile de familie erau evidente în fruntea înaltă, în nasul drept, parcă sculptat şi în ochii mici şi rotunzi – trăsături pe care Tom le remarcase şi în tablourile expuse în biroul lui Volz din Zurich.

— Tatăl tău? îndrăzni Tom să întrebe.

— Unchiul. Ceilalţi doi bărbaţi se numeau Becker şi Allbrecht. Weissman şi Lammers au fost doar nişte nume în spatele cărora s-au ascuns după război, ca nişte laşi ce erau!

— Aşadar, ai aflat toate astea de la el? întrebă Archie.

— O parte din poveste o ştiam, într-adevăr, de la el. Restul l-am descoperit cu ajutorul vostru. Unchiul meu şi cei doi tovarăşi ai lui au fost scoşi cu forţa din rândul trupelor de luptă din cauza cunoştinţelor lor ştiinţifice şi introduşi în ordin pe poziţii de servitori.

Tom dădu din cap, amintindu-şi că Weissman fusese chimist şi Lammers profesor de fizică.

— Trei servitori pentru doisprezece cavaleri, spuse Tom încet. La fel cum Soarele Negru are trei cercuri şi douăsprezece braţe runice.

Ridică privirea spre steagul imens de deasupra lor.

— Exact! spuse Volz zâmbind, încântat de perspicacitatea lui Tom. La fel cum erau şi trei medalii şi trei tablouri. Unchiul meu a însoţit ordinul în nefasta călătorie a Trenului de Aur prin Europa, în vreme ce Lammers şi Weissman pregăteau cripta din castelul Wewelsburg. Apoi, conform ordinelor, toţi trei s-au întors la Berlin, ţinând secret ceea ce ştiau chiar şi unul faţă de celălalt. Aproape de sfârşit însă, toţi cei trei au primit un ultim ordin.

— Anume? întrebă Renwick, cu o venă zvâcnindu-i nervos pe gât.

— Să protejeze un mesaj codat. Un mesaj ce nu putea fi descifrat decât cu ajutorul unei maşini Enigma configurate pe setările corecte. Un mesaj pe care l-au mâzgălit în grabă pe un tablou, într-un loc ce nu putea fi observat câtă vreme tabloul era

păstrat în ramă. Un tablou pe care îl găsiseră expus în biroul lui Himmler, care nu avusese inima să îl distrugă.

— Un tablou care a căzut apoi în mâinile ruşilor, ghici Tom.

— Ruşii au ajuns la Berlin mult mai repede decât s-ar fi aşteptat cineva. Lammers şi Weissman au riscat enorm întorcându-se în clădirea SS-ului pentru a salva tabloul, dar şi-au dat curând seama că Escadronul de Trofee le-o luase înainte. Singurele tablouri ale lui Bellak pe care le-au mai găsit au fost cele cu Castelul Wewelsburg şi cu sinagoga Pinkas, din Praga.

— Aşadar, Lammers şi Weissman ştiau încotro plecase tabloul şi aveau şi coordonatele pentru maşina Enigma, cu care să poată decoda mesajul. Singurul lucru pe care nu-l ştiau era locaţia exactă a Trenului de Aur, spuse Tom.

— Pe asta nu o ştia decât unchiul meu, confirmă Volz. Dându-şi seama de acest lucru, au alcătuit o serie de indicii folosindu-se de cele două tablouri ale lui Bellak pe care reuşiseră să le salveze, de medaliile pe care sunt gravate simbolurile şi de harta cu căile ferate, pentru ca alţii să le poată mai târziu urma – cei cu sânge arian, adevăraţii credincioşi, care puteau folosi comoara din Trenul de Aur pentru a crea un nou Reich.

— Dar, dacă ştiai toate astea, întrebă Archie, de ce ai aşteptat până acum ca să vii după tren?

— Fiindcă *eu,* la rândul meu, nu ştiam unde este trenul.

— Parcă ai spus că unchiul tău a ajutat să fie adus aici. Cu siguranţă, trebuie să-ţi fi spus.

Volz scoase un râset exasperat.

— Spre deosebire de cei doi tovarăşi ai lui, unchiul meu a terminat războiul dezgustat de tot ceea ce văzuse şi făcuse. Şi-a dat seama de puterea armei care fusese ascunsă în muntele ăsta şi a hotărât ca nimeni să nu se poată vreodată folosi de ea. Aşa că a alcătuit propriul consiliu de doisprezece membri. Spre deosebire de intenţiile ordinului însă, misiunea acestui nou consiliu era să apere viaţa, nu să o distrugă. Şi au făcut asta păzind cu orice preţ secretul existenţei acestui loc. După ce unchiul a murit, acum cinci ani, am fost rugat să-i iau eu locul în consiliu.

— Şi nu ţi-au spus unde era trenul?

— Unchiul meu, un om foarte înţelept, a hotărât că numai un singur om – conducătorul consiliului – putea cunoaşte locaţia Trenului de Aur. Iar secretul nu putea fi dezvăluit decât dacă acesta se afla în pericol iminent de a fi descoperit.

— Aşa că te-ai folosit de mine ca să-i faci să creadă că preţiosul lor tren era în pericol! mârâi Renwick printre dinţi.

— De ani de zile eu şi Johann am tot lansat zvonuri despre Trenul de Aur, despre tablourile lui Bellak şi despre existenţa unui mesaj ce nu putea fi descifrat decât cu ajutorul unei maşini Enigma, în speranţa că vom reuşi astfel să aducem portretul la suprafaţă. Când ne-am dat seama că tu muşcaseşi momeala, le-am sugerat să te găsim prin anunţuri tipărite în *Herald Tribune.* Consiliul a fost de acord, desigur.

— Aşadar, atacul din Munchen…

— A fost o înscenare! Toţi erau oamenii mei. Nu ai fost în nici un pericol. Dar am vrut să te facem să crezi că te apropiai şi să demonstrăm consiliului că vechile metode nu mai funcţionau. Că era nevoie de un nou conducător.

— De-asta m-ai implicat pe mine? întrebă Tom. Ca să le dai lor emoţii?

— Nu eu te-am implicat, spuse Volz. Turnbull lucra pentru Cassius.

Tom îi aruncă o privire lui Renwick, însă acesta nu observă. Ochii lui încărcaţi de ură erau fixaţi asupra lui Volz.

— M-am inspirat din strategia lui Stalin care i-a asmuţit pe Jukov şi pe Konev unul împotriva celuilalt şi v-am ţinut pe amândoi în joc. Ironia a fost, desigur, să aflu că, în tot acest timp, cheia întregului mister se afla în seiful propriei bănci. Până când aţi apărut voi, habar nu aveam cui aparţinea cutia de depozit. Dacă aş fi ştiut, totul ar fi putut fi evitat.

— Dar ştiai că Lammers şi Weissman lăsaseră o hartă.

— Consiliul l-a găsit pe Lammers acum câţiva ani şi l-a forţat să vorbească. Din nefericire, inima i-a cedat înainte să apuce să dezvăluie locaţia cheii sau cea a ultimului tablou. Ne-a dat însă coordonatele pentru maşina Enigma şi ne-a spus că Weissman trăia în Marea Britanic Aşa am putut găsi numărul tatuat pe braţul lui, deşi la acel moment nu ştiam ce reprezintă.

— De ce ai excavat intrarea principală când puteai pătrunde mult mai repede prin spate, aşa ca noi? întrebă Archie.

— În afară de faptul că va trebui să aduc nişte camioane aici, ca să pot transporta totul? Simplu. Acum trei zile, când am ajuns aici, nu ştiam de existenţa celeilalte intrări. Unchiul nu transmisese decât locaţia intrării principale, prin care fuseseră introduse vagoanele. Cea de a doua intrare nu era trecută decât pe tablou. Poate că Ordinul a considerat-o mai accesibilă, cine

ştie? Când Johann mi-a povestit cum aţi ajuns aici şi ce aţi găsit, m-am hotărât să vă las să vă vedeţi de treabă. În felul ăsta, mă asiguram că aveţi de lucru şi că nu-mi staţi mie în drum.

— Consiliul nu te va lăsa niciodată să faci asta! spuse Tom. Când vor afla ce pui la cale, vor face tot ce le stă în putinţă ca să te oprească.

— Care consiliu? Ăsta?

Volz băgă mâna în buzunar şi scoase un pumn de inele pe care le aruncă dispreţuitor pe jos. Inele identice cu câte un singur diamant, fiecare plasat într-o căsuţă diferită dintr-o grilă cu douăsprezece pătrate.

— Pe de-o parte, parcă-mi pare şi rău. Aş fi vrut să le văd feţele când şi-ar fi dat seama că, indirect, ne-au ajutat să distrugem tot ceea ce s-au chinuit să protejeze în toţi aceşti ani.

CAPITOLUL 96

7.02 p.m.

Hecht îi împinse în tunelul mai mic, le legă mâinile la spate cu bandă adezivă, după care îi trânti la pământ. Renwick se opuse şi se alese cu un pat de puşcă în stomac.

— N-o să uit că m-ai trădat, Hecht! şuieră Renwick printre dinţi. O să mi-o plăteşti.

— Nu prea cred, Cassius! zise Hecht rânjind. Data viitoare când o să apăs butonul ăsta, explozibilul *o să* detoneze.

Ridică telecomanda detonatorului şi o balansa sfidător în faţa lui Renwick, înainte de a-l lovi cu putere cu pumnul într-o parte a capului, lăsându-i un semn, de la inel, deasupra urechii.

— Cum te simţi, Renwick? îl întrebă rânjind Archie, când Hecht dispăru prin tunel, lăsând doi bărbaţi înarmaţi să îi păzească. Cum te simţi când altul a fost mai şmecher decât tine? Cum e să fii trădat? Luat prizonier?

— Decât să rânjeşti ca prostul, Connolly, mai bine te-ai gândi cum să facem să ieşim din situaţia asta, pufni Renwick, cu sângele scurgându-i-se de pe faţă pe umăr.

— Să *ieşim?* Adică împreună? zise Archie râzând. Crede-mă şi dacă găsesc o ieşire, n-o să te iau cu mine.

Nimeni nu mai spuse nimic şi cei doi gardieni îşi aprinseră câte-o ţigară. Zgomotul bărbaţilor care lucrau pătrundea prin tunel din grota din mijloc. Lovituri de ciocan, zgomot de freze şi de fierăstraie. Tom presupuse că oamenii lui Volz începuseră să dezmembreze vagonul şi că se pregăteau să transporte încărcătura letală… Unde? Oriunde ar fi vrut – şi ăsta era un lucru îngrozitor. Odată dezlănţuit, Volz ar fi fost de neoprit. Archie păru să-i citească gândurile.

— Chiar poate să facă o bombă atomică cu ce are acolo?

— Mă îndoiesc, zise Tom. În orice caz, nu fără să cumpere o grămadă de echipamente suplimentare, foarte costisitoare. Dar nici nu are nevoie. Dacă vinde uraniul la cine dă mai mult, ar putea scoate suficienţi bani cât să finanţeze o mică armată. În plus, mai rămâne şi varianta pe care ne-a descris-o, povestea cu radiaţiile nucleare. Îţi imaginezi ce haos s-ar produce dacă ar

declanşa o astfel de bombă la Berlin, la Londra sau la New York?

— Şi noi care speram să găsim Camera de Chihlimbar! zise Archie, clătinând cu tristeţe din cap.

— Nu-mi vine să cred că atâta amar de vreme atâţia oameni au căutat ceva ce nici măcar nu mai există.

— Tatăl tău era convins că există, interveni Renwick. Crezi că şi el s-a înşelat?

— Să nu-ndrăzneşti nici măcar să-i pronunţi numele! şuieră Tom.

— Nu uita că la mine a venit, nu la tine, când a auzit primele zvonuri care legau Camera de Chihlimbar de un Tren de Aur nazist şi de un mesaj codat cu maşina Enigma, spuse Renwick zâmbind uşor. Nu i-am dat importanţă până acum câţiva ani, când am văzut un tablou original al lui Bellak, la o licitaţie din Viena. Mi-am dat seama atunci că, dacă acela supravieţuise mâniei distrugătoare a lui Himmler, poate că mai rămăseseră şi altele... inclusiv portretul. Şi de ele se lega şansa de a găsi acest loc.

— Doar că nu ai putut găsi celelalte tablouri ale lui Bellak.

— Din nefericire, tatăl tău avea greşita convingere că portretul ajunsese într-o colecţie particulară, aşa că mi-am îndreptat toate eforturile în această direcţie. În zadar, după cum s-a dovedit în final. Te-am cooptat în cercetările mele fiindcă m-am gândit că o minte proaspătă poate vedea lucrurile din altă perspectivă. Şi am avut dreptate.

— Da, bine, dar nu prea ţi-a folosit la mare lucru, după cum s-ar părea, îi atrase atenţia Archie. În caz că nu ţi-ai dat seama, eşti pe cale de a fi îngropat sub un munte, împreună cu noi.

— Un singur lucru vreau eu să ştiu, zise Tom privindu-l fix în ochi pe Renwick. În Sankt-Petersburg, mi-ai spus că tata a ştiut tot timpul cine erai de fapt. Şi că aţi fost chiar parteneri. Şi asta fost tot una dintre minciunile tale?

Renwick îi susţinu privirea lui Tom, dar, chiar în clipa când părea că e pe cale să vorbească, Hecht reapăru din capătul tunelului. Când îl văzură, cei doi gardieni îşi aruncară ţigările şi luară poziţie de drepţi. Unul din ei îl lovi chiar cu piciorul pe Archie, ca pentru a-i arăta lui Hecht ce treabă bună făceau. Hecht scoase un mârâit aprobator.

— Unul din voi să se ducă să-mi aducă ceva de băut! Oh şi dacă-l vezi pe Dmitri, spune-i că încărcătura e armată.

Soldatul dădu din cap şi se depărta în pas alergător înspre

grotă, trecând pe lângă un alt bărbat, cu cască şi cu vestă reflectorizantă, care se îndrepta spre ei.

— Tu ce cauţi aici? mârâi Hecht când bărbatul se apropie. Trebuia să rămâi cu ceilalţi, să-i ajuţi să descarce trenul.

Bărbatul ridică din umeri, apoi, observând că i se dezlegase un şiret, se aplecă să-l lege la loc. În timpul acestei operaţiuni, ridică privirea spre Tom şi-i făcu cu ochiul.

Era Viktor.

CAPITOLUL 97

7.08 p.m.

Tom îi aruncă o privire lui Archie, care dădu uşor din cap. Văzuse şi el cine era.

— Te-am întrebat ceva! îi strigă Hecht lui Viktor, care rămăsese aplecată. Du-te înapoi la treabă!

— Dobitocule! strigă Tom rostogolindu-se spre Archie şi proptindu-şi genunchii în stomacul lui. E numai vina ta! Din cauza lăcomiei tale, o să murim amândoi.

Archie lovi şi el din picioare, încercând să se răsucească şi arcuindu-şi spatele asemenea unui luptător care încearcă să-şi împiedice adversarul să-l lipească de podea.

— Dacă ţii morţiş să găseşti un vinovat, uită-te în oglindă! strigă la rândul lui. Eu ţi-am spus să renunţăm.

Hecht se apropie de ei şi puse mâna pe umărul lui Tom, pentru a-l da la o parte. Tom, în schimb, se răsuci şi-şi înfipse dinţii în carnea dintre arătător şi degetul mare al neamţului. Hecht scoase un strigăt de durere.

Între timp, Viktor venise în spatele celui de-al doilea gardian, care-şi concentrase întreaga atenţie asupra luptei. Ţintind cu atenţie, îl lovi cu putere în moalele capului, sfărâmându-i craniul. Bărbatul căzu mort la pământ.

Hecht se răsuci pe călcâie, cu mâna însângerată la piept, întinzând-o pe cealaltă după armă. Culcat pe jos chiar sub el, Archie lovi cu piciorul direct în mitralieră, care se rostogoli cu zgomot la pământ. Cu un răcnet furios, Hecht se năpusti asupra lui Viktor, acoperind într-o clipită distanţa dintre ei cu statura lui mătăhăloasă, izbind-o pe femeie cu putere în tâmplă, trimiţând-o la câţiva metri distanţă.

Viktor sări însă numaidecât din locul în care căzuse şi îl lovi pe bărbat cu genunchiul între picioare, făcându-l să se prăbuşească la pământ cu un geamăt de durere. Hecht zări imediat arma care zăcea pe jos şi începu să se târască spre ea în patru labe.

Văzând aceasta, Tom se ridică în picioare, folosindu-se de peretele minei ca să se tragă în sus. Se aruncă asupra lui Hecht, aterizând chiar pe umărul rănit. Văzu scântei în faţa ochilor de

durere. Dar parcă Tom nici n-ar fi existat. Hecht se opri doar cât să-l înlăture pe Tom de pe el, apoi îşi continuă drumul spre armă. Întârzierea fusese însă suficientă pentru ca Viktor să aibă timp să se ridice în picioare şi să apuce arma chiar în clipa în care mâinile lui Hecht erau gata să o atingă.

Viktor se apropie de Hecht, ai cărui ochi încă mai aruncau fulgere sfidătoare, ţinând mitraliera îndreptată spre faţa lui până când ţeava aproape că-i atinse nasul. Apoi, dintr-o singură mişcare, îl lovi cu patul puştii în tâmplă. Capul bărbatului căzu în ţărâna de pe jos.

— Doamne, cât mă bucur să te văd! reuşi să îngaime Tom printre gâfâituri de durere.

— Ţi-am spus să nu intri în mină! răspunse femeia zâmbind, scoţând apoi un cuţit din bocanc şi tăindu-i legăturile de la mâini.

— De unde ai luat costumul? întrebă Archie, când femeia veni să-l elibereze şi pe el.

— Unul dintre oamenii lui Volz a ales să se uşureze într-un loc nu tocmai potrivit, răspunse ea zâmbind. Noroc că a fost chiar pe măsura mea.

— De unde ai ştiut că suntem aici? întrebă Tom.

— Eu n-am ştiut, dar Dominique a presupus c-o să intraţi în mină. A spus că n-o să vă puteţi abţine. Norocul vostru că vă cunoaşte atât de bine pe amândoi!

— Ea unde e acum? întrebă Tom, privind îngrijorat în jur, de parcă s-ar fi aşteptat s-o vadă în orice clipă sărind din umbră. Sper că n-a păţit nimic…

— S-a dus să sune la numărul ăla de FBI pe care i l-ai dat tu. Şi-a amintit că a văzut un fir de telefon intrând în cabana bătrânului cu câinele. Haide! Să ieşim de-aici!

— Stai puţin! o opri Tom. Nu-i putem lăsa aşa, să-şi vadă liniştiţi de treabă… Dacă Volz apucă să iasă de aici cu uraniul, nimeni n-o să mai audă nimic de el până când va fi deja prea târziu.

— Ai dreptate, spuse Archie. Dar noi suntem doar trei şi ei sunt mai mult de douăzeci. Ce sugerezi să facem?

— Ba suntem patru, dacă mă dezlegaţi şi pe mine! le atrase atenţia Renwick.

Tom îl ignoră, analizând în minte situaţia. În cele din urmă, trupul lui Hecht, prăbuşit pe jos, fu cel care-i dădu o idee.

— Detonatorul! exclamă Tom. Ne putem folosi de încărcătura pregătită de Hecht ca să prăbuşim mina şi să-i lăsăm prinşi

înăuntru, până când soseşte poliţia. Percheziţionaţi-l! Sunt convins că are telecomanda la el.

Archie îl întoarse pe Hecht cu faţa şi începu să-l pipăie, găsind detonatorul într-un buzunar şi o hârtie împăturită în altul. Întinse foaia de hârtie pe jos şi o lumină cu lanterna.

— Este o schemă a locurilor în care au fost plasate încărcăturile. Sunt numerotate de la unu la patru. Par să fie câte două pachete în fiecare tunel, unul la intrare şi unul aproape de grotă.

— Aşadar, dacă detonăm încărcăturile doi şi trei, ar trebui să blocăm ambele intrări în mină. Asta vrei să spui?

— Nu sunt expert în explozibile, zise Archie încruntându-se, dar aşa pare să reiasă din schemă.

— Ei, pentru mine e de ajuns, spuse Tom. Să mergem la loc sigur, apoi le detonăm. Nu-l putem lăsa pe Volz să descarce trenul.

— S-ar putea să fie oameni în tunel în clipa în care o să detonezi explozibilul, îi atrase atenţia Archie. N-o să supravieţuiască.

— Ştiu, spuse Tom strângând din buze. Dar mult mai mulţi oameni ar putea să moară dacă nu-l oprim pe Volz acum.

Se întoarseră, gata să plece, însă Renwick strigă în urma lor, aşa că se opriră.

— Thomas, dragul meu băiat! Doar n-o să mă laşi aici!

— Nu? zise Tom sec. Priveşte-mă numai!

— O să mă împuşte. Ştii asta.

— Foarte bine! O să mă scutească pe mine de-o treabă neplăcută, zise Archie.

Renwick îl ignoră, privind în schimb cu insistenţă în ochii lui Tom.

— Nu poţi face asta, Thomas! Gândeşte-te la clipele petrecute împreună. Gândeşte-te la relaţia noastră de odinioară! Dacă nu mă ajuţi acum, va fi ca şi cum ai apăsa pe trăgaci.

— Nu-l asculta, Tom! îl preveni Archie.

— Răspunde-mi la întrebare! spuse Tom, apropiindu-se de Renwick, încă sprijinit de zidul minei. Tata ştia cine erai cu adevărat? A lucrat pentru tine?

— Dă-mi drumul. Îţi spun după aceea.

Tom clătină din cap.

— Nu. M-am săturat să mai negociez cu minciunile tale.

Băgă mâna în buzunarul lui Renwick şi scoase ceasul de aur,

Patek Philippe, care-i aparţinuse odinioară părintelui său.

— Iau eu asta, zise el, aruncând o privire rapidă ceasului şi strecurându-l apoi în buzunarul hainei. N-o să mai ai nevoie de el.

CAPITOLUL 98

7.15 p.m.

Străbătură în fugă tunelul, până când dreptunghiul întunecat şi strălucirea palidă a zăpezii în lumina lunii le dădură de veste că se apropiau de ieşire. Câteva secunde mai târziu, inspirau aerul proaspăt de afară, senzaţia de uşurare provocată de faptul că scăpaseră de sub apăsarea greoaie a muntelui ameţindu-i preţ de câteva clipe.

— Sunteţi gata? întrebă Tom după ce alese un copac gros în spatele căruia să se ascundă, strângând în mână telecomanda detonatorului.

Viktor şi Archie dădură din cap. Atmosfera deveni dintr-odată sumbră. Tom porni aparatul şi patru luminiţe roşii se aprinseră în dreptul fiecărui buton.

— Doi şi trei, îi aminti Archie. O să închidă intrările în grotă. Doar doi şi trei.

— Bine.

Tom apăsă butonul pe care scria doi. Undeva, mult dedesubtul lor, auziră o bubuitură înfundată, apoi simţiră pământul cutremurându-se. Zăpada care se aşezase pe ramurile de sus ale brazilor de deasupra lor căzu cu greutate pe pământ.

O briză densă veni dinspre intrarea în mină înspre ei, suficient de puternică pentru a-i flutura părul negru al lui Viktor.

— Acum trei! spuse femeia încet.

Tom apăsă butonul numărul trei. De această dată, sunetul răsună mult mai puternic şi mult mai aproape, ca un fel de răget răguşit ce părea să se audă din ce în ce mai tare, până când năvăli afară prin ieşirea din mină sub forma unui nor de fum şi praf care învălui totul în jur. În cele din urmă, fumul se risipi şi cei trei înaintară spre intrarea minei, simţind în continuare praful din aer.

— Mai ai staţia, Viktor? întrebă Tom. Hai s-o contactăm pe Dom şi să vedem dacă a reuşit să ajungă la cabană.

Viktor scoase staţia şi i-o puse în mână, în locul detonatorului. Tom o porni şi introduse codul care-i permitea să intre pe frecvenţa stabilită. Dar, înainte să apuce să vorbească, auzi

vocea lui Viktor:

— Tom, păzea!

Se aruncă asupra lui, trântindu-l la pământ, în vreme ce o şarjă de împuşcături sfâşie liniştea nopţii. Tom ateriza cu greutate pe spate, cu Viktor deasupra lui. Trupul femeii era dintr-odată inert şi greu. Fusese atinsă de un glonţ!

Tom se trase în spate, târând-o pe Viktor după el, până când ajunse la o movilă acoperită de zăpadă. Îşi dădu seama din ce parte se auzeau împuşcăturile. Câteva clipe mai târziu, Archie ateriza lângă el, în vreme ce alte două împuşcături muşcau din zăpada de alături.

— Cum e? întrebă Archie arătând spre Viktor.

— Nu prea bine, mârâi Tom, cuibărindu-i capul la el în braţe. Chipul femeii era înfiorător de palid.

Un glonţ lovi chiar în stânca de deasupra capului lui Tom, iar acesta reuşi să se ferească în ultima clipă de o a doua împuşcătură, care produse în schimb o cascadă de zăpadă.

— Cine dracu’ mai e acum? De unde-au mai apărut şi ăştia? Archie scoase repede capul şi aruncă o privire pe după stâncă.

— E Hecht!

— Hecht? La dracu’!

Lui Tom îi venea să-şi dea palme fiindcă plecase fără să-l lege. O răsuci pe Viktor într-o parte şi văzu în zăpadă urma înroşită de sângele scurs din rana din spate.

— Are urgent nevoie de ajutor! Trebuie să facem ceva, înainte ca Hecht să-şi dea seama că suntem neînarmaţi. Altfel, suntem o ţintă sigură.

— Ai vreo idee?

— Ce zici de a patra încărcătură?

— Ce?

— A patra încărcătură de explozibil. N-ai spus tu că e aşezată lângă intrare? Dacă o detonăm, îl îngropăm sub dărâmături.

— Unde e detonatorul?

— Era la Viktor, spuse Tom, căutând prin buzunarele femeii. Mi l-a luat din mână când mi-a dat staţia. La dracu’, nu-i aici. Probabil că l-a scăpat.

Scoase capul pe după stâncă şi văzu forma neagră a detonatorului în zăpadă.

— Îl vezi? întrebă Archie.

— Da, spuse Tom. E cam la trei metri distanţă.

— Atunci, ăsta-i planul! Eu îi distrag atenţia, îl fac să tragă în

mine şi tu fugi după detonator.

— Nici vorbă! spuse Tom scuturând din cap. E prea periculos.

— Nu mai periculos decât să aşteptăm aici până când vine Hecht după noi, nu crezi? Ca să nu mai spunem că Viktor ar putea muri între timp.

— Bine, fu de acord Tom. Dar să fii foarte atent!

— Nu-ţi face tu griji! zise Archie rânjind. Ne revedem aici în cinci minute.

Archie sări în picioare şi se aruncă în noapte, îndreptându-se spre copacul cel mai apropiat. O rafală de mitralieră veni instantaneu dinspre intrarea în mină. Gloanţele vâjâiră prin aer, înfingându-se cu o bufnitură în trunchiurile copacilor sau aterizând cu un şuierat în zăpadă. În aceeaşi clipă, Tom se rostogoli pe cealaltă parte a movilei, aruncându-se spre detonator. Secundele de care avu nevoie până să ajungă la aparat părură fără sfârşit.

Înşfacă telecomanda şi se răsuci, pregătit să se întoarcă la adăpost. Împuşcăturile se opriră. Tom ridică temător privirea şi îl văzu pe Hecht în picioare, la intrarea în mină, uitându-se fix la el, cu un rânjet hidos schimonosit de cicatricea de pe faţă, cu arma ridicată, pregătit să tragă. Tom înţepeni, hipnotizat preţ de-o clipă de strălucirea ochilor lui Hecht. Apoi însă, zări o umbră strecurându-se pe lângă zidul minei, în spatele colonelului. O umbră în a cărei mână lucea lama unui cuţit. O umbră cu o singură mână.

Renwick!

Cu un strigăt asurzitor, Renwick se năpusti asupra lui Hecht, înfigându-i cuţitul direct în spate. Hecht scoase un răcnet de durere, scăpând arma în clipa în care îşi duse, instinctiv, mâinile spre spate, ridicându-le apoi pline de sânge şi acoperindu-şi cu ele faţa. Cu un strigăt furios, se întoarse cu faţa spre Renwick, înaintând încet înspre acesta, asemenea unui urs care s-a ridicat pe labele din spate. Renwick se năpusti din nou asupra lui, lovindu-l mai întâi în antebraţ, apoi în coapsă, însă Hecht nu reacţiona. Se apropia din ce în ce mai mult, până când tăbărî asupra lui Renwick, cărându-i pumni după pumni. Amândoi bărbaţii se prăbuşiră la pământ şi se rostogoliră încleştaţi înapoi în mină.

Tom fugi înapoi în spatele stâncii. Viktor îşi recăpătase cunoştinţa şi-l întâmpină cu un zâmbet slab.

— Rezistă! îi spuse bărbatul cu o expresie îngrijorată. Dom o

să trimită cât de curând pe cineva aici. O să te întorci acasă.

— Nu mă mai duc acasă, spuse femeia cât se poate de simplu.

— Ba sigur că te duci! protestă Tom. Te peticim noi la loc. O să fii bine.

— Nu mă mai întorc niciodată. M-am gândit deja. De-asta am venit aici cu tine. Ca să nu mă poată opri.

— Ce vrei să spui?

— Am nişte bani puşi deoparte. Ies din joc. Cât încă mai pot. Cum ai făcut şi tu.

— Bravo ţie! zise Tom, cu ochii umplându-i-se de lacrimi la vederea petei de sânge care se mărea sub ea.

— Cum ai spus tu, niciodată nu-i prea târziu, zise femeia cu un zâmbet.

Tom, cu gâtul uscat, nu mai putu spune nimic. Simţea cum viaţa se scurgea din ea, până când, cu o ultimă zvâcnire de energie, Viktor întinse dintr-odată braţele şi-şi lipi buzele de ale lui.

— Mulţumesc! spuse ea cu ultima suflare.

Mâna îi alunecă de pe gâtul lui Tom pe braţul bărbatului, atingând detonatorul. Închizând ochii, femeia apăsă al patrulea buton.

De această dată, explozia fu fioroasă şi rapidă. Intrarea în mină se prăbuşi aruncând prin aer bucăţi şi schije de piatră şi lemn. Tom se aruncă la pământ, cu trupul arcuit deasupra lui Viktor, pentru a o proteja. Căldura exploziei îi ardea obrajii şi simţi pământul zvârcolindu-se şi gemând sub el în vreme ce copacii trosneau şi vuiau ameninţător.

Când ecoul se potoli, rămase doar un nor gros de praf şi de fum, care pluti în aer asemenea unei ceţi dense, făcându-l să tuşească şi înţepându-i ochii. Auzi un strigăt şi o zări pe Dominique intrând în luminiş, însoţită de aproximativ zece poliţişti austrieci înarmaţi.

Tom privi chipul palid al lui Viktor. Un zâmbet rămăsese îngheţat pe buzele femeii. Îi aranja grijuliu părul, ca să-i acopere cicatricea de la ureche.

În lumina lunii, băltoaca mare de sânge care pătase zăpada de sub ea părea aproape neagră, semănând cu o oglindă întunecată.

EPILOG

Câţiva au râs, câţiva au plâns. Cei mai mulţi au tăcut, îmi amintesc versul ăsta din scriptura hindusă, Bhagavad Gita – „Am devenit Moartea, distrugătoarea lumilor”.

Robert J. Oppenheimer,
după ce fusese martor la prima explozie nucleară.
16 iulie, 1945

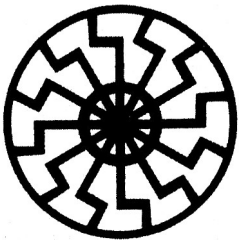

EPILOG

Cimitirul Alexander Nevski, Sankt-Petersburg
13 ianuarie – 3.02 p.m.

Pământul proaspăt săpat se înălţa într-o grămadă frumos ordonată, ca un deget subţire şi negru pe fundalul suprafeţei albe, acoperite de zăpadă, din jur. În depărtare, se zărea fumul ridicându-se din coşurile unei fabrici. Cenuşiu şi murdar, se înălţă fără ţintă spre cer, până când, atingând soarele, înflori dintr-odată într-un superb nor rozaliu care-şi continuă drumul spre porţile raiului.

Tom îngenunche şi luă o mână de pământ. Îl frământă între degete. Gerul începuse deja să-l îngheţe, aşa că huma i se sfărâmă în pumn.

— Ce crezi că ar trebui să scriem pe piatra ei de mormânt? întrebă Archie.

— Katya. O chema Katya! spuse Tom cu hotărâre. Katya Nikolaevna Mostov.

— Pentru mine, o să rămână întotdeauna Viktor, zise Archie ridicând din umeri. Nu ştiu de ce, dar Katya nu mi se pare că i se potriveşte.

— Se potriveşte cu cea care a fost cândva şi cu persoana care spera că va deveni din nou, într-o zi, spuse Tom.

Niciodată nu şi-a dorit viaţa pe care a trăit-o sub numele de Viktor. S-a trezit prinsă în jocul ăsta din care i se părea că nu mai avea cum să scape.

— Cred că de-asta te-a şi plăcut pe tine, spuse Archie, trăgând dintr-o ţigară pe care tocmai şi-o aprinsese. Îi plăcea faptul că şi tu, la rândul tău, te-ai aflat cândva într-o situaţie în care nu voiai să fii, dar pe care ai reuşit să o laşi în urmă.

Urmă o pauză şi Tom îşi mută greutatea de pe un picior pe celălalt, privind mormântul fără să spună vreun cuvânt.

— Mai ştii ceva de Dmitri? întrebă în cele din urmă.

— Bailey m-a sunat aseară. Nici urmă de el încă. Afurisitul probabil că era afară când am detonat explozibilul.

— A supravieţuit cineva?

— Şaisprezece în total. Patru morţi. Probabil că au fost prinşi în tunel.

— Dar uraniul? Cu el ce-o să se întâmple?

— E în siguranţă. Deşi se pare că austriecii şi cu nemţii nu pot să cadă de acord cui îi aparţine.

— Eh, asta nu-i nici o surpriză, zise Tom ridicând din umeri. Şi Bailey? A ieşit cu bine din povestea asta?

— Da, din câte ştiu. Parcă a spus că a fost transferat la New York.

— Bravo lui!

— Ştii, mi-a spus că l-a sunat Jennifer Browne. A întrebat de tine. Se pare că a aflat că ai fost implicat.

— Şi? zise Tom scurt, plecându-şi ochii.

— Şi poate că n-ar fi rău s-o suni. Ascultă, ştiu că ţi-am făcut capul mare în legătură cu ea, mai demult. Am bombănit-o că lucrează pentru FBI şi alte de-astea… Dar vă potriveaţi. Povestea asta cu tatăl tău, cu Renwick şi cu Viktor… S-au strâns prea multe. La urma urmei, ce ai de pierdut?

— Vezi toate astea, Archie? întrebă Tom, arătând pietrele de mormânt din jurul lor. Asta am de pierdut. Mi-am petrecut o parte prea mare din viaţă în cimitire. Am îngropat prea mulţi oameni la care am ţinut de-a lungul anilor. E mai uşor aşa. Nu poţi să jeleşti ceva ce n-ai avut niciodată.

— Tom? Archie? Vocea lui Dominique le întrerupse conversaţia. Aici e! L-am găsit!

Se apropiară de locul în care era fata; o găsiră în dreptul unui mormânt deschis. Un morman de pământ îngheţat se ridica în partea stângă, cu o coadă de lopată ieşind din mijlocul grămezii, asemenea catargului unei corăbii pe jumătate îngropate.

— Uite! spuse ea, arătând cu degetul.

Tom abia dacă putu descifra inscripţia de pe plăcuţa de alamă montată în capacul sicriului şi numele gravat pe suprafaţa deja pătată şi lipsită de luciu.

„Henry Julius Renwick”

— S-a terminat, Tom, spuse blând Dominique.

Tom dădu din cap. Ştia că ar fi trebuit să se bucure că Renwick nu mai era. Să încerce măcar un sentiment de uşurare, de eliberare la gândul că omul care îl trădase, care-l minţise şi care încercase să-l ucidă era în sfârşit mort.

În loc de astea însă, tot ce simţea Tom era tristeţe. Tristeţe la amintirea clipelor frumoase petrecute alături de Renwick în copilărie şi care îi năvăleau acum în minte. Tristeţe fiindcă pierduse un om pe care, preţ de multă vreme, îl considerase prietenul şi mentorul lui. Tristeţe fiindcă, odată cu Renwick, îngropase încă o verigă care îl lega de tatăl său.

— Te simţi bine? întrebă Archie.

— Da, zise Tom, scoţând uşor din buzunar ceasul de aur al tatălui său, ţinându-l de lanţul prins între degetele mâinii stângi.

Cadranul sclipi leneş în lumina soarelui.

— Doar nu crezi că tatăl tău chiar...? începu Archie zărind ceasul.

— Nu, sigur că nu! zise Tom, scuturând ferm din cap.

Lăsă ceasul să se mai învârtă câteva secunde, urmărindu-l aproape fără să clipească. Apoi, dintr-o singură mişcare, îl prinse în mână şi îl aruncă în mormânt, zdrobindu-l de capacul sicriului.

Preţ de câteva clipe, cei trei prieteni rămaseră nemişcaţi, privind fix cadranul alb, cu limbile înţepenite, cu cioburile împrăştiate înjur ca nişte mici picături de gheaţă, cu arcurile şi rotiţele ieşind din el.

— Hai să mergem să bem ceva! spuse Dominique în cele din urmă.

— Da, aprobă Tom, cu un zâmbet trist. Să mergem să bem ceva mai mult!

Archie îşi aruncă ţigara, care sfârâi câteva clipe în zăpadă înainte să se stingă.

NOTA AUTORULUI

În 1999, Comisia Prezidenţială pentru Bunurile Provenite în urma Holocaustului a admis în sfârşit că armata Statelor Unite nu numai că s-a făcut vinovată de identificarea greşită a conţinutului Trenului de Aur drept captură de război, după recuperarea acestuia în 1945, dar şi că o parte din membrii acesteia au contribuit în mod activ la acapararea bunurilor. Deşi Departamentul de Justiţie al Statelor Unite s-a opus tuturor încercărilor de compensare, în 2005 curtea s-a pronunţat în favoarea unui proces intentat de supravieţuitorii Holocaustului, dispunând ca o sumă în valoare totală de douăzeci şi cinci de milioane de dolari să fie distribuită supravieţuitorilor evrei din Ungaria. Un mare număr de tablouri şi de alte lucrări de artă luate din Trenul de Aur rămân pierdute până în ziua de azi.

Castelul Wewelsburg de lângă Paderborn, în Westphalia de Nord, din Germania, fusese ales de Himmler drept epicentru al unei viitoare lumi ariene. Himmler gândise un complex vast, care să radieze din turnul de nord al castelului şi cel puţin o mie două sute optzeci şi cinci de deţinuţi din lagărele de concentrare au murit punând în practică primele faze ale planului său. Astăzi, castelul a fost transformat în muzeu şi cămin studenţesc. Cripta şi camera ceremonială, unde doisprezece dintre generalii lui Himmler se întâlneau în jurul unei mese rotunde şi pe a cărei podea era desenat simbolul Soarelui Negru, sunt deschise vizitatorilor.

Efortul de cercetare nucleară al naziştilor a fost concentrat la Institutul Kaiser Wilhelm, sub îndrumarea fizicianului Werner Heisenberg, deşi o echipă ştiinţifică militară, condusă de prof. Kurt Diebner, căuta şi ea o soluţie. Rămâne o dispută istorică dacă echipa lui Heisenberg a sabotat în mod intenţionat lucrările sau dacă Aliaţii le-au luat-o pur şi simplu înainte. Istoricii sunt de părere că Stalin le-a ordonat în mod deliberat mareşalilor Jukov şi Konev să se întreacă în cursa spre Berlin, sacrificând vieţile a aproximativ şaptezeci de mii de oameni, pentru a prelua controlul Institutului Kaiser Wilhelm înaintea americanilor. Trupele speciale NKVD trimise pentru a cerceta institutul au confiscat peste trei tone de oxid de uraniu, un material de care ruşii nu prea dispuneau la acea vreme şi care le-a permis să

pornească Operaţiunea Borodino, propriul program nuclear. Primele teste nucleare sovietice au avut loc în august 1949, la patru ani după prima explozie americană din Trinity, New Mexico, din iulie 1945.

Camera de Chihlimbar a fost făurită la comanda împăratului Frederic I al Prusiei, în 1701, care a dăruit-o ulterior ţarului Petru cel Mare al Rusiei. A decorat Palatul Ecaterinei, de la marginea Sankt-Petersburgului, din 1770 până în septembrie 1941, când trupele germane invadatoare au mutat-o în Konigsberg, în estul Prusiei (acum oraşul rusesc Kaliningrad). De teama bombardamentelor Aliaţilor, camera a fost strânsă din nou, în 1944, după care însă a dispărut. Sunt diverse opinii în legătură cu ceea ce s-a întâmplat cu ea. Unii cred că a fost mutată într-o mină de argint abandonată, din Thuringia, alţii susţin că ar fi fost îngropată într-o lagună din Lituania. Ultimele teorii sugerează că preţioasa comoară ar fi fost, într-adevăr, incendiată chiar de trupele sovietice, Kremlinul acoperind greşeala armatelor sale şi lansând mitul supravieţuirii Camerei de Chihlimbar ca atu de negociere cu Germania. În 1997, fiul unuia dintre ofiţerii germani care însoţiseră în timpul războiului convoiul de la Sankt-Petersburg la Konigsberg a fost arestat, după ce a fost prins încercând să vândă o mică parte din Camera de Chihlimbar. Deşi nu se ştie cum a intrat ofiţerul în posesia respectivului obiect, acest fragment rămâne, împreună cu un cufăr incrustat cu un model complicat, singura parte din originala Cameră de Chihlimbar despre care se ştie că a supravieţuit războiului.

CUPRINS

MULŢUMIRI....4
CONTEXTUL ISTORIC....6
PROLOG....8
PROLOG....9
PARTEA ÎNTÂI....13
CAPITOLUL 1....14
CAPITOLUL 2....19
CAPITOLUL 3....22
CAPITOLUL 4....28
CAPITOLUL 5....32
CAPITOLUL 6....37
CAPITOLUL 7....41
CAPITOLUL 8....44
CAPITOLUL 9....49
CAPITOLUL 10....54
CAPITOLUL 11....58
CAPITOLUL 12....61
CAPITOLUL 13....63
CAPITOLUL 14....69
CAPITOLUL 15....72
CAPITOLUL 16....77
CAPITOLUL 17....81
PARTEA A DOUA....84

CAPITOLUL 18.....85
CAPITOLUL 19.....90
CAPITOLUL 20.....94
CAPITOLUL 21.....99
CAPITOLUL 22.....102
CAPITOLUL 23.....106
CAPITOLUL 24.....113
CAPITOLUL 25.....115
CAPITOLUL 26.....119
CAPITOLUL 27.....122
CAPITOLUL 28.....125
CAPITOLUL 29.....129
CAPITOLUL 30.....134
CAPITOLUL 31.....136
CAPITOLUL 32.....141
CAPITOLUL 33.....146
CAPITOLUL 34.....150
CAPITOLUL 35.....155
CAPITOLUL 36.....158
CAPITOLUL 37.....162
CAPITOLUL 38.....166
CAPITOLUL 39.....171
CAPITOLUL 40.....172
CAPITOLUL 41.....176
CAPITOLUL 42.....180

CAPITOLUL 43.....184
CAPITOLUL 44.....188
CAPITOLUL 45.....191
CAPITOLUL 46.....194
CAPITOLUL 47.....196
CAPITOLUL 48.....201
CAPITOLUL 49.....203
CAPITOLUL 50.....208
PARTEA A TREIA.....214
CAPITOLUL 51.....215
CAPITOLUL 52.....220
CAPITOLUL 53.....222
CAPITOLUL 54.....228
CAPITOLUL 55.....230
CAPITOLUL 56.....233
CAPITOLUL 57.....236
CAPITOLUL 58.....240
CAPITOLUL 59.....243
CAPITOLUL 60.....245
CAPITOLUL 61.....251
CAPITOLUL 62.....257
CAPITOLUL 63.....260
CAPITOLUL 64.....264
CAPITOLUL 65.....267
CAPITOLUL 66.....270

CAPITOLUL 67.....271
CAPITOLUL 68.....276
CAPITOLUL 69.....279
CAPITOLUL 70.....281
CAPITOLUL 71.....283
CAPITOLUL 72.....287
CAPITOLUL 73.....289
CAPITOLUL 74.....292
CAPITOLUL 75.....295
CAPITOLUL 76.....296
CAPITOLUL 77.....298
CAPITOLUL 78.....300
CAPITOLUL 79.....304
CAPITOLUL 80.....307
CAPITOLUL 81.....309
CAPITOLUL 82.....313
CAPITOLUL 83.....316
CAPITOLUL 84.....318
CAPITOLUL 85.....321
CAPITOLUL 86.....325
CAPITOLUL 87.....330
CAPITOLUL 88.....335
CAPITOLUL 89.....338
CAPITOLUL 90.....342
CAPITOLUL 91.....346

CAPITOLUL 92.....349
CAPITOLUL 93.....351
CAPITOLUL 94.....355
CAPITOLUL 95.....360
CAPITOLUL 96.....366
CAPITOLUL 97.....369
CAPITOLUL 98.....373
EPILOG.....377
EPILOG.....378
NOTA AUTORULUI.....381
CUPRINS.....383

În Londra, un supraviețuitor de la Auschwitz este ucis pe patul de spital, iar asasinii îi taie brațul și îl iau cu ei.
În Praga, un tablou aparent lipsit de importanță este furat dintr-o sinagogă.
La Fort Meade, o mașină Enigma, folosită pentru codarea mesajelor în cel de-al Doilea Război Mondial, este furată din Muzeul Național de Criptologie.

Trei orașe. Trei furturi. Există oare o legătură între ele?

Deși a trecut un an de când hoțul de artă, Tom Kirk, s-a hotărât să facă o schimbare radicală în viața pe care o dusese până atunci, totuși nu poate rezista tentației de a rezolva încă un mister.

ISBN 978-973-103-670-0

rao
international
publishing
company

www.rao.ro
www.raobooks.com